

DKP OG FRIHEDSKAMPEN

MATERIALESAMLING

1944

5

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 1974

Genoptryk 1996

Nytår 1943/44

Til alle Partimedlemmer!

Kammerater!

Aaret 1943 blev for Aksen og dens Vasaller Trængselens Aar. Paa alle Fronter blev de trængt tilbage. Den Røde Arme tilføjede Hitlerhærens blodige og uerstattelige Tab og tilbageerobrede 2/3 af det af Tyskerne besatte Terræn. Amerikanerne og Engländerne rensede Afrika for Tyskere og Italienerne, besatte bl.a. Øerne Sicilien, Sardinien og Korsika og gik i Land paa den italienske Halvø. Italien blev tvunget til at kapitulere. Mod Akselandene og deres Positioner i de besatte Lande foretoges det ene ødelæggende Luftangreb efter det andet uden at Tyskerne kunde afværge det. Og i det fjerne Østen led Japanerne betydelige Nederlag.

Til Fascisternes Vanskeligheder ved Fronten kom ogsaa Vanskelighederne i Baglandet. Anstregelserne for at erstatte det tabte Landskab og Materiel mødte i de besatte Omraader haard Modstand og medførte en Opflammen af Frihedskampen. I Frankrig førte saaledes Modstanden overfor Tvangsudskrivningen af Arbejdskraft til Tyskland til Oprettelse af Partisanhære. I Jugoslavien har Partisanernes Virksomhed antaget Karakter af regulær Krig, i hvilken de tyske Tropper er underlegne. Overalt har Linjen i Folkenes Frihedskamp været stigende.

Tysklands Vasalstater frygter Nederlaget og forsøger nu at redde sig fra Ansvar. Erklæringer fra Finland, Ungarn og Rumænien om, at disse Lande kun kæmper for deres Selvstændighed, er Tegn herpaa. Men disse Udtalelser frakommer kun, fordi Folkene vender sig mod Krigen og de for Krigen ansvarlige. Ogsaa i Akselandene vender Folket sig mere og mere mod den herskende Klike. Det var det italienske Folk, som Tvang Mussolini og Fascismen bort, og ogsaa det tyske Folk vender sig i stigende Grad mod Nazismen, uden at det dog endnu har givet sig positive Udslag.

Liens Aksemagteines Kræfter svækkes og den fascistiske Blok knager i sine Sammenføjninger, ja, er ved at falde fra hinanden, styrkes Kampforbundet mellem Sovjetunionen, Kina, England og USA samt de med dem forbundne Nationer. Moskva- og Teherankonferencen er de officielle Bekræftelser herpaa. De bebuder ikke alene en samtidig Offensiv for at give Hitler Naadestødet, men ogsaa Bestræbelser for at sikre Nationernes Selvstændighed og Freden.

Ogsaa i Danmark er den almindelige Forskydning af Kræfterne kommet til Udtryk. Tyskernes Bestræbelser for at skaffe sig Erstatning for Tabene kom overfor Danmark til Udtryk ved en stadig greadigere Udplyndring. Nationalbankens to tyske Konti steg herunder med 1700 Millioner Kroner!. Denne Udplyndring har kun været mulig ved den haardeste Knægtelse af Folket. Gennem Scaveniusregeringen strømmedes Kvalertaget om Lovgivning, Administration og Retsvesen. Rigsdagsvalget og Kommunevalgene skulde alene tjene til at lette Regeringen Arbejdet.

Den Gestus, som Tyskernes Tilladelse til at afholde Valg, var, kunde dog ikke tilsløre Forholdenes sande Karakter. Den kunde ikke tilsløre de mange tyske Overgreb paa fredelige danske Borgere. Den kunde ikke tilsløre, at Tyskerne arresterede og pinte danskere, dømte dem til Døden eller haarde Fugthusstraffe og overførte Fanger til Tyskland. Det stod enhver klart, at Tyskerne havde brudt deres Løfter, og Folket besvarede Tyskernes Overgreb med eget Modstand og Sabotage. Sommerens Strejker var et Vidnesbyrd om, hvad et Folk sætter ind for at faa sine Rettigheder respekteret, men de var tillige et Vidnesbyrd om, hvilke Kræfter et enigt Folk er i Besiddelse af. Tyskerne havde spændt Buen for haardt og den brast. Staaende overfor det danske Folks Reaktion var det tillige afgjort, at intet dansk Parti turde sige god for de tyske Overgreb mod Folket.

Rent militært kom Nazityskernes Vanskeligheder ogsaa til Udtryk. Af Hensyn til Invasionsfaren ønskede de den danske Hær og Flaade afvæbnet for ikke at have en væbnet Formation af danskere i Ryggen. Derfor rettede de den 29. August Slaget mod det danske Folk. Det havde et tredobbelt Maal: Afvæbning af Militæret, Underkuelse af Strejkebølgen og Foranstaltninger mod Sabotagen.

Herved kom Nazityskerne i Krig med hele Folket. Der var ikke længere nogen Regeringsmyndighed til at træde frem for Folket og tale Tyskernes Sag. Politiet sagde ogsaa fra. Tyskerne greb derfor til de velkendte terroristiske Midler. Massearrestationer foretoges. Morderrettelserne tog deres Begyndelse. Jøder arresteredes og deporteredes til Tyskland. Ogsaa Fangerne fra Hørsrødelejren deporteredes.

Men intet hjalp. Jo haardere Overgreb, desto stærkere og mere beslutsom Modstand. Sabotagen fik et Omfang som aldrig tidligere.

Efter 29. August skete der en Koncentration af modstandsbevægelsens Kræfter ved Oprettelsen af DANMARKS FRIHEDSRÅD. Dets vægtige Opnaab udtrykker hele det danske Folks Opfattelse.

Det forløbne Aar stillede store Krav til vort Parti, og vi kan tillade os at sige, at vi har opfyldt dem. Vi har trods Illegalitet og haard Forfølgelse fra Myndighederne og Nazi-Side kunnet sætte vort Præg paa Landets Politik, ja, være den førrende Faktor i det danske Folks Kamp.

Ved Rigsdagsvalget og Kommunevalgene skulde vi manifestere det danske Folks Stilling til Nazisme og Samarbejdspolitikken. Forholdene var meget vanskelige, men Valgenes Forløb ønskueliggjorde dog, at det danske Folk ikke sympatiserede med hverken Nazister eller deres Medhjælpere. Vor Stilling til Valgene gav ogsaa Grundlag for den Førerstilling, som Partiet fik i Sommerens store Strejkebevægelser. Og vore Kammerater klarede Opgaverne, selvom de her stod over for nye og ukendte Foretoelser.

Naar Partiet klarede Opgaverne, skyldes det ikke mindst den Tillid, som det gennem Aars Arbejde - ikke mindst under Illegaliteten - har vundet sig. Det sidste Aars Arbejde har været forbundet med store Ofre. Hundredevis af Kammerater har været indesparret i kortere eller længere Tid og 10 Kammerater har mistet Livet under Fortur. Det har været smertelige Tab, men Arbejdet er dog gaaet videre. Tilliden til Partiets Politik har betydet Tilgang af nye Medkæmpere. Hvor en blev revet bort, er andre traadt til. Det er med Stolthed, vi kan fastslaa, at vor Virksomhed i 1943 har været den stærkeste og mest righoldige under Illegaliteten.

Ved Nytaar 1944 staar vi derfor saa stærkt som nogensinde tidligere. Men vi staar ogsaa overfor de største Opgaver. Invasionen staar for Døren, og der vil være Brug for vor Indsats - og den vil blive ydet. Dette regner de Allierede med, derfor er Danmark blevet erklæret for en allieret Nation. Men ogsaa Tyskerne regner hermed. Derfor har de i den seneste Tid indledet de største Aktioner mod de illegale Bevægelser. For dem gælder det om, at faa de førende Kræfter i Modstandsbevægelsen tilintetgjort. For at naa dette Maal foretager de bl.a. Razziaer og hyppige Visitationer af Folk paa Gade, i Sporvogn og Tog. De haaber herved at kunne overraske Folk med Vaaben, Sprængstoffer eller illegale Blade og derigennem finde frem til Bevægelsens Organisationer. Der- som det lykkes for dem i større Maalestok, kan det faa Indflydelse paa Invasionens og Frihedskampens Forløb, og det vil desuden ogsaa faa Indflydelse paa Udviklingens Gang og Tempo efter Hitlers Nederlag og vort Lands Befrielse. Derfor maa det ikke ske, og alle maa i Arbejdet udvise den største Forsigtighed. Erfaringerne viser, at Tyskerne ikke har noget Spor af Partiet, men kun kan tage os paa vor Virksomhed. Under Hensyn hertil og Situationens Alvor mod de forestaaende store Opgaver har Partiledelsen besluttet at foretage visse Andringer vedrørende Pressen, hvilket bl.a. vil medføre, at UGENS NYT ikke længere vil blive udsendt i sin hidtidige Skikkelse, medens LAND OG FOLK vil udkomme noget hyppigere og bringe mest muligt af Iyhedsstoffet fra UGENS NYT.

Vi er fuldstændig klar over, at dette Skridt vil vække Beklagelse, men Hensynet til Partiets organisatoriske Liv og Sikkerhed gaar her forud, hvorfor vi bliver nød til, at afpasse os efter Forholdene. Og disse er i Øjeblikket saaledes, at der maa ske en Indskrænkning. I Esbjerg og Randers er det lykkedes Tyskerne at rive Partiet op gennem Arrestationer og Afpresninger, som medførte nye Arrestationer. I Odense var det godt paa Vej til at gaa paa samme Maade.

Det foretagne Skridt betyder naturligvis ikke, at vi skal indstille vor Virksomhed. Det betyder kun, at vi i hvert enkelt Tilfælde nøje maa overveje, hvorledes der opnaas et til Risikoen svarende Udbytte af vor Indsats. Resultaterne skal ikke alene ses paa Baggrund af Øjeblikket, men ogsaa paa lang Sigt.

Samtidig vil vi ogsaa advare mod den Opfattelse, at Tyskerne ikke kan bruge Folkeregister, Stillingslister, ARBEJDERBLADETS Indsamlingslister m.m.. Det kan de meget vel. Derfor maa alle vigtige Materialer og Adresser gemmes paa absolut sikre Steder. Adresser maa man aldrig have paa sig udover hvad Nødvendigheden kræver. Heller ikke i Form af Forbogstaver eller andre Slags "Koder". Selv en saadan er et vigtigt Materiale i Tyskernes Hænder.

Disse Forsigtighedsforanstaltninger betyder som allerede nævnt ikke, at Partiet skal ligge stille. Det skal og maa det ikke. Men Partiet, der i høj Grad har lagt Vægt paa det agitatoriske Arbejde, maa nu i højere Grad koncentrere sig om det politiske. Medlemsmøderne maa have politisk Indhold. Partiets Materiale maa gøres til Genstand for Diskussion og belyses ud fra daglige Erfaringer. Paa Arbejdspladser, paa Værksteder og i Fabrikker maa Partikammeraterne tage de lokale Problemer op og søge dem løst. Arbejdet i Fagbevægelsen hører til de vigtigste Opgaver og her indtager Spørgsmaalet om Arbejderklassens Enhed en fremtrædende Plads.

K a m m e r a t e r ! Vi vil ved Aarsskiftet udtale vor Anerkendelse for det store Arbejde, der er ydet over det ganske Land og bringe Jer en Tak for det gode Samarbejde.

Vi hilser Jer alle. Vor Hilsen gælder vor Partiformand, Aksel Larsen, der sidder i Koncentrationslejren i Oranienburg. Den gælder Kammeraterne i Stutthof. Den gælder enhver, der er indesparret i Fængsel i Danmark eller Tyskland. Og den gælder enhver Frihedskæmper og ethvert Medlem, der befinder sig paa fri Fod. En særlig Hilsen sender vi til de dræbtes Paarørende. De har mistet deres Kære, men deres Død vil blive hævnnet.

Hitlers Nederlag er nær.

Danmarks Frihed og Opgørets Dag nærmer sig.

Med kammeratlig Hilsen

CENTRALKOMITEEN

Aarets faglige Kongresser.

i 1944 afbilder saa godt som alle Forbund af Betydning Kongresser, saaledes næsten saentlige Byggefag, Smedeforbundet, Kvindeligt Arbejderforbund og endelig det store Arbejdsmandsforbund. Det kan ikke paa nuvaerende Tidspunkt siges under hvilke Omstændigheder Kongresserne vil blive afholdt, hvis de da overhovedet kan afholdes i Sommermaanederne. For efter alt at dømmes maa man regne med, at Invasionen vestfra vil komme tidligt paa Foraaret, og at den vil medføre en Periode af overordentlig skarpt Krigsferelse, der uanset om Invasionen kommer til direkte at berøre os eller ikke, vil betyde endnu mere skærpede Undertrykkelsesforanstaltninger fra Besættelsesmagtens Side. Og lykkes det derfor ikke i Løbet af Foraaret og Forsommeren at frentvinge det tysk-nazistiske Sammenbrud, er det mest sandsynligt, at Kongresserne maa udskydes. Men Sammenbrudet kan meget vel blive en Kendsgerning paa saa tidligt et Tidspunkt, at de udslagsgivende faglige Kongresser kan afholdes i et frit Danmark paa det i Henhold til Vedtagterne fastsatte Tidspunkt, og her tænkes særligt paa Kongressen i Arbejdsmandsforbundet, der som bekendt først afholdes i September Maaned. Helt lade ude af Betragtning, at Kongresserne endnu engang i Lighed med de foregaaende Aar kan blive afholdt i Besættelsesmagtens Skygge, skal man vel ikke, men det er ikke noget sandsynligt.

Disse Usikkerhedsmomenter omkring Aarets faglige Kongresser maa dog under ingen Omstændigheder paa Indflydelse paa Kongresforberedelserne. For selvom der endnu kan være Usikkerhed med Hensyn til den endelige Dato for Hitler-Tysklands totale Nederlag, saa er der i hvert Fald ingen Tvivl om, at det Grundlag, hvorpaa Kongresserne skal forberedes, er i Orden, saa her kan der tages fat med det samme, og om de saa holdes en Maaned før eller senere bliver ikke afgørende. Nu drejer det sig om at udnytte alle forhaandenstående Muligheder for at skabe Forudsætninger for, at Kongresserne bliver det Vendepunkt for den danske Arbejderklasse, som det store Medlemsflertal ønsker hidført. Og rige Muligheder vil blive udnyttet, dersom de fremdrivende Kræfter i Arbejdet under Indtryk af ovennævnte Usikkerhedsmomenter lader staa til og ønsker at se Tiden an.

Alle Kræfter i Fagbevægelsen, der ønsker Enhedstanken fremmet og ført til Sejr og som vil en Fremtidens Politik til Gavn for hele det arbejdende Folk maa nu gøre Kongresforberedelserne til et af de fremherskende Trak i den kommende Tids faglige Arbejde.

Hovedlinjen i Kongresforberedelserne.

Det Grundlag hvorpaa Kongresforberedelserne skal finde Sted er i første Række de Erfaringer, som Arbejderbevægelsen har høstet under Krigen og Besættelsen og de Krav, de rejser til Efterkrigstidens Politik. Kunstig Opfindsomhed kan roligt lægges paa Hylden, for ogsaa for dansk Arbejderbevægelse har Krigens Aar været saa lærerige, at der er Realitetsgrundlag nok at bygge paa.

Her skal ikke behandles den faglige Udvikling under Krigen og Besættelsen. Det Materiale, som er fornødent til Belysning heraf, vil være at finde i den fornylig udkomne Pjece "Fagbevægelsens Voj", der er udsendt som et Led i Kongresforberedelserne.

Det er af øjeblikkelig Aktualitet at faa denne Pjece bragt ud til de Lag, hvor den hører hjemme - til Arbejdspladsernes Folk og i Fagforeningerne og ogsaa til alle de ledende faglige Folk, der maa formenes at have Interesse af at læse den. Og med et saa fyldigt fagligt Materiale ved Haanden skulde det ikke være umuligt for vore Folk at arrangere en hel Del Smaasammenkommer med deres nærmeste Fagfæller og Arbejdskammerater til Samtale om Fagbevægelsens nutidige og fremtidige Virksomhed. Herudover skal man ogsaa have Øje for, at i adskillige Tilfælde, hvor enkelte Personer har faaet den til Gennemlæsning, giver den et godt Grundlag for efterfølgende Diskussioner. I det hele taget skal man gøre sig klart, at Pjecen er ikke bare beregnet til Gennemlæsning, den indeholder Arbejdsgrundlaget for den kommende Tids faglige Arbejde, og saa saadan skal den behandles.

Side 2.

I et af dens afsluttende Afsnit hedder det:

"Der maa sorges for, at hele Eftergivenheden og Nederlagspolitiken tages op til Forhandling, og at Enheden tages op til Debat og Afgørelse."

I Kongresdiskussionerne skal Repræsentanterne for Eftergivenhedspolitikken, baade som i DSF og i Forbundsledelserne og deres Efterplaprerer i Afdelingerne og paa Arbejdspladserne kritiseres for i alle afgørende Situationer at have handlet stik modsat Medlemmernes Opfattelser. Og Stillingen til dem maa stadig være, at enten maa de følge Medlemmerne eller ogsaa maa de søges udskiftet. Men under Kongresforberedelserne -- ja, i vort Arbejde overhovedet -- er det jo ikke tilstrækkeligt bare at koncentrere sig om Kritiken, for den alene skaber ikke noget nyt. Først naar den paa sig med Fremtidens Opgaver, naar der stilles noget bedre ved Siden af det daarlige, der er lavet, bliver den positiv. Derfor maa ogsaa det fremherskende i Kongresdiskussionerne ubetinget blive Arbejderklassens Enhed og den Fremtidens Politik, hvorom Særlingen maa ske.

Stillingen til Enheden er Prøvestenen:

Det er sagt saa tydeligt, at det næppe kan misforstaas, at vi vil Arbejderklassens Enhed politisk og organisatorisk, men den afgørende Faktor for at naa dette Maal, er Arbejdet i Fagforeningerne. Løses Enhedsspørgsmaalet ikke, vil Arbejderklassen national og international være ude af Stand til at udnytte de kommende gunstige Betingelser for en bred folkelig Udvikling. Derfor skal Enhedsproblemet gøres til det centrale i det faglige Arbejde. Og der kan ikke være Tvivl om, at vi ogsaa i denne Sag vi have Medlemmerne med os, for er der noget, Arbejderklassen ogsaa har lært i disse Aar, saa er det Nødvendigheden af, at Socialdemokrater og Kommuniste finder hinanden.

Det Punkt i Kongresforberedelserne hvorom alting drejer sig, skal være Enhedsbestræbelserne, men Tilfredsstillende Resultater vil ikke kunne naas, dersom vi ikke selv ser paa Spørgsmaalet ud fra en langt bredere Synsvinkel end tidligere. Visse gamle Fordomme og Vaner maa kastes overbord, dersom alle Muligheder fuldt ud skal frugtbargøres. Saaledes er det paakrævet, at der visse Steder foretages en Revision med Hensyn til, hvor Skillelinjen gaar mellem Folk, der kan arbejdes sammen med og dem, der maa tages Afstand fra. Her er det jo næppe nødvendigt at polemisere mod den Opfattelse, "at den faglige Tillidsmand, som indtog en forkert Stilling under Finanskrisen, maa der ogsaa være noget muggent ved i Dag", for den forfægtes da naturligvis kun af en Værd hist og her. Men derimod kan det være paakrævet at sige et Par Ord om andre og mere forstaaelige Tendenser til at drage bestemte Skillelinjer mellem dem, der kan arbejdes sammen med og dem, der har sat sig udenfor.

Kan vi i Dag nøjes med at søge Føling med de Kræfter i Fagbevægelsen, som under Kræften har optraadt forsvarligt i alle afgørende Spørgsmaal? Her tænkes saavel paa det nationale som Stillingen til Løsspørgsmaal, Revisionen af Socialloven, Kommunistloven osv. Uden at ville se bort fra, at en Tillidsmands Stilling til disse vigtige Spørgsmaal vejer tungt til ved Vurderingen i Dag, maa det dog fastslås, at heller ikke her kan Skillelinjen drages. For selvom man ikke kan se bort fra Fortidens Gerninger, saa maa Udgangspunktet for Vurderingen være den Stilling, det enkelte Medlem og Tillidsmand, stor eller lille, indtager i Dag, blive det bestemmende for vor Holdning. Det vil sige, at alle Kræfter i Arbejderbevægelsen, der indtil Dato har lært saa meget af Udviklingen, at de har forstaaet Nødvendigheden af, at Enheden tilvejebringes, og at der samtidig føres en aktiv Politik fra Arbejderside, der skal søges Samarbejde med.

Skillelinjen maa altsaa drages mellem Enhedens Tilhængere og dens Modstandere. Paa et saa fordomsfrit og bredt Grundlag skal Kongresserne forberedes.

Bogind Forberedelserne nu.

Lokalt og i Landsmaalestok maa man nu skaffe sig et Overblik over Stillingen i de enkelte Forbund og søge at finde frem til de Kræfter, der kan drages med ind i Arbejdet. En Landstillsmaalestok Undersøgelse maa gennemføres saavel i Byerne

Side 3.

som ude i Kredse. Forbundsvis maa Kræfterne saa søges sammenfattet til et fælles Træk. Nogen generel Anvisning kan ikke gives, men overalt maa vi søge udnyttet enhver Mulighed for at komme i personlig Kontakt med socialdemokratiske Tillidsmand. Formentlig skulde det i flere Byer være muligt forbundsvis at faa skabt Føling mellem disse Kredse af gode faglige Tillidsmænd, saaledes at ogsaa deres Synspunkter og Arbejdskraft allerede fra Begyndelsen kom til at præge Kongresforberedelserne.

Hvorvidt der skal afholdes særlige Lands-Konferencer til Drøftelse af Kongressspørgsmaal, og her tankes nærmest paa DAF, maa tildels være bestemt af de lokale Forhold. Paatænkes noget saadant vil vi sætte Pris paa at blive informeret herom. Men ved Drøftelser af saadanne Arrangementer vil det være fornuftigt at erindre sig den faglige Konferenc, der sidste Aar blev afholdt i Nordjylland, og som var anlagt med Henblik paa at faa Tilslutning fra Forbundets Afdelinger, hvilket som bekendt i stor Udstrækning lykkedes. Forssavidt man ikke i Forvejen mener at kunne faa bred Tilslutning til en saadan Konferenc, kan en saadan ikke tilraades afholdt. Og under alle Omstændigheder maa Forholdene afklares noget mere, før saa omfattende Arrangementer tilrettelægges. Men derfor kan der jo godt indenfor nærmere afgrænsede Omraade samles en Kreds af gode aktive faglige Kræfter til en almindelig Drøftelse af Problemerne.

Det vigtigste i Kongresforberedelserne er naturligvis, at Medlemmerne bibringes Forstaelsen af, hvad de kommende Kongresser kan komme til at betyde for den fremtidige Udvikling. Ude paa Arbejdspladserne og i Fagforeningerne skal Spørgsmaalene sættes til Debat. Og en rigtig Anvendelse af den faglige Pjece vil utvivlsomt bidrage hertil. Udover denne Tryksag vil der senere, hvis Forholdene tillader det, fremkomme Materiale med Henblik paa Kongresserne, men det vil selvfølgelig langt fra være tilstrækkeligt til at mobilisere Medlemmerne, ogsaa her maa Hovedvægten i Arbejdet hvile paa lokale Kræfter og det lokale Initiativ. Men der maa tages fat med det samme. Det er for sent at begynde faa Dage før de Kongresdelegerede skal vælges paa Generalforsamlinger i April eller først paa Sommeren.

Alle vore Folk maa nu indstilles paa Kongresarbejdet, og blandt deres Kolleger maa de rejse de Forhaandsdiskussioner, der skal til, før man naar frem til Valgene i Fagforeningerne.

Som det i Spørgsmaalet om Samarbejde er Enhedsspørgsmaalet, der maa være det afgørende, saaledes er det ogsaa, hvad angaar Valget af de Delegerede til Kongresserne. Alle hæderlige Folk, som ønsker Arbejderklassens Enhed til Handling alvorligt, bør komme i Betragtning, naar Spørgsmaalet om Forlsga til Valg af Delegerede kommer paa Bane. Vi skal være med overalt for at præge Udviklingen i den rigtige Retning, men i dette som i saa meget andet, er vi ikke os selv nok. Kun i Samarbejdet med Arbejderklassens bedste Kræfter og ved Tilslutning af dens afgørende Lag, kan Sejren vindes og Enhedens Modstandere slaas.

Idet vi gaar ud fra, at alle vore ledende Folk forstaar Betydningen af en virkelig effektiv Forberedelse af Aarets Kongresser, forventer vi, at alle Kræfter sættes ind i Arbejdet.

Januar 1944

CK.s faglige Sekretariat.

DEN DANSKE ARBEJDERKLASSE OG ENHEDEN

Tanken om Arbejderklassens Enhed har under Krigen vundet stærkt frem. I den frie Verden vokser Forståelsen af Enhedens Nødvendighed. Fagforening efter Fagforening i England udtaler sig saaledes for Optagelse i Arbejderpartiet af Englands kommunistiske Parti. Men Enhedstanken har vundet endda stærkere frem i de undertrykte Lande. Organisatorisk Sammenslutning mellem illegale socialdemokratiske og kommunistiske Partier har endnu ikke fundet Sted, men paa Modstandsfronten kæmper Kommunisten og Socialdemokrater Side om Side, og den organisatoriske Adskillelse betragtes nærmest som noget fortidigt, der bør forsvinde. Drøftelser mellem ledende Personer i det norske Arbejderparti og Norges kommunistiske Parti har som meddelt i Decernummeret af "Land og Folk" allerede ført til Overensstemmelse om Grundlaget for politisk og organisatorisk Enhed.

Ogsaa i Danmark hører det i den Retning, selv om der ikke er Tale om Overensstemmelse mellem de ledende Socialdemokrater og kommunisternes politiske Opfattelse og langt mindre om organisatorisk Tilnærmelse. Endnu stritter de socialdemokratiske Ledere mod Samarbejde med Kommunisterne; men det Massernes Tryk, der er Betingelsen for Enheden og for at tvinge Lederne paa andre Tanker, er ved at være til Stede.

Dette Tryk var allerede til Stede før Krigen og kom bl.a. til Udtryk i Løn-, Arbejds- og Beskæftigelsessspørgsmaal. Kløften mellem de socialdemokratiske Lederes og Arbejdernes Opfattelse var stor, men den er blevet større. Det viste sig ved Nedskæringen i Sociallovgivningen. Arbejderne rasede mod Ledernes Forræderi og afviste harmfryldte Argumentationen derfor. Og i Fagbevægelsen udfoldede Medlemmerne paa Linje med Kommunisterne den kraftigste Opposition, som dansk Fagbevægelse nogensinde har været ude for. Kun Myndighedernes Forfølgelse af Fagforeningsfolk forhindrede, at denne Bevægelse gav sig positive Udslag ved Udskiftning af de Tillidsmand, der forsvarede Forræderiet.

Kommunevalgene i Foraaret gav ogsaa Udtryk for, at Kløften mellem Ledere og Arbejdere er dyb. Tyskernes Tilstedeværelse og Myndighedernes Forfølgelse af alle patriotiske Modstandere af Samarbejdspolitiken har selvagt i høj Grad indvirket paa Valgets Resultater. Men faglige Lister og andre Særister samlede dog Tusinder af Stemmer og fik talrige Repræsentanter ind i Raadene. Dette var naturligvis en Fordømmelse af den socialdemokratiske Administration i Kommunerne, men ogsaa en Protest mod visse Socialdemokraters Maskopi med Tyskerne.

Begivenhederne i August og de følgende Maanedé viser Modsætningerne endnu tydeligere. Mens de øverste Ledere i Socialdemokratiet sagde god for Tyskerne og manede til Lydighed og Underkastelse, rejste Arbejderne, ja, hele Folket sig til Protest, til Kamp, mod de tyske Overgreb og for at faa elementære danske Borgerrøttigheder respekteret. Selv da Strejkerne var udbrudt, fortsatte Lederne af Socialdemokratiet og Fagbevægelsen samt en Del loyale Spidser med at yde Tyskerne Anerkendelse for korrekt Optræden, og væltede sig i kraftige Vendinger mod "Opviglerne, d.v.s. Folket, der kun spekulerede paa at nedbræde det Forhold. Regeringen havde tilvejebragt, og derved sætte Landets Frihed og Selvstændighed paa Spil. Hverken Formaninger eller haarde Ord hjalp. Strejkerne bredte sig, og de Socialdemokrater, der anbefalede Kapitulation, blev overhovedet ikke hørt. Under Nødvendighedens Pres var Enheden overfor Dagens Problemer skabt udenom og mod de kapitulerende Ledere. Folkemasserne tog Kampen op og viste, at de ikke alene kunde gennemføre den uden Organisationernes og de lønede Lederes Bistand, men ogsaa trods deres Forræderi og Bagholdsangreb.

Selv ikke den militære Undtagelsestilstand, som bragte Strejkerne til Ophør, formaede at lamme Arbejderne og bringe dem til Underkastelse. Tværtimod. Arbejderne og Folket i sin Helhed fordømmer stadig Samarbejdet med og Eftergivningen overfor Tyskerne. De kræver ikke alene uforsonlig Modstand, men ogsaa Handling. Derfor er Sabotagens Popularitet stadig i Stigen. Og derfor bliver den daglige Modstand dristigere og mere omfattende.

De kapitulationsivrige Socialdemokrater, der saaledes forsegte at desorganisere Strejkerne til Tyskernes Fordel, fortsatte og fortsætter med at gaa Tyskernes Arinde. Alsing Andersens berygtede Skrivelser er et tydeligt Vidnesbyrd herom. Men denne maa overfor de i Modstandsbevægelsen og Kampene deltagende Arbejdere virke som en Kniv i Ryggen. Det kan ikke gaa spildt hen. Det maa give sig Udslag i Socialdemokratiet. Før eller siden vil de menige Medlemmer kræve Lederne til Regnskab og forlange, at de bøjer sig for Massernes Opfattelse, eller de maa forsvinde. Og Arbejderne, der i Frihedskampen har kæmpet og kæmper Side om Side med Kommunisterne, vil ogsaa forlange, at Socialdemokratiets Forhold til Kommunistisk Parti bliver et andet end hidtil.

(forts. næste Side)

(forts. fra foreg. Side)

At det vil gaa saadan, vidner adskilligt om. Forlangst har de første Røster fra socialdemokratiske Tillidsmænd lydt om Samarbejde med Kommunisterne. De indskrænkede sig endda ikke til at tale om Aktionsenhed, men nævnte udtrykkeligt Organisationsenhed; men ikke nog hermed. Der er i Socialdemokratiet Landet over oppositionelle kredse; som er i Bevægelse for at faa Forbindelse med Kommunisterne.

Der er altsaa sikre Tegn paa, at Danmarks Arbejdere har betraadt Enhedens Vej. Men Enhedens Tilhængere kan ikke slaa sig til Taals hermed og passivt se til. Det er nemlig ikke nok, at Arbejderne paa en Arbejdsplads eller i en By spontant optræder som en Enhed, eller at oppositionelle Grupper af Socialdemokrater har Føling med Kommunisterne. Derfor maa hele Socialdemokratiet vindes for Enheden. Og det haster. For dette Maa! maa alle Enhedstilhængere indenfor Socialdemokratiet sætte al Kraft ind. Et omfattende Oplysningsarbejde om Enhedens Nødvendighed maa udføres, og overalt i Partiet og Fagbevægelsen maa enhver Modstander af Enheden skaanselsløst tøjnes fra Tillidsposterne. Det vil være en Forbrydelse at lade Enhedsmodstanderne beherske Organisationerne, saa de derfra kan drive deres Spil til Skade for Folket og Arbejderne, og til Gavn for Nazismen og Undertrykkerne. Det siger sig selv, at Kommunisternes Støtte og Bistand ikke vil komme til at mangle.

SPADIN den 6. November 1943:

De allierede Landes Sejr over Hitler-Tyskland vil rejse vigtige Spørgsmaal om Organiseringen og Genskabelsen af de europæiske Folks statslige, økonomiske og kulturelle Liv. Vor Regerings Politik i disse Spørgsmaal forbliver uændret. I Fællesskab med vore Allierede maa vi:

- 1) befri Folkene i Europa for de fascistiske Landrøvere og være dem benjælpelig med at genskabe deres nationale Stater, som er sønderlemmet af de fascistiske Undertrykkere; Folkene i Frankrig, Belgien, Jugoslavien, Tjecoslovakiet, Polen, Grækenland og de øvrige Stater, som befinder sig under tysk Aag, maa igen blive frie og selvstændige,
- 2) sikre de befriede Folk i Europa fuld Ret og Frihed til at afgøre Spørgsmaalet om deres Statsform,
- 3) træffe Forholdsregler for, at alle fascistiske Forbrydere, som er Skyld i den nuværende Krig og i Folkenes Lidelser, drages til Ansvar og straffes haardt for deres Forbrydelser, hvilket Land de end maatte skjule sig i,
- 4) oprette en Ordning i Europa, som fuldstændig udelukker Muligheden for en ny Aggression fra Tysklands Side,
- 5) etablere et holdbart økonomisk, politisk og kulturelt Samarbejde mellem Folkene i Europa, hvilende paa gensidig Tillid og gensidig Hjælp til Genrejsning af Økonomien og Kulturen, som Tyskerne har lagt øds.

N y e P u b l i k a t i o n e r

"NAZISMENS KLASSEKARAKTER"; 72 Sider, omhandler paa Basis af et righoldigt Materiale de tyske Finanskongers Diktatur og deres Brandskatning af Europa. Pris 2.50 Kr.

K. Marx og F. Engels: "Det kommunistiske Manifest", nyt Oplag, Socialismens uedelige Fanfare, der maa kendes af alle Danske. Pris 1 Kr.

LAND OG FOLKS Forlag

ARBEJDERKLASSEN OG DEN NATIONALE KAMP

F o r o r d

Den følgende Artikel er tænkt som en Ledetraad for Studiekredse, men forhaabentlig kan den ogsaa være til Hjælp for andre, der selvstændigt vil studere det nationale Spørgsmaal.

Ved Behandlingen af dette Problem maa man bestandig gøre sig klart, at den nationale Kamp altid er et Led i en bestemt historisk og politisk Situation. Naar denne Situation ændres, skifter Frihedskampen ogsaa i sit Omfang, sine Maal og sine Former. Ravnlig maa man vogte paa, hvilke Klasser der spiller med, hvad deres Rolle er, og hvordan deres indbyrdes Styrkeforhold ændrer sig efter den økonomiske Udvikling.

Til et saadant Studium foreligger der paa Dansk vigtige klassiske Arbejder, først og fremmest Stalins Bog "Marxismen og det nationale Spørgsmaal" og et Kapitel "Det nationale Spørgsmaal" i hans store Værk "Leninismens Problemer". Disse to Arbejder giver et fast Grundlag for et videre Arbejde med Sagen.

Bogen "Marxismen og det nationale Spørgsmaal" omhandler i Hovedsagen den Periode, hvor Kapitalismen var i Opgang, og hvor Bourgeoisiet derfor var Samfundets bærende Klasse. Det siger sig selv, at ikke alle Grundsætninger fra den Periode uden videre kan overføres til den nuværende Periode. Men Bogen er netop skrevet paa Overgangen mellem Kapitalismens Opgangs- og Nedgangsperiode, hvor Arbejderklassen allerede var ved at modnes til Samfundets Lovgivende Kraft, og det revolutionære Program for det nationale Spørgsmaal, som Stalin her opstiller, blev de ogsaa Basis for den nye Sovjetstats Nationalitetspolitik; det leder direkte og naturligt over til Leninismens Behandling af det nationale Spørgsmaal i Imperialismens Periode, som vi befinder os i.

Det nationale Spørgsmaal i Imperialismens Periode, hvor Kapitalismen synger sin Dødsang, er Emnet for det nævnte Kapitel i "Leninismens Problemer". For at lette Forståelsen er der her i Vejledningen givet en ganske kort Fremstilling af nogle Træk i Imperialismen. Den, der har Adgang til at læse Lenins "Imperialismen som Kapitalismens højeste Stadium", gør vel i at gøre det ved denne Lejlighed; Bogen findes dels i en dansk Oversættelse, dels i den norske Udgave af Lenins "Verker i Utvalg", Bd. 5.

Stalin behandler i dette Kapitel først den vældige Udvidelse, der under Imperialismen sker med det nationale Spørgsmaal, dels blandt Folkemasserne - idet nu ogsaa Koloniernes Milliardbefolkning er kommet med i Frihedsbevægelsen, som derfor kaldes national-kolonial - dels politisk, idet Spørgsmaalet er blevet et Led i den almindelige Kamp for at afskaffe al Udbytning og Undertrykkelse. Dernæst behandles Forholdet mellem den proletariske Klassekamp og den national-koloniale Frihedskamp, idet disse to Bevægelser er intimt knyttet sammen gennem det fælles Mål: at afskaffe Imperialismen.

Den, der læser hele det Arbejde "Om Leninismens Grundlag", hvor Kapitlet "Det nationale Spørgsmaal" findes, vil bemærke, at en Grundlov for Økonomi og Politik under Imperialismen er Ujævnheden i Udviklingen, en stadig Bølgegang, hvor gammelt forsvinder, og nyt dukker op. Ved Tyvernes Begyndelse var det saaledes navnlig England, USA, Japan, Frankrig og Italien, der var Imperialismens fornemste Repræsentanter. I Mellemtiden er Hitler-Tyskland skudt frem som Leder af de fascistiske Staters Blok, der truer hele Verden med Slaveri og Undergang. Samtidig er den socialistiske Sovjetunion vokset frem til en økonomisk, politisk og militær Magt af første Rang, som i Forbund med England, USA og det forhen saa svage koloniale Kina kan gøre den nuværende Krig til Folkenes Frihedskrig. Den foreliggende Vejledning peger derfor paa disse Forskydningers Betydning for det nationale Spørgsmaals Udvikling.

Artiklen afsluttes med nogle Bemærkninger om Danmark under den nye Situation i Verdenspolitikken.

De paa Dansk foreliggende klassiske Værker er som nævnt:

Stalin: "Marxismen og det nationale Spørgsmaal" (kon stadig købes).

Stalin: "Leninismens Problemer" S. 54-63.

I Lenin "Verker i Utvalg" findes samlet i et Bind en Del af Lenins Skrifter om det nationale Spørgsmaal, og hans Bog om Imperialismen. Fra Marx' og Engels' Haand foreligger der dels i "Udvalgte Skrifter" Bd. 2, S. 77-84 nogle Udtalelser om det nationale Spørgsmaals Stilling i Midten af forrige Aarhundrede, dels i et polsk og et italiensk For-

(forts.)

(forts.)

ord til "Det kommunistiske Manifest" Udtalelser om Stillingen i sidste Fjerdedel af Aarhundredet; disse Forord vil snarest blive offentliggjort i en ny Udgave af Manifestet.

Det følgende Forslag til Inddeling af Stoffet bygger paa, at Deltagerne i det mindste har denne Artikel, mens det maaske bliver vanskeligt for alle at skaffe sig den nævnte klassiske Litteratur.

Stoffet kan fordeles paa "Aftener" paa følgende Maade:

1. Aften: Artiklens Afsnit "Nationen" og "Hver Klasse sin Vej". Hertil læses Stalin: "Marxismen og det nat. Sp." S. 9-23.
2. Aften: Artiklens Afsnit "Arbejderklassens nationale Program". Hertil læses Stalin: "Marxismen og det nat. Sp." S. 30-39 og 61-67.
3. Aften: Artiklens Afsnit "Imperialismen" og "Den nye Epoke i den national-koloniale Kamp". Hertil læses det nævnte Kapitel i "Leninismens Problemer". S. 54-63.
4. Aften: Artiklens Afsnit "Arbejderklassen faar Hovedrollen" og "I Danmark". De Deltagere, der har Adgang til at læse Aksel Larsens Bjece "Der kaldes til Samling", bør gøre det igen.

Studiekredsens Deltagere maa jo helst selv læse det anførte Stof, før det gennemgaaes i Fællesskab. Selvstudium lærer man mest af. Studiekredsaftrænerne bør forme sig saadan, at en Deltager giver en samlet Oversigt, og derefter aabnes Diskussionen om Tvivlsspørgsmaalene. Man maa altsaa hver Gang ønske om, hvem der skal præsentere sig at levere Oversigten næste Samlingsaften.

I

I KAPITALISMENS ORGANGSTID

"Det nationale" har fra gammel Tid haft en ilde Klang blandt Arbejderne. De var paa Vej opad som Klasse i et Samfund, hvis Magthavere gjorde alt for at holde dem nede. De samme Magthavere var paa Pletten med Gud, Konge og Fædreland, naar de skulde bruge Arbejderne som Kanonføde. For at tjene "Fædrelandet" vil skulde en Arbejder være nøjet med sin Lod og gøre sin Dont uden ond Kritik af dem. Monarken havde sat til at styre Land og Rige.

Man kan forstaa Uviljen mod det "nationale", naar man sætter sig ind i, hvad Paris' Arbejdere i 1871 maatte opleve. De havde taget deres Tørn for at forsvare Frankrig i en Krig, som en forbryderisk fransk Overklasse havde anstiftet. De havde båret Nød og Savn, da Bismarck belejrede Paris - og saa skulde de opleve, at det franske Bourgeois vilde afvabne dem for bedre at kunne inddrive Skatter og Husleje, som Arbejderne ikke havde kunnet betale, mens de "stred for Fædrelandet". Ja, de kom til at opleve mere end det. Det franske Bourgeois sammensvør sig med Bismarck, den fremmede Erobrer, for at slaa deres Pariserkommune ned. Det kostede 30000 Arbejdere, Mænd, Kvinder og Børn, Livet, mens Titusinder blev indespærret eller deporteret.

Saadanne Oplevelser havde Arbejderne overalt i Verden. Den Overklasse, der talte højest om Fædrelandet, slog dem ned og var ikke bange for at gøre det i Forbund med Fædrelandets Fjender. Alligevel var Arbejderne med i de forreste Rækker, hvor det gjaldt at forsvare sig mod en fremmed Undertrykker. Smaafolk kæmpede med Dødsforagt i Spanien, Grækenland, Polen og i Danmark i 1864. Hvad er da dette "nationale Spørgsmaal", som i det sidste Aarhundrede er vokset frem til en dominerende Plads, og som vi i disse Aar har inde paa Livet, uden længere at fornemme den gamle ilde Klang?

Nationen

Nationerne er unge. Stenaldersmanden ved Roskilde Fjorde havde ingen Følelse af Samhørighed med ham i Gudnaadalen. Middelalderens fortrykte Bondemand saa ikke ud over sit Sogneskol til Landsmand paa den anden Side. Herremændene sloges livligt indbyrdes. Først Borgeren i det 19. Aarhundredes Danmark opdagede sit Fællesskab med de øvrige Borgere. De havde et fælles Marked, og fælles Konkurrenter at bekæmpe. "Markedet er den første Skole, hvor Bourgeoisiet lærer Nationalisme" (Stalin).

Nationen er opstaaet, da Kapitalismen skød frem og bandt et Lands Befolkning

(forts.)

(forts.)

Sammen i en fælles Produktion, fælles Omsætning og fælles Værn mod fremmede Konkurrenter. Nationen stammer altsaa fra Kapitalismens Opgangstid. Den nationale Bevægelse var et Led i Bourgeoisiets Fremmarch, et Led i den borgerlige Revolution, hvor Kapitalismen brød sig Vej.

Dette kapitalistiske Vaarbrud faldt ikke samtidig i alle Lande - i Holland i det 16-17. Aarhundrede, i England i det 17. Aarh., i Frankrig i det 18. Aarh., i Tyskland i det 19. Aarh., i Danmark i det 19. Aarh.. I de nævnte Lande dannedes der af Nationen en Stat, men det var ikke Tilfældet allevegne. I Rusland og Østrig gik det anderledes, som man kan læse om i Stalins Skrift.

Hvad er saa en Nation? Som en historisk opstaaet Foreteelse maaske den kunne beskrives. Det falder i Øjnene, at Folk af samme Nation taler samme Sprog. Østrigere og Ungarere kan slutte et Forbund, men de danner ikke derfor en Nation. - En Nation har et sluttet Territorium. Englændere og Amerikanere taler samme Sprog, men bor ikke paa samme Territorium og danner ikke een Nation. - Vi saa, at det er fælles økonomisk Liv, der smeltede en Befolkning sammen til en Nation. - Og hertil kommer et aandeligt Særpræg, som kan være svært at definere, men som kommer frem i den karakteristiske nationale Kultur. Det havde Tyskerne en kort Tid Øje for, da de efter den 9. April forsynede deres Soldater i Danmark med en lille beskrivelse af Danskernes Særpræg til Forskel fra Tyskere.

Fælles Territorium, fælles økonomisk Liv, fælles Sprog og fælles aandeligt Særpræg, det er altsaa Kendetegnene paa en Nation. Det er disse Felter, der skal forsvares og hævdes, hvis Nationen skal bestaa.

Her opstod Spliden i Nationen, for de to Hovedklasser i Samfundet, Bourgeoisiet og Arbejderne, havde ikke samme Syn paa Sagen. Lad os tage det økonomiske Liv. Bourgeoisiet forsvarede sine økonomiske Interesser mod de andre Magters Bourgeoisier og mod den hjemlige Arbejderklasse. Denne igen forsvarede sine økonomiske Interesser mod det hjemlige Bourgeoisier, der var den store Modstander. De to Klasser kunde ikke gaa i Spænd sammen, fordi deres Interesser skiltes paa et fundamentalt Omraade, det økonomiske. Nationen var spaltet.

Hver Klasse sin Vej

Hvad enten Bourgeoisiet tilhørte en Erobrer Nation eller en undertvunget Nation, forfulgte det sine egne Interesser og stod skarpt over for Arbejderklassens Maal. Vel fik Bourgeoisiet efter Støtte fra Arbejderne, men forsøgte derved at skubbe Arbejdernes Klassekamp i Baggrunden og at foregigle et Interesséfællesskab, som intet Grundlag havde. Hvis Arbejdernes Klassebevidsthed var for ringe og deres Organisationer for svage, blev de suget med af Bourgeoisiets nationale Bevægelse, til stor Skade for deres egen Sag.

Arbejderne stod paa ingen Maade afvisende over for den nationale Frihedskamp, men dennes borgerlige Former, der ofte blev til nationalt Hæd, til Chauvinisme, Repressalier og Pogromer, maatte den bevidste Del sætte sig imod. Derimod var det en Opgave for Arbejderorganisationerne at svække den nationale Splid, at skaffe sig Albuerum, Valgret, Ret til at bruge Modersmaalet, Skoleundervisning etc. Det var Felter, hvor Arbejdernes nationale Bestræbelser maatte udfolde sig.

Tilsyneladende gik Arbejdernes vigtigste Bestræbelser i en anden Retning. "Arbejdernes Frigørelse maa være deres eget Værk" og det maa ske ved en international Samvirken mellem de enkelte Landes Arbejderklasser. Internationalismen var og er en Nødvendighed for Arbejderne. Internationalisme var og er imidlertid et vigtigt Middel til at mildne den nationale Kamp. Den Beskyldning, som indtil den seneste Tid atter og atter er rejst mod Arbejderne - at de er unationale, naar de er internationalt sindede - er ganske taabelig, for Internationalismens Væsen er broderlig Samvirken mellem Folkene, til Gavn for de enkelte Folk. Den rummer tillige en uforbeholden Kamp mod alle Undertrykkere, ogsaa Undertrykkerorganisationer.

Arbejderklassens nationale Program

Denne Indstilling blandt Arbejdernes gav sig Udtryk i det klare, nationale Program, som Arbejderklassens revolutionære Flej opstillede. Det behandles udførligt i Stalins Skrift "Marxismen og det nationale Spørgsmaal", S. 61-67, og kun Principperne anføres her:

1. Selvbostemmelseret -
2. Territorialt Selvstyre -
3. National Ligeberettigelse i alle dens Former (Sprog, Skole, o.s.v.) -
4. International Sammenslutning af Arbejderne -

(forts.)

(forts.)

er nødvendige Punkter ved det nationale Spørgsmaals Løsning.

Da denne revolutionære Floj (Bolsjevikerne) i Kapitalismens Nedgangstid sejrede i Arbejderklassen i Rusland og efter den socialistiske Oktoberrevolution 1917 kom til at lede Landets Udvikling, stod dette Program sin Prøve. Den nationale Kamp døde hen, mens den nationale Kultur i de 180 Nationaliteter fik et uanet Opsving. Det viste sig her, at den internationale Organisering af Arbejderne - den virkelig gjordes jo i det for hele Unionen fælles, Bolsjevikiske Parti - blev en Løftestang for alle Nationer i Sovjetunionen. Modersmaalet kom til Ere og Værdighed, Skriftsprog blev skabt, hvor det ikke tidligere fandtes, Skoler, Universiteter, Biblioteker, Teatre paa Modersmaalets Grund skød op. I den nuværende blodige og tunge Krig staaer dette nationale Program endnu en Gang sin Prøve. Den store Sovjetfamilie laaar ingen Revrer.

Samtidig er tillige en Proces i modsat Retning i Gang. Det voldsomme Opsving i hele Sovjetunionens økonomiske Liv, selv i de mindste og mindst udviklede Nationaliteter, binder Folkene tættere sammen og forarsager en gensidig Befrugtning, en Opsugning af værdifulde Elementer fra andre Kulturer og en Udjævning af Skellene mellem Nationerne.

* *

Den Udvikling, som Marx og Engels havde Øje for, da de i "Det kommunistiske Manifest" skrev:

"Da Proletariatet først maa erobre det politiske Herredømme, have sig op til national Klasse, konstituere sig selv som Nation, er altsaa selv nationalt, selv om det er i en helt anden Betydning end den borgerlige"

- denne Udvikling er fuldbyrdet i Sovjetunionen, hvor Proletariatet har hævet sig op til "national Klasse" og "konstitueret sig selv som Nation", men den er langt fra færdig i den svrige Verden. Dog er der sket betydningsfulde Forandringer ogsaa der.

Dette hænger sammen med den kapitalistiske Udvikling. Kapitalismen er undergaaet store indre Forandringer - til det værre - i de sidste 50 Aar.

II

KAPITALISMEN - I - NEDGANG - - - IMPERIALISMEN

Kapitalismen bragte i sin Opgangstid Menneskeheden fremad og skabte et Produktionsgrundlag og en social Tilstand, bag hvilke der kunde skimtes en ny Samfundsorden, der ganske vist lige som i sin Tid Kapitalismens Samfund maa bringes til Verden under svære Væb. Denne Opgangstid er imidlertid forlængst et overstaaet Stadium. I Stedet for løfterige Fremskridt er, uraadet truende Tilbageskridt og en Fare for hele Nationers Eksistens.

Denne nye Tilstand under Kapitalismen har af Økonomerne faaet Navnet Imperialismen. Imperialismen er Kapitalismen i Nedgang, hvor den spænder Ben for sig selv, og hvor Bourgeoisiet degenererer. En fuldstændig Beskrivelse heraf findes i Lenins Bog "Imperialismen som Kapitalismens højeste Stadium". Her skal kun nævnes nogle faa Træk.

Det 19. Aarhundredes frie Kapitalisme, med Enkeltmands Initiativ og Ansvar i Fabrikken, Handelshuset og Rederiet, var vokset over i noget ganske andet. Omkring Aarhundredskiftet begyndte de store Truste og Monopoler at dukke op, Verden fik et nyt Herskab, Folk som Morgan og Krupp blev de dirigerende. Krupp er ikke alene Industrimand, han er ogsaa den store Bankmand. Han selv eller hans Familie behersker et Utal af allehaande industrielle Foretagender direkte eller gennem store Banker, hvor de ogsaa er dominerende. Hans Industri- og Bankkapital virker sammen med andre store Finansfyrsters Industri- og Bankkapital. Der sker en Sammensmeltning af Industri- og Bankkapital, som kaldes Finanskapitalen. De faa Personer, som dominerer Finanskapitalen, sidder inde med den virkelige, den økonomiske Magt i et Land.

I deres Jagt efter mere og mere Profit strækker Finanskapitalisterne deres Fænger ud over svagere Nationer og Koloniernes, hvor der er billig Arbejdskraft og rige Raastofkilder, og hvor der kan opdyrkes et Afsætningsmarked. Her kan de tillige anbringe deres overskydende Kapital. Og her støder de sammen med andre finanskapitalistiske Grupper.

I det 19. Aarhundrede var der Plads nok paa Jorden. Magternes Trang til nye Raastofkilder og nye Markeder kunde endnu tilfredsstilles uden større Sammenstød med andre end kolonifolkene, og de talte ikke for "den hvide Mand". Men det varede ikke længe. Ved det 20. Aarhundredes Begyndelse var der ikke Albuenum for nye driftige Stater, (forts.)

Forts.

gløderne var delt mellem de gamle Magter, og de, der kom sidst med, havde faaet mindst. Kapitalismen har imidlertid ikke standset sin Jagt efter mere Profit. Naturligvis undertrykkes de svage Nationer og Kolonierne og udbyttes saa meget som muligt. Det giver ikke nok. Saa maa Konkurrenterne slaas ud, navnlig de udenlandske. Det kan kun ske ved at tage "deres" Kolonier, ved en valdelig Ufordeling af Verden.

Finanskapitalens viltsomme Ekspansion betød, at nogle faa unge Magter underlagde sig Hele Jorden, men det irdebar ogsaa, at disse Finansmagter uvægerligt maatte komme i Krig med hinanden om Byttet. Vi er kommet ind i de imperialistiske Kriges Epoke.

Kapitalismen er dermed kommet ind i en Blindgade. Den skærper Udbytningen og dermed Klassekampen i de "gamle" Lande, og den skaber en national Frihedsbælgelse i Kolonierne. Kapitalismen graver sin egen Grav. Verden er tillige kommet ind i de proletariske Revolutioners Epoke.

Det er her paa sin Plads at gaa lidt ind paa Forbindelsen mellem Arbejderenes Klassekamp og den nye Faktor, den nationale og koloniale Frihedskamp, og paa denne Frihedskampes Bælgelse.

Den nye Epoke i den national-koloniale Kamp

Den første Verdenskrig demonstrerede for os, at nogle faa imperialistiske Stormagter dominerede Verden. Det var "de 4 Store", England, Frankrig, U.S.A. og Italien, idet de indtærede Torsallesfreden. Ikke alene Europa, men hele Kloden maatte dans efter deres Billede. En milliardbefolkning i Kolonierne slod sig slæbte for at skaffe den engelske, franske, japanske, italienske og amerikanske Finanskapital Profit.

Derved skabtes og skærpedes den nationale og koloniale Frihedsbælgelse. I det 19. og begyndelsen af det 20. Aarhundrede stræbte det nationale Spørgsmaal sig om Fælleskab, Sønderjyder etc., væsentlig europæiske Folk. I det 20. Aarhundrede, under Imperialismen, er de store Folkegrupper i Asien og Afrika kommet til Skred. Kinesernes og Indernes Frihedskamp er vældige Faktorer i Kampen mod Imperialismen.

Her var en ny, naturlig Forbundsfall for de kapitalistiske Landes Arbejderklasse. Modstanderen var fælles, Interesserne var fælles. Den revolutionære Arbejderklasse opstillede for at hjælpe sine Fæller i de undertrykte Nationer og Kolonierne Parolen: Frihed for disse Nationer og Kolonierne til Beskrivelse fra "Moderlandet", Frihed til at danne en egen Stat.

I Sagen for den første Verdenskrig havde Parolen været: Selvbestemmelsesret. Denne Parole var imidlertid blevet taget op af Bourgeoisiets Talsmænd, der fortolkede den som Rets til Selvstyre inden for en fremmed Stats Rammer, oftest kun Selvstyre i Skolesager etc., en saakaldte kulturelle Autonomi. Parolen maatte skærpes og hedde: Rets til Beskrivelse, fordi Selvbestemmelsesretten allers kunde blive en Parole. (Oftest fik en undertrykt Nationalitet, jo ikke engang kulturel Autonomi: Vestukrainerne og Vestkavkasierne i det tidligere Polen behandlede ganske simpelt som Slægt).

Rets til Beskrivelse er kun en Side af Sagen. Det kan ikke være sinneslydens Maal for de faa Verden splittet op i et Sted af smaa, isolerede Stater. Noget saa daant strider mod Sagen i den økonomiske Udvikling. Rets til frivillig Forening af Nationer er den anden Side af Sagen. Denne sidste Del af Parolen var gældende i Baggrunden for Undertrykkternationens Arbejdere, som i Gjerning maa vise deres gode Vilje til at stille det undertrykte Folk frit. Den Gangvold kom som den frivillige Forening med andre Nationer til at spille en meget stor Rolle for det undertrykte Folk, der efter at være blevet Herre i sit eget Hus har slet at sige ved Samvirken med mere fremskredne Nationer.

De forskellige Nationer i Sovjetunionen har skabes Rets til at skille sig ud og danne en egen Stat. Men efter Kapitalismens Tilintetgørelse der og den nationale Kampes Forvinden gaar Udviklingen den stik modsatte Vej. Den nuværende Krig har vist de smaa Nationer, at et Samarbejde som Sovjetnationernes giver Bæde politisk, økonomisk og militært Grundlag for at sikre Folkets Liv, mens den isolerede Væbsteren som Danmarkes runker de største Fordele.

Som vi har set, er den nationale og koloniale Frihedskamp i vor Tid naturligt kædet sammen med Arbejderklassens Kamp til at falles Storløb mod Imperialismen, for at befri menneskeheden for Undertrykkelse. Uvilken Forening fra Kapitalismens Opgangstid, hvor den nationale Kamp var et Led i Bourgeoisiets Fremadstræben!

Den nationale Kamp skifter imidlertid ogsaa i Imperialismens Epoke. Det gælder i ganske særlig Grad for det nationale Spørgsmaal, at man stadig maa tage alle politiske, økonomiske og militære Forhold i Betragtning.

(forts.)

(forts.)

nomiske og sociale Forandringer i Aagt, naar Kampperoler og Kampformer skal fastlægges. Og der er i de sidste 25 Aar sket store internationale Forskydninger, f.Eks.:

- 1) I Aarene efter den første imperialistiske Verdenskrig var England, Frankrig, Japan og U.S.A. de rigtigste imperialistiske Magter. De er stadig imperialistiske Magter, men der er kommet en ny Faktor til, Hitler-Tyskland, som Anfører for de fascistiske Lande, der ikke blot truer Nationernes Frihed, men selve Folkenes Liv.
- 2) Sovjetunionen er blevet en politisk, økonomisk og militær Magt af første Rang, som i Samarbejde med England og U.S.A. kæmper for at redde Verden fra Hitler-Tyranniet.

Disse to Forskydninger har givet den nuværende Krig en ganske anden Retning end Krigen 1914-1918. Vi kan for øvrigt med Sikkerhed forudsæ andre Forskydninger, idet Fascismen vil blive slaaet ned, mens Sovjetunionen vil øge sin Tiltrækningskraft paa de friheds-luskende Folk.

Lad os se paa et Par Konsekvenser af den forandrede Situation. Den engelske og amerikanske Arbejderklasse maa nu i Modsatning til dengang fremme og fremskynde deres Landes Krigsindsats, og de gør det i Samarbejde med alle Klasser og Lag i deres Folk. I de af Hitler undertrykte Lande maa alle Klasser og Lag samvirke for at tjerne Fascismens dødelige Fare og generobre den nationale Frihed. At begrænse sig til Klassekamp mod det hjemlige Bourgeois vilde være en Hjælp til Hitler.

For de engelske Kolonier, f.Eks. Indien, har den ændrede Situation medført en væsentlig Forandring. Det indiske Folks Ønske om Selvstændighed er lige saa berettiget som for, og de engelske og amerikanske Kommunistor hævder f.Eks i deres Majopraab 1943 stadig krævet om en Fremskyndelse af Indiens Uafhængighed. Det er ogsaa klart, at Uafhængighed vilde fremme Indernes Interesse i at støtte de allierede Nationers Kamp for Frihed. Men Indernes Kamp kan ikke og maa ikke være den samme i Øjeblikket som for 20 Aar siden. Nu vilde f.Eks en Rejsning mod det engelske Styre gøre Inderne til Hitler-Tysklands og Japans Forbundsfaller, og hvis Rejsningen lykkedes, vilde det militært svage Indien komme under Japans Aag. Derimod vil Indernes Sag nyde godt af det politiske Opsving, som maa følge efter Hitler-Tysklands og Japans Nederlag.

Om en national Bevægelse kan støttes af Fremskridtets Kræfter Verden over, afhænger altsaa af, om denne Bevægelse ogsaa virkelig tjener Menneskehedens Fremgang.

Arbejderklassen faar Hovedrollen

Imperialismen har medført dybtgaaende sociale Forandringer. Bourgeoisiet er ikke længere paa Vej fremad. De store Profitter ogsaa fra Kolonierne har muliggjort en Rentier-tilværelse for en lille Overklasse, et Snylterliv fjernt fra Folket, der er blevet et nødvendigt, men noget ubekvemt Udbytningsobjekt, som skal holdes nede og underkues. Bourgeoisiet er paa retur, i Degeneration.

I Lande som Tyskland, hvor Finanskapitalen saa sine Profitkilder beskaaret af Landejherrenerne og sin behagelige Levevis truet af en voksende Garing i det arbejdende Folk, har Bourgeoisiets Top landet paa Gangsternes Niveau. For at redde sin Herskerstilling har denne Overklasse betroet Regeringen til Nazismen, Fascismen, som er Udtryk for de mest brutale og bestialske Tendenser i Finanskapitalen. For at sikre sin egen Eksistens og fortsatte Profit er dette Bourgeois villigt til at ofre "sit eget" Folk og udrydde alle Modstandere hjemme og ude med Hud og Haar.

Der er intet nationalt Førerskab at finde - højst et Førerskab ud i en national tagtrofe.

Paa den anden Side er Arbejderklassen paa Vej frem i Forgrunden. I et stort Rige, Sovjetunionen, er Bourgeoisiet skubbet til Side, og Folket har taget Styret, ledet netop af Arbejderklassen, der er blevet Nationens Fører.

Selv om Udviklingen ikke er naaet saa langt i den øvrige Verden, har Arbejderklassen vundet i Modenhed ogsaa der. Organisering, Klassebevidsthed, socialistisk Stræben, Eksistensen af revolutionære Partier overalt - der kan nævnes mange Felter, hvor denne Fremgang viser sig, men det er nok at pege paa, at Arbejderklassen er Sværvægteren i Frihedskampen mod Hitler-Tyranniet. Tænk blot paa Folkerejsningerne i Esbjerg, Odense, Aalborg, Aarhus og mange andre Byer i Sommeren 1943.

En stor Homske paa Arbejderklassens Fremgang er der dog inden for Arbejdernes egne Rækker. Imperialismen betød uhyre Profitter til nogle faa Finanskonger, men en Del af

(forts.)

(forts.)

disse Profitter blev benyttet til at korrumpere "Spidserne" i Europas Arbejderbevægelse, ikke netop gennem Bestikkelse, men indirekte gennem bedre Lønninger og Stillinger til disse "Arbejderaristokrati". Det bandt de socialdemokratiske Førere til Bourgeoisiet og gjorde dem til Talsmænd for Klasseforsoning, alt gik jo saa skønt. Disse Førere, der ofrede Arbejderklassens historiske Mission for en behagelig Tilværelse i Øjeblikket, bar Opportunismen og Reformismen oppe og hæmmede Udfoldelsen af Arbejderklassens Kræfter i en enig Front. De har deres store Ansvar for den ulykkelige Udgang af Efterkrigstidens revolutionære Rørelser, bl.a. i Tyskland, og dermed for de Katastrofer, som siden har ramt Menneskeheden. Mange af dem er nu blevet Ofre for Hitler-Tyranniet, og naar de nævnes her, er det ikke for at lægge Spot til Skæde, men fordi de ubestrideligt har Ansvaret for Arbejderklassens forudsagte Magtesløshed over for Fascismens Fremtrængelse.

Deres Tid er desværre ikke omme endnu. Vi kender Alsing-Andersens Brev til faglige og politiske Tillidsmænd efter den 29. August. Her angriber Opportunisten Alsing-Andersen Frihedsbevægelsen, lægger Skylden for det tyske Overgreb paa Patrioterne og fortier Mårsagen til det hele: Tyskernes egen Fremfærd. Han falder dermed bl.a. de socialdemokratiske Arbejdere i Ryggen, dem der var med i forreste Linje i Esbjerg, Odense og videre ud over Landet. Den Slags "Førere" maa sættes paa Aftag.

Saa dan som Arbejderbevægelsen har udviklet sig, med Revner her og der, vilde det være hen i Vejret at tro paa, at der fra i Dag til i Morgen kan skabes fuldkommen politisk Enhed. Hvad der imidlertid maa stiles efter nu, er Handlingens Enhed, og her staar det bedre til. Europa over staar socialdemokratiske, kommunistiske og partiløse Arbejdere Skulder med Skulder i den nationale Kamp, deri indbefattet Kampen for det daglige Brød. Det er denne Handlingens Enhed, der giver Arbejderklassen sin store Vægt og gør den til Nationens Rygrad.

Ansvar for Nationens Fremtid hviler paa Arbejderklassens Skuldre, ingen anden Klasse kan bære fremad. For alle Arbejdere staar Socialismen som det store Maa, der skal naas for at skabe lykkelige økonomiske og sociale Tilstande. Maalet kan synes nærmere eller fjernere, men det fraviges ikke. Det drejer sig ikke blot om Arbejdernes Skæbne, men om Landmand og Landerbejdere, Købmand og Haandværkere, Tjenestemand og frie Erhverv. For hele Folket er Socialismens Sejr nødvendig, hvis uendelige Lidelser skal undgaa.

Vejen til Socialismen maa tages i Etapper, som ikke kan springes over. En af disse Etapper er vore Dages nationale Frihedskamp, som vi staar midt i. Vort Folk maa paa sit eget Territorium sikre os Frihed til at indrette sit økonomiske, politiske og kulturelle Liv saadan, som det tjener dets Interesser. Her skal Slaget slaas.

I Danmark -

Nu ligger Sagen klar nok - ethvert velrettet Slag mod Hitlers Besættelsesmagt og Værnemagterne fremmer vor og andre Nationers Frigørelse, og derfor skal saadanne Slag uddøles, hvor som helst det lader sig gøre, selv om Folket maa bære Ofre derved. Hele Folket, alle Klasser og Lag, maa enes om denne Opgave, og Arbejderklassen maa vise Vejen gennem sin Enhed og Indsats.

Det er ligetil, men det har voldt Vanskeligheder at faa det slaget fast. Vi var slet forberedte paa den 9. April, og hvad derefter fulgte.

Tiden efter den første Verdenskrig var præget af Socialdemokraternes, de Radikales og Venstres aandelige og materielle Nedrustning. Stauning og hans Folk søgte at lægge Arbejderorganisationernes Kampvilje og lænke dem til Statsapparatet. Kamp kunde der vel tales om i Resolutioner, men før den vilde de Folk ikke. Stauning-Munchs Udenrigspolitik bestod i at ligge tot over for Stormagterne, i det sidste Aarti specielt over for Hitler-Tyskland, mens der opretholdtes et uvenligt Forhold til Sovjetunionen. Naar Folkeforbundet vilde fordømme Hitlers Genbesættelse af Rhinlandet, hans Genindførelse af den almindelige Vernepligt etc., afholdt Munch sig fra at stemme. Da Hitler-Tyskland ønskede en Ikke-Angræbspagt med de nordiske Lande (for at hykle Fredskarlighed), var den danske Regering villig, Norges og Sveriges ikke. Den voksende antifascistiske Bevægelse blandt Arbejderne og frisindede Kredse blev misbilliget og bremset fra oven - den Slags kunde virke støtende sydpaa. Den store Dagspresse fulgte samme Kurs. Det danske Folk skulde bringes til at lægge Hænderne i Skødet, baade indadtil og udadtil.

De Konservatives Holdning var anderledes, men heller ikke deres Politik var det danske Folk tjenlig. De krævede mere Militar, og var Kravet blevet opfyldt, havde vi ganske vist den 9. April haft en teknisk Kulighed for at yde mere langvarig Modstand. Men de

(forts.)

(forts.)

tekniske Krigsmidler er ikke nok. Der kræves ogsaa Vilje til at bruge dem, Enighed hos Folket og Vilje hos Regeringen, og det havde heller ikke de Konservative søgt egnede Midler til at opdyrke. Deres Arbejdsgiverpolitik, deres fjendtlige Holdning overfor Arbejdernes Bestræbelser for internationalt Samarbejde og deres uforstandige Stilling til Sovjetunionen kunde ikke virke fremmende paa det brede Folks nationale Enighed - dets Vilje var der trods alt intet i Vejen med. Den 9. April skyldtes ikke kun militære Mangler, men først og fremmest de borgerlige og socialdemokratiske Partiledelsers aandelige Nedrustning. Gennem Aar-tier havde deres Politik forberedt Kapitulationen. Dansk Politik i Fremtiden maa gaa ud paa at opretholde og udvikle den nationale Enighed i Folket, indadtil som udadtil. Indadtil - forstaaet som Enighed om en effektiv Forbedring af de materielle Kaar for det brede Folk. Udadtil - forstaaet som Samarbejde med de øvrige fredselkende Magter for at slaa fascistiske Rørelser, hvor de dukker op, og for at bevare Freden og udvikle det fredelige Samarbejde.

Billedet af Tiden før denne Krig vilde blive skævt, hvis man ikke medtog de positive Sider. Der var ogsaa Strømninger imod den Stauning-Munchske nationale Opgiven. Navnlig har Danmarks kommunistiske Parti med sin Politik bidraget til at rejse den Folkefront, som nu udfoldes under den nationale Krig mod Hitler-Tyskland. Denne Politik formuleredes f. Eks. i "Der kaldes til Samling" og "Læg Folkets Skæbne i Folkets Hænder".

Nu lægges Folkets Skæbne i Folkets Hænder. Vel er den Røde Hærs Hammerslag mod Hitlers Hovedstyrker og en engelsk-amerikansk 2. Front en Forudsætning for vor nationale Eksistens, men langt fra nogen tilstrækkelig Forudsætning. Vi maa selv hævde os i Kampen for Tilværelsen og være med til at slaa Hitler og hans Slægt. Denne Krig er maaske den sidste, maaske ikke, men givet er det, at Fremtiden vil bringe rigeligt af alvorlige Problemer, som kræver et Folks hele Styrke, hvis de skal løses rigtigt. Alene Omformningen af den økonomiske Tilværelse, hvorved de indre Modsetninger bringes ud af Verden, kræver af os, at der skabes national Enhed til Kamp for en bedre Verden.

Denne Enhed kan ikke blive for bred, alle klasser, alle Lag i Samfundet kan og bør samvirke for at hævde vort Territorium, vor Frihed, og vor nationale Kultur - Felter, som ikke mindst Arbejderklassen er interesseret i at forsvare.

Der er naturligvis dybtgaaende Modsetninger i det danske Samfund, men de træder i Baggrunden, sammenlignet med den Fare, vi staar overfor. Vi ved, at en kortsynet Del af Bourgeoisiet har vist sig lidet modstandsdygtigt over for Hitler-Tyskland og Værnemageriet. Vi ved, at Storlandbruget har tjent paa Krigen, og at nogle Godsejere er Nazister. Degenererede Elementer og Samfundets Udskud fra alle klasser er havnet hos Nazisterne eller i deres Kæbelæg. Men hvor lidt fylder ikke disse Hærskaber! I sin Helhed staar Folket enigt over for Hitler, og denne Enighed er det om at udbygge og udvikle til en Kampfront.

Det kunde vel tænkes, at en saadan national Front efter Krigen udartede til et principløst Rod af Interesser og Strømninger eller gik i Stykker. Gives der noget Middel mod en saadan Udvikling? Ja, Arbejderklassens Enhed. I alle Overvejelser om Fremtidens Politik maa man holde fast ved, at Arbejderklassen er Rygraden i Samfundet. Hvis Arbejderklassen handler som en Enhed, kan den drage Størstedelen af den øvrige Befolkning efter sig. Det saas i Efterkrigsaaet 1917 i Rusland. Det viste sig i Folkefronten i Frankrig og Spanien. Det ser vi igen i Dag, ogsaa i Danmark. Men der kræves altsaa, at Arbejderklassen enes og samler sig og bliver sig sit Ansvar som Nationens Fører bevidst.

Det kræver af de socialdemokratiske Arbejdere, at de tager Afskud med gamle Dages Drømme om en gradvis Fremadskriden uden Kampe. Det kræver ogsaa en Revision af deres Syn paa Udenrigspolitikken. Arbejderne maa selv tage Udenrigspolitikken i deres Haand for at kunne holde Danmark paa ret Kurs. Af de kommunistiske Arbejdere kræves der, at de ikke stirrer sig blinde paa Divergenser med den socialdemokratiske Top, men styrer løs paa Enhed med socialdemokratiske og partiløse Arbejdere om Dagens og Fremtidens Opgaver.

Med en enig Arbejderklasse som Tiltrækningspunkt vil den nationale Front vel ikke kunne undgaa Ændringer her og der, men Hovedsagen i den vil blive bevarat.

Naar Arbejderklassen er Ankermand, vil Folkets økonomiske Interesser ikke glide i Baggrunden for nogen udflydende national Romantik. Naar Arbejderklassen staar i Spidsen, vil der ogsaa være Sikkerhed for, at Udformningen af vort økonomiske Liv sker paa Linje med og i Samarbejde med andre frihedselkende Nationer. Den nationale Kamp er jo ikke et Maal i sig selv, men et Middel til at hævde ens egen Nation, fjerne Modsetningerne til andre Nationer og etablerer et stadigt snævrere Samarbejde. Af den nationale Enhed, som nu skabes i Folkene i de enkelte Lande, vil der rejse sig en international Lygning, mere bærkraftig

(forts.)

(forts.)

end nogen tidligere.

Derfor kan Arbejderklassens færende Elementer uden Vaklen gaa ind i "Danmarks Frihedsraad" og sætte deres Underskrift under Tilsegnet: "Raadets Medlemmer afgiver højtideligt Løfte om i Arbejdet for Danmarks Frihed at sætte dette Maal over ethvert Partis Hensyn og enhver Særinteresse."

FAGBEVÆGELSENS
VEJ –

LAND OG FOLKS FORLAG
1944

D. s. F.-Lederne dolker Enheden

DEN 20. AUGUST 1943 udsendte De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg følgende Opraab:

»Forretningsudvalget for De samvirkende Fagforbund havde til i Gaar indkaldt til Formandsmøde i Rømersgade. Paa Mødet, der talte Repræsentanter for samtlige Landsforbund, som er tilsluttet Hovedorganisationen, redegjorde Formanden, Ejler Jensen, for en Række aktuelle Problemer, og i denne Forbindelse omtalte han de Strejker og Konflikter, der i den senere Tid er forekommet forskellige Steder i Landet. Med Henblik herpaa vedtoges ganske enstemmigt følgende Resolution:

De samvirkende Fagforbunds Forretningsudvalg og Formændene for de tilsluttede Forbund opfordrer de organiserede Arbejdere til fortsat at følge Opfordringen af 9. April 1940 om at fortsætte Arbejdet uforstyrret — hver paa sin Plads.

Uoverensstemmelser, der maatte opstaa, skal nu som altid behandles ved og gennem Organisationerne og aldrig uden om disse.

Ved at følge denne Opfordring vil alle medvirke til at opretholde Ro og Orden i Landet.

Afvis enhver Provokation, fra hvilken Side den end maatte komme.«

Denne Udtalelse viste den dybe Uoverensstemmelse, der var mellem Arbejdernes, ja, hele Folkets Indstilling og de faglige Lederes.

Situationen var som bekendt den, at hele Folket længe havde ønsket, at Regeringen, Myndighederne og Organisationerne skulde træde fast og konsekvent op mod Tyskerne. Disse havde i 3¼ Aar holdt Landet besat. Offentlige Bygninger og Kaserne havde de lagt Beslag paa. Skoler, Højskoler, Vandreherberger, Restaurationer og Forsamlingsbygninger benyttedes til Indkvartering af tyske Soldater. Store Arealer hærgedes og ødelagdes for at give Plads til tyske Befæstningsanlæg og Flyvepladser. Fabrikerne arbejdede for den tyske Krigsproduktion, og Landets Varelagre tømtes. Landbrugsproduktionen gik i stadig større Udstrækning til Nazityskland og dets Kampfæller, mens de hjemlige Rationer nedsattes. Hele denne Udplyndring kunde aflæses paa Nationalbankens Clearingkonto og Kontoen for forskellige Debitorer, ifølge hvilke de nazistiske Røvere paa daværende Tidspunkt havde plyndret Landet for 3.600.000.000 Kr. Noget ærligt Forsøg paa at bringe disse Konti ned ved at levere Varer til det danske Folks Forbrug gjorde Tyskerne ikke. Materiale- og Brændselsleverancer, som højtideligt var lovet, kom kun i utilstrækkelig Mængde eller udeblev ganske.

Til disse tyske Overgreb kom en Række Forhold, som ikke kan udregnes i Kroner og Ører. Pressen og Radioen maatte ikke sige Sandheden om den tyske Udplyndring, men blev i Stedet tvunget til at ud-

spredde den løgnagtige Nazipropaganda. Rigsdagen havde under Tvang vedtaget Love, der støttede den tyske Krigsførelse (Forbud mod Deltagelse i allieret Krigstjeneste, Straffeforanstaltninger mod Personer, »der optræder til Skade for Landets Forhold til fremmede Magter« — d. v. s. til Skade for Tyskerne — og Loven mod kommunistisk Virksomhed). Ogsaa Afbrydelse af den diplomatiske Forbindelse med Sovjetunionen, Tilslutning til Antikominternpagten, offentlig Hvervning af Soldater til tysk Krigstjeneste og Godkendelse af Scaveniusregeringen var efter tysk Tryk blevet godkendt af Rigsdagen. Partier og Politikere var belagt med Mundkurv. De, der ikke vilde bøje sig, blev tvunget ud af legal Politik, og Kommuniste, Fagforeningsfolk og andre Patrioter indespærredes paa tysk Forlangende. Enhver, der vovede at tale eller skrive mod Tyskernes Udplyndring, blev idømt streng Straf, mens Patrioter, der udførte Sabotage eller aktivt modarbejdede Tyskerne, ved tysk Krigsret dømtes til at afsone haarde Tugthusstraffe i Tyskland, hvis de ikke ligefrem truedes med Dødsstraf eller brutalt blev nedskudt.

Kort sagt, Tyskerne havde paa Trods af alle Løfter tiltaget sig politisk og retsligt Formynderskab i Landet. Paa alle Maader optraadte de som Herrefolk. Deres tøylesløse Horder, hvadenten det drejede sig om »Frikorps Danmark« eller regulære Tropper, brød sig ikke en Døjt om gældende Forordninger eller om de elementære Rettigheder, som Danskerne havde Krav paa at faa respekteret. Hæmningsløst overfaldt og forulempede de fredelige Personer, trængte ind i lukkede Forsamlinger og sluttede Selskaber, molesterede Møbler, slog Folk til Jorden og undsaa sig ikke for at bruge blanke Vaaben og Revolvere mod ubevæbnede Danskere. Disse Udskejelser, der ofte endte med Voldtægt eller Drab, vilde aldrig have fundet Sted, hvis Besættelsesmyndighederne havde bekæmpet dem. Men det gjorde de ikke. Officielt er der aldrig fra tysk Side taget Afstand herfra, hvorimod der altid blev krævet Afstraffelse af Danskere, der, omend sagesløse, var indblandet i de tyske Optøjer. For yderligere at demonstrere sin Solidaritet med Bøllerne indførte de tyske Myndigheder strafmæssig Undtagelsestilstand i By efter By.

Hverken Regeringen, Myndighederne eller Organisationerne, hvis Pligt det havde været at træde i Brechen for Folkets og Landets Interesser, vilde imødekomme Folkets Ønske om Modstand. Enkelte af Landets politiske Ledere var endda skamløse nok til at erklære, at Nazisoldaternes Optræden var korrekt, og at det var i Landets og Folkets Interesse, at der samarbejdedes med Tyskerne.

Men Folket var utilfreds med Kapitulationen og krævede Modstand og aktiv Handling. Det ønskede Handling for derigennem at være med til at give Hitler Dødsstødet og gøre en Ende paa Krigen med dens Besættelse og Udplyndring. Det ønskede Handling for at sætte en Stopper for de nazistiske Bøllestreger og Overfald. Derfor var Befolkningen i Esbjerg og Odense gaaet i Strejke.

Begge Strejker havde vist, at hele Folket var enigt om at bryde med Passivitet og Underkastelse og gaa til Handling. I samtlige Landets øvrige Byer var Stemningen for at følge Esbjergs og Odenses Eksempel og saaledes give Tyskerne en Lærestreg. Der er ingen Tvivl om, at dersom den øverste faglige Ledelse i Forbindelse med de politiske Ledere havde staaet sammen med og i Spidsen for det enige danske Folk, vilde Tyskerne have været nødt til at bøje sig for Kravene om,

at de skulde holde Justits.inden for deres egne Rækker, at de skulde holde Soldaterne borte fra Gaderne i Aftentimerne og undlade de kollektive Afstraffelser af Befolkningen (Undtagelsestilstand).

Men saavel lokalt som i Landsmaalestok valgte Flertallet af de faglige Ledere, der er valgt til og i mange Tilfælde lønnet for at gaa i Spidsen for Arbejderne, at gaa sammen med Nazityskerne og jage Dolken i Ryggen paa de kæmpende Landsmænd. Det var dette, den øverste faglige Ledelse gjorde med sit Opraab af 20. August. Herved gav de deres Bidrag til Styrkelse af Tyskerne og til nye Overgreb mod det danske Folk. Med dette Opraab var de med til at forlænge Krigen og de kæmpende og undertrykte Folks Lidelser. Overfor Danmarks Sag, overfor Frihedens og Demokratiets Sag havde de begaaet gement Forræderi.

Saaledes har det været under hele Besættelsen

D. s. F.s Optræden i Augustdagene var ikke et enestaaende Fejltrin, ikke et isoleret Tilfælde. Det var en Handling, der nøje føjede sig ind i deres hele Optræden under Besættelsen. Lige fra den første Dag, Nazitropperne rykkede ind i Landet, traadte de faglige Spidser i Forhandling med Tyskerne. Om enkelte af dem maaske har gjort det med blandede Følelser, faar staa hen. Det afgørende er, at de traadte i Forbindelse med Besættelsesmagten og de forskellige Naziinstanser og stedse bøjede sig for Kravene om loyalt Samarbejde.

Et af Resultaterne blev, at flere af dem deltog i Rejser til Tyskland og senere offentliggjorde Beretninger i den socialdemokratiske Presse, som ikke satte Forholdene paa rette Plads, men tværtimod tjente til at understøtte Nazipropagandaen.

Et andet synligt Resultat af Samarbejdet var de faglige Lederes Tilslutning til og Deltagelse i Globus-Bevægelsen. Denne var det officielle Udtryk for de socialdemokratiske og faglige Lederes Forsøningspolitik overfor Nazismen. Blandt Tidsskriftet »Globus« første Bidragydere var baade Stauning og Laurits Hansen. Redaktørerne var forøvrigt de fra Radioen berygtede Personer Henning Dalsgaard og Aage Jørgensen, som Socialdemokratiets Ledelse i Dag i voldsomme Vendinger er nødsaget til at tage Afstand fra.

Tyskerne var dog ikke alene ude efter propagandistisk Understøttelse. De havde Brug for mere haandgribelige Ting. Gennem Forretningsudvalget forsøgte de at benytte hele Fagbevægelsen til Hverveorgan for Arbejdskraft til Tyskland. Det blev paahudt ethvert Fagforeningskontor at ophænge Hverveplakater paa et iøjnefaldende Sted, og Forretningsudvalget gik endda ud i en direkte Agitation for at faa Arbejderne til at tage til Tyskland. De begrundede det med, at det drejede sig om Brydning af Kul til Danmark, hvorfor det maatte siges at være god dansk Gerning. Men da Danskerne ikke er fortrolige med Grubearbejde, vilde de blive beskæftiget i andre Arbejds-grene for at frigøre kvalificeret Arbejdskraft til Kulbrydningen. Denne Løgn stak man ud, da det drejede sig om de første 5000 Mand — men man undsaa sig ikke for at fortsætte med den, ogsaa efter at Antallet af danske Arbejdere i Tyskland var kommet op over baade 10 og 20000 Mand. De faglige Lederes Stilling fik ogsaa Indflydelse paa Socialudvalgenes

Optræden. Med Socialdemokraternes Tilslutning henviste Udvalgene arbejdsløse til de tyske Hvervekontorer, og ved stærk Reduktion af Understøttelsen eller regulært Afslag paa Andragende om Hjælp tvang de Folk til Tyskland.

Maskepiet med Nazisterne prægede efterhaanden Fagbevægelsens hele Stilling. Daværende Formand for de samvirkende, Laurits Hansen, bad i 1940 sammen med Arbejdsgiverforeningens Formand, Esper Ejsing, Rigsdagen om at vedtage Loven om Arbejdsforhold. Inspirationen til denne Lov er saa tydelig nazistisk. Loven, der indførte Forligsnævnet med det kongelige Formandskab, knæsatte i Praksis det nazistiske Princip, at Løn- og Arbejdsforhold skal afgøres uden om Arbejderne. Demokratiet angaaende Overenskomstforhandlingerne var afskaffet i Fagbevægelsen. Strejker var praktisk taget gjort ulovlige.

Lønudviklingen under Krig og Besættelse

Dette Samarbejde var ikke kun paa Skrømt, det indskrænkede sig ikke til Formaliteter. Tværtimod, det drejede sig om Realiteter. Arbejderne fik det at føle, hver Gang Lønnen skulde udbetales, og Arbejderhustruerne led derunder, naar de daglige Indkøb skulde foretages.

Tyskerne ønskede at sænke det danske Folks Løvefod og vilde derfor have Arbejdernes Realløn sænket. Her kolliderede de ikke med Fagbevægelsens øverste Ledelse, thi denne havde fra Krigens første Dag indstillet sig paa, at Arbejdernes Løvefod skulde sænkes. Arbejderne havde imidlertid en anden Opfattelse. De ønskede ikke at blive snydt som under forrige Krig, hvor Spekulanter levede i Sus og Dus, mens Folket led under Dyrtid og Varemangel. Denne Arbejdernes Indstilling, som ogsaa var hele Folkets, kunde selvfølgelig bedst have været fulgt ved Forbud mod enhver Prisstigning og ved en langt mere omfattende Rationering end under forrige Krig. Prisstigningerne paa Importvarer maatte i saa Fald have været afholdt af Samfundet. Men det faldt dog ikke paa nogen Maade de faglige Ledere ind at rejse saadanne Krav. De lod syv og fem være lige, og da Arbejderne i September 1939 som Følge af kraftige Prisstigninger fra Arbejdsplads og Fagforening rejste Krav om øjeblikkeligt Dyrtidstillæg, afviste Laurits Hansen dette med Begrundelsen: Det haster ikke! Under sidste Krig gik der mere end 3 Aar, inden der kom nogen Dyrtidsordning. Hedtoft Hansen, der paa daværende Tidspunkt var Medlem af D. s. F.s Forretningsudvalg, forkyndte bombastisk: Kommuniste og andre, der taler om Prisstigninger, skal slaas ned.

Arbejderne lod sig dog ikke besnakke. De saa, at det var Galmands-snak og vidste, at Folket vilde komme til at lide derunder. Derfor blev Kravet om Dyrtidstillæg forstærket, og hvor haardt det end pinte de faglige Ledere, maatte de gaa til Forhandling med Arbejdsgiverne. Resultatet blev Dyrtidsordningen af 31. Oktober 1939. Efter denne skulde der for hvert Point, Pristallet steg, gives et Tillæg paa 0,85 Øre til Mænd, 0,55 Øre til Kvinder og 0,35 Øre til Ungarbejdere. Ordningen traadte i Kraft ved første Udbetaling i November Maaned, og Regulering skulde derefter finde Sted hver tredje Maaned.

Denne Ordning var ikke efter Arbejdernes Ønske. Den gav ikke fuld Dækning til alle Lønninger, og den gav intet Tillæg til Akkorder-

ne. Desuden satte den Skel mellem Mands- og Kvindelønninger, og saa hvor Ligelønsprincippet var indført. Det var ogsaa galt, at Regulering først fandt Sted saa længe efter, at Prisstigningerne havde fundet Sted, og endelig var Landarbejderne holdt udenfor. Naar Arbejderne alligevel godkendte Ordningen ved Urafstemning, var det, fordi den gav Tillæg og gav det med det samme.

I Henhold til denne Ordning blev der udbetalt 5,10 Øre til Mænd, 3,30 Øre til Kvinder og 2,10 Øre til Ungarbejdere i Dyrtidstillæg pr. Time. Dette Tillæg var beregnet efter en Stigning i Pristallet fra 184 til 190 Points. Da en Del af Overenskomsterne var indgaaet paa et Tidspunkt, hvor Pristallet viste 183, fik de paagældende Arbejdere Dækning for et Point mere, hvilket ogsaa gennemførtes for de senere Tillæg og Ordninger under Krigen.

I Januar 1940 var Pristallet steget til 203, og Dyrtidstillægget blev for de tre Kategorier fra Februar 16,15 Øre, 10,45 Øre og 6,65 Øre. Lederne, som ikke kunde være i Tvivl om Arbejdernes Mening, gik dog deres egne Veje. Under Tryk fra Overklassen godkendte de saaledes, at de ekstraordinære Skatter og Afgifter af Marts 1940 ikke skulde have Indflydelse paa Dyrtidsreguleringen. Denne Gaaen bag Ryggen af Medlemmerne betød, at Arbejderne blev snydt for 3,4 Øre pr. Time ved Majreguleringen. Aprilpristallet viste 222 Points, men der blev kun givet Dækning for 218, hvilket svarede til 28,90 Øre, 18,70 Øre og 11,90 Øre for henholdsvis Mænd, Kvinder og Ungarbejdere.

Sommeren 1940

Dette Snyderi overfor Arbejderne ledsagedes ikke med Byrder for de besiddende. Og alligevel gav den faglige Ledelses øverste Tillidsmænd Udtryk for, at der ikke vilde blive lagt saa meget som et Halmstraa i Vejen overfor mere af samme Tønde. For yderligere at understrege dette kundgjorde Laurits Hansen i sin Radiotale den 1. Maj 1940, at danske Arbejdere var villige til at bære deres Del af Byrden.

Et saadant Tilsagn, som vilde være galt under almindelige Forhold, var mange Gange værre nu, da det var Nazityskerne — Landets Undertrykkere, vor Selvstændigheds, vort Demokratis, Fagbevægelsens og Frihedens værste Fjender —, der høstede Fordelen deraf. Som Følge af, at Dyrtidstillægget først kom længe efter Prisstigningerne, var Arbejderne allerede naaet dertil, at Lønningerne praktisk talt kun rakte til de faste Udgifter og Føden. Der blev intet til Beklædning m. m., og nogen Beredskabsbeholdning kunde Landets Smaakaarsfolk slet ikke skaffe sig. Landets store Lagre opkøbtes af Tyskerne for Penge, de havde faaet udleveret af Bramsnæs gennem Nationalbanken. Det var ham, der sagde, at Dyrtidsordningen var Skruen uden Ende. Dette Begreb passede bedre paa hans egen Finansiering af Tyskerne, men heroverfor har han ikke anlagt denne Vurdering.

Dersom Laurits Hansen og de øvrige faglige Ledere vilde have gjort det eneste rigtige, skulde de have faaet Arbejdsgiverne til at betale en klækkelig Løn, saa vore gode Varer kunde være blevet paa danske Hænder. De valgte imidlertid at stille sig til Raadighed for Tyskerne, og Arbejderne kom til at betale for Ledernes Villighed og Aabenmundethed. Den 30. Maj satte Rigsdagen Dyrtidsordningen ud af Kraft og bestemte, at Dyrtidstillægget skulde reduceres fra ca. 14 Kr. ugentlig til ca. 8,00 Kr. Det var Apriltillægget, der blev skaaret væk.

Samtidig bestemtes det, at Landarbejdernes Krav om Dyrtidstillæg skulde afgøres ved Voldgift. Ogsaa Voldgiftsretten viste unationalt Sindelag og nægtede de fattige Landarbejdere Dyrtidstillæg.

Men Arbejderne slap ikke med en Lønreduktion. Som en yderligere Forringelse af Levevilkaarene kom nu Lønskatten til. At denne var et Resultat af D. s. F.-Ledernes og de socialdemokratiske Ministres Bestræbelser, er hævet over enhver Tvivl. Der skulde mange Penge til Understøttelse af de Arbejdere, der arbejdede paa indskrænket Arbejdstid. Medlemmerne i A-Kasserne vilde reagere overfor nye Kontingentbyrder, og derfor lod man Lovgivningsmagten udskrive Pengene som en særlig Skat. Staten blev fri for at betale noget. Det var Arbejderne, der maatte betale Gildet, mens Entreprenører, Fabrikanter, Proprietærer og Herremænd slap fri.

At disse Lovforanstaltninger stemte med Tyskernes Ønsker, fremgaar ogsaa af en anden Lov, som gennemførtes i samme Forbindelse, nemlig Loven om Udbyttebegrænsning. Ifølge denne maatte Aktionærerne kun faa udbetalt et efter nærmere Regler fastsat Udbytte. Men mens Arbejderne maatte give Afkald paa Pengene ved Lønreduktion og Lønskat, saa mistede Aktionærerne ikke en rød Øre. Det Udbytte, der ikke kom til Udbetaling, skulde henlægges i Virksomhedens egne Fonds eller stilles til Raadighed for en særlig Laanefond mod en klækkelig Rente. Tyskerne fik deres Vilje: Lefevoden blev sat ned, og de fik Mulighed for Kontrol med og Udnyttelse af dansk Kapital.

Efteraaret 1940

Men de Herrer havde grebet for dybt i Arbejdernes Lommer. Arbejderne maatte og vilde have Indtægterne forøget. Da der var lukket af for Lønforhøjelser, rejstes Kravet om, at Forbundskassernes og Strejkekassernes Midler stilledes til Medlemmernes Raadighed. Stillet her overfor maatte de faglige Ledere atter krybe til Korset, og denne Gang bad de Regeringen om Bistand ved at løse Grebet om Lønningerne. Det blev ganske vist ikke meget, men dog tilstrækkeligt til, at Lederne atter kunde beherske Stemningen. Løntillægget af September 1940 — det saakaldte Brødtillæg — gav 6,25 Øre, 4,15 Øre og 2,60 Øre til henholdsvis Mænd, Kvinder og unge. Tillægget kom dog kun til Udbetaling, forsaavidt Lønnen ikke oversteg 80 Kr. ugentlig. Personer, der havde 80 Kr. eller derover ugentlig, maatte se deres Tillæg indgaa i i samme Kasse som Lønskatten. Heller ikke dette Tillæg maatte Landarbejderne faa.

Behandlingen af Arbejderne og især Landarbejderne var særlig grell paa Baggrund af, at Storbønderne netop havde gennemtrumfet en For-dobling af Kornpriserne.

Overenskomstsituationen 1941

Brødtillæggets Linje: halv Dækning for Prisstigningerne, blev ogsaa fremtidig fulgt af de faglige Ledere. Ved Overenskomstforhandlingerne 1940/41 forlangte Laurits Hansen saaledes i Overensstemmelse med sit Tilsagn af 1. Maj ikke fuld Dækning for Prisstigningerne. Det kongelige Formandsskab i Forligsnævnet var ved denne Lejlighed i Virksomhed for første Gang, og dets Kendelse lød paa Dækning for Halvdelen af Stigningen siden Januar 1940. Tillægget blev derefter ialt for mandlige Arbejdere 34,15 Øre, for Kvinder 21,95 Øre og for Ungarbej-

dere 13,65 Øre pr. Time. Pristallet for Januar 1941 var 259, og Oktoberordningen vilde altsaa have givet ca. 64 Øre pr. Time til Mænd. Men ved Bedømmelse af Reallønnen maa der tages Hensyn til, at Statistisk Departements Pristal, der aldrig har været nogen paalidelig Maalestok for Svingningerne i en Arbejderhusholdnings Udgifter, nu blev stedse mere misvisende paa Grund af, at visse Varer maatte erstattes med dyrere eller ringere.

Sommeren 1941 og Overenskomstsituationen 1942

Da Julipristallet viste en Stigning fra 259 til 275 Points, rejste D. s. F. i August Krav om Dækning for nogle faa Points. Men selv dette beskedne Krav blev brutalt afvist af Formandsskabet, der maa betragtes som Regeringens Organ. Denne Kynisme vakte stor Forbitrelse blandt Arbejderne. Stauning, der med fuldt Overlæg havde gennemført Ophævelsen af Dyrtidsordningen for at snyde Arbejderne for Reguleringen, tillod sig at sige, at man ikke vilde have ophævet Dyrtidsordningen, dersom man havde vidst, at Arbejderne intet Dyrtidstillæg fik. Ogsaa Laurits Hansen, som hele Tiden havde handlet i Overensstemmelse med Stauning, optraadte nu demagogisk og slog paa de radikale Streng.

Paa et ekstraordinært Repræsentantskabsmøde i D. s. F. — indkaldt i samme Anledning — fremsatte Laurits Hansen under bombastiske Former Krav til Regeringen. Det var de 7 Punkter: Prisstop, et mere paalideligt Pristal, fuld Dækning for hele Prisstigningen, Forøgelse af Rabatkort til Levnedsmidler, Ophævelse af Lønskatten, Ophævelse af Tøjskatten og Kronehævning.

Disse Krav var dog lige saa lidt som den Donnertale, Laurits Hansen holdt paa Dansk Arbejdsmands Forbunds Kongres i September, beregnet paa at gøre Indtryk paa Regeringen, men derimod paa Arbejderne. Derfor var de faglige Ledere ogsaa tilfredse, da Regeringen langt om længe lod vedtage en Lov om et skrælet Pristal til Vejledning for Forligsnævnet, gav Tøjrabatkort til Millionærerne, hævede Kronen med 15 % og gav Løfte om Lønskattens Bortfald, naar Loven udløb til Maj 1942. Det centrale og afgørende Punkt, fuld Dækning for Prisstigningerne, blev der ikke rørt ved. Hvor liden Vægt de faglige Ledere lagde paa dette Punkt, fremgaar ogsaa af deres Stilling til Overenskomstforhandlingerne 1941/42. Der blev ved denne Lejlighed ikke rejst Krav om fuld Dækning for hele Stigningen, ikke engang om fuld Dækning for Stigningen siden Januar 1941! Resultatet blev da ogsaa, at Formandsskabet afsagde en Kendelse, der gav 5 Øre til Mænd og 3 Øre til Kvinder pr. Time, skønt Pristallet var steget til 278. Men denne Kendelse var endda mere ondskabfuld, idet den udelukkede Ungarbejderne samt alle voksne under 23 Aar.

De 7 Punkter havde opfyldt deres Mission. De skulde sammen med Regeringens Indrømmelser tjene til at faa Overenskomstsituationen til at glide.

Overenskomstsituationen 1943

Tro mod Nedskæringslinjen krævede de faglige Ledere intet Dyrtidstillæg efter Julipristallet 1942, skønt dette viste en Stigning fra 278 til 283. Stemningen blandt Arbejderne var imidlertid ved at komme paa Kogepunktet. Oppositionen tog til, og faglige Konferencer forbe-

redtes baade i København og Aalborg. D. s. F. maatte foretage sig noget og maatte nødvendigvis møde med større Resultater end Aaret forud. Overfor Arbejdsgiverne rejste de Krav om et særligt Tillæg til de laveste Lønninger, og Forhandlingerne resulterede i »Juleforliget«, der gav et Tillæg paa 2—7 Øre pr. Time til Ugelønninger under 70 Kr. Undtaget var igen Landarbejderne. Prisen for dette Tillæg var Overenskomsternes uændrede Forlængelse. Det var en regulær Svinstreg, et Snigløb mod Arbejderne. Og hvad der gør det endda værre: D. s. F. har overhovedet ikke noget Mandat til at afslutte Overenskomster for de forskellige Forbund. De, der altid raaber op om Respekt for Lovene, brød kynisk alle Love og Bestemmelser for at gennemføre en Politik, som Arbejderne ikke vilde give deres Tilslutning. Harmen og Forbitrelsen herover var stor. For at bøde lidt paa sine Forsyndelser mødte Forretningsudvalget i Februar op med et Krav om Dyrtidstillæg, der gav mere end Dækning for Pristallets Stigning. Kendelsen gav 6 Øre til Mænd, 4 Øre til Kvinder og 3 Øre til Ungarbejdere. Det samlede Dyrtidstillæg blev herefter til Mænd 45,15 Øre, til Kvinder 28,95 Øre og til Ungarbejderne 16,15 Øre. For voksne Arbejdere under 23 Aar er det dog kun 40,15 Øre og 25,95 Øre for henholdsvis Mænd og Kvinder. Hertil kommer for Fag med Overenskomstaflutning ved Pristal 183 før Krigen et Tillæg paa henholdsvis 0,85 Øre, 0,55 Øre og 0,35 Øre.

Optakten til Overenskomstsituationen 1944

Ogsaa til Overenskomstfornyelsen 1944 er Forretningsudvalget klar over, at der skal mere end Snak til. Men det kan dog ikke bekvemme sig til at rejse Krav i Overensstemmelse med Medlemmerues Ønske om fuld Dækning for Prisstigningerne. Det har bestemt sig for at forsøge et nyt »Juleforlig«. Udenom Medlemmerne har de øverste faglige Ledere givet Forretningsudvalget Bemyndigelse til at forhandle om og afslutte Forlig paa Grundlag af et Tillæg paa 5—10 Øre til Lønningerne og et generelt Tillæg paa ca. 13 Øre. I første Omgang blev det ikke til noget Forlig. Forhandlingerne mellem Hovedorganisationerne strandede, og heller ikke Forhandlingerne mellem de enkelte Forbund og Arbejdsgiverne har givet Resultat. Hensigten er altsaa at lade det hele ordne i Fællesudvalg og Arbejds- og Forligsnævnet. Og det vil sige, at der ikke sker nogen Revision af Overenskomsterne, hvilket er haardt tiltrængt, og at der kun bliver givet et minimalt Tillæg til Lønningerne.

Landarbejderne

Landarbejderne, der Gang paa Gang blev holdt udenfor de forskellige Ordninger, har ogsaa faaet Dyrtidstillæg, selvom det ikke saa nær naar op paa det almindelige Tillæg. Det første Tillæg fik de i Oktober 1940. Det var paa 1 Kr. for Mænd og 50 Øre for Kvinder daglig. April 1941 blev det forhøjet til henholdsvis 1,90 og 1,25 Kr. September 1941 blev det paany forhøjet, dennegang til 2,10 Kr. og 1,40 Kr. April 1942 ansattes det til 2,50 Kr. og 1,66 Kr., og i April 1943 gik det op til 3,15 Kr. for Mænd og 2,10 Kr. for Kvinder.

Ogsaa Karlene fik Dyrtidstillæg, hvor der var Overenskomst. De kom dog først med i April 1941. Dyrtidstillægget var da 100 Kr. aarlig. I 1942 forhøjedes det til 200 Kr., og dette Tillæg gælder ogsaa for 1943. Landarbejderne, der i Forvejen havde lave Lønninger, faar saaledes kun ca 90 % af det almindelige Dyrtidstillæg.

Reallønnen er sænket med 20%

D. s. F.s bevidste Politik har ført til, at Arbejderne kun har faaet Dækning for 28 % af de 55 %, Priserne ifølge det officielle Pristal er steget. Hvis man indregner Varernes Kvalitetsforringelse, der ikke er medregnet i Pristallet, er der ikke engang Dækning for 20 % Stigning. Forholdet bliver særlig grelt, naar man sammenligner det med svenske Forhold. Her er der heller ikke ydet fuld Dækning for Stigningerne. Men af en Prisstigning paa 41 % mangler der dog kun Dækning for 12 %. Ogsaa de svenske Landarbejdere er bedre stillet end de danske, idet de skal have faaet fuld Dækning. — Med det danske Landbrugs taarnhøje Priser kunde den samme Linje være fulgt i Danmark, uden at man var gaaet nogen for nær.

Efter 4 Aars Krig staar Arbejderne altsaa med en Forringelse af Reallønnen paa 20 %. Hertil kommer yderligere, at en lang Række af de mest elementære Livsfornødenheder ikke er rationeret og derfor sælges til de rige, mens Arbejderne enten maa mangle eller købe Erstatninger i dyre Domme, hvilket yderligere undergraver Lønningernes Værdi.

I denne Forbindelse skal det ogsaa nævnes, at Forretningsudvalget udenom Medlemmerne har afsluttet en Overenskomst angaaende Løn under Luftalarm. I Henhold til denne maa Arbejderne selv bære Tabet ved de to første Timers Arbejdstab, mens Tab af Arbejdstimer derudover betales med halv Løn.

Af samme ringe Kvalitet er Betalingen for Fabriksvagt mod Luftangreb. Den Ordning, som Forretningsudvalget har opnaaet, giver 1 Kr. pr. Døgn — skriver een Krone — og det uanset, hvor mange Gange der skal rykkes ud, og hvor længe det varer.

Krav fra Arbejdere paa Virksomheder, der kan tænkes at blive udsat for Luftangreb, om Risikotillæg, har de faglige Ledere hidtil fuldstændig negligeret.

Sociallovgivningen

Ogsaa paa andre Omraader har Arbejderne faaet ringere Forhold som Følge af Ledernes Ofservillighed.

Uden Protest affandt de faglige Ledere sig med, at Bageriloven blev ændret, saa Arbejdstiden rykkedes frem fra Kl. 4 til 3 Morgen. Altsaa en delvis Tilbagevenden til Natarbejde.

Paa samme Maade gik det med Handels- og Kontormedhjælpernes Opsigelsesfrist. Hvor Virksomheder paaberaabte sig Krigsforhold, blev det tilladt dem at afkorte Opsigelsesfristen til 1 Maaned. Med et Slag priggaves de Fordele, som H. & Kerne ofte har tilkøbt sig ved at arbejde for lav Løn.

Arbejdsløshedsunderstøttelsen gik det ogsaa ud over. Rigsdagen vedtog i 1941 at sætte Arbejdsløshedslovens Reguleringsbestemmelse angaaende Dagpengenes Højde ud af Kraft. I Stedet for den hjemlede Forhøjelse paa 1,80 Kr. daglig maatte de arbejdsløse nøjes med 1 Kr. Som Supplementshjælp blev der givet et Børnetillæg paa 35 Øre daglig. Men det er klart, at det ikke kunde dække Nedskæringen. D.s.F. gav sit Minde hertil og krævede intet som helst til Gengæld.

Paa samme Maade gik det, da Kommissionen til Nedskæring af

Sociallovgivningen kom med sin Betænkning. Skønt der var saa skræppe Ting deri som Indførelse af Arbejdskort, Forlængelse af Karensperioden, skærpede Regler for Kommunehjælpens Tilbagebetaling og Udvidelse af Kommunehjælpens Retsvirkninger (Tab af Valgret), bevarede D. s. F. en sfinxagtig Ro. Selv da Arbejderne som en Enhed rejste sig til den kraftigste Protest, der nogensinde er set her i Landet, foretog de sig intet. Det skal dog bemærkes, at Dansk Arbejdsmands Forbund med Axel Olsen i Spidsen straks fra Forslagets Fremkomst udfoldede en kraftig Aktion mod hele Nedskæringskomplekset. Selv de mest reaktionære Kredse blev betænkelige i Anledning af Oppositionen og udtalte sig offentligt om, at Forslagene burde falde. Men saa blev det for meget for de gode Mænd i Forretningsudvalget, saa kunde de ikke længe forholde sig i Ro. Sammen med Socialdemokrater af Alsing Andersen-Typen krævede de, at Lovforslagene skulde gennemføres i den Form, Folketingsudvalget havde givet dem.

Mørklægning og Internering

De øverste faglige Ledere havde i deres ophøjede Stilling lagt en udpræget Foragt for Medlemmernes Mening for Dagen. For dem gjaldt det først og fremmest om at faa sat deres Vilje igennem. Metoderne var for dem underordnede. De er end ikke veget tilbage for at udnytte Besættelsen til deres Formaal.

April 1940 »mørklagde« de Fagbevægelsen. De truede med Død og Djævel fra Tyskernes Side og formanede Arbejderne til kritikløst at godkende Beretningerne og genvælge Ledelserne. Det var klart, at det var Dyr-tidstillægget, der ikke maatte diskuteres, og Fagbevægelsens totale Mørklæggelse vilde lettere faa det brutale Lønrov af 29. Maj til at glide. — Men da Arbejderne, som foran omtalt, strakte Fingrene ud efter Forbundsmidlerne, og Lederne maatte gennemføre Brødtillægget, fik Mørklægningen sit Grundskud. Man var klar over, at dersom den ikke suppleredes med et eller andet, kunde man ikke i Længden holde Arbejderne i Skak alene ved Hjælp af Tyskerskræk.

Her kom Nazityskerne D. s. F.-Lederne til Hjælp. Samtidig med Overfaldet paa Sovjetunionen den 22. Juni 1941 foretog de danske Myndigheder efter Aftale med Tyskerne Arrestation af en Række faglige Tillidsmænd. Ganske lovstridigt holdtes de indespærret i Maanedes-, ja, Aarevis. En Række Arbejdere, der var valgt som delegerede til Kongresserne i Murerforbundet, Tomrerrerbundet, Gartnerforbundet, Smedeforbundet og Arbejdsmandsforbundet, blev af denne Aarsag forhindret i at møde frem og give Udtryk for Arbejdernes Mening. Ledelserne var stort set tilfredse hermed og søgte paa enhver Maade at kvæle Sympatitilkendegivelser overfor de internerede, ligesom de naturligvis med Hænder og Fødder modsatte sig, at der blev protesteret mod Myndighedernes lovstridige Optræden.

Efter Vedtagelsen af Loven mod kommunistisk Virksomhed gik de øverste faglige Ledere i Ledtog med Thune Jacobsen og tvang kommunistiske Tillidsmænd til at fratræde deres Hverv. Men ikke nok med det. De angav ogsaa til Politiet Arbejdere, der havde tilladt sig at opponere paa Generalforsamlinger, og beskyldte dem for kommunistisk Virksomhed. Af Politiet fik saadanne Arbejdere Tilhold om ikke oftere

at tage Ordet i Fagforeningen. Overtrædelse af Forbudet vilde være ensbetydende med Internering. Hvor Oppositionsfolk senere blev valgt til Tillidsmænd, angav Lederne dem skrupelløst, skønt de maatte vide, at disse Gidsler før eller senere vilde blive udleveret til Tyskerne og overført til Tyskland. At de øverste faglige Ledere end ikke har protesteret mod de internerede faglige Tillidsmænds Deportation til Tyskland i Oktober 1943, men fortsat ved enhver Lejlighed lægger deres Had overfor dem for Dagen, belyser blot yderligere disse Lederes Kynisme og unationale Indstilling.

Alt dette viser, at saadanne faglige Ledere har opgivet at kæmpe paa den Mark, hvor saglige Argumenter er de afgørende Vaaben. Deres Politik havde spillet fallit, havde ikke længere Arbejdernes Tillid. Derfor støttede de sig til Bevægelsens bureaukratiske Indretning og Myndighedernes og Tyskernes Hjælp.

D. s. F. og Fremtiden

Efterhaanden er Spidserne i D. s. F. blevet klar over, at Nazitysklands Saga snart er ude, hvormed Grundlaget for Mørklægning og Internering bortfalder. De er klar over, at der saa skal andre Metoder til, og de er allerede i Gang med at forberede dem.

Laurits Hansen har herom kort efter sin Ophøjelse som Medlem af Lydregeringen Scavenius udtalt, at der efter Krigen maatte gøres to Skridt til venstre. Efterfølgeren i Formandsstolen, Ejler Jensen, har i et Foredrag paa Roskilde Højskole nøjere uddybet, hvorledes dette skal forstaaes. — Om Arbejderne og Aktionsretten udtalte han:

»Af de nuværende Organer i Henhold til Lov om Arbejdsforhold skulde Fællesudvalget have en fair Chance for at kunne blive bevaret, om end i noget ændret Form. Man kunde tænke sig, at Overenskomstspørgsmaal, der ikke var løst ved Forhandling, skulde passere et Udvalg, bestaaende af Arbejdere og Arbejdsgivere, og her skulde der være Mulighed for en fornyet Forligsforhandling, og i Mangel af Enighed om et rimeligt Forlig skulde der være Mulighed for, at Udvalget kunde give en Indstilling om Afgørelse af Forligsinstitutionen. Denne vil kunne opstaa igen uden de Ulemper, der tidligere opstod ved, at Detailspørgsmaal druknede i de generelle Forligsinstitutionsforhandlinger. For samfundsvigtige Brancher kunde man tænke sig en statslig Indgriben, saaledes at de paagældende Arbejdere kom til at rangere med Tjenestemænd og fik deres Vilkaar reguleret efter Tjenestemandsregler. Til Strejkemulighederne skulde saaledes kun henhøre de Omraader, som nok havde Samfundsinteresse, men hvor en Konflikt alligevel ikke vilde ødelægge Landets økonomiske Forbindelse med Omverdenen.«

Som man ser, har Hr. Ejler Jensen intet glemt og kun lidet lært. I Overenskomstspørgsmaal mener han, at Linjen fra Trediverne skal fortsættes. For at sikre dens heldige Gennemførelse ønsker han at bevare Fællesudvalget og Forbud mod Arbejdskampe, i det mindste i samfundsvigtige Brancher. For disse — altsaa praktisk taget hele Fagbevægelsen — ønsker han, at Tjenestemændenes elendige Overenskomstforhold skal overføres paa Fagbevægelsen, det vil sige fuldkommen Uuyniggørelse af Medlemmerne, idet Tjenestemændene aldrig har haft en Urafstemning om Løn- eller Tjenesteforhold. Tjenestemandsorganisationernes Ledelse kan allernaadigst faa Lov at komme til Forhandling. Passer det Ministeren, tages der eventuelt Hensyn til visse Ønsker, i modsat Fald faar Ledelsen at vide, at det bliver saadan og saadan —

men Regeringen vil sætte Pris paa at faa Tilslutning til Forslaget. Hvor-
 efter Tjenestemændene i Reglen faar at vide, at Forslaget ikke er til-
 fredsstillende, men under Hensyn til den særlige Situation og Risikoen
 for slet intet at faa har Ledelserne under store Betæneligheder akcepteret.
 Og dette er de faglige »Demokrater«s Forslag til en Nyordning, naar
 Nazismen er slaaet ned!

Angaaende Lønningerne udtalte Ejler Jensen:

»Muligheden for udover at genoprette de 20 % af Reallønnen at gøre yder-
 ligere Fremskridt vil i høj Grad være afhængig af vor Mulighed for Tilførs-
 ler fra Udlandet og Beskæftigelsen. I denne Forbindelse bør man erindre sig,
 hvor længe det varede efter sidste Krig, før normal Handel var genoprettet.
 Man maa ogsaa regne med, at megen af den Beskæftigelse, vi i Øjeblikket har, un-
 der normale Forhold ikke længere findes, saa stor Arbejdsløshed kan opstaa.«

Disse Bemærkninger om Lønnen ligner til Punkt og Prikke fordums
 Taler. Det er jo en regulær Omskrivning af Laurits Hansens Ord om, at
 det ikke hastede med at faa en Dyrtidsordning, da man under forrige
 Verdenskrig maatte vente 3½ Aar. Altsaa, gør Jer ingen Forhaabninger.
 I blev snydt efter forrige Krig, og det samme maa I forberede jer paa igen!

Angaaende Beskæftigelsen udtalte Ejler Jensen sig mere omfattende.
 Her holdt han sig væsentligt til, at D. A. F. opretholdt sit Standpunkt fra før
 Krigen. Man maatte væk fra Konjunktursvingningerne, og Beskæftigel-
 sesbetænkningens Forslag om en Statsbank vilde have stor Betydning for
 Beskæftigelsen. Om den nærmere Praktisering af denne Beskæftigelses-
 politik udtalte han:

»En effektiv Erhvervs politik kræver et heldigt Sammenspil mellem de for-
 skellige Produktionsfaktorer. Det er efterhaanden saaledes i alle økonomisk
 udviklede Lande at det er Statsmagten, der har faaet overdraget Ansvaret el-
 ler Løsningen af denne Opgave. Dette kræver, at Statsapparatet helt er paa
 Højde med Situationen. Et Skridt i den rigtige Retning er gjort ved Oprettel-
 sen af et Arbejdsministerium. Men det er ikke nok, at selve Arbejdsministeriet
 fungerer upaaklageligt. Det er ogsaa nødvendigt, at der er Kontrol med Pri-
 serne og med Indførslen. De store Prissvingninger maa undgaas, og vi maa
 sikre os, at den sparsomme Valuta stilles til Raadighed for de rette Varer.
 Prispolitikken maa ligge fast i Statens Haand.«

Det er gammelkendte Toner. Gennem 11 Aar er denne Politik ble-
 vet fort af en socialdemokratisk Regering. I den Periode har Socialde-
 mokratiet beklædt Poster som Handels-, Industri- og Erhvervsminister,
 Socialminister og Arbejdsminister. Den stærke Politiker Kjærhøl har
 endda beklædt samtlige Poster efter Tur — og alligevel grasserede Ar-
 bejdsløsheden.

Prispolitikken har iflg. fhv. Stats- og Finansminister Buhl ligget »fast
 i Regeringens Haand«. Ikke desto mindre røg Priserne i Vejret, og der
 opstod — for at bruge Laurits Hansens Ord — den skæve Indkomst-
 fordeling.

Naar dertil føjes, at D. s. F.s Blad »Arbejderen« i Oktobernumret
 maner til Agtpaagivenhed, for »at de gennemførte Foranstaltninger ikke
 blot fører til en yderligere Monopolisering af Erhvervs livet til Fordel
 for dem, der i Kraft af Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne
 sidder som Ejere af Virksomhederne, saaledes som det i vidt Omfang
 er gaaet under 30'ernes Regulering« — ja, saa vidner det ikke om
 Tro paa overvældende Resultater ved en Genoptagelse af Førkrigstidens
 Politik.

Arbejderne forlanger Rettigheder og trygge Kaar

Dersom Ejler Jensen tror, at han hermed har slaaet den rette Tone an, saa tager han højlig fejl. Arbejderne vil ikke slaa sig til Taals med Taler om en forjættet Fremtid. De vil have Realiteter.

Først og fremmest kræver de at faa Rettigheder i Samfundet. De kræver, at alle indskrænkende Bestemmelser i Demokratiet overfor Folket afskaffes. Til demokratiske Rettigheder hører ogsaa Retten til at strejke. De store demokratiske Lande, Sovjetunionen, England og Amerika tilstaar Arbejderne denne almindelige Ret, som ethvert fribaarent Menne-ske maa have. Det siger ogsaa sig selv, at intet Arbejds- og Lønforhold skal kunne gennemføres uden Arbejdernes Tilslutning. Dette gælder ogsaa Tjenestemændene.

Dernæst kræver de Arbejdsløsheden afskaffet. Her maa der gaas langt videre end til Udnævnelse af Arbejdsminister og Kontrol med Priserne. Samfundet maa gribe ind og tilrettelægge Produktionen ud fra Folkets Tarv. Arbejdstiden skal bestemmes af Arbejdskraftens Mængde. I Tilfælde af Arbejdstidsnedsættelse skal Nødgang i Iudtægt ikke finde Sted. Udviklingen af Landets Produktivkræfter vil ikke af denne Grund stagne. Det bliver Velhaverne, der maa afse noget af deres Overflod. Men der sker dem ikke herved nogen Uret. De berøves ikke deres Eksistensmulighed, og de har stadig den Udvej, at de kan give sig til at arbejde.

Lønningerne maa ogsaa forbedres. Og her er Grænsen ikke Reallønnen fra Perioden forud for Krigen. De maa højere op. Og de laveste Lønninger skal i særlig Grad have Tillæg, Det gælder først og fremmest Landarbejderne, hvem der tillige skal sikres ordentlige Bolig- og Arbejdsforhold.

Til Arbejdsløshedens Likvidering og Sikring af ordentlige Indtægter kræves naturligvis drastiske Indgreb. Samfundet maa ikke alene have Kontrol med og Indflydelse paa Produktionslivet, det maa ogsaa nationalisere, hvor det er nødvendigt og betydningsfuldt. Saaledes bør Banker, Forsikringsvæsen, Rederier og Sukkerfabrikerne blive Samfundets Eje.

Men dette kan selvsagt ikke ske samme Dag, som den sidste tyske Soldat forsvinder over Grænsen. Først maa Forfatningen sættes i Kraft, og Folket have Lejlighed til at give sin Mening til Kende ved Valg. — Men allerede i denne Periode bør der træffes Foranstaltninger, der gaar i den skitserede Retning. Der bør saaledes udstedes *Forbud mod enhver Afskedigelse i en Periode paa mindst en Maaned efter Krigen Afslutning*. Dette Tidsrum maa benyttes til *Igangsættelse af ekstraordinære Arbejder*, hvor Arbejdstiden skal være den gængse, og Fortjenesten den normale. Desuden maa *Arbejdsløshedsunderstøttelsen forhøjes*. Dette skal ikke alene ske ved, at Reguleringsbestemmelsen vedrørende Dagpengenes Maksimum sættes i Kraft, men ogsaa ved en Forhøjelse af de grundlæggende Satser. De fornødne Midler maa stilles til Raadighed af det offentlige. *Lønningerne maa omgaaende forhøjes*, saa der bliver givet fuld Dækning for Prisstigningerne, og der maa gennemføres *effektiv Rationering af alle elementære Livsfornødenheder*. *Tøjskatten maa ophæves*.

Arbejdernes Krav i Overensstemmelse med Folkets Interesser

De opstillede Programpunkter støder ikke i nogen Maade an mod øvrige arbejdende Befolkningsgruppers Interesser. Husmænd, Fiskere,

Funktionærer, Haandværkere og Smaahandlende kommer ikke liverken til at give Afkald paa noget eller til at indstille Kampen for en Højnelse af deres egne Forhold. Tværtimod. En Højnelse af Arbejdernes Kaar vil ogsaa give sig Udslag i bedre Eksistensmuligheder for disse Grupper, ligesom Arbejderklassen vil være disse Grupperes bedste Forbundsfælle i Kampen for ordentlige Levilkaar. Ja, man kan ydermere slaa fast, at en mere retfærdig Fordeling af Jorden og Forbedring af Husmændes Kaar kun er mulig, hvis Arbejderklassen udnytter sin Kraft og gaar til Offensiv. Og saaledes forholder det sig ogsaa for de øvrige Grupperes Vedkommende.

Tiden har lært Folket, at det overfor Nazismen og den nationale Undertrykkelse maa staa sammen i Forsvaret for Organisationerne, Demokratiet og Selvstændigheden. Men Folkets Enighed er lige saa nødvendig efter Nazismens Nederlag, thi en Tilbagevenden til Førkrigstidens Forhold med Arbejdsloshed og økonomisk Usikkerhed maa forhindres. Folkets Vej maa gaa fremad og opad. Og derfor maa alle fremadstræbende Kræfter samles til fælles Indsats. Alle Folkets Organisationer: Arbejderorganisationerne, Funktionærorganisationerne, Husmandsbevægelsen, Lejerorganisationerne m. v. maa søge sammen og i Samdrægtighed løse de Opgaver, der gennem Aar har været deres Maal.

Arbejderklassens Enhed er nødvendig

Men Arbejderne er og maa være den samlende Faktor i denne Bevægelse. Saavel Arbejdernes Antal som deres samfundsmæssige Stilling bestemmer dette. Betingelsen for, at der i Tiden fremover skabes en virkelig kæmpende Folkesamling, er dog, at Enheden tilvejebringes i Arbejderklassen.

Enheden i Arbejderklassen, det vil sige, at der tilvejebringes Overensstemmelse mellem de øverste Ledere og Arbejdermassernes Anskuelser og Handlinger. Og det vil sige, at der skabes Enhed mellem Kommunisten og Socialdemokraten. Denne Enhed kan ikke tilvejebringes ved et Magtbud fra et eller andet herskabeligt Kontor. Det maa ske ved, at der mellem Arbejdermasserne og Lederne tilvejebringes et Tillidsforhold, hvor gensidig Udveksling af Erfaring og Belæring finder Sted. Et saadant Tillidsforhold kan givetvis aldrig etableres paa Grundlag af D. s. F.-Ledernes Politik. Det kan kun skabes omkring en aktiv Politik, der resulterer i Handling og Realiteter og ikke i Snak og Kapitulation, saasnart Vanskelighederne melder sig. Derfor maa de Herrer Ledere, dersom de vil være med til at skabe Enheden, tage deres Politik med Lønsenkning, Eftergivenhed og Kapitulation overfor Nazi op til Vurdering, og de maa erkende, at hvis Folkene og Arbejderne Verden over havde fulgt de danske ledende Socialdemokraters Linje, da havde det for lange Tider været ude med Fagbevægelse, Demokrati og Fremskridt.

Enkelte af Lederne er vel nok sunket saa dybt i Kapitulationens og Eftergivenhedens Sump, at de ikke kan redde sig ud deraf. Det store Flertal af Tillidsmænd, der har fulgt de øverste Lederes Paroler, kan og maa gøre sig fri. De kan og maa forstaa det Sprog, der ude fra Verden tales om Tidens Opgaver og Arbejderklassens Enhed. De engelske Fagforeninger gaar i stadig større Tal ind for Kravet om Englands kommu-

nistiske Partis Optagelse i Arbejderpartiet. Ogsaa Udviklingen i Norge taler sit tydelige og kraftige Sprog. Her har ledende Personligheder fra det norske Arbejderparti og Norges kommunistiske Parti skabt et ideologisk Grundlag for Oprettelsen af et forenet Arbejderparti. Her har man klart set Alternativet: Fortsat Spaltning af Arbejderklassen og deraf følgende Svækkelse og Tilbagegang eller Samling om en aktiv Politik med Resultater og Fremskridt. Og man har valgt det rigtige, det sidste. Fagbevægelsens Tillidsmænd maa forstaa, at ogsaa i Danmark staar Spørgsmaalet saaledes, at det ikke længere er god Latin at agere i Splittelse og Kommunisthets.

Men Enheden kan ikke være afhængig af Tillidsmændenes og Lederernes Stilling. Arbejderne, der, uanset Medlemsskab i Socialdemokratiet eller Kommunistisk Parti, stod i samme Front i Overenskomstspørgsmaal, i Sociallovsspørgsmaal og i den nationale Kamp, maa sørge for, at denne praktiske Enhed ogsaa giver sig Udslag i Organisationerne. Her maa det sættes ind for Enheden. Først og fremmest maa der gøres et sejgt og energisk Propagandaarbejde, og dernæst maa der overalt i Organisationerne gøres op med Kapitulationens Tilhængere og Enhedens Modstandere, som skaanselsløst maa fjernes ved alle Valg til Tillidsposter. Endvidere maa der sættes ind for at sikre Medlemmernes Rettigheder. Ikke alene maa Ejler Jensens Planer om at indføre Tjenestemandsforshold indenfor Fagbevægelsen tilbagevises med al den Styrke, Arbejderne raader over, men der maa ogsaa sættes ind for, at Forbundsledelserne hverken helt eller delvis gennem kompetent Forsamling kan gennemtvinge Overenskomster mod Arbejdernes Vilje. — Genindførelse af Demokrati i Fagbevægelsen vil være det vigtigste Skridt til Overvindelse af Spaltningen mellem Masserne og Lederne og vil samtidig betyde, at Arbejderne i stigende Tal vil deltage i Afstemninger og Generalforsamlinger.

Dette Arbejde for Enheden begunstiges i høj Grad ved, at 1944 bliver et Kongresaar. I Henhold til Lovene skal de store afgørende Forbund som Arbejdsmandsforbundet, Smedeforbundet, Murerforbundet, Tømrerforbundet, Kvindeligt Arbejderforbund dette Aar have Kongresser. Der maa sørges for, at hele Eftergivenheden og Nederlagspolitiken tages op til Fordømmelse, og at Enheden tages op til Debat og Afgørelse.

Sæt alle Kræfter ind, for at Medlemmerne møder op til Behandling af Kongresforslag og deltager i Valg af delegerede.

Vælg Repræsentanter, der gaar ind for Enheden, og som ubønhørligt vil være med til at sætte de Ledere, der ikke forstaa Tidens Bud, paa Porten eller i det mindste paa Aftægt.

Dansk Fagbevægelse staar overfor Kongresser, der kan komme til at betyde et Vendepunkt for dansk Arbejderbevægelse, men alt staar og falder med Medlemmernes og Enhedstilhængernes Indsats.

LAND OG FOLK

Nr. 36

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti

10. Jan. 1944

NYT AAR 1944

Aaret 1943 blev et blodigt Trængselsaar for Fascismen. Det begyndte med STALINGRAD og endte med SHITOMIR. Og ind imellem disse Begivenheder har Hitler og hans Forbandsfæller modtaget Slag paa Slag.

I Øst blev Hitlerhærene tvunget hundreder af Kilometer tilbage og led uerstattelige Tab af Mennesker og Materiel. Ialt blev 2/3 af de besatte Sovjetomraader befriet. I Syd drev de Allierede Tyskerne og Italienerne ud af Afrika og besatte Sicilien, Sardinien, Korsika og Sydditalien, hvor- efter Italien opgav Makterskabet med Hitler. Fra Luften bombarderedes krigsvigtige Maal i Akse- landene og de besatte Omraader. Ogsaa Japan har faaet de forenede Nationers Styrke at føle og er blevet tvunget tilbage fra vigtige Positioner.

Til Hitlers militære Modgang kom ogsaa Vanskeligheder i Baglandet. Tysklands Bestræbelser for at skaffe Erstatning for tabt Mandskab og Materiel har overalt i de besatte Lande skærpet Modstanden. Tvangsudskrivningen af franske Arbejdere til Tyskland blev saaledes "Aarsag" til, at franske Arbejdere dannede regulære Partisanhæere. I Jugoslavien har Partisanvirksomheden udviklet sig til regulær Krigsførelse. Men ogsaa Befolkningen i Akselandene vender sig mere og mere mod Krig og Fascisme. Mussolinis og Fascismens Fald var Resultatet af det italienske Folks Indsats. Ogsaa i Tyskland og Vasalstaterne spores en voksende Modstand.

De ledende Statsmænd i Vasalstaterne mærker Folkets Utilfredshed og har store Betænklig- heder i Anledning af Hitlers Modgang. De frygter det endelige Nederlag og har ved forskellige Lejligheder søgt at unddrage sig deres Ansvar.

Mens Aaret saaledes betød Tab, Modgang og store Vanskeligheder for Akselandene med begyndende Opløsning, betød det for de forenede Nationer ikke alene Fremgang, men ogsaa mere intimt Samarbejde og en snævrere Kontakt, hvilket kom til Udtryk ved Konferencerne i Moskva og Teheran.

Denne almene internationale Udvikling afspejledes ogsaa i danske Forhold. Den tyske Udplyn- bring blev stadig grundigere. Nationalbankens to tyske Konti viste en Stigning paa 1900 Millioner Kroner. Denne Forøvelse af Landet kunde kun gennemføres ved haardhændede Indgreb. Ved Hjælp af Goebbels-Regeringen foretog Tyskerne overfor Offentligheden at skjule deres Overgreb. Det gik ikke. Og en Manøvre som Tilladelse til at afholde Valg endrede heller intet i Forholdet. De tyske Indgreb i Lovgivning, Administration og Erhvervsliv oprørte Folk mere og mere. Paa samme Maade virkede Nazitroppernes Terrorisering af Befolkningen og Tyskernes Arrestation og Domfældelse af danskere, der førtes til Afsoning i Tyskland. Det danske Folks Svar var ikke alene øget Sabotage, men øget Modstand i det hele taget. Modstanden kulminerede med Folkestrejkerne, og den 28. August var Stemningen i Folket saaledes, at Regeringen ikke længere turde tage Medansvaret for Tysker- nes Optreden.

Denne Udvikling skete paa et Tidspunkt, hvor Tyskerne alvorligt frygtede allierede Angreb. I Tilfælde af Invasion turde de ikke have en væbnet dansk Styrke i Ryggen. Derfor besluttede de at iværksætte den militære Undtagelsestilstand den 29. August for at afvæbne Militæret og sam- tidig gennemføre en mere effektiv Bekæmpelse af Modstandsbevægelsen.

Tyskerne havde Magt til at gennemføre deres Planer, men det lykkedes dem ikke at knække det danske Folks Modstand. Tværtimod. Intet Parti vil denne Regering, og Politiet har i høj Grad gjort sig fri af Samarbejdet med Tyskerne. Der har ydermere fundet en Koncentration Sted af Frihedsbe- vægelsen med Dannelsen af DANMARKS FRIHEDSRÅD. I sit vægtige Opbrud, "Haar Danmark etter er frit", har Frihedsraadet givet Udtryk for den Opfattelse, som hæres af det danske Folks overvældende Flertal. Tyskerne har ikke hverken ved List eller Terrorforanstaltninger som Jødeforfølgelser, Deportation af Fanger til Tyskland og Rættelser kunnet røkket denne Enhed.

Det forløbne Aar stillede Kommunistene overfor store Opgaver. Arbejdet paa Folkets nation- ale Rejning skulde føres videre under stærke Betingelser. Nu ved Aarets Udgang kan det siges, at denne Opgave blev løst. Partiet har ved sin Stilling til Valgene og Aarets øvrige Begivenheder afsløret Samarbejdspolitikens og Eftergivenhedens Skadelighed. Partiet har sin store Del af Fron- ten, at Sabotagen og det danske Folks Modstand blev øget. Det havde ogsaa en førernde Rolle i Fol-kestrejkerne og var med til at give dem deres positive Præg. Denne Partiets førernde Stilling har

det erhvervet sig gennem mange Aars konsekvent national og demokratisk Politik, men den beroede i nok saa høj Grad paa det Arbejde, der er gjort under Illegaliteten og den Indflydelse, som den kommunistiske Presse med UGENS NYT og LAND OG FOLK i Spidsen har opnaaet.

Denne Indsats har krævet sine Ofre. Hundrede af Kammerater har i kortere eller længere Tid siddet fængslet, Mange er deporteret til Tyskland. Ti Kammerater har mistet Livet som Følge af Tortur eller ved Henrettelser. Men disse Tab er mere end opvejet ved Tilgang af nye Medlemmer og Medkæmpere. Ogsaa Antallet af dem, der ved Tilskud har sikret det økonomiske Grundlag for Partiets Virksomhed, har været stigende.

Ved Indgangen til det nye Aar - Invasionens Aar - staar Partiet saa stærkt som nogensinde. Dette ved ogsaa vore Modstandere, og de forsøger ved Hjælp af Stikkere, kyniske Forfølgelser og brutal Terror at svække eller ødelægge os, men det skal ikke lykkes. Vi har under Illegaliteten vist, at vi under Iagttagelse af den nødvendige Forsigtighed var i Stand til at udføre det Arbejde, som maatte og skulde gøres. Partikammerater og Medkæmpere vil ogsaa i den kommende Tid yde den Indsats, som Kampen for Landets Frihed og dets fremtidige Udvikling kræver.

Paa Tærskelen til det nye Aar sender vi en Tak for godt Samarbejde til alle - indenfor og udenfor Partiet - der har været med i den fælles Kamp. Vi sender en særlig Hilsen til vor Partiformand, AKSEL LARSEN, som Nazisterne holder indespærret i Koncentrationslejren Oranienburg, til Kammeraterne i tyske Fængsler og Koncentrationslejre, til Kammeraterne i danske Fængsler og til de Paarørende til dem, der mistede Livet i Kampen. Ingen af Jer skal blive glemt. Befrielsens og Oprensningens Time er nær!

ØSTFRONTEN

Aarsskiftet 1943/44 medførte en voldsom Udvikling af Situationen paa Østfronten, hvor General von Mansteins Modoffensiv mod Kief forvandlede sig til Flugt og hvor alt, hvad det var lykkedes Tyskerne at tilbageerobre under 6 Ugers blodige Kamp og enorme Tab i Mennesker og Materiel, i Løbet af 6 Dage atter befriedes. von Manstein syntes at tro, at Sovjettropperne i dette Afsnit var uduelige mod den haarde tyske Offensiv, men som altid handlede den Røde Hærs Generalstab saaledes, som Tyskerne mindst ventede det. Mens de sejle Afværgekampe rasede foran Kief og sugede Kraften ud af de tyske Offensivkilder, samlede General Vatutin en enorm Koncentration af uduelige Tropper og nyt Materiel bag Fronten. Overraskelsesmomentet lykkedes fuldt ud. Mens Goebbels snakker om Tyskernes hemmelige Vaaben, arbejder den russiske Vaabenindustri tavst, men bevidst og intenst på sine "hemmelige Vaaben", nemlig stadig forbedrede Typer af Tanks, Kanoner og Fly. Det sidste var som en Kampeplov at rive de tyske Linjer og deres Mindefelter op. Tyskerne troede at have sagt det sidste Ord om Tankvaabenet med deres tunge "Tigre", men den er nu for intet at regne mod de nye russiske Tanks og de nye Antitankkanoner af svær Kaliber. Snesevis af "Tigre" ligger tilbage som Slagmarkerne som brændende Ruiner, og det hænder ikke sjældent, at "Tigre" uskedt falder i Rødemisternes Hænder; saa får Tyskerne deres egne "Tigre" paa Halsen. De russiske Tankførere har længe vidst, hvorledes disse Tanks skal manøvreres.

Vatutins Tropper brød igennem over en 300 km bred Front og tilbageerobrede bl.a. de stærkt befæstede Byer Korosten, Tjernjakof, Borystisjef og Zhitomir, hvorefter den Røde Hær fortsatte sin hurtige Fremrykning mod Vest og forlangst har passeret den gamle polske Græns. Ogsaa mod Syd støder Vatutins Tropper frem for at afskære Tyskernes Millionhære i Dnjeprbuens Tilbagetoget. Resultatet af denne Udvikling er ikke blot, at Tyskernes Offensiv mod Kief totalt er mislykkedes, men Tyskernes Stilling i Dnjeprbuens bliver for hver Dag, Rødemisterne rydder hæmrene den russiske Grænse, mere feretruende. I Stedet for en Frontforkortning har Tyskerne opnaaet at faa en Front, der er længere end nogensinde og vanskeligere end nogensinde at forsvare.

Samtidig med Vatutins Offensiv mod Vest og Syd har Troppene paa den 2. ukrainske Front under General Konjef aabnet en voldsom Offensiv mod Tyskerne inde i Dnjeprbuens og har knaldet de tyske Forsvarsstillinger Rygrad gennem. Indtagelsen af den store By og stærke Forsvarsstilling Dnirovograd. I Egnen omkring Vitebsk paa Centralfronten er Kampene midlertidigt stillet af, efter at den Røde Hær i Ugen før Jul gennembrød derne Bys stærkt befæstede ydre Forsvarslinje, overstejrede den fra Vitebsk mod Vest og begyndte Beskydningen af Byen med tungt Artilleri. Vitebsk, som omgav var "uigennemtrængelig" Spærrelinje mod de baltiske Sovjetrepublikker, ligger nu aaben for et endelige Angreb. Den gjaldt for at være Tyskernes kraftigst befæstede Støttepunkt paa hele Østfronten og forsvares med sejr Eendækkethed. Om Kampenes Voldsomhed vidner, at den Røde Hær paa 5 Dage dræbte eller tilfængtog ikke mindre end 20.000 Hitlerfascister i dette Afsnit.

Partisanerne spiller fortsat en overordentlig vigtig Rolle langs hele Østfronten, ikke mindst i Hviderusland og Ukraine, hvor de haardeste Kæmpe nu foregear. "Krasnaja Svesda" meddeler, at Partisanerne i Sovjetunionen siden Krigens Begyndelse har tilintetgjort mere end 300000 Tyskere eller dobbelt saa mange Soldater, som Napoleon radede over i Slaget ved Borodino. Alene hviderussiske Partisaner har dræbt 254000 Tyskere, deriblandt 16 Generaler, afsponet 3677 tyske Militærtog og ødelagt 2571 Jernbane- og Vejbroer samt mange Tusind Kampvogne, Færgebiler, Fly, Kanoner og Jæstbiler og endelig 440 Depoter med Krigsmateriel. Tusindvis af Civilpersoner har Partisanerne reddet fra Slavearbejde i Tyskland, og 19 hviderussiske Partisaner har faaet tildelt Titlen "Sovjetunionens Helt".

Der er næppe Tvivl om, at der er en alvorlig Baggrund for de Katastrofemeldinger, den nazistiske Propagandamaskine udsender fra Østfronten; men ingen maa heraf lade sig forlede til at tro, at Tyskerne nu skulde være færdige. De har mange Kræfter i Behold, og det kræver en uafsladlig og ansætt Indsats fra alle frihedsluskende Sider for endeligt at gøre det af med den forbandede Nazisme.

De nazistiske Snigmord

Der har i den seneste Tid fundet en Række Attentater og Mord Sted paa ledende Politikere og Personligheder, som ikke har været bange for at vise deres danske Sindelag. Senest er Kaj Munk blevet myrdet. Det er helt paa sin Plads, naar Samlingspartierne siger, at politiske Stridigheder ikke bør afgøres ved, at man "stræber hverandre efter Livet". Heri er ogsaa vi enige. Men vi kan ikke være enige med de 5 Repræsentanter for politiske Partier, naar de formaner danske Borgere til idag "alene at bygge paa Lovens og Rettens Grund". For der er ingen Lov og Ret i Danmark idag. Tyskerne har indført Jungleloven i Landet. Med koldt Blod udrydder de i Flæng deres Modstandere.

For at begrænse de tyske Fyrderier har det været nødvendigt for Frihedsbewægelsen at udrydde visse Folk, der ved deres Hjælp til Tyskerne har særlig mange Arrestationer paa Samvittigheden. Vi tænker her paa de Stikkere, som for store Penge forraadler Landsmænd til Indenrykernes og derefter udleverer dem til Pinsel og Død. Overfor saadanne Folk er Udryddelse nødvendig. For hver Stikker, der aflives eller uskedeliggøres, reddes mange danske Frihedskampers Liv.

Den 18/12 blev Thv. Kriminalbetjent Polving særet. Han var ansat i den tyske Marines Bevogningstjeneste og havde tidligere været ansat i Politiets Fremmedafdeling, hvorefter han blev smidt ud paa Grund af sit Samarbejde med tyske og nazistiske Kredse. 21/12 aflivedes Stikkercen Redaktør Hans Gaust, Frederiksborgvej 182, og Kaptejnlejtant Erik Østergaard Petersen, Gl. Kongevej 68, begge København. Sidstnævnte var en af Tyskernes mest anvendte Stikkere og stod netop i Begreb med at skabe et nyt Parti, "Folketspartiet", til Kamp mod "Sabotører og Kommuniste", bygget op paa Resterne af Fritz Clausens Parti og underordnet Schalburg-Korpsot. 27/12 blev Børge Andersen, Njælgade 14, 2, skudt ned i Skindergade. Han havde gentagne Gange forsøgt at komme ind i de aktive Frihedskampers Rækker, men var blevet afvist. 29/12 saaredes Eubjergnazisten Kaj Olsen, der var ansat ved det tyske Sikkerhedspoliti. 3/1 dræbtes Kunstner Nordahl-Petersen, Aarhus, som ved sit Angiveri bl.a. var ansvarlig for de 7 Dødsdomme i Aarhus.

Denne Udolivning af Stikkere har Politets bestemmte Tilslutning. Den hæmmer Tyskerne, og derfor søger de at ødelægge Enheden ved gennem Mord paa fremtrædende danske Mænd at skramme Befolkningen og føre den til at tage Afstand fra Aflivelsen af Stikkere. Endelig ønsker de formentlig helligemænd at retfærdiggøre kommende Terrorforanstaltninger fra tysk Side.

Men det danske Folk lader sig ikke skræmme, og Stikkernes Lod vil fortsat være Døden.

Det nationale Samarbejdes Regnerat

Professor Hal Koch har i Ungdomssamvirkets Lederblad skrevet en Artikel om "den nationale Samling's Fremtid. Han er kommet til det Resultat, at det arbejdende Folk ikke fortsat kan blive ved med at ofre paa den nationale Samling. Dersom Samlingen skal fortsætte fremover, har det arbejdende Folk tværtimod et Regningskrav, som maa honoreres. Og da, siger han, skal det vise sig, om den nationale Samling var ærlig mand eller kun Svindel.

"Politiken" er yderst forarget paa Hal Koch i Anledning af denne Problemstilling og mener, at han som en af de ledende Personer selv maa kunne give Svaret. Det kan han sikkert ogsaa. Men det er ikke saa meget hans Indstilling, det drejer sig om. Det kommer langt mere an paa, hvad Finansmænd, Industrifolk, Arbejdsgivere og Storlandbruget siger her til.

Disse Grupper var mere end villige til at etablere nationalt Samarbejde, dengang det gjaldt om at sætte Lyrtidsreguleringen ud af Kraft, snyde Tjenestemænd og arbejdsløse for Reguleringstilleg, forhøje de indirekte Skatter, festsætte taarnøje Kompriser, forringe den sociale Lovgivning, indføre Tvangsarbejde for Lønderbejdere og i det hele taget valte alt, hvad der kunde væltes af Byrder over paa det jævne Folk. Og nu er det altsaa, at Hal Koch frygter, at disse Kredse vil springe fra og ikke vide noget af Samling den Dag, da det arbejdende Folk skal have noget til Ungæld.

Denne Frygt er ikke helt uberettiget. Det er blot underligt, at Hal Koch først konstaterer det nu. Fra den første Dag, den nationale Samling blev etableret, har de mest reaktionære Kredse kunnet gennemtruffe deres Politik, uden at der var nogen som helst saglig Begrundelse eller nogen Nødvendighed, som talte derfor. Denne "nationale Samling"s Indhold var ganske enkelt: at tage fra de fattige og give til de rige.

Kommunisterne saa dette og brændemærkede fra første Færd denne Politik. Og saa de gik ind for en national Samling - men for en Samling, hvor de største Byrder blev lagt paa de stærkeste Skuldre, og det vil sige: ikke paa de arbejdsløse, Tjenestemændene, Arbejdende og de mindre erhvervsdrivende, men paa Velhavene i By og på Land. Vi har Gang-paa Gang siden paavist, at hvis Overklassen mente noget med sin nationale Bekendelse, burde den vise det i praksis ved at lade Arbejdende faa en Løn, som sikrede dem det daglige Udkomme og en retfærdig Andel i Værdien.

Vi har aldrig tvivlet paa, at Folket var flodbænderen i den Form for "Samling", der etableredes, og mere og mere vilde vende sig imod den. Det kan sige glæde os, at Fortælleren for denne Samlingens Politik nu maa erkende dens virkelige Indhold. Dersom Hal Koch og hans Højningsfæller mener det ærligt, maa de nu sammen med os rejse Kravene for, at Arbejdende allerede ved den forestaaende Overenskomstafgørelse faar udbetalt det første Afdrag paa deres Tilgodehavende. Tjenestemænd og andre Bøle af det arbejdende Folk maa saa komme umiddelbart efter.

Vi kan garantere for, at hvis det arbejdende Folk i Fællesskab en Dag selv præsenterer Regningen, saa vil den ogsaa blive betalt, og saa vil vi have en virkelig national Samling, hvor Udsættelse og Hæltringe ikke vil komme til at danne sig.

Fravet om fuld Betaling for Frie-tidningerne maa ikke forstumme!

Endelig er Forhandlingerne om Overenskomsten kommet i Gang. I hvilken Ret er det stillet, og hvad der er opnaaet Enighed om, ved kun de involverede. Derimod ved man med Sikkerhed, at der ikke er opnaaet Enighed om de generelle Frav. Disse gik, som det vil være bekendt, ud paa et Tilleg paa fra 2 til 10 Øre til de lavt lønnede og et Tidsstilleg paa 13 Øre i timen.

Det er en farlig Skæbne, Forhandlingerne er kommet ind i. Farlig, fordi der ikke er noget Frav om fuld Betaling for Frie-tidningerne, og farlig, fordi i Samfundskammeret omkring Forhandlingerne forhindrer Arbejdende i at føre med i Begivenhederne, hvorved Muligheden for et Svæveri ved en Kendelse af Forligskamrets Formaaelse ligger.

Men dette Spil maa ikke fortsætte ubrudt. Arbejdende maa fra Forberedelse og Arbejdsplads rejse Kravet om fuld Betaling og rejse det paa en sådan Måde, at Arbejdsgivere, Forbundsledelse, Forbundsraad og Lyndigheder bliver klar over, at dersom Kravene stilles overhørig, så vil Arbejdende selv tage Sagen i deres Hænder og fremskaffe den Lønforhøjelse, som er uafgængelig nødvendig.

Tyskerne sultede Tyskerne i Stutthof

De Tyskerne deporterede Jøderne og Konsoliderede Bønder, protesterede der fra alle Sider i Danmark. Man protesterede, fordi det var et Overgreb mod uskyldige Mennesker, man protesterede ogsaa, fordi man maade Belysning for disse Menneskers videre Glysne. Nu foreligger der langt om længe fra Stutthof Breve, som viser, at denne Belysning var mere end berettiget. Løsten er således ubestridelig, og de interne framsættede mest indtrængende Bønner om at faa tilsendt Madpakker. At Brevene fremsaar endvidere, at Forsendelser fra Røde Kors ikke er noget frem. Om det er de sultne Tyskere, der enkeltvis stjæler Værdier, eller det er selve Administrationen, der omdirigerer Forsendelserne, kan ikke siges. Men det er under alle Omstændigheder åbenlyst, at Forsendelserne forsvinder, og det er et skarpt Bøje, at Fangerne daar ville træde i Røring.

Det er derfor paa høje Tid, at alle danske Institutioner og Organisationer, først og fremmest DSI's Ledelse, hører deres Røst for at kræve danske Statsborgere i tyske Fængsler og Koncentrationslejre tilbage til Danmark. Subsidieret maa man forlange, at disse danske Borgere faar en ordentlig og tilsættelig Ernæring samt et til at modtage ubegrænset Lægehjælp og Gæser for, at de maa lever.

Gangsterbanden Schalburg-Korpset

I Anledning af det nazistiske Snigmord paa Kaj Munk kom Overbanditfører Martinsen til Mikrofonen og fortalte alle Landets Lyttere, at Schalburgfolkene var unge, ærlige, idealistiske og plottari Mennesker, om hvem man ikke maatte tro noget ondt.

Der mangler dog visse Træk i Hr. Martinsens Karakteristik af sine "Soldater", og vi bringer derfor nedenstående en Række Kendsgerninger om Schalburgfolkernes Optraadelse i den seneste Tid:

To Alunmer var flygtet fra Ebbesøgaard (Aandsvageanstalten). De blev fundet af det danske Politi i Schalburgkorpset, hvor de havde været Medlemmer i 3 Uger efter at have bestaaet de nødvendige Prøver! Den ene blev fundet i en nordsjællandsk Uddannelseslejr, den anden paa Dagmarhus, hvor han var til Afhøring, fordi han ustandselig foretog saldsomme Haandbevægelser. De har nu begge paa ny maattet ombytte Schalburg-Uniformen med Hospitalstøjet.

I denne Forbindelse kan oplyses, at Aandsvageforsorgen hos kompetente Myndigheder har forespurgt, om unge Mænd, der er under Aandsvageforsorg, ophører med at skulle være under Tilsyn, naar de gaar ind i Schalburg-Korpset. Forespørgslen skyldes en Række konkrete Eksempler paa, at unge Mænd under Tilsyn og i Familiepleje har vist sig i Uniform.

I Aalborg er en Schalburgmand anholdt af tysk Politi, sigtet for at have baaret falske Ordre. Foruden finske Krigsmedaljer havde han pyntet sig med to Solvkors af den Slags, Børn faar i Daabsgave! Af det danske Politi var han ydermere eftersøgt for at have udstyret sig med andre Folks Cykler.

Juledags Aften foranstaltede Schalburgfolks Optøjer paa Hovedbanegaarden, hvor de generede de rejsende. En Mand fik Tandeme slaaet ud. Julenat kom det i Kvarteret omkring Rosenvangen til voldsom Skydning. Schalburgfolk, SS-Folk og tyske Marinesoldater stormede gennem Gaderne, mange kun i Skjortestærmer, men med Staalhjelme. Politiet maatte forskansne sig. Hvor der skød paa hvem, er uforklaret, men ialtfald ramtes en Schalburgmand, saa han døde. Det skete iøvrigt paa Aften og Nat, at Schalburgfolkene gør Østerbro usikker. I Holsteinsgade f.eks. maa Folk i Stueetagen sidde paa Gulvet og tør kun færdig krybende, fordi de risikerer Skud gennem Rudeerne. Den 29/12 blev en Vicevært i Holsteinsgade fanget af Schalburgfolk, da han skulde ned og passe Tøret. Han blev bundet med Reb og slagt bort og først løsladt mange Timer senere.

I en Linje 3 paa Vej til Triangelen kommanderede en Schalburgmand med kraftig Stemme Konduktøren: "Vil De holde ved Schalburg-Borgen!" - "Schalburg-Borgen", gentog Konduktøren, "saa er De kommet med den forkerte Vogn, for vi kører ikke forbi Vestre!"

Den Tid er ikke fjern, da hele Gangsterbanden vil blive smuttet i de rigtige Vogne og sendt derhen, hvor de hører hjemme, saa der atter bliver til at færdes i Fred paa Gaderne for danske Borgere.

PROVOKATION UNDER OPEJLING

I de nærmeste Dage kan man forvente en sensationel Historie lanceret gennem Presse og Radio. Den skal bevise, at det var Kommunisterne og "De frie Danske", som myrdede Fru Meyer i Rude Skov. Der sidder i Øjeblikket 7 Mennesker anholdt i denne Sag, blandt disse den berygtede Voldsmænd og tidligere Frikorpsmand Bjørn Schou Nielsen (der har tilstået Mordforsøg paa en tysk Soldat udenfor Vestersøhus). Flere af de arresterede udgiver sig for at være Medlem af "De frie Danske", andre erklærer, at de har haft "Forbindelse" med den kommunistiske Bevægelse, men er blevet udelukket, fordi de "arbejdede paa egen Haand".

Vi kender ikke de nærmere Enkeltheder vedrørende den uhyggelige Sag, men advarer enhver mod at faste Lid til den Forklaring, der maatte blive fremsat fra tysk Side, idet den kun kan have det ene Formaal at saa Splid i Frihedsfrontens Rækker. Ingen kan i disse Tider gardere sig fuldtud mod, at lyssky Elementer trænger ind i Rækkerne og senere, naar de er afsløret og forlangt sat udenfor igen, udgiver sig for at tilhøre den ene eller den anden af Frihedsbevægelsens Organisationer.

Den nazistiske Terror fortsætter

I København og i Provinson foretages daglig Masser af Arrestationer. Den 22/12 blev 18 Personer fra Randers overført til Koncentrationslejr i Tyskland. De deporteredes paarende blev ikke underrettet herom. Derimod rejses Gestapofolk ned til Tyskland for at fortsætte "Forhørene" i Koncentrationslejren. I disse Løge ventes yderligere 4-5000 sudtertyske Politisoldater til København, saa der er al mulig Grund til yderligere at skærpe Agtvaagigheden.

To Frihedskæmpere dræbt

Juleaftensdag blev 3 Frihedskæmpere anmodet om at hjælpe nogle tyske Soldater, som nødigt vilde til Østfronten, til Sverige mod til Gengæld at få deres Hænder og Fødder. Frihedskæmperne blev lokket i et Baghold, og to af dem dræbt, mens den tredje blev herligt sparet. Dette skete 2. Juledags Aften på Hjørnet af Endrupvej og Tuborgvej. De dræbte var: Viktor Emanuel Larsen og Martin William Andersen. Viktor Larsen har siden den 22. Juni 1941 udført et stort Arbejde indenfor Frihedsbevægelsen. Hans Navn er knyttet til en lang Række af de dristigste Sabotagehandlinge, der er udført herhjemme. Han blev i Sommeren 1943 taget til Fange ved Jagerspris efter en Række mislykkede Sabotageforsøg i Holbæk. Kort efter 29. August lykkedes det at befri ham fra Vestre Fængsel, hvorefter han straks genoptog Arbejdet. Martin Andersen var blandt dem, der lykkedes at flygte fra Horsørød den 29. August. Han gik straks ind i aktivt Arbejde. De to Frihedskæmperes Død bør man enhver til den største Forsigtighed i Omgangen med Nazisterne. Der er Stilkere på Færde overalt. Ingen bør lade sit gode Hjerte løbe af med sig ved den første, den bedste Anledning.

Et Dementi, som intet Dementi er

Alsing Andersen har følt sig ilde berørt af den illegale Presses Omtale af hans Gasteri hos den nazificerede Forlagsboghandler Bjørn Erichsen. I den Anledning har han i H&K's Medlemsblad for December ladet indrykke en Slags Dementi. Han hævder heri, at han ikke har takket for Gaven til Boghandlermedhjælperforeningen, hvis Stilling var ham velkendt. Nu behøver Alsing Andersen ikke at spille skidtvtig overfor denne Forening, thi den har ved at sige Nej til Gaven forud taget Afstand fra Bjørn Erichsen og derved vist en god national Optræden, hvorimod Personen Alsing Andersen i Dementiet forsvarede sit Gasteri og sin Hyldest til Bjørn Erichsen med, at denne har udgivet Bogen om Per Albin Hansson og derved indlagt sig nogen Fortjeneste. Men Forfatteren har jo kun udgivet Bogen for at dække over sin skidne Vendel. Det er det, vi har frethævet, idet vi understregede, at det ikke stemte med det danske Folks Indstilling. Alsing Andersen har ved sin Artikel i H&K-Bladet fastslået, at hans Delvælgelse i Banketten ikke skyldes nogen Fejltagelse. Men ikke hans Vælgere ønsker at tale et Alvorsord med ham i den Anledning?

A L L E V E R G N E F R A :

Jugoslavien: Der er nu gaaet en Maaned, siden Tyskerne begyndte deres 6. Offensiv mod de befrieede jugoslaviske Omraader, men de har ikke opnaaet naevneværdige Fremskridt. I deres afmagtige Raseri hævner Tyskerne sig paa Civilbefolkningen og hængar talrige uskyldige Bønder i Telefonpale, beskyldt for at have hjulpet Partisanerne. Der foregaar stadig meget heftige Kampe i Østbosnien og Helmetien, ligesom jugoslaviske Tropper fortsætter deres Offensiv i Herzegovina og Montenegro. I Kroatien er Provinserne Banija og Kordun ranset for Tyskere.

Luftoffensiven: R.A.F. har i 1943 nedkastet 154000 Tons Bomber over Tyskland eller næsten 4. Gange saa meget som Aaret forud.

Svensk Protest til Finland: Mange svenske Fagforeninger har i den sidste Tid protesteret overfor den finske Regering mod Behandlingen af finske politiske Fanger. Sidst har Förearsvorkens civila personals förbunds avd. 34 i Stockholm, repræsenterende 1300 Medlemmer, tilstillet Præsident Ryti en Udtalelse, hvori det bl.a. hedder: "Vi anser det for uværdigt for en Stat, som kalder sig demokratisk indstillet, at behandle Statsborgere paa saa brutal en Maade, som det sker i Finland, alene paa Grund af deres politiske Opfattelse. Vil en Stat bevare Respekt og Agtelse for den demokratiske Orden, saa maa den gaa ind for Demokratiet ikke blot i Ord, men ogsaa i Handling. Den saakaldte Saksmandsgruppe, alle fremtrædende Repræsentanter og Talsmand for den finske Arbejderklasse har nu været holdt i Fængsel siden 1941. Vi kræver af den finske Regering, at den som Bevis for, at den vil Demokratiets og Fredens Sag, behandler de politiske Fanger efter demokratiske Retsbegreber".

Frankrig: Vichy meddeler, at over 20000 Personer er arresteret i de sidste 3 Maaneder. I Løbet af sidste Aar er mere end 30000 franske Flygtninge gaaet over Grænsen til Spanien.

Norge: Mere end 6000 Nordmænd er i Øjeblikket deporteret til Tyskland. Sidste Fange-transport, der afgik i Midten af December, talte ca. 1200 Mand. Titusinder Nordmænd sidder i tyske Koncentrationslejre i selve Norge.

Italiens kommunistiske Parti udgiver nu for første Gang sine egne Aviser efter Fascismens ophævede Pressefriheden i 1921.

Sovjetunionen: Arbejdere i Magnitogorsk har i en Rapport til Stalin meddelt, at Højevn Nr. 6 er bygget og sat i Drift. Det er den anden Højevn, som er bygget færdig under Krigen. Stalin har svaret Arbejderne i et Brev, hvori det hedder: "Min varmeste Hilson og Lykønsning til Højevnværkerne og Staalværksarbejderne i Magnitogorsk for Jeres store Produktionssejre. Under Krigen vanskelige Forhold er denne den største Højevn blevet bygget og sat i Funktion paa uheldigt kort Tid. Vort Land og vor Røde Hær vil aldrig glæmme Magnitogorsks Arbejdere for deres opofrende Arbejde for den usfbrudte Forhøjelse af Produktionskapaciteten og for Rustningsindustriens Forsyning med Metal. Det er min faste Overbevisning, at I ogsaa i Fremtiden ved Jeres heroiske Anspændelse af alle Kræfter yderligere vil forhøje Produktionen af Metal til at knuse de tyske fascistiske Lænerevere. Kammerater i Magnitogorsk, jeg sender Jer mine bedste Ønsker for videre Fremgang i Jeres Arbejde! Stalin".

 B O M B E R O G B R A N D E

- 15/12 København: Snedkermestrene Andersens og Christiansens Snedkerier, Sønkemarksgade 16 svært beskadiget ved Sabotage.
- 17/12 København: Bombe mod Viktualiehandler J. Meyers Butik, Mesbyholmvej 14.
- 18/12 Ribe: Brand i Hotel "Industrien", som skulde overtages af Tyskerne.
- København: Sabotage mod Borttrykkeriet, Klosterstræde 23, hvor Krunchals Pjece trykkes.
- 19/12 København: Kunstlæderfabrik i Ballerup fuldstændig ødelagt af Bombeksplosion. Der fremstilledes Vedes Voiksdag udelukkende til Tyskerne. Svendborg: Nybygget tysk Skib paa Svendborg Skibsvarft sunket efter Bombeksplosion. Løgstør: Stor Skade ved Bombeksplosioner i et Bilværksted i det gamle Jernstøberi. Bombe eksploderet i Muslingekogeriet, der arbejdede for Tyskerne.
- Hillered: Sabotageforsøg mod Garveckstræktfabrikken.
- 20/12 København: Bombattentat mod Rekyllriffelsyndikatets Bygning i Frihavnen. Fabriksbygningen blev totalt ødelagt. Virksomheden har indtil Dato leveret for 80 Millioner Kr. Krigsmateriel til Tyskerne. - To Bomber eksploderet i Kafe "Ørnen".
- 21/12 København: Bombattentat mod B & W's Kraftcentral, som blev fuldstændig ødelagt. B & W var en af Hovedleverandørerne af Oliepumper til de tyske U-både.
- 22/12 København: Ministrygeren M 545 og Vagtskibet Jarvig sænket ved Nordhavnsvarftet.
- 23/12 Haderslev: Sabotage mod det tyske Mindretals Ungdomsbevægelses Bygning.
- Odense: Bombeksplosion udenfor Plums Konservfabrik. Ingen Skade.
- 25/12 Ribe: Sabotage mod en Garage, som Tyskerne anvendte til Opbevaring af Generatorbrænde.
- Fredensborg: Møbelfabrikken "Freco" nedbrændt. Den leverede udelukkende Inventar til Tyskerne.
- 26/12 København: A/S "Jernkontoret", Vibevej, ødelagt ved Bombattentat. Aalborg: To Vandtårne, Blokpost og Kommandotårn paa Statsbaneterrænet sprængt. Trafikken standset et Døgn. Hjørring: Statsbanernes 12 m høje Vandtårn sprængt i Luften. Ribe: Brandbombe i Bakelitfabrikken.
- Lillered: Møremester J. Jørgensens Værksted nedbrændt. Hillered: Jernbanevogn med Hør brændt.
- 28/12 Fredericia: Sabotage mod L.E. Bruhns Mallekondenseringsfabrikken og Aamann og Søns Trævarerlager, Thorsvang, ødelagt. Aabenraa: Dansk Paahangevognfabrik bombesprængt. $\frac{1}{2}$ Mill. Skade.
- 29/12 Horsens: Møller og Jochumssens Maskinfabrik, Mælkakondenseringsfabrikken og Aamann og Søns Trævarerlager, Thorsvang, ødelagt. Aabenraa: Dansk Paahangevognfabrik bombesprængt. $\frac{1}{2}$ Mill. Skade.
- 31/12 Aarhus: Eksplosion i Kafe "Emmerhus". Hobjerg: Brand i tysk Halmvogn.
- 1/1 Slagelse: "Den blåe Butik" ødelagt ved Brand. Slangerup: Væveri nedbrændt.
- 2/1 Horsens: For fjerde Gang Brandstiftelse mod Aamann og Søns Trælager.
- 3/1 København: Systue i Bøvtøftgade 8, der udelukkende fremstillede Vinterudstyr til Tyskerne, brændt. J. Jørgensens Savværk, Gladsaxevej, nedbrændt. Lagerbygningen ødelagt. Horsens: Jydsk Ilt- og Acetylenfabrik ødelagt ved Bombeksplosion.
- 8/1 København: Burmain Auto Diesel ødelagt ved Bombattentat. Gentofte: Bombattentat mod tysk Transporttog paa Gentofte Station.

Mordet paa Kaj Munk: Tyskerne havde helst holdt det hemmeligt, men det lykkedes ikke. Umiddelbart efter den svenske Presse gik Flagene paa halv paa Regensen, det kgl. Teater og andre Steder, men Værnemagten forlangte den omgaaende stræget. Under Forestillingen paa det kgl. Teater blev det fra Scenen meddelt, at Kaj Munk var død, og alle rejste sig. Alle Landets Boghandlere har modtaget Meddelelse om, at Udstilling af Kaj Munks Bøger er forbudt og vil blive straffet som en Provokation. Dagbladene fik Ordre til at skrive nøjagtig lige saa mange Linjer om Stikkeren fra Slagelse, som de skrev om Kaj Munk. Det er blevet forbudt Politiet at oplyse, at Morderne var forsynet med tyske Politiskilte, og at de to af dem talte meget gebrokkent dansk.

LAND OG FOLK

Nr. 37

Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti

30. Jan. 1944

PROVOKATØRERNE ARBEJDER I

Forfalsket Nummer af LAND OG FOLK !

Tyskerne udfolder de største Anstrengelser for at spalte det danske Folk. Mordet paa Kaj Munk og Attentaterne paa Ole Bjørn Kraft og Journalist Dan med flere var Provokationer efter bedste tyske Målestre. Paa Grundlag af disse bestialske Handlinger skulde der oparbejdes en Stemmning af Væmmelse og Afsky, som skulde have Brod med Modstandsbevægelsen.

Gennem Radio og Presse søgte Nazisterne at gøre Sabotører og Patrioter ansvarlige for Attentaterne. I Dagbladene beordrede Tyskerne optaget en Artikel: "Snigmordene kunde være undgaaet", mens Kommentatoren og Kassebedriveren Høyer gennem Radiorn udspyede de tyske Løgne.

For at gøre sig endnu mere troværdige har Naziprovokatørerne udgivet et Nummer af LAND OG FOLK. Dette falske Blad er kun paa to Sider og iøvrigt daarligt fremstillet. Paa første Side er det holdt saa nogenlunde op ad det rigtige LAND OG FOLK, hvorimod det paa anden Side - naar først Læseren er gjort "tryk" - er fyldt med Uhyrligheder. I en Artikel er der saaledes gjort Front mod de borgerlige Kredse, som trues med en "socialistisk kommunistisk Stat" - et Sovjet-danmark i et Sovjeteuropa - efter Krigen. En anden Artikel er vendt mod Officernerne, der ifølge det falske Blad skulde træffe Forberedelser til at imødegaa en kommende Revolution. Og endelig findes der en Artikel om Attentaterne, hvori det siges, at Ole Bjørn Kraft har faaet sin velfortjente Straf, idet han har udtalt sig mod Sabotagen, og at det iøvrigt var han, der førte den fascistiske Hilsen til Danmark efter et Besøg hos Mussolini.

Der hører ikke nogen Indsigt til at se, at dette Skrivteri er vendt direkte mod det kommunistiske Partis Politik, som gaar ud paa at skabe, udvikle og styrke den nationale Front mod den tyske Nazisme. Og vi forstår saa inderlig godt, at dette Falsum har set Dagens Lys, thi det danske Folks Sympati for vort Parti og dets Tilslutning til vor Politik er i stadig Stigen. Dette skyldes Partiets Indsats i den nationale Kamp, det skyldes hele vor Agitation og ikke mindst den for nylig udsendte Pjece om, hvad Kommunisterne vil: "Vi kæmper for et sandt Demokrati...". Hele vor Virksomhed har tjent til at styrke det danske Folks Kamp for Friheden. Det generer Tyskerne overordentligt, og derfor skal der laves Kommunisthætz. Da man imidlertid er helt uden Grundlag for en saadan Hætz, maa man selv forsøge at skabe det - og man laver et falsk Nummer af vort Partis Hovedorgan.

Men det danske Folk er snart fortrolig med Tyskernes Metoder. De kan betale den forsumpede Høyer (hvis Løgne Fladsforholdene forhindrer os i at imødegaa Punkt for Punkt) til at udbassunere deres Propaganda med dansk Røst i den danske Radio, de kan udgive fingerede kommunistiske Blade - man mærker dog stadig den nazistiske Løgnmand, og disse Svindlerier vil kun bevirke, at det danske Folks Had til Nazisterne bliver endnu mere indest.

Men Affæren viser, at der skal udvises stadig større Forsigtighed. Provokationerne vil ikke indskrænke sig til at udgive falske Blade. Nazisterne vil ogsaa forsøge at trænge ind i de illegale Organisationer for at rulle dem op indefra. Fornylig er der saaledes kommet ca. 400 norske Quislinger til Landet, hvis Opgave det er paa Grundlag af den Solidaritet det danske Folk falder for Nordmandene, at skaffe sig Forbindelser i illegale Kredse for derefter at angive dem til Tyskerne. Ydermere har Nazisterne i de sidste Dage "landsat" 25 "Faldskarmsjægere" i engelske Uniformer. Og deres Opgaver kan der heller ikke herske Tvivl.

Vær derfor forsigtig.

Afvis alle du ikke kender.

Vis hellere lo gode - men ukendte - Deres end at lukke blot en Forræder eller Smushane ind.

DANMARKS FRIHEDSRAAD

sender ved Nytaarsskiftet en Hilsen til det kæmpende danske Folk. Ved intet tidligere Aarskifte har vort Land været underkastet saa haarde Vilkaar som ved dette, hvor de nazistiske Voldsmetoder rammer os med hele deres Vægt. Længe taalte vi Danske Besættelsesmagtens og Frikorpsenes Overgreb mod Samfund og Borgere uden at sætte os kraftigt til Modværge, men i 1943 blev Trykket saa uutholdeligt, at hele det danske Folk maatte reagere, og Modstanden blev alvorligt skærpet gennem øget Sabotage, Obstruktion og Folkestrejke. Svaret herpaa var den tyske Magtovertagelse og dermed det endelige og fuldstændige Brud med al Lov og Ret i Landet.

Ved en energisk Propaganda i den tyskdirigerede Radio og Presse, ved Deportation af Jøder, Kommuniste og tilfældigt udvalgte antinazistiske Danskere, ved Massearrestationer og Henrettelser søgte de fremmede og hjemlige Nazister at skræmme os fra at fortsætte Kampen for Friheden, men da den tværtimod udvidedes og styrkedes, greb vore Undertrykkere og deres lokale Hjælpere til det afskyelige Vaaben: politiske Hævmord. Ved deres Attentater tilsigter de at ombringe en Række fremtrædende Personligheder, blot fordi de - som Kaj Munk - tænker og taler som ærlige Danske.

De fem samarbejdende politiske Partier har i en Udtalelse paa det skarpeste fordømt denne Attentatvirksomhed og forkastet Voldsmetoder, som politisk Kampmiddel. DANMARKS FRIHEDSRAAD kan fuldt ud slutte sig hertil, og har forøvrigt forlangt givet Udtryk for dette Standpunkt. Men naar det i Partiernes Erklæring hedder, at "man paa Grund af modstridende Indstilling og Anskuelse stræber hverandre efter Livet", saa vi bestemt afvise, at der fra dansk Side, af den danske Frihedsbevogtelse, er blevet anvendt Midler af denne Art. Ingen af Besættelsesmagtens ledende Repræsentanter og ingen fremtrædende Nazist er blevet hverken overfaldet eller dræbt. De nazistiske sindede Mennesker, der i den senere Tid har fundet Døden eller er blevet saaret, er ikke angrebet paa Grund af deres Overbevisning, men alene fordi de mod høj Betaling havde paataget sig at efterspore Landsmænd, der er aktive i Frihedskampen, og udlevere dem til Gestapo. Disse Stikkere er ikke uskadelliggjort som Straf, fordi de har foraarsaget talrige Menneskers Fængsling og fleres Henrettelse, men udelukkende for at forebygge, at de ved fortsat Angivningsvirksomhed skal bringe endnu flere i Livsfare.

Det er Besættelsesmagtens voldelige Omstyrten af vor Retsorden, af Begrebet "Lighed for Loven", der alene nødvendiggør og berettiger denne Fremgangsmaade. Den kan ikke sidestilles med de nazistiske Hævmord.

1944 vil bringe vort Land dets Uafhængighed tilbage, hvis vi selv kæmper derfor. Hver ny Terrorhandling fra Nazisternes Side vil kun hærdne vor Evne og vor Vilje til at føre denne Kamp, - ikke ved Hævmord, Vold og Repræsalier, men ved en aktiv Indsats paa alle Frihedsfrontens Afsnit, ved en enig og ubrydelig Folkebevogtelse vil vi gævinde Frihed, Retfærd og Fred i Danmark.

DANMARKS FRIHEDSRAAD

Et Slag mod det nationale Samarbejde

Frederiksberg Kommunalbestyrelse har igen paa uheldig Maade henledt Opmærksomheden paa sig. De konservative har her fundet paa at give de øvrste Embedsmænd et Dyrtidstillæg paa 1800 Kr. aarligt (Lønnen er 18000, hvortil kom et Dyrtidstillæg paa 1800 Kr.) og at yde Betaling til Embedsmænd for CB-Tjeneste udenfor den normale Arbejdstid, Almindelige Funktionærer, Brandmand osv. skal fortsat forrette saadane Tjeneste vederlagsfrit.

De konservatives Opførsel virker som en kraftig Udfordring til Arbejderne, der netop i denne Tid ved Overenskomstforhandlingerne ser Arbejdsgiverne afvise DSF's Krav om et Dyrtidstillæg paa 13 Øre pr. Time eller ca. 300 Kr. om Aaret - og det vel at mærke til Lønninger, der for Flortallets Vedkommende ikke overstiger 3000 Kr. aarlig, og som kun har opnaaet et Dyrtidstillæg, der varierer fra 1500 Kr. og nedæfter. Heller ikke Luftværnstjenesten kan Arbejderne faa honoreret. Den Følgende, der ydes for en Dags Vagtjeneste eller for Udrykning pr. Døgn - uanset Antallet af Udrykninger - vil vel ingen vove at kalde Løn. Den dækker ikke engang den ekstra Fortæring, Tjenesten medfører.

Denne Fremfærd er en Belastning af det nationale Sammenhold og vil virke splittende, hvor alle Bestræbelser skulde gaa ud paa at samle det danske Folks Indsats mod de nazistiske Voldsmænd. De konservative paa Frederiksberg har vist, at det ikke er uden Berettigelse, naar Arbejderne ved Omtalen af det Konservative Parti lægger Tryk paa Konservativ og sætter "Folkparti" i Citationstegn.

- 3 -
K R I G E N

Den 27. Januar forkyndte 24 Salver fra 324 Kanoner i Forbindelse med General Govorofs Dagsbefaling, at Leningrad, som i 27 Maanedre havde været udsat for Tyskernes Blokade og det tyske og finske Artilleris uafsladelige Beskydning, nu omsider var befriet. De tyske Stillinger omkring Leningrad var de stærkeste paa hele Østfronten, og Kampene har været ufattelig haarde. Men efter 12 Dages Offensiv er det lykkedes den Røde Hær at gennembyrde de tyske Stillinger, befri mere end 700 større og mindre Byer og trænge Tyskerne 65-100 km tilbage fra Leningrad og fuldstændig røase Jernbanen Leningrad-Moskva. I August 1941 kastede Hitler 32 Infanteridivisioner, 4 motoriserede og 4 Tankdivisioner foruden en Kavalleriaafdeling mod Leningrad. Saa sikker var Hitler paa Sejren, at han offentligt erklærede, at Leningrads Dage var talte. Tyskerne ofrede Hundreetusinder Soldater, og dog forblev Leningrad en Sovjetby. Under Offensiven fra 14-25/1 mistede Tyskerne mere end 40000 Mand i dræbte, mens 3000 blev taget til Fange. Og dette er kun Begyndelsen. Tallet vil vokse for hver Dag, Offensiven fortsætter. Leningrad betaler tilbage for alt, hvad den har lidt.

Mens Offensiven paa Leningradfronten fortsætter og i Forbindelse med Befrielsen af Novgorod Nord for Ilmensøen synes at udvikle sig til en vældig Knibtangsoperation rettet mod Narva og Pskof, forbløder von Mansteins Divisioner i et desperat Forsøg paa at trænge en Kile ind i Sovjet-troppers fremrskudte Stillinger omkring Vinnitsa paa Sydfronten for derved at redde Jernbanelinjen fra Odessa samt hele Bugstillingen. Det er lykkedes midlertidigt at standse General Vatutin's March mod Vest, men det er sket paa Bekostning af uhyre svære Tab i saavel Mandskab som Materiel.

Paa General Rokosofskis Front i Pripjetsumpene foregaar voldsomme Kampe. Hurtige Sovjetafdelinger, først og fremmest Kosakkavalleri med pansrede Motorslæder er trængt langt ind bag de tyske Linjer, og det store Trafikknudepunkt Mosyr, som behersker Vejen og Jernbanen Øst-Vest gennem Sumpene, er blevet befriet.

Langs hele Østfronten er de tyske Tropper trængt saa haardt som ingensinde tidligere. De trækker Forstærkninger til fra hele Vesteuropa i Haab om at dæmme op for den Røde Hærs Frengang. Men den tyske Hærs Reserver er ikke udtømmelige. Med de enorme Tab, Tyskerne har lidt og stadig lider paa Østfronten, maa Bundten snart være naaet, og Tidspunktet for Oprettelsen af den anden Front dermed saa gunstig som aldrig før.

I Italien har General Clark omgaaet de stærke tyske Bjergstillinger ved Cassino gennem Landsætningen af Tropper mellem Nettuno og Tibermundingen Syd for Rom. Disse Tropper betyder en alvorlig Trusel i Ryggen paa den tyske Hær paa Cassinofronten. Garingen i det italienske Folk er i stadig Vækst, saavel i det befriede som i det endnu besatte Omraade. Medvirkende hertil er utvivlsomt den langsomme Udvikling af Krigsoperationerne, som man til en vis Grad gør Viktor Emanuel medansvarlig for. De antifascistiske Partier i Italien har i Slutningen af Januar afholdt Kongres i Bari og der vedtaget en Resolution, som kræver Viktor Emanuels øjeblikkelige Abdikation. I Nord-Italien - Milano og omliggende Industribyer - har der været store Strejker. I Flyveblade krævedes Standsning af alt Arbejde for Tyskerne. Myndighederne er meget opskræmt over Strejkerne og har for at bilægge dem foranstaltet Valg til saakaldte "Arbejderkomiteer" paa Fabrikkerne. I Milano deltog kun 2% ud af 5000 Arbejdere paa en Fabrik i Valgene. Af disse 2% afgav de 180 blanke Stemmesedler, mens andre havde forsynet deres Stemmesedler med Trusler mod Tyskerne og de fascistiske Myndigheder.

I Jugoslavien er Tyskernes 6. Offensiv mod de befriede Omraader nu ved at ebbe ud, og de er kun i Offensiv i Vestbosnien, mens den jugoslaviske Befrielsesarmé paa alle andre Afsnit gennemfører en kraftig Modoffensiv. I en Erklæring fra Marskal Tito, udsendt over Radiostationen "Frit Jugoslavien", hedder det, at de jugoslaviske Tropper har holdt Stand uden nogen som helst Hjælp udefra trods Fjendens talmæssige Overlegenhed og trods Manglen paa Lægemidler, Sko og Klæder; men mange Ofre og store Lidelser kunde være undgaaet, dersom de Allierede havde ydet Befrielseshærens den Hjælp, den bad om.

Den rumænske Radio har under Trusel om Straf forbudt Statstjenestemand i Transnistrien (Øst for Dnjestr) at forlade deres Poster. Efterhaanden som den Røde Hær nærmer sig, foregaar der en Masseflugt fra disse røvede Omraader. Togbilletter fra Bessarabien og Transnistrien til Bukarest forhandles til høje Priser paa den sorte Børs, og for 100 Dollars kan hvem, der idag er kortscende nok, købe sig et helt Gods i Moldavien.

Norske Jagereskadrer hos de Allierede har i 1943 foretaget 6000 Indflyvninger over fjendtligt Territorium som Eskorte for allierede Bombere. De har nedskudt og beskadiget henholdsvis 142 og 110 fjendtlige Flyvemaskiner.

- 4 -

DEKNING FOR DYTIDEN ER ET UAFVISNINGT KRÆV

Forhandlingerne om Overenskomsterne gaar stadig trægt. Arbejdsgiverne følger konsekvent den Linje: at forhandle om Overenskomsternes almindelige Bestemmelser og ellers afvise al Tale om Lønforhøjelser.

Begrundelsen for Afvisning af Dyrtilstillæg søges i Skattestatistikken. Ud fra dens Tal søger Arbejdsgiverne og deres Fortalere, at godtgøre, at Arbejdernes Indtægter har fulgt Gennemsnittet af den stedfunde Indtægtsstigning, og heroverfor fremholder man Tjenestemandene som dem, der har haft den mindste Indtægtsstigning. Forskellen mellem den enkelte Arbejders og Tjenestemandens Lønstigning er dog ikke saa stor, som Statistikken kan bringes til at udvise. Forholdet er jo det, at Skattestatistikken taler om Arbejdernes samlede Indtægt og ikke om den enkelte Arbejders. Ved Forøgelse af Beskæftigelsen vil dette Tal derfor kunne stige, selvom Arbejdernes Løn ikke stiger. Ifølge Statistikken er Arbejdernes Indtægt i Hovedstaden fra 1941 til 1942 steget med 11,9%, men Timelønnen er kun steget fra 182 til 191 Øre - eller 5%.

Alle Forsøg paa ved Hjælp af Statistik at retfærdiggøre Arbejdsgivernes Kærighed er dømt til at mislykkes. Enhver Arbejder ved dog, at selvom han havde faaet dobbelt saa stor procentvis Forhøjelse af Indtægten som Arbejdsgiveren, saa vilde denne alligevel være langt bedre stillet, idet Arbejdsgivernes Indtægter ogsaa før Krigen i de fleste Tilfælde var mange Gange større end Arbejdernes. Hertil kommer endvidere Skattestatistikens Upaalidelighed: Mens Arbejdernes Indtægter opgives nøjagtigt paa Kroner og Ører, er der ingen eller kun ringe Kontrol med Arbejdsgivernes, og det er blandt denne Kategori af Genfundsborgere, man fortrinsvis skal søge Skattesnydere.

Paa den anden Side vil netop Skattestatistikken læst med Eftertanke (10% af landets Skattevære tjener over 30% af den samlede Indtægt!) vise, at det er muligt at give Arbejdernes højere Løn og give dem taaldelige Kaar. I Erkendelse heraf maa Arbejdernes fra Arbejdsplads og Fagforening fortsætte Kampen for højere Løn. De maa gøre det paa en saadan Maade, at Fagbevægelsens Ledelse, Myndighederne og Forligsraadetets Formandskab forstaaer, at Krævet om fuld Dekning for Dyrtiden er uafviseligt.

TJENESTEMANDEN I BEVÆGELSE FOR HØJERE LØN

Der er Røre om Tjenestemandene. "Berlingske Tidende" og "Politiken" bringer hjerteskerende Artikler om Tjenestemandenes daarlige Kaar. Esbjerg Byraad har vedtaget at give en Måneds løn i Gratiale, hvilket dog blev forhindret af Indværgeministeriet.

Baggrunden herfor er ligetil. Tjenestemandene er Gang paa Gang blevet snydt, og deres Taalmodighed er paa Fristepunktet. I denne Situation søger de to nævnte Hovedstadsblade at skabe sig et Alibi ved at tale Tjenestemandenes Sag, men selv nok saa nøgen og nok saa ravelumsk Tale vil dog ikke fri Bladene og de politiske Partier, de repræsenterer, for Medansvar i denne Sag. De har Medansvar for Tjenestemandsløven, for Lønningsloven med "Hygdal-Hullet", og de har ogsaa Medansvar for, at Tjenestemandene Gang paa Gang snydes for de lovmæssige Reguleringsstillæg. Allerede ifjor, da Partierne led Rigsdagen vedtage, at Tjenestemandene ikke maatte faa de dem retmæssigt tilkomende Reguleringsstillæg, var Situationen katastrofal for Tjenestemandene, hvilket Regering og Rigsdag ikke kunde være uvidende om. Tjenestemandorganisationernes Ledere gav tydeligt Udtryk herfor, men de talte for døve Øren og begik den Fejl, at de bøjede sig for Regeringen og sagde god for Bedskæmningen.

Samlingerregeringen og Samarbejdspolitikken bærer Ansvar for Tjenestemandenes Vanskeligheder, og det er klart, at hvis Tjenestemandene skal gøre sig Haab om at faa bedre Lønforhold, maa de fremtidig forstaa at gøre sig gældende. Overlader de fortsat Sagen til Samarbejdspartierne og deres Dagblade, vil de inlassere uændede Mængder af Sympati, men ingen Kontanter. Dette er Tjenestemandene i Esbjerg klar over. Derfor har de paa et stort Møde formuleret deres Krav, som vil være hørt fra Dagspressen. De har hermed vist Vejen. Landet over maa Tjenestemandene nu vise, at de maa bage Esbjergbrøden, og at de ikke finder sig i mere.

Det maa ikke lykkes at dømme op for Tjenestemandenes Harme og yderst berettigede Krav ved at stikke den 10 Millioner Kroner ud som en ussel Godtgørelse for to Aars forcreet og nervøsspændende Overarbejde. Disse Millioner burde være betalt for lunge siden, men de retter overhovedet ikke paa Tjenestemandenes lønningsmæssige Forhold, bl.a. kommer de kun ca. Halvdelen af Tjenestemandene til Gode. Det, der skal til, er en generel Forhøjelse af Lønnen.

Martin Andersen Møbe:

DET TYSKE FOLK OG FREMTIDEN

Der er mange, som ængstes for, hvordan det hele skal forme sig efter Krigen, hvordan Samfundene vil udvikle sig, og hvordan man skal gribe Opbygningen an. De mest fantastiske Forslag dukker op, tilmed fra halvofticielle Side. Planer om at opdelt Tyskland i Smastykker eller overalt i Efterkrigstidens Tyskland ansætte engelske og amerikanske Lærere, som skal afnazificere den tyske Ungdom og faa den til at tænke borgerligt-demokratisk. Saa vilde alle Krige i Fremtiden være udelukkende! Som om Problemet Fred-paa-Jorden staar og falder med disse eller lignende Forholdsregler!

Naturligvis maa der ske noget med det tyske Folk og fremfor alt med den naziforgiftede Ungdom. Men det skal ske, maa ligge paa Linje med Udviklingen, hvis det ikke skal virke stik imod Hensigten. Og Udviklingen gaar ikke i Retning af at opdelt Folkene, men at samle dem. For Meningen er vel ikke det gamle kendte: at dele for at kunne herske.

Hvad den tyske Ungdoms Forgiftning angaar, tror jeg ikke den stikker dybt; den bestaar vel mest af Drossur med visse Idealer som falsk Etikette. Ungdommen har i sig selv en forunderlig Lyne til Genfødsel: den plejer hurtigt at gøre sig kvit af alt, hvad der gaar paa tværs af Udviklingen. Det er maaske snarere Frygt for, at den tyske Ungdom skal slaa over i Nazismens Lodsetning, som har udklækket Planerne om de engelske og amerikanske Lærere. Men monstro de ikke ogsaa vilde opnaa det modsatte af, hvad der tilsigtes? Borgerligt "humanistisk" Demokrati var just ikke populært før Krigen; dets temmeligt tvetydige Indhold havde sin Andel i, at Nazismen kunne faa Fodfæste. Og den Tvetydighed er jo ikke blevet mindre under Krigen.

Skal det tyske Folk bringes paa ret Køl efter alt, hvad det har været udsat for af uforskyldt og selvforskyldt, kan det kun ske ved efter Nederlaget at behandle det med dyb Alvor - ikke som et vildført, underligt Folk. Det maa konfronteres med sine Gerninger, bære sin Del af Skylden i Krigen og være med til at bygge det ødelagte op. Og det maa samtidig indgives en bestemt Følelse af ikke at staa overfor andre, konkurrerende Stormmagter, som har Interesse i at holde det ned, men tværtimod, at der bag Fredslutningen ligger en alvorlig Vilje til at give det dets berettigede Plads i Verden paa menneskelig Grundvold: En Samarbejds Plads, en Fredens Plads.

Toscanini og Einstein hylder Dimitroff

"Den Enhed, som han krævede, skal nu besejre Fascismen"

Mandag den 3. Januar vidde det store amerikanske Blad "New York Times" Størstedelen af sin Forside til en Hyldest til Georgi Dimitroff i Anledning af Tiaarsdagen for Leipzigprocessen. Hyldestartiklen var underskrevet af mere end 250 fremstaende Amerikanere, bl.a. Arturo Toscanini, Albert Einstein, Serge Koussevitsky og Domprovst Louis Adamic.

Hyldesten havde følgende Ordlyd: "En Vinteraften 1933 satte Nazisterne Ild paa Rigsdagsbygningen i Berlin. Hr. Hitler erklærede: "Intet skal hindre os i at gøre op med Kommunisterne med jernhaard Haand". Nu ved Verden, at Hitler ikke havde i Sinde at bruge den jernhaarde Haand mod Kommunisterne alene. Jernhæven skulde gøre hele Verden til Slaver. Derfor antændte Nazisterne deres Beal.

I Hjertet af deres skrækslagne Land begyndte Nazisterne deres "Rettergang" og sagde: - Nu er Faldet klappet i, nu kan vi slukke Ilden. Men Ilden vilde ikke dø. Georgi Dimitroff talte, og hans Ord blev en Ild, som lyste gennem Nazismens Mørke. Dimitroffs Stemme trængte ud over Verden. Den stillede Nazisterne for Retten. Han sagde os de profetiske Ord: - Det første, der maa gøres, er at skabe Aktionsenhed over hele Verden!

Aktionsenheden har nu vundet Udviklingens Gang. Konferencerne i Moskva, Kairo og Tcheron er Udtryk for Historiens Vilje, at Civilisationen skal leve videre. Nu er alle frihedselskende Folk knyttet sammen igennem de forenede Nationer. Deres Enhed skal knuse Fascismen.

Det var dette Syn, Dimitroff saa, og for hvilket han var villig til at dø. Hvor Dimitroff engang stod alene, marcherer vi nu alle i Folkenes Enhed.

Paa Tiaarsdagen for Leipzigprocessen hylder vi Georgi Dimitroffs Navn og Mod. Den Ild, som har brændt i lo Aar, skal ikke slukkes, før end Ondskabens Magter er besejret. Dette lover vi i hans Navn, i alle de Millioner ukendte Hertes Navn, som endnu skal dø."

DE FRIE DANSKE I ENGLAND

af Leif Gundel, Sekretær for Det Danske Raad i London

Det er med den største Harm og Afsky, at de frie Danske i England har hørt om Folketingsmand Aksel Larsens Overflytning fra Vestre Fængsel til Tyskland. Ingen her er i Tvivl om, at det danske Folk dermed er blevet berøvet en af sine bedste, mest energiske og offervillige Førere, og det er kun en ringe Trøst at vide, at Moskvakonferencen har skaffet Sikkerhed for, at de skyldige i denne Forbrydelse til sin Tid vil blive opsporet og straffet efter Fortjeneste. Det eneste opmuntrende ved denne Begivenhed er, at den er et Udtryk for, at Tyskerne i Danmark er i Defensiven. De vidste, hvad det vilde betyde for Frihedskampen, hvis Aksel Larsen - som saa mange andre af Nazismens Ofre - blev sat paa fri Fod af danske Patrioter. Derfor sørgede de for i Tide at bringe Aksel Larsen "i Sikkerhed".

Men Kampen standser ikke af denne Grund. Tværtimod, den skærpes Dag for Dag, og vi Danske udfølger med Stolthed og Bændring, og med Længsel efter selv at være med, den voksende Aktivitet og enestaaende Solidaritet, der kendetegner det "underjordiske" Arbejde i Dagens Danmark. Gang paa Gang har Christmas Møller fremhævet, at "Hjemmefrontens Gerning er den afgørende", og dette har da ogsaa altid været Ledetraden for den frie danske Bevægelse i Udlandet. Men mens vores Hovedopgave før den 29. August var "at forsvare og forklare", hvad der skete i Danmark, er det idag vores Opgave "at vogte og værne" - at værne om det kampende Danmarks Interesser blandt de forenede Nationer; at vogte paa, at Hjemmefrontens Gerning og Ofre kommer det danske Folk til Gode i fuldt Maal, naar det endelige Regnskab skal opgøres. Derfor er det idag dobbelt nødvendigt, at i hjemme og vi ude forstaar og har Tillid til hinanden, og jeg vil derfor gerne benytte denne Lejlighed til at give "Land og Folk's Læsere et Par konkrete Oplysninger om den frie danske Bevægelse".

Sammenslutningen "De Frie Danske i Storbritanien og Nordirland" omfatter praktisk talt alle fastboende Danske her i Landet og de fleste af de sefærende, der sejler under engelsk Flag. Den danske Koloni bestaar af Forretningsmænd, Kontorister, Studenter, Husassistenter, Læger, Sygeplejersker, Gartnere, Ingeniører, Haandværkere, Fiskere og mange andre og er saaledes et jævnt godt Tværspnit af Befolkningen hjemme. Sammenslutningens Bestyrelse kaldes "Det Danske Raad og vælges aarligt ved almindelig og hommelig Afstemning. "Valgretsaldæren" er 21 Aar. Landet er opdelt i 6 Valgkredse efter geografiske Linjer. Dertil kommer en særlig Valgkreds for de danske Gartnere i England, den for Fiskerne, den for Handelsflaadens Officere og den for Sømandene. Det nuværende Raad, der blev valgt i September, har 42 Medlemmer.

Det er karakteristisk for den frie danske Bevægelse, at den overhovedet aldrig har beskæftiget sig med Partipolitik, og at dens eneste Formaal er: Genoprettelsen af Danmarks Frihed og Selvstændighed, hvilket søges opnaaet ved - som det hedder i Sammenslutningens Love - "aktivt at støtte det britiske Rige og dets Allierede - i Overbevisningen om, at Danmarks Befrielse ene afhænger af de Allieredes Sejr i Kampen for Nationernes Frihed". Kandidater til Raadsvalget bliver derfor heller ikke opstillet efter Partilinjer, men kun efter deres personlige Egenskaber og Vilje til at gøre en Indsats for det fælles Formaal. Dette ligger naturligvis ogsaa i, at en stor Del af Koloniens Medlemmer har boet her i Aarevis og derfor har mistet enhver Tilnytning til de politiske Partier hjemme, mens andre i Erkendelse af Nødvendigheden af en fuldstændig national Enhedsfront frivilligt har givet Afkald paa deres partipolitiske Identitet.

Der kan derimod gives Oplysning om Raadets sociale Sammensætning. Foruden Formanden, Christmas Møller, har det nuværende Raad følgende Medlemmer: 3 Embedsmænd fra Gesandtskabet i London, udnævnt af den danske Minister, Grev Ryevntlow, foruden en af de danske Konsuler; 6 Direktører, 4 Købmænd, 3 Civilingeniører, 1 Telegrafbestyrer, 1 Gartner, 1 dansk Frivillig (Major), 1 Præst, 4 Journalister, 1 Radioredaktør og 1 Radiospæker, 1 Sygeplejerske, 4 Fiskere, 3 Skibsofficere (en Kaptejn, en Styrmand og en Maskinmester) og 5 Sømand.

Da de sefærende ikke har et tilstrækkeligt Antal Repræsentanter i Forhold til deres samlede Antal sammenlignet med de fastboende Danske, er der ved Afstemninger paa Raadsmøderne indført den Regel, at hvert Raadsmedlem har en Stemmevægt, der svarer til Antallet af Medlemmer af Sammenslutningen i den Valgkreds, han tilhører.

(fortsættes næste Side)

VÆR PAA VAGT OVERFOR DE "FALSKE" NORDMÆND OG FALDSKÆRMSJAGERE ! VIS DEM AF !

- 7 -

Rådet afholder ordinært Møde den første Onsdag i hver Måned, og imellem Møderne er den daglige Ledelse i Hænderne paa et Arbejdsudvalg paa 9 Medlemmer, hvoraf 2 skal repræsenteres vedholdtvis af Skibsofficerer og Sømand. En Række Underudvalg varetager Specialopgaver, saaledes Velfærdsudvalget, Højskoleudvalget, Informationsudvalget (der udgiver "Frit Danmark" og Pjeccer, paa engelsk om Danmark), de søfarendes Udvalg, Finansudvalget, Fiskernes Udvalg. Desuden er der et Rekrutteringskontor for frivillige til de væbnede Stykker. Sammenslutningens Medlemmer betaler intet Kontingent, men enhver yder frivilligt Bidrag efter Evne, og hele Bevægelsen hviler saaledes paa frivilligt Mød.

Det er en Selvfølge, at Det Danske Raad staar i nøje Kontakt med Danmarks frie diplomatiske Repræsentanter og med de mange frie danske Organisationer i det øvrige Udland, med hvilke det bedste Samarbejde bestaar. Forholdet til de britiske Myndigheder og den engelske Offentlighed er det bedste tænkelige, ligesom Rådet har knyttet væsentlige Forbindelser med alle de mange fremmede Regjeringer og frie Bevægelser, der har deres Hovedsæde i London. Ligesom Kampen hjemme er et led i den fælles europæiske Enhedsfront mod Nazismen, arbejder den frie danske Bevægelse i Sammenhæng med de øvrige forandrede Nationer. Begivenhederne i Danmark den 29. August og i Tiden derefter har gjort denne yderst vigtige Side af vores Arbejde uendeligt meget nærmere, men ogsaa uendelig mere knævende. Jo mere Forbindelse vi faar med alle Grene af den danske Hjemmefront, og desto større Vægt kan vi lade Danmarks Stemme lyde blandt alle de forandrede Nationer.

Udenrigsminister EDEN om den danske Frihedsbevægelse

I sin store Tale i Anglo-Danish Society i London frænk Udenrigsminister Eden med en Række Udtalelser, der ikke kan lade nogen herhjemme i Tvivl om, at det ikke er Scaveniuspolitikken, men den danske Frihedsbevægelse, som har tjent Danmarks Sag og skaffet vort Land en Plads der, hvor det hører hjemme: mellem de kæmpende Demokratier. Efter at have hyldet de frie Danmarks Indsats i det kæmpe, navnlig vore Sømands heldmodige Gerning, udtalte Eden:

"I August var praktisk talt hele det danske Folk foranet bag sin Konge i Beslutningen om ikke at gaa ind paa noget Kompromis med Tyskerne, men at tage Følgerne, hvad de saa end måtte være. Siden da er det ikke saa faa af Deres Landsmænd, der har udmærket sig i Handling mod Tyskerne paa dansk Jord. Dygtigt gennemførte og velorganiserede Sabotagehandlinger har fulgt hinanden nærtliggende. Det er velberegne og værdifulde Slagjeder her er blevet tildelt paa de forandrede Nationers Vegne. Vi har villet bringe en Hyldest til Lederne, der organiserer den, og til de modige Mænd, der bringer den til Udførelse."

Trygve Lie om Sovjetunionen

Den norske Udenrigsminister Trygve Lie holdt den 16. Januar en Tale i London Radio, hvori han udtalte følgende om Forholdet mellem Norge og Sovjetunionen:

"Norge har altid staet i et godt Forhold til Sovjetunionen, og hele det norske Folk har med Begjætring og Beundring fulgt den gigantiske Indsats, som russiske Armeer og det russiske Folk har gjort i Kampen mod den fælles Fjende. Sovjetunionen har vist Norge og det norske Folk en stadig stærk Forståelse og Velvilje. Et stærkt Indtryk heraf faar man gennem den sovjet-russiske Presse, som giver vort Land og vor Frihedskamp en stor Plads.

Erfaringerne fra Krigen har vist, at Sovjetunionen har samme Interesse som andre Stormagter i et frit og selvstændigt Norge, og vi ser her til et nært og frugtbringende Samarbejde med Sovjetunionen efter Krigen. Vi har specielt glædet os over det positive Standpunkt, som Sovjetunionen har indtaget til det interallierede Samarbejde, og som traadte særligt klart frem i Beslutningerne paa Moskva-konferencen og paa Rådet i Teheran. Allerede for over 20 Aar siden fastslog Fridtjof Hanssen, at virkelig Fred og Velstand ikke kan eksistere i Verden uden Sovjetunionens Medvirken. Ogsaa i Dag venter vi Nordmænd, at Sovjetunionen vil blive en af de vigtigste Støtter for en fredelig Verdensordning."

 GIV "LAND OG FOLK" VIDLERE - MEN FORSIGTIGT!

DANSK - POLITI SAMARBEJDE MED TYSKERNE

Forhandlingerne om Samarbejde mellem Tyskerne og det danske Politie er nu afsluttet. Tilbage staar kun den endelige Godkendelse fra højere tysk Sted.

Ordningen gaar ud paa, at dansk Politie udover at opretholde Ro og Orden ogsaa skal tage sig af Sabotage mod danske Indretninger, hvorimod Tyskerne tager sig af Spionage mod Tyskland, "Zersetzung", Overgreb mod Værnemagtsmedlemmers Liv og Gods, kommunistisk Virksomhed, Udbredelse af illegale Skrifter og lignende Handlinger.

Tyskerne skal afgive Garanti for, at de Personer, der er mistænkt for Sabotage, er sigtet eller anholdt af dansk Politie, forbliver under dansk Jurisdiktion. Denne Garanti skulde ogsaa gælde, selv om en sigtet tillige kan sigtes for Handlinger, der ellers vilde være blevet behandlet af tysk Myndighed.

Tyskerne skal endvidere garantere, at der i intet Tilfælde fremkommer Krav eller Ønske om Udlean til Afhøring e.l. af Personer, der omfattes af dansk Undersøgelse.

De danske Myndigheder tilstiller Tyskerne Genpart af Undersøgelser i Sabotagesager. Dansk Politie faar endvidere Pligt til at give Tyskerne Underretning om planlagte Angreb paa Værnemagts Personer og Ejendom, forsaavidt saadant kommer til dets Kundskab. Politiet faar ogsaa Pligt til at skride ind mod Angreb paa Værnemagten, saafremt det antraffer Personer under Forsøg herpaa. Anmeldelse til Politiet vedrørende Faldskærmsoldater skal videregives til Tyskerne. Endelig paa lægges der Politiet Pligt til efter Anmodning at give Tyskerne Oplysning om bestemte Personer paa Grundlag af Politiets Register.

Denne Ordning har faaet Tilslutning af den paa gældende Departementschef, Rigspolitichef, Politidirektor, de forskellige Funktionærforeninger indenfor Politiet samt af ledende Politikere. Efter Massaarrestationerne og Deportationerne i Oktober var samtlige de her nævnte Personer og Organisationer uvillige til at indgaa paa nogen som helst Ordning med Tyskerne, men de har bøjet sig nu overfor en tysk Trusel om at sætte Politiet ud af Spillet.

Den trufulde Ordning kan ikke paa taltes skarpt nok. Det er en Haandsrækning til Tyskerne, som de ikke burde have. De tyske Garantier er ikke den Lap Papir værd, hvorpaa de er skrevet - om de da overhovedet bliver skrevet ned. Det vil ikke vare længe, før vi paany er havnet i de samme Tilstande som før 29. August, hvor Sabotører og Patrioter arresteres af dansk Politie og paa Forlangende udleveres til tysk Domfældelse og Deportation. For Politiets Medlemmer gælder det nu om at sabotere denne Ordning paa enhver Maade, saa Tyskerne ikke faar nogen som helst Nytte af den; og dersom de, der har Ansvar for Overenskomsten ønsker at reabilitere sig, da bør de snarest sigte sig fri for det Målkærskab, hvori de har bragt sig.

KIRKENS MÅND STOD FAST !

Ved Kaj Munks Død nedlagde Besættelsesmagten - som Udtryk for sin Solidaritet med Morderne - som bekendt Forbud mod enhver Demonstration, saasom Flagning, Udstilling af Kaj Munks Bøger o.l.. Det maa med Beklagelse konstateres, at de fleste Myndigheder med Indenrigsministeriet i Spidsen gav efter for de tyske Krav. Blandt alle Landets officielle Institutioner var Kirken ene om at staa Vagt om dansk Aands Uafhængighed. Kirkeministeriet havde paa tysk Foranledning krævet udsendt til alle Landets Præster en Meddelelse om, at enhver, der vovede at minde Kaj Munk i sin Prædiken, vilde blive arresteret. Paa et i Hest indkaldt Bispenæde vedtoges det ikke at lade denne Meddelelse gaa videre. Enhver Præst maatte handle, som hans Samvittighed bød ham. Maatte de, som daglig i deres Mund anerkender Kirken som Leder og Vejleder, ogsaa i Praksis følge Kirkens Eksempel paa værdig national Holdning!

FREM MED SKATTESNYDERNES NAVNE! I Københavns Borgerrepræsentation har Raadmand Ib Kolbjørn fremhævet det urimelige i, at "Socialbedragere" faar deres Navne offentliggjort, mens Skattesnydernes Navne diskret hemmeligholdes, hvorfor han krævede, at Skattesnydernes Navne fremtidig blev offentliggjort. Dette fuldtud rimelige Krav har straks mødt Modstand fra bedrestillede Kredse. Man undskylder sig med, at Skattelovgivningen er saa indviklet, at der let kan tages fejl ved Selvangivelsen. Denne Undskyldning gælder selvfølgelig ikke. I Almindelighed er der Tale om bevidst groft Snyderi. Skal man derfor indvende noget mod Kolbjørns Krav, maa det være, at han er for mild. Man burde have fremsat Krav om Frihedsstraf. Man lad os nu i første Omgang bare faa Skattesnydernes Navne frem!

S A B O T A G E N

Tyskerne, der trækker stadig flere Tropper til Landet, besatte den 6/1 Købmandsskolen i København. Belært af Erfaringen frygtede de, at Patrioter skulde ødelægge Bygningen, og overfor Skolens Direktør erklærede de, at i Tilfælde af Beskædigelse vilde han, Lærere og Elever blive gjort ansvarlige, hvortil Tyskerne krævede Skolens Navne- og Adressefortegnelse udleveret.

Udleveringen fandt Sted, men det burde ikke være sket. Navnefortegnelsen burde være bragt af Vejen eller tilintetgjort, og den, der kunde gøres ansvarlig herfor, maatte saa være gaaet i Illegallitet. Det danske Folk har ikke Raad til, at dets Sønner og Døtre paa denne Maade udleveres til det tyske Barbari, for man kan være sikker paa, at et eventuelt Attentat mod Købmandsskolen vil medføre, at Elever og Lærere vil blive udsat for tysk Arrestation, selvom de er nok saa uskyldige.

De tyske Trusler gør dog næppe dem, mod hvem de er rettet, til Tyskarvenner, og de vil ikke formaa at faa Folket til at indstille Modstanden.

Det er Frihedsbevægelsen, der til enhver Tid bestemmer Parten, hvad Sabotagen angaar, uanset hvilke Skæmmeforanstaltninger og Forholdsregler Tyskerne maatte iværksætte. Et eklatant Døds herpaa er Sabotagen mod General Motors, som under Navnet "Nordværk" var overtaget af Tyskerne - med danske Straamænd - til Reparation af Flyveaasmotorer. Det var sikkert Danmarks stærkest bevogtede Fabriksanlæg; i et af sine Radioforedrag fremhævede Kronhel det som et Mønster paa Fabriksbeskyttelse, Sabotagevagter i stort Antal patruljerede Dag og Nat med Maskinpistoler under Armen, fra Mørkets Frembrud er hele Omraadet belyst af kraftige Projektører - men alligevel maatte Fabrikens Hovednerve, Kraftcentralen, i Crus, da Frihedsfronten fandt Øjeblikket inde dertil.

Den senere Tids øvrige Sabotagehandlinger vil i store Træk være kendt fra Dagspressen. Man kan gisne om, hvad Tyskernes Hensigt er med nu pludselig at tillade ret udførlig Omtale af Sabotagehandlinger, men man tager næppe Fejl, dersom man opfatter det som Forberedelse til nye Overgreb mod Befolkningen.

Hertil kommer, at Tyskerne i den seneste Tid har indført en ny Metode, hvormed de hæber at skade Sabotagens Anseelse i Befolkningen: meningsløse og hensynsløst gennemførte Bombattentater, blandt hvilke kan nævnes Attentatet mod Studenterforeningen, Studenternes Roklub ved Sjællø, Silkeborg Roklub, Restauranterne Parnas og Heidelberg, Hagerups Boghandel, Hellerup Fløidsfabrik m.fl. "Fædrelandet" kom i en Artikel den 11/1 betitlet "Hødsabotage" plumpt til at afsløre disse Handlinger, som det de er, nemlig grove Provokationer, men heller ikke denne Metode vil hjælpe Tyskerne til at opnaa det ønskede Resultat. Ethvert Menneske med sund Fornuft vil nemlig ikke have vanskeligt ved at skelne disse Attentater fra de Angreb, som Frihedsfronten systematisk retter mod den tyske Krigsmagts livsvigtige Interesser her i Landet.

+++++

.....
DANMARK UNDER NAZITERROREN!

Den 5/1 modtog Bladredaktionerne en af de glædeligste Meddelelser i mange Aar fra Udenrigsministeriets Presseconsur. Den lød: "Privat for Redaktionerne. FORTROLIGT: Indtil anden Meddelelse foreligger maa Dagbladene ikke bringe Kort over Østfronten. Censuren. 5/1 -44." Ingen er i Tvivl om hvorfor!

24/1 beslaglagde Tyskerne DFDS's 4 Engelsbaade: "Parkstone", "England", "Jylland" og "Esbjerg". De skal benyttes som Stationsskibe for Tyskerne, efterhaanden som Bygninger og andre Opholdssteder ødelægges.

Tyskerne, som hidtil har faaet de 40000 Tons af vor maanedlige Cementproduktion paa 60000 Tons, og som i November-December fik yderligere 6000 Tons til særlig Anvendelse, har nu i Januar stillet Krav om fremtidig at faa 55000 Tons maanedlig.

Rekylsyndikatet har ansøgt om 646 Tønder Cement (å 170 kg), 700 kg Rundjern, 17000 kg Jern til Betonstøbning, 1000 kg Profiljern. Byggenævnet finder det dog betænkeligt at bevilge Materialer til Bygning, der maa forudses maany at kunne blive ramt af Sabotage, og har derfor foreløbig afslaaet.

18/1 afhentede Gestapo $\frac{3}{4}$ Million 9 mm Patroner til danske Militærpistoler hos Hærens tekniske Korps i Prinsessegade. Ammunitionen blev ført til Skolen i Haraldsgade og menes at skulle anvendes af Schalburgkorpset.

- 10 -

En Københavner, der ønskede en tysk Soldat "Glædeligt Nytaar", er blevet anholdt for Fornærmelse mod Værnemagten!

Politimester Vollquartz er blevet fjernet fra sit Embede i Randers efter tyske Krav. Anledningen er, at Tyskerne følte sig brøstholdne over, at hele Randers By, herunder Politikontoret, flagede paa halv Stang den Dag, de af Tyskerne henrettede Frihedskæmpere blev begravet.

I Jylland og paa Fyn fortsætter Tyskerne deres Ødelæggelser af det danske Landbrug. Til tre nye store Flyvepladser har de beslaglagt 200 Gaarde, der dels nedrives, dels drives af Tyskerne selv. Ved Planeringsarbejder og ved Gravningen af den store Spærrestilling fra Lemvig til Brumminge forårsages Skader, som ikke i overskuelig Tid kan genoprettes, da man ved Afgravningene fjerner Mulden og ydermere mange Steder ved Gravning af dybe Grave afvander Jorderne, saaledes at de bliver tørre og ufrugtbare.

Tyskernes Materialemangel er saa stor, at de har villet nedrive Kronprinsessens Færichjen ved Oksbøl og den enorme Lade ved Filsø for at skaffe Materialer til Batalejerne i Klitterne. Paa Skivkanten har de rascret en Pileskov fuldstændigt og derved ødelagt et vigtigt Led i vor Smørproduktion.

Til deres Arbejder i Jylland benytter Tyskerne som bekendt danske "Entrepenører". Af disse har indtil nu 3 haft Uregelmæssigheder i deres Pengesager, nemlig Heinecke, Drost og Johannesen. Det interesserer ikke Tyskerne. Det gaar nemlig i første Række kun ud over Arbejderne, i anden Række over Nationalbanken.

I Esbjerg er der nu indkvarteret 60 tyske Jernbanemænd - iøvrigt har Byen nu kun en Skole og en Del af Statsskolen til Raadighed for Undervisningen.

I Aarhus blev den nazistiske Kioskejer C.V. Jøger, der var landskendt som Stikker, som bekendt fornylig skudt ned paa Gaden. Den gamle Sang "Højt paa en Gren en Krage sad" har hcrefter gnaaet en usædvanlig Popularitet i Aarhus; det er navnlig Linjen "Hu er den haslig' Jøger død", man er glad for!

En Annonce med Billet nrk. efter kvindelig Arbejdskraft, Løn 150 Kr. ugentlig, der har været optaget i flere Dagblade, viste sig at dække over Tilbud om Ansættelse som Sporvognsspioner for Dagmarhus.

3 tyske Soldater har begaaet Tyveri fra DSB's Omladchal i Fredericia, hvor de stjal Sæbe og Konserver. I Skive har tyske Marinere stjaalt 70 Flasker Spiritus fra Restaurationen "Rosenhøj". I Aarhus bombarderede tyske Marinsoldater den 12/1 Folk paa Gaden med Flasker. De, der ikke kom hurtigt nok af Vejen, blev overfaldet, slaet og sparket.

I Aalborg blev en 28-aarig Husassistent fra Løgster den 5/1 overfaldet af en tysk Soldat, der slæbte hende ind i en Port, hvor han forsøgte Voldtægt. I Esbjerg trængte 3 tyske Soldater ind i en privat Lejlighed og truede med Revolvere og Knive Bedømme til at forlade deres Hjem. I Viborg skød en tysk Vagtpost den 5/1 Mekaniker Gunnar Bak.

"Fædrelandet" har i den seneste Tid bragt voldsomme Angreb paa det danske Polit, som beskyldes for ikke at være Opgaven voksen. Hu har Tyskerne indlertid standset dette Skrivori, da det viser sig, at det er Tyskerne selv, som leverer langt de fleste Forbrydere i Form af Gestapomænd, Frikorpsfolk, Schalburgfolk osv..

En gammel bonløs Krigsinvalid fra Sønderborg startede fornylig et Marskandiscrudsalg. I Vinuet hang bl.a. en Plakat fra Genforeningstiden, hvorpaa stod: "Hu kalder Danmark paa sine Børn, Farvel for evigt, du tyske Ørn!". To tyske Biler hentede omgaende saavel ham som Billedet plus hans Rullestol. I Fængslet modtog han Brev fra sin Kone, hvori det bl.a. hed: "Kære Mand. I Dag er det 25 Aar siden, du mistede dine Børn for Tyskland". Hun blev arresteret, og man spurgte hende, om hun virkelig troede, at hendes Mand fik Lov at læse dette Brev. Han svarede paa plattysk: "Det var satme heller ikke Meningen, men nu ved jeg jo, at I har læst det!". Manden er nu kommet hjem igen. Det viste sig, at han med sine Træben havde en daarlignende Indflydelse paa de unge Rekrutter.

Der er i Jylland indsat 600 danske Angivere, som faar 300 Kr. om Ugen samt Jernbanekort. Derudover faa de Dusør for hver Anholdelse, de foranlediger.

Den fra Linnets Kaffeaffære berygtede Politibetjent Menz, der efter udstaaet Straf traadte ind i Frikorpsset, er nu ansat i Gestapo. Det var bl.a. han, der foranledigede Anholdelsen af 5 Frihedskæmpere den 18. Januar i en Kafé paa Frederiksberg.

LAND OG FOLK

S E R N U M M E R

Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

7. Februar 1944

PROVOKATØRERNE ARBEJDER

Med Løgn og Terror skal det danske Folks Enhed splittes

Siden 29. August 1943 er det danske Folks Modstand mod Nazityskerne blevet stadig stærkere. Paa alle Omraader optræder det danske Folk mere beslutsomt og konsekvent. Det staar saa lidt som Sabotagen og billiger fuldtud, at Sabotørerne uskadeliggør Stikkere, som før skiden Vindingen. Stikbl udleverer Patrioter til Tortur og Henrettelse.

Folkets enige Modstand gaar Tyskerne paa Nerverne og skader den, og de har derfor maattet store Bestræbelser for at komme den til Livs. Men alt har været forgæves. Tortur og Dødsdømme har ikke skræmt hverken Folket eller Sabotørerne. Krenchels Sabotageforedrag og hans "Sabotørerne" har lige saa lidt som Kassebedrøveren Aksel Høyers Kommunithetz kunnet sprænge det danske Folks Sammenhold. Tyskerne har derfor maattet se sig, om efter andre Metoder, og de har nu indledt omfattende Terroraktioner, hvis Formaal er at gøre Sabotagen og Uskadeliggørelsen af Stikkere upopulær og derved splitte Folket.

"Modsabotagen"

I den senere Tid har Tyskerne foranstaltet en Række Attentater mod fredelige ikke-krisuvigtige Institutioner. Nazibladet "Fædrelandet" betegnede det i en Artikel 11/1 som "Modsabotage". Det drejer sig bl.a. om Attentaterne mod Studenterforeningens Bygning, Studenternes Roklub, Studenterrhytten ved Sjølsø, de københavnske Restaurationer "Parnas" og "Heidelberg", Hagerups Bodega, Flødefabrikken i Hollerup, Paladiums Atelier i Hellerup og N.I.O.G.T.s Sommerlejr "Syvstjernen". Men sigtun med disse meningsløse Attentater er ligetil: gennem Terror skal det danske Folk bringes til at tage Afstand fra Sabotagen.

Mord og Attentater

Mordene paa Kaj Munk og Læge Vigholt, Slagelse, er ogsaa Skræmmeopstillinger, iværksat for at faa Offentligheden til at tage Standpunkt mod Modstandsbevægelsen. Attentaterne paa Ole Bjørn Kraft og Journalist Dan er af samme Karakter. I alle Tilfælde er det konstateret, at danske Nazister eller Personer, der talte gebrokkent Dansk, har deltaget. Benyttelsen af en tysk Bil ved Afhentningen af Kaj Munk viser ogsaa, hvor Gerningsmændene skal søges. Det nytter dem kun lidt, at de for et afledt Opmærksomheden fra sig selv efter Ugeringen lægger en Las Papir i Kaj Munks Løse, hvorpaa der staar, at dette er Løn for hans Samarbejde med Tyskerne. Fremgangsmaaden er saa plump, at ingen vil fæste Lid til den. Kaptajn Brockenhaus-Schack og Politibetjent Falkonaa blev ligeledes beskudt af bilende Nazister, udstyret med Maskinpistoler.

Disse skændige Mord og Attentater vil Nazisterne dog ikke vedkende sig. De søger tværtimod at kaste Skylden over paa Modstandsbevægelsen, og den nazistiske Rigsdagsgruppe har endo, saa haft den Frækhed i en officiel Erklæring at beskyldt Kommunisterne for at have foretaget Drabene og Drabsforsøgene og paa den brutaleste Maade at bekæmpe de Kredse af Befolkningen, der varner om Landets Interesser.

For at gøre denne Paastand blot nogenlunde sandsynlig, og for om muligt at vende Folkets naturlige Harme mod Kommunisterne har de i den seneste Tid udgivet en Række Blade og Tryksager, som de falskeligt har forsynet med eksisterende kommunistiske Blades Navn, og som de har underskrevet "Danmarks kommunistiske Parti".

Falske kommunistiske Blade og Tryksager

I Januar Maaned udsendte Nazisterne et falsk Nummer af LAND OG FOLK. Det blev fremsendt i "Fædrelandet"s Trykkeri og med Posten sendt til en lang Række Personer. For at gøre det mere troværdigt frankoer det ogsaa duplikeret. Det er på første Side holdt saa nogenlunde op ad det rigtige LAND OG FOLK, hvorimod anden Side, Bagsiden, indeholder Artikler, der direkte er i Modstrid med Partiets Politik og hele Opfattelse. Det hedder saaledes et Sted: "De nuværende Magthavere vil ikke frivilligt give Magten fra sig, derfor vil den blive frataget dem med Magt... Vort Maal er en socialistisk-kommunistisk Stat. Naar Krigen er slut, vil der komme et Sovjetdanmark i et Sovjeturopa". Endvidere findes en Artikel vendt mod Officererne, der "rufter sig til at slaa den kommunistiske Opstand ned", og endelig findes en Artikel, hvori det hævdes, at Overfaldet paa Ole Bjørn Kraft var berettiget, eftersom "han har bragt Fascisthilsenen her til Landet og skal have udtalt sig mod Sabotagen". Iøvrigt vil Landets Radiolyttere have et indgaaende Kendskab til dette falske Blad, idet saavel den navnløse Radiokommentator som Aksel Beyer har citeret det ret udførligt.

Samme Kredse har ogsaa udgivet et Blad "Birkørød Ny", som ogsaa er underskrevet "Kommunistisk Parti". Det indeholder kun en Artikel, i hvilken der nævnes en Række Navne paa Birkørøds-sangere, der beskyldes for at have været Haandlangere for Tyskerne eller at have vist unational Optræden. Det genere er, at man anfører Navnene paa en Række gode danske og sammenblander dem med notoriske Nazister. Alle trues med de frygteligste Hævnforanstaltninger.

Der foreligger talrige falsknerier af samme Art. En Præst i Nørre Sundby modtog saaledes Nytaarskort med følgende Hilsen: "Glædeligt Nytaar, gamle Hylder! Du skal blive hævet i din gamle Færd - Kommunistisk Parti".

Dette er ikke og har aldrig været Kommunisternes Politik. Saavel vore Blade som vore Tryksager under Illegaliteten og i Tiden forud kan overbevise enhver herom. Af disse fremgaaer det, at Kommunisterne i Overensstemmelse med deres Politik kunde indtræde i DANMARKS FRIHEDSRÅD og tilslutte sig Synspunkterne i Pjecen "Naar Danmark bliver frit". Og det skal understreges, at Kommunisterne altid med saglig Argumentation har arbejdet paa at vinde Folkets Tilslutning. Det gælder saavel i den nationale Kamp som i Almindelighed.

Til yderligere Belysning af Problemet tjener, at det ikke var en Kommunist, men derimod Frits Clausen, der i Folketinget erklærede, at en bestemt Bemærkning ikke lod sig besvare fra Talerstolen, men kun indkom for Aars Længde. Af nazistisk Informationsmateriale, som vi for Aar tilbage har offentliggjort i ARBEJDERBLADET, fremgik det ogsaa, at der skulde provokeres Slagsmaal paa Møder, idet man troede, at Folk altid vilde holde med den, der stod sig.

Nazisterne har altid staaet som Fortalere for Terror i Politik. Da deres tyske Meningsfæller voldeligt brød ind over vort Lands Grænser, blev vor Retsorden traadt under Føde, og Jungdens Lov indført i Danmark. De troede, at det danske Folk kunde kues til at blive villige Slaver og kysse den Pisk, der tugtede det. Men saaledes gik det ikke. Nu tror de, at Kommunistforskrækkelse - Nazistens gamle Universalmiddel - skal faa det danske Folk til at opgive sin Modstand og være Undertrykkernes behjælpelig.

Det vil derfor være taabeligt at laane Øre til den nazistiske Splittelsespropaganda. Ordrede Forhold med personlig Sikkerhed indtræder ikke, saa længe Tyskerne er her i Landet. Tysklands Nederlag er Betingelsen for, at Danmark bliver frit og selvstændigt, og at Lov og Orden kan komme til at herske i vort Hus. Derfor bør de nazistiske Provokationer afvises, og Folket samle sig tættere om Modstanden og Sabotagen - den mest effektive Måde, hvorpaa vi kan deltage i Kampen mod Danmarks og Menneskeheds Fjende, Nazismen.

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

CENTRALKOMITEEN

LAND OG FOLK

Nbr. 38

Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

14. Februar 1944

DANMARKS FRIHEDSRAAD om Provokationerne

Som et Led i Forsøget paa at splitte og bryde den danske Modstand har Nazisterne i den senere Tid iværksat en Række Provokationer, som DANMARKS FRIHEDSRAAD herved skal advare Befolkningen imod.

Et større Antal norske Mænd og Kvinder, tilhørende Quislingpartiet, er kommet til København, hvor de søger at lokke Folk til at hjælpe sig til Sverige, under Faaskud af, at de føler sig forfulgt af Gestapo. Samtidig er baade i København og Provinsen danske Nazister begyndt at udgive sig for "engelske Faldskærmsagenter", paa hvilken Konto de anmoder tilfældige Mennesker om økonomisk og anden Pistand. Andre Nazister foretager Indsamlinger til fingerede illegale Blad, og da de kun anmoder om Sneabeløb, har de haft Held til at narre adskillige godtroende Lænder. I alle de nævnte Tilfælde betyder enhver Hjælp til Provokatørene, at man straks efter bliver arresteret af det tyske Politi. I en enkelt Provinsby er paa denne Maade en Snes Personer blevet sat fast, hvoraf enkelte siden er deporteret til Tyskland.

DANMARKS FRIHEDSRAAD skal derfor indtrængende advare mod at yde nogen Form for Hjælp til Personer, der ikke er En forud bekendt eller kan legitimere sig paa fuldtud betryggende Maade. Provokationerne vil ikke kunne bringe den organiserede Modstandsbevægelse i Fare, men den vil gaa ud over retsindige Mennesker, der ikke forud har deltaget i Frihedskampen. Det er derfor vigtigt, at Advarslen naar saa vide Kredse som muligt.

En anden Form for Provokationer tilsigter at gøre Modstandsbevægelsen eller Dele deraf upopulær i Befolkningen. Dette er saaledes Hensigten med de meningsløse Ødelæggelser af særlig Studente- og Sportsinstitutionerne og med de mange Attentater paa gode danske Borgere, som planløst udses som Oire. Oprindelig havde disse Handlinger Præget af rene Hævningstog, men det er i den sidste Tid blevet aabenlyst, at man fra Nazistisk Side vil søge at faa Folk til at tro, de forsvares af Kommuniste. Derved heaber man at splitte ikke alene Befolkningen, men ogsaa den Samling af Modstanden, der bl.a. har fundet Udtryk i FRIHEDSRAADET.

For at opnaa dette har Nazisterne udsendt et falsk "illegalt" Blad, der bærer samme Navn som det kommunistiske Partis Organ "Land og Folk". Dette Falsum, der baade i Form og Indhold er let gennemskaeligt, lader Kommunisterne tage Ansvaret for Terrorhandlingerne, bl.a. for Attentatet paa Ole Bjørn Kraft, og det var næppe udkommet, før det blev gjort til Genstand for Ordteale af den nazistiske Kommentator i Radioavisen. Den 3/2 har to nazistiske Rigsdagsmænd udsendt en offentlig Erklæring, hvori de yderligere søger at underbygge Indtrykket af, at det ikke er Nazisterne, men Kommunisterne, der krænker Retsordenen i Landet. Som saa ofte før i Nazismens Historie afslører Provokationernes Ophavsmand sig ved den Iver, hvormed de prøver at udnytte deres Falskneri.

Samtidig med, at FRIHEDSRAADET afslører disse Anslag mod den antinazistiske Bevægelse, ønsker Raadet at tage Afstand fra Forsøg paa at sætte andre danske Kredse i Modsetningsforhold til det nationale Sammenhold, saaledes som det er sket i et andet illegalt Blad, betitlet "Frit Land".

Det er en Lykke for vort Land, at ikke alene Befolkningens altovervejende Flertal har taget skarpt Afstand fra Nazismen, men at ogsaa den aktive Modstands Kræfter har kunnet finde sammen i fælles Handling og fælles Planer for Genindførelsen af Demokratiet i Danmark. Dette sunde Sammenhold skal ikke kunne bringes i Fare, fordi Nazisterne nu her som andetsteds forsøger, at Provokationer kan bryde den Modstand, som Løftebrud, Angiveri og Terror kun formaaede at skærpe.

DANMARKS FRIHEDSRAAD

.....
 NU HAR DET KONGELIGE FORMANDSSKAB ORDRET I LØNSAGEN

Arbejdsgiverne har fortsat deres Nejs-Politik ved Overenskomstforhandlingerne, og det bliver i Arbejds- og Forligsnævnet (hvilket praktisk talt vil sige i Formandsskabet), Overenskomsternes Skæbne skal afgøres.

Om Udfaldet kan der ikke herske Tvivl. Arbejderne vil ikke faa Dækning for Prisstigningen, idet de faglige Ledere ikke har fremsat Krav herom. Derfor vil - uanset hvilket Resultat Formandsskabets høje herrer maatte komme til - Arbejdernes Bestræbelser for mere Dyrtidstillæg fortsætte.

Paa dette Omraade kan Arbejderne lære af Tjenestemandene. Disse vil ikke længere optræde i Rollen som umalende Tilskuere. I By efter By har Tjenestemandorganisationerne afholdt Ballestmøder og givet Udtryk for deres Krav. De kræver ikke alene Dækning efter Lovens Reguleringsbestemmelser, men tillige Ophævelse af "Mygdal-Hullet", hvilket er et gammelt Krav fra før 1930. Det skal ogsaa noteres, at Tjenestemandene i Aarhus fremsatte Krav om Forhandlingret overfor Kommunen.

Tjenestemandenes Indsats har allerede givet Resultat. De 10 Millioner Kr. for Ekstraarbejde betales af denne Grund. Hvis det var Myndighedernes gode Forstaaelse, der havde været afgørende - saaledes som de paastaar -, kunde Betalingen lige saa godt være ydet for et Aar siden. Men de har valgt at betale Millionerne nu, er det i Haab om lettere at kunne ordne Lønsituationen til April. Men det vil ikke hjælpe. Tjenestemandene vil fortsat føre deres Krav frem.

Det samme maa Arbejderne gøre. Ogsaa de maa bruge deres Organisationer til at præsentere og understrege deres Krav. Og det maa gøres saadan, at Myndighederne forstaaer, at de ikke længere kan sidde Arbejdernes Krav overhørigt. Det kan vel ikke faa Indflydelse paa Formandsskabets Afgørelse nu i Februar, men enten vi skriver Februar, Marts, April eller en hvilken som helst anden Maaned, kan der opnaas Forbedringer. Det afhænger helt af Indsatsen.

+++++
 5 Dages Strejke paa Porcelænsfabrikken "Norden" og Bing & Grøndal

Freddag den 27. Januar blev Arbejdet nedlagt paa Porcelænsfabrikken "Norden" som Protest mod Virksomhedens Direktør, A. Christensens hensynsløse Fremfærd. Gontagne Gange har denne Herre paa det groveste chikaneret Arbejderne, og det, som fik Bøgeret til at flyde over, var Direktørens Krav om Reduktion af Fyringsholdet og hans brutale Afskedigelse af en gammel veltjent Arbejder.

Lørdag Morgon gik Arbejderne paa Bing & Grøndal, der hører under samme Aktieselskab, i Sympatiststrejke. Paa Strejkens fjerde Dag fandt Arbejdsgiveren det nødvendigt at optage Forhandlinger med de strejkende. I Arbejdsgiverforæiningen blev Parterne enige om, at Arbejdet skulde genoptages Fredag Morgon paa Betingelse af, at Direktøren aflagde sin ugunstige Optræden og stillede saavel Reduktionen som Afskedigelsen i Bero indtil sædvlige Forhandlinger om Stridsspørgsmaalene havde været ført med Arbejdernes Tillidsmand. Ligledes bestemtes det, at der ikke kan rejses Krav om, at de strejkende skal idømmes Bod. Strejken gav saaledes den navnnyttige Direktør Svar paa Tiltale og viste, at en enig Optræden stadig er Vejen frem.

KL E R E S T R E J K E R : 20. Januar anholdt Gestapo Partner Viggo Andersen, fordi der fra Hærens Depot paa Kløvermarksvøj var forsvundet nogle Pistoler. Andersen førtes til Dagmarhus og derfra til Vestre Fængsels tyske Afdeling, og hans Hustru fik Opvdr til at indfinde sig med Mandens Rationeringskort, Undertøj osv. Da Arbejderne næste Morgon hørte dette, blev alt Arbejde nedlagt Kl. 8, og man krævede Viggo Andersen løsladt senest Kl. 15. Ledelsen gjorde alle mulige Forsøg paa at faa Arbejderne til at gaa i Gang, men de stod fast paa deres Krav med det Resultat, at Viggo Andersen Kl. 11,30 ankom fra Vestre Fængsel og kunde fortsætte sit Arbejde.

Paa Aalborg Skibsværft har Arbejderne i den seneste Tid nedlagt Arbejdet 40 Timer, hver Gang der har været ringet til Værftet om, at der var udlagt Bomber. Gestapo har derefter maattet stille sin egen Sprængningskommando til Disposition for Udrydning til Værftet, og Arbejderne deltagte ikke mere i Eftersejningen af Bomber.

I Brønderslev udføres en Række store Befæstningsarbejder gennem Entreprenørfirmaet Svendsen & Jansen. Den 26/1 krævede Arbejderne Aktorden forhøjet med halvanden Krone pr. Kubikmeter Jord, og da dette blev afslaaet, nedlagde de Arbejdet. Tyskerne maatte herefter lade en ny Entreprenør overtage Arbejdet for at faa det i Gang igen. Ogsaa flere andre Støder langs den jydsk "Vestvold" mældes der saa at sige daglig om Strejker og Konflikter.

50 MILLIONER ARBEJDERE

Paa den engelske Fagbevægelses Initiativ er der til Foraaret indkaldt en faglig Verdenskongres, som kan blive Optakten til en valdig Styrkelse af den faglige Arbejderbevægelse over hele Verden. Arbejderklassen har i alle Lande baaret Krigens tungeste Byrder, og den vil ogsaa efter Krigens forblive den mest betydningsfulde Klasse. Indkaldelsen af Kongressen blev vedtaget paa den engelske Fagforeningskongres i Southport sidste Aar, hvor man besluttede "saa snart Krigsforholdene tillader det, at sammenkalde Representanter for de faglige organiserede Arbejdere i alle Lande". Formaalet med Konferencen er dels at diskutere Øjeblikkets mest narliggende Problemer, dels at styrke det internationale Samarbejde mellem de enkelte Landes Fagbevægelse.

Ledelsen for den britiske Fagbevægelse har i Overensstemmelse med denne Beslutning sendt Indbydelse til de faglige Ledelser i 37 allierede og neutrale Lande. Konferencen vil finde Sted i London og begynde den 5. Juni. I Indbydelsen hedder det, at "Beredvilligheden til at overvinde uhyre Vanskeligheder og nationalt betingede Hindringer vil vise, hvor Dyb vor Tro paa Fagbevægelsen er". Alene de reaktionære Ledere for American Federation of Labour har vist, at deres Tro paa Fagbevægelsen er saare ringe, idet de har sendt Afbud.

Den uhyre Betydning, der maa tillægges Konferencens Forhandlinger, understreges af, at den repræsenterer kampenassige Arbejdere. De senest tilgængelige Tal udviser følgende omtrentlige Medlemstal (Tallene angiver Millioner Medlemmer) :

Sovjetunionen	23	AFOI, Kanada	0,3
England	6	CIO, Kanada	0,2
CIO, U.S.A.	6	New Zealand	0,2
U.S.A.'s Jernbanarbejdere	0,4	Indien	0,3
U.S.A.'s Grubearbejdere	0,6	Sydafrika	0,3
Kina	0,5	Latinamerika	4,5
Nordkina	1	Irland	0,3
Australien	0,8	Sverige	1

Hertil kommer en Række arabiske og andre faglige Organisationer. Endvidere har man indbudt Ledelserne for Fagbevægelseerne i de okkuperede Lande i det Omfang disse har kunnet oprette en Repræsentation i London. Dette gælder Belgien, Frankrig, Tjckoslovakiet, Norge og Polen ligesom den faglige Internationale Ledelse med dens forskellige internationale Sekretariater. Sammenlagt vil over 50 Millioner Arbejdere blive repræsenteret.

Konferencen har ikke besluttende, men kun raadgivende Karakter. Den er det første Skridt til fastere internationalt fagligt Samarbejde.

TAB AF VALGRET OG TILBAGEBETALING AF KOMMUNEHJÆLP

Laurits Hansen har fornylig holdt en Tale om Problemer i Forbindelse med Fremtidens Sociallovgivning. I denne Tale gav han Udtryk for, at Bestemmelserne om Tab af Valgret i Forsorgslovens §§ 306 og 307 efter Krigens skal føres tilbage til deres oprindelige Form, ligesom ogsaa Tilbagebetalingsbestemmelserne angaaende Kommunehjælp skal lægges. I begge Tilfælde drejer det sig om Ophævelse af de Forringelser, der skete ved den berygtede Sociallovsnedskæring.

Det er saare betegnende, at de, der sagde god for Nedskæringen, nu erkender dens Uholdbarhed, og det er fuldkommen rigtig, at disse Bestemmelser skal ændres hurtigst muligt. Men dermed er Sagen ikke klar. Helt Sociallovgivningen maa tages op til Revision. Den maa demokratiseres - for at bruge et ganske vist forældt, men alligevel passende Ord. Og saa skal de Syge, Invaliderne og de Gamle samt enhver anden, der er henvist til at leve af offentlig Forsorg, have en tilstrækkelig Ydelse af Samfundet.

Laurits Hansen har offentligt udtalt, at Socialdemokratiet efter Krigens politisk maatte tage to Skridt til Venstre. Dersom den ovenfor omtalte Tale dækker over, hvad Laurits Hansen forstaa ved de to Skridt, saa kan vi betro ham, at han kommer til at gøre nogle flere, dersom han vil gøre sig Haab om at naa dertil, hvor Arbejderne og Folket er!

TYSKERNE MAALTE OPGIVT SPÆRRETIDEN I KØBENHAVN

Omsider har Tyskerne indset det haabløse i at kue Københavnerne ved Hjælp af Spærretid. De troede, at en saadan kollektiv Afstraffelse vilde sætte Splid i Befolkningen, men som saa ofte før tog de fejl. Sabotagen og Modstanden blev mere og mere populær, og alle tog Indskrænkningerne med Humør. Folket svejdes steds tætte sammen. Dette følte Tyskerne, og derfor blev de nødt til at opgive Undertælingspolitikken, da den ogsaa i høj Grad generede dem selv.

Det er fuldt ud berettiget at påstå, at Hovedstadsbefolkningens Enhed har givet den Sejr over Tyskerne i det Livtag, som Spærretiden har været. Det betyder dog ikke, at Tyskerne ikke fortsat vil søge at oprykke Folkets Samling ved at gøre al Modstand og Sabotage upopulær. Snigord, Attentater og Ødelæggelser skal i Forbindelse med en paa længtlig Grundlag ført Kommunisthætz tjene til at bringe Splid og Vækløse i Folket.

Ogsaa dette vil mislykkes. Det danske Folk er i 1944 anderledes, end det var i 1940. Det ved, at Friheden kun kan vindes ved energisk og haard Kamp, og at vi selv maa deltage i den. Vi kæmper for vort eget Land og er hærtødder med i den store Koalition, der kæmper mod de nazistiske Landrøvere. Tyskerne kan gøre, hvad de vil. De kan vise Mædighed eller Haardhed - alt hvad de foretager sig vil dog kun øge Hadet og opilamme Danskerne til ny Indsats. Ingen er i Tvivl om, at f. Eks. Ødelæggelsen af Filmseleksionens Ateliers er iscenesat af Tyskerne, og at Udvalget ikke er tilfældigt. Det er den danske Filmproduktion, som skal nedlægges, sikkert baade af Hensyn til Nutid og Fremtid. Det viser os, hvad vi kan vente. Alt, hvad der ikke gælder deres haabløse Kamp, vil blive ødelagt i det Øjeblik, det passer dem.

Netop den sidste Tids Tildragelser tjener til at understrege Hulheden og Løgnagtigheden i Antenne Krenchels, Høyers og andres Propaganda og til at gøre det danske Folks Enhed stærkere. De tyske Nazister kan regere, som det passer dem, de kan ikke - for at bruge deres egne Ord - "trænge ind i det sunde danske Folkelegeme".

UNDERMINERING AF NATIONENS SAMMENHOLD

I forrige Nummer af LAND OG FOLK paaviste vi, hvorledes de konservatives Optraeden i Frederiksbergs Kommunalbestyrelse var et haardt Slag mod det nationale Sammenhold. Dette Tilfælde er desvaerre ikke enestaaende. Trods al Tale om Samling og om at være i samme Baaad forekommer der steds Overgrab og Udfordringer mod Arbejderklassen.

Ved Overenskomstforhandlingerne har Arbejdsgiverne saaledes ikke alene sagt Nej til Arbejdernes Krav om højere Løn, men endogsaa krævet Lønsankning. Et af Arbejdsgivernes Forslag til Forhandlingerne havde følgende Ordlyd:

"Paa de Arbejdsomraader, der berøres af den af Frisidirektoratet bestemte Nedsættelse af Lagerlejeteksterne for Opbevaring af Statskom, nedsættes den hermed i Forbindelse staaende Arbejds-løn tilsvarende."

Her er der ikke alene Tale om kynisk og hensynsløs Optraeden overfor Arbejderne, men ogsaa om direkte Omgaaen af bestaaende Love og Frisidirektoratets Bestemmelser. Som Læsere vil erindre, kom Frisidirektoratet ved Undersøgelse af Komprosserernes Forhold til det Resultat, at Lagerlejen skulde nedsættes. Der var herunder regnet med den hidtil gældende Arbejds-løn. Dersom det nu lykkes at faa Lønnen trykket ned, bliver Komprosserernes Fortjeneste altsaa atter forhøjet. At denne Lønreduktion begrundes med, at der maa tages Hensyn til Arbejdsgiverne, naar Myndighederne griber ind i Erhvervsforhold, siger sig selv. Vi har desvaerre aldrig hørt samme Tale, naar Resultatet af Myndighedernes Indgriben var, at Priserne blev høvet. Og Arbejdsgiverne vil meget have sig frabedt, at Lønningerne automatisk forhøjes, naar Firmacne forøger deres Fortjeneste!

Saadan arbejder de nazistiske Agenter

Den 1. Februar indfandt en ung Mand sig i Færret Kajmann, Møller og Herskinds Kontorer i Aarhus og spurgte Prokurist Uldall, om han ikke kunde tænke sig at tage Tandlæge Karas Børn til sig, efter at Tandlægen haardt saaret er arresteret af Gestapo, og hans Hustru myrdet. Uldall svarede, at han ikke havde det ringeste Kendskab til Karas. Manden erklærede derefter, at han var Talskærmsagent, og rettede truende en Revolver mod Uldall. Paa denne ikke lod sig paavirke, trak Manden sig skyndsonst tilbage. Denne gang lykkedes Provokationen ikke - men var paa Vagt. Alle Møller Sagens i Anvendelse!

- 5 -

ØSTFRONTEN: Den 2. Februar var det et Aar siden, at den Røde Hær tilintetgjorde det sidste tyske Modstandscentrum ved Stalingrad, hvor 330000 tyske Soldater blev sat ud af Spillet. I dag, et Aar efter Stalingrad-Nederlaget, truer en ny Katastrofe af ganske samme Art og omtrent tilsvarende Omfang den tyske Hær. Den 3. Februar gik General Konjef's Tropper paa den anden ukrainske Front til Offensiv fra Omraadet Nord for Kirovograd samtidig med, at General Vatutins Tropper paa den første ukrainske Front rykkede frem fra Omraadet Sydøst for Bjelaja Tserkof. Efter 5 Dages Kamp fornedes den 1. og 2. ukrainske Fronts Tropper og sluttede herved Ringen om 10 tyske Divisioner, deriblandt SS-Divisionen "Wiking", som nu gaar deres fuldstændige Tilintetvørelse i Møde. Hitler har endnu en gang overfor Verden bevist, at han er en ringe Strateg. De tyske Tropper kæmper fortvivlet for at bryde ud, men en 100 km bred Staal- og Ildring giver dem ingen Muligheder, og det Omraade, hvorpaa de befinder sig, er nu saa snævert, at hver Plet til Stadhed ligger under sovjetrussisk Artilleriild.

Det er betegnende, at de tyske Hærbetjninger - ligesom Tilfældet var ved Stalingrad - overhovedet ikke nævner den Katastrofe, som truer deres Sydfront.

Med Erobringen af Brohovedet ved Nikopol har den Røde Hær tilintetgjort Tyskernes sidste Mulighed for at hjælpe de indesperrede Tropper paa Krim. Fundne Dokumenter viser, at Nazisterne havde planlagt et Fremstød fra Nikopol mod Melitopol og Krim. Nederlaget ved Nikopol kostede Hitler 14 af hans bedste Divisioner, som alle blev enten revet op eller udslettet.

Paa det nordlige Afsnit af Fronten fortsætter den Røde Hærs Fremmarch, og snart vil Befrielses Tine slaa for den østiske Sovjetrepublik.

I T A L I E N: General Clarks Landgangstropper Syd for Rom er haardt truet. Udviklingen fra Salerno synes at skulle gentage sig. Ogsaa dengang indtraadte et kritisk Tidspunkt for Landgangstropperne, men det blev dog Nazisterne, som trak det korteste Straa. Churchill har i en Deklaration den 12/2 meddelt, at Situationen er alvorlig, men Slaget om Rom vil blive vundet.

S V E R I G E: Det svenske kommunistiske Blad "Norrskensflaman" udkommer siden Midten af Desember som 8-sidet Dagsblad, trykt paa eget Trykkeri i Lulea. Hidtil har Bladet lige siden Mordbranden mod Trykkeriet, som foranstaltedes af Nazister den 3. Marts 1940, naattet trykkes andetsteds.

S C H W E I Z: Socialdemokraterne, som udger den største Fraktion i Kantonen Zürichs Parlament, har indbragt Forslag om, at Kantonen skal paavirke Nationalraadet til at optage diplomatiske Forbindelser med Sovjetunionen. Schweiz er et af de faa Lande i Europa, som aldrig har villet anerkende Sovjetregeringen.

S Y R I E N: Syriens og Libanons kommunistiske Parti har for nylig afholdt Kongres og vedtaget et Program, som kræver Syriens og Libanons fuldstændige nationale Uafhængighed, Styrkelse af Solidariteten mellem de Arabiske Folk for at fremme deres nationale Befrielse samt Sikring af social og personlig Frihed.

A M E R I K A: Lederen af det amerikanske Krigsproduktionsnævn, Donald Nelson, udtalte for nylig: "Jeg ved fra det, jeg har hørt og set i Rusland, at dette store Lands Ledere og Folk er ivrige efter at samarbejde med os. De indser, at kun Verdenssamarbejde og varig Fred kan muliggøre den hurtige Udvikling af Rusland, som først og fremmest ligger den paa Sinde. Russerne trænger ikke til større Livsrun, hvad holler ikke vi og Storbritannien gør. Det, som de og vi ønsker, er en højere Levestandard. Under mine Samtaler med Stalin, Molotof og andre Medlemmer af Sovjetregeringen nævnte jeg en haard Realisme og selvbevidst Ligeformhed, som overbeviste mig om, at vi kan gøre Forretninger med Rusland til Gavn for os selv, Rusland og hele Verden.

Den amerikanske Viceudenrigsminister Stettinius udtalte i en Radiotale den 15. Januar, at alt andet end fuldstændig Samarbejde med Sovjetunionen efter Krigen vilde være et tragisk Fejlskud fra de Forenede Staters Side. "Jeg har i over 3 Aar samarbejdet med sovjetrussiske Tjenestemænd her, og jeg kan kun beundre det russiske Folks Tapperhed, Besluttsomhed og Evne til at klare sig i vanskelige Situationer. Jeg tror, at vi har alt at vinde og intet at tabe ved fortsat nært Samarbejde mellem Sovjetunionen og de Forenede Stater baade nu og efter Krigen".

=====
 GIV LAND OG FOLK VIDERE - I DEN VÆR PAA VAGT OVERFOR PROVOKATIONER!
 =====

DANMARK UNDER NAZISMENS TERROR

Den i sidste Nummer af LAND OG FOLK omtalte Aftale mellem dansk Politi og Tyskerne er ikke blevet til noget. Det skyldes dog ikke dansk Modstand saa meget som tysk Graadighed. Næppe havde man fra dansk Side akcepteret at skulle fange Sabotører, før Tyskerne stillede Krav om ogsaa at faa visse Kategorier udleveret. Nærtill har man foreløbig fra dansk Side sagt Nej - men efter hvad vi erfarer, er nu ogsaa dette Krav til "Forhandling", og det er at frygte, at de danske Myndigheder endnu engang giver efter for den tyske Afpressning.

Der kommer nu Gestapo-Lomstole til Danmark. De kan dømmes i alle Sager, der paa een eller anden Maade kan betragtes som "politiske", og har saaledes langt større Virkefelt end Krigsretterne, der forrent kun maa tage sig af Sager, der vedrører tysk Militær direkte.

Terroren fortsætter i Aalborg hemsiddes saaledes 27 Arrestanter, deraf 3 Kvinder, stuvet sammen i 7 smaa Celler. Den 31/1 overførtes yderligere 77 danske Statsborgere til tyske Koncentrationslejre. Overfor mange af dem var der overhovedet ikke rejst Sigelse af nogen Art. Det er oplyst, at Fængslet i Randers er Opsamlingssted for Arrestanter, der fra Danmark skal overføres til Tyskland.

Rigspolitichefen har ment det nødvendigt at paabyde Indskrænkning af Flagning med Splitflag, som imiterer Tyskerne, der opfatter det som "Krigsflag". Værnemagten har overfor Kontorchef Herschend forlangt Kongemærket fjernet fra Butiksvinduer og Udstillinger, da man har den Opfattelse, at Tyskerne bliver daarligere behandlet i de Forretninger, som har Kongemærket synligt, ligesom man mener, at Mærkerne henviser til Handlende, der støtter Sabotørkredse!

Efter at have faaet Politimester Vollquartz fjernet fra Randers, fordi der i Byen flagedes paa halv den Dag, de henrettede Frihedskæmpere blev begravet, ønsker Hanneken nu Politimester Bach fjernet fra Aalborg, i hvilken Anledning Statsadvokaten for Tiden opholder sig i Byen. I Varde har Tyskerne ikke gjort sig den Ulejlighed at konferere med danske Myndigheder, men har simpelthen arresteret Politimester Simony, som de var utilfredse med, samt Politifuldmægtig Schlanbusch.

Den 29/1 blev to Tyskere skudt ned i København. Den ene var Obersturmbannführer Hermann Seibold, som indtog en meget høj Stilling indenfor det tyske Nazi parti, den anden var en Marine-officer. København er blevet paalagt en Bød paa 2 Millioner Kroner, men Tyskerne har forbudt enhver Omtale af Begivenhederne. Det kan muligvis skyldes, at der for Seibolds Vedkommende foreligger et indre tysk Opør, idet han var en yderst farlig Mand for saavel Best som Hanneken, da han stod i direkte Kontakt med Berlin udenom disse to.

Som tidligere omtalt havde den nazistiske Oberstlejtant Tretow-Loof anlagt Injuriosag mod General Gertz, fordi denne under Paroler i Næstved og Viborg havde sagt, at Loof bag Kongens Ryg og i Forståelse med DNSAP arbejdede for en anden Regering her i Landet - det var i 1942. Landsretten frikendte General Gertz, og det samme har Højesteret nu gjort.

Fredriksberg Politi fik den 24/1 gennem Rigspolitiet Ordre fra Værnemagten til at stille et Værdhold paa "Industrigaarden", Pinsensvej 86. Da Virksomheden i Forvejen er beskyttet af 12 Schallburg-Folk, gættede sentlige Betjente at parere Ordre - orsaa efter at det var betydet dem, at det var Lydighedsnægtelse og kunde medføre Afsted. Saa trak Tyskerne Næsen til sig.

Den 10. Februar indfandt 13 Civilklædte Personer sig i Hellerup Havn og fjernede 16 Kasser Aerolit á 25 kg fra en Motoralcade. Aerolitten blev transporteret bort i en Ambulance, hvis Nummer "mærkeligt nok" ingen har bemærket sig.

Fra Varde hældes, at der skal skaffes Kvarter til 16000 Arbejdere i Distriktet fra Esbjerg til Skjern. Paa sine har Tyskerne forlangt 14 Sommerhuse nedrevet i Løbet af 2 Dage. De erklærer, at efter Konrads Besøg "skal der laves saa meget".

Den 9/2 rykkede 5 tyske Gestapofolk ud til Legotøjsforretningen, Slotsgade 28, Hillerød. De forlangte udleveret alle de Legotøjsflyvemaskiner, der var forsynet med engelske og amerikanske Nationalitetsmærker. Dens Bytte i denne Forretning alene blev 15 Flyvemaskiner, og naar de nu først har været rundt i samtlige Danmarks Legotøjsforretninger, vil der være al mulig Grund for Hr. Hitler til at se Invasionen i Møde med Tryghed!

LAND OG FOLK

Nr. 39

Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

24. Februar 1944

FORMANDSSKABET SNØD ATTER ARBEJDERNE !

Ogsaa denne Lønkendelse gik Arbejderne imod. Formandsskabets hele Virksomhed giver i Almindelighed ikke Anledning til store Forventninger, men den aabenlyse Nød, der skriger ud af Arbejderhjemmene, skulde være tilstrækkelig til at bevæge de kongeligt udnævnte Herrer til mere imødekommenehed. Ogsaa DsF.s og Ejler Jensens vægtige Argumentation i Forbindelse med den nationale Situation vakte med Rette Forhaabninger om, at Arbejdsgivernes skadelige Nejpolitik vilde blive afvist, og at der vilde blive givet et særligt Tillæg til de laveste Lønninger samt Dyrtidstillæg.

Paa Trods af al sund Formuft og menneskelig Følelse fejede de høje Herrer imidlertid Kravet om det særlige Tillæg af Bordet, skubbede Afgørelsen af bedre Skifteholdsbetaling fra sig og gav kun en ussel Forhøjelse af Dyrtidstillægget. Man undte kun Arbejderne 2,40 Kr. ugentlig til Mand, 1,50 Kr. til Kvinder og 96 Øre til Ungarbejdere. Forhøjelsen vil samlet beløbe sig til ca. 30 Millioner Kroner paa et Aar - eller hvad Tyskerne faar paa godt 5 Dage! Og dette vover man at byde Arbejderne paa et Tidspunkt, hvor Overklasse og Arbejdsgivere tjener styrtende med Penge paa de ekstraordinære Tilstande. Selvé Arbejdsgiverforeningens Formand, T.K. Thomsen har tjent Millioner og atter Millioner paa Tørvfabrikation og paa tyske Befæstningsarbejder.

Denne Kendelse maa ikke alene betragtes som et Udslag af Formandsskabets Vrangvilje mod Arbejderne, men ogsaa som et Resultat af Fagbevægelsens Indsats. Overenskomstsituationen startede daarligt. Traditionsmaassigt holdtes Arbejderne udenfor Drøftelserne af Overenskomstsituationen. Egenmaassigt opstillede Lederne Krav, der slet ikke svarede til Situationen eller til Arbejdernes Ønsker. Man udelukkede Arbejderne og dermed den Alvor, Interesse, Aktivitet og Samdrægtighed, som betinger et godt Resultat.

Naar Ejler Jensen i Anledning af Kendelsen udtaler Skuffelse over Resultatet, noterer den tvungne Voldgifts Utilstrækkelighed og framsætter Haab om Prisfald, saa vidner det om, at han ikke føler sit Ansvar, hverken i den skandaløse Kendelse eller overfor det, der nu skal gøres, før at der kan ske en Ændring i den skæve Indkomstfordeling.

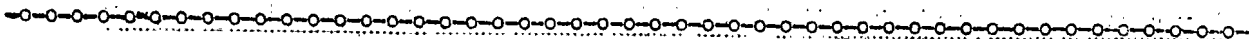
Arbejderne har nemlig Brug for flere Penge for at eksistere, og de ønsker dem nu. De behøver heller ikke vente til næste Aar, ej heller til August. Det, er der Fortilfælde for. I September 1940 maatte Rigsdagen give Brødtillæg efter at den den 30. Maj samme Aar havde stjaalet en Del af Dyrtidstillægget og hele Reguleringsordningen.

Ogsaa nu, umiddelbart efter Kendelsen, kan Arbejderne opnaa Indrømmelser, dersom de gør sig gældende.

De skal følge Tjenestemandenes Eksempel.

I By og paa Land, gennem Fagorganisationerne og paa Fabrikkerne maa Arbejderne nu fremsætte deres Krav. Ikke spredt og enkeltvis, men som en valdig Orkan skal de komme fra Arbejderklassen.

Alle Kræfter maa i denne Maaned sættes ind for fuld Dækning for Prisstigningerne og Værføringelserne, saa der kan blive raadet Bod paa den begaaede Uret mod Arbejdere og Tjenestemænd!

- 2 -

HVIS DER KOMMER INVASION

i Danmark, vil hele Landets Befolkning hilse de allierede Tropper velkommen i Forretning af, at det er Befrielsens Time, der slaar for vort Land. Talrige Mennesker ønsker at yde de allierede al mulig Hjælp for derigennem at gøre en Indsats for Danmarks Frihed.

Imidlertid ønsker DANMARKS FRIHEDSRAAD paa Forhaand at advare imod overilte og tankeløse Handlinger.

VÆR PAA VAGT OVERFOR FALSK ALARM !

Den Mulighed foreligger, at Tyskerne ved at give falsk Alarm vil søge at afsløre de Kræfter, der er beredt til at hjælpe Invasionstropperne. Det kan ogsaa ske, at der i Rekognoscerings- eller Afledningsøjemed foretages Landsætning af mindre allierede Styrker paa dansk Territorium - saakaldte "commando-raids" - der ikke er et Led i nogen Invasion. I begge Tilfælde er det ikke blot unyttigt, men direkte skadeligt at iværksætte Modstandshandlinger fra Befolkningens Side.

Derfor opfordrer Frihedsraadet enhver Landsmand til ikke paa egen Haand at iværksætte nogen Aktion, men afvente det Signal, der vil blive givet af Frihedsraadet eller gennem Londonradioen.

MAARLIG HJÆLP ER VÆRRE END PASSIVITET !

Det er svært for den enkelte og for isolerede Smågrupper at afgøre, hvad der kan hjælpe Befrielsen, og hvad der kan skade den. Afbrydelse af en Jernbanelinje, Ødelæggelser af Sporskifter, Kabelbærende Veje, Overklipping af Telefontraade, Sprængning af Kraftværker - alt dette kan have betydelig Støtte i Kampen mod Fjenden, men kan ogsaa være til Skade for Invasionstropperne, hvis det udføres paa forkert Tid og Sted.

Derfor opfordrer Frihedsraadet enhver til at følge de Opfordringer og Vejledninger, som Raadet bl.a. gennem den frie Presse vil udsende over hele Landet, naar Tiden er inde. Igenlædes tilraades det indestændigt at aflytte de Henvendelser, der vil ske til Befolkningen over Londonradioen.

HVAD ENHVER KAN UDFØRE,

er at yde direkte og indirekte Hjælp til Invasionstropperne, hvor de trænger frem. Men det vigtigste er det under ingen Omstændigheder at flygte. Folkemængder paa Vejene vil hindre de allieredes Luftstyrker i deres Angreb paa tyske Kommunikationslinjer og risikerer iøvrigt hensynsløs Beskydning fra tysk Side.

Bliv i deres Hjem! Sørg under Kamphandlingerne Dækning i Kældrene eller grav forud snalle, dybe Zigzag-Grave i Haven eller paa Marken, overdækket med et splintsildkært, 50 cm tykt, jorddækket Tæppe. Det vil beskytte mod Granatsplinter, Infanteri- og Maskingeværild.

Stil den iøvrigt til Raadighed for Invasionstropperne med Vejvisning og Oplysninger. Hold den derfor saa vitt muligt underrettet om tyske Troppebevægelser, Befæstningsanlæg og Vejsparninger paa deres Egn.

Vildledende Oplysninger til de tyske Tropper er ogsaa nyttige; de skal ikke kunne stole paa nogen Dansk!

TYSKE MOEFORANSTALTNINGER

Tyskerne vil naturligvis paa enhver Maade søge at komme den danske Hjælp til de allierede til Livs. Et af de Midler, man kan vente bragt i Anvendelse, er Fængsling af Gidsler, særligt blandt fremtrædende Embedsmænd, Politikere, Erhvervsdrivende og Organisationsledere i de forskellige Byer.

Derfor opfordrer Frihedsraadet enhver, der kan vente at blive taget som Gidsel, til i Tid at sørge for hemmeligt Logis til sig og sin Familie, saa man kan søge Skjul, naar Invasionen er en Kendsgerning.

Det tjener intet Formaal at lade sig tage som Gidsel; som fri Mand kan man gøre en Indsats.

Enhver Danskere ønsker at give sit Bidrag til Befrielsen af vort Land; det bør ske efter

.....
 noden Overvejelse og i Overensstemmelse med Befrielses strategiske Planer.

FØLG DERFOR DE ANVISNINGER, FRIHEDSRAADET OG LONDONRADIOEN UDSENDER!

DANMARKS FRIHEDSRAAD

DEMOKRATIETS FJENDER

Danmarks Folk bekender sig til Demokratiet. Det skulde ogsaa betyde, at enhver, der var ansat i Landets Administration, beflittede sig paa at handle i Overensstemmelse med Folkets Indstilling. Men saadan er det ikke. I Forvaltningsapparatet sidder Personer, der ser det som deres Hovedopgave at lægge sig paa tværs af Folkets Ønsker og Tarv.

Det maa ses som et Resultat af saadanne Personers Stræben, at Kontorpersonalet i Vareforsyningsdirektoratet endnu ikke har faaet nogen Ordning angaaende Juleforliget. Det blev sluttet i Julen 1942 og gav, som det vil erindres, Tillæg til de laveste Lønninger. Ordningen kom først til at gælde for Kontorudhjælperne fra April i Fjor, men alligevel skulde man mene, der har været rigelig Tid til at bringe Forholdet i Orden. Finansministeriet vil imidlertid ikke gaa ind paa denne Ordning. H. & K. støtter sit Krav mod, at der er vedtaget en Lov, der foreskriver, hvorledes de aarlige Lønreguleringer fra Arbejdsgiverforningens Omraade overføres paa andre Omraader.

Det skulde synes indlysende, at denne Ordning ogsaa maa gælde for de Omraader, hvor Staten er Arbejdsgiver, men endnu - næsten et Aar efter Ordningens Ikrafttræden - har Staten altsead ikke fundet sig foranlediget til at følge de af den selv fastsatte Retningslinjer.

Medens de Herrere i Finansministeriet saaledes er over al Maade langsomme, saa maaske man laade deres Kollleger i Indenrigsministeriet, at de forstaar at handle i en Hurtighed - men ganske vist kun, naar det drejer sig om at forhindre, at Arbejderne faar nogle flere Penge mellem Hænderne. Naar det er Folkets Tarv, det gælder, har de saavist ikke mere travlt end deres Kollleger i Finansministeriet. Sidst Indenrigsministeriet henvendte hurtigt var dengang, det forbehold Udbetaling af et Gratiale paa en Maanedes Gage til Esbjergs Tjenestemand som Erkendtlighed for meget Overarbejde og for at hede paa Tidens Vanskeligheder.

Indenrigsministeriet paaberaabte sig ved denne Lejlighed en eller anden Lovparagraf. Formaliteterne har de tilcymeladende altid i Orden. Men samme Lovparagraf forhindrede dog ikke Departementschef Dige i at give Statens Tjenestemand lo Millioner Kroner - ud fra ganske samme Motiver som laa til Grund for Beslutningen i Esbjerg Byraad. Paragraffen forhindrede iøvrigt heller ikke Frederiksberg Kommune i at give de øverste Tjenestemand en klækkelig Lønforhøjelse.

Det synes saaledes ikke at være Nidkærlighed med Hensyn til Lovens Overholdelse, der leder Indenrigs- og Finansministeriet, men snarere en Trang til at blande sig i Sager til Skade for de lavestlønede Tjenestemand.

De Herrere i Ministeriet synes at have den Opfattelse, at de skal agere Bræmsklods paa de gode og sunde Forslag, der fremkommer. Men det ikke snart var paa Tid, at disse Mennesker forsøgte at sætte sig ind i Folkets og Demokratiets Tanker og bragte deres Gerninger mere i Overensstemmelse hermed. Er dette den umuligt, de bør de forberede sig paa inden længe at blive plæceret paa Stæder, hvor de ikke kun skade Folket og Folkestyret saa noget, som de gør nu.

EN TYSKE UDPLYNDRING fortsætter i stigende Tempo. I Øjeblikket koster den Landet 9 Millioner Kroner daglig! I sidste Kvartal af 1943 rekvirerede Besættelsesmagten 5,8 Millioner Kg. 30000 Tons Kartoffler, 432 Tons Smør, 1365 Tons Kød og 12120 Tons Grøntsager. Her til kommer saa Fødevarereksporten til Tyskland.

SVERIGE TILRÆTTEVISES. Under de fornylig stedfundne Handelsforhandlinger mellem Danmark og Sverige oplystes det, at Sverige egentlig havde tænkt at købe et Parti Smør, som skulde skænkes til Norge, men at man havde opgivet Tanken efter at man fra England havde modtaget Meddelelse om, at Forsyningen af Norge burde man holt og holdent overlade til Tyskerne.

EN KØN PLANTE. Fru Jytte Olving, boende Østerbrogade 7 og ansat i Arbejdsministeriets Afdeling i Tordenskjoldsgade 3, er efterhaanden Skyld i, at adskillige Mennesker som sympatiserede med og efter Hens bødte og Frihedsbevægelsen, er blevet arresteret af Gestapo. Hvornaar søger man for at faa rnsat den Slags Skadedyr ud af Administrationskontorerne?

NU SKAL DET VÆRE SJUNT. Efter at have ødelagt de danske Filmsatelier, saa der ikke kan optages danske Film, har Tyskerne nu forlangt alle engelske og amerikanske Film udliveret fra Udlejningsbureauerne. Forrentlig haaber de paa denne Maade at tvinge Danskerne til at se Nazifilm. Men det skal blive Løgn! Boykott enhver tysk Film.

+++++

- 4 -

3 Kammerater døde i Stutthof

Der er kommet Meddelelse om, at tre af vore Kammerater, som efter den 29. August førtes til Koncentrationslejren, Stutthof fra Horsørød, er afskædt ved Døden. De døde er:

Malers Kr. Nytorp, København,

Installatør Chr. Callesen, Haderslev og

By. Skolelærer J. Alb. Andersen, Odense.

Vi kender ikke Dødsårsagen. Officielt angives den som Hjernebetændelse. Kr. Nytorp var alvorligt syg, allerede da han førtes til Tyskland. Chr. Callesen og Alb. Andersen var ikke fysisk stærke, og efter knap 4 Måneders Ophold i Stutthof - afskåret fra ordentlig Forplejning og Sygehjælp, henvist til at leve af Mandskød og sandsynligvis pådægt haardt Arbejde - er de tre Kammerater nu bukket under.

Alle tre var de gamle Medlemmer af vort Parti, og hver især havde de paa hver sin Plads udført et stort og fortjenstfuldt Stykke Arbejde. Københavnerne vil mindes Nytorp som en nyreflittig Kasserer i det gamle sjællandske Distrikt. Odensianerne vil ikke glemme Alb. Andersen for den Indsats han gjorde som ARBEJDERBLADETS Ekspeditor og i Haderslev vil Størsteparten af Byens Arbejdere kunne fortælle om Callesens energiske og resultaterige Arbejde som Forhandler af vort Partis Litteratur.

Men det er ikke alene det kommunistiske Parti, som vil mindes de tre døde. Hele det danske Folk vil bevare dem i Erindringen som Frihedskæmpere, der faldt i Kampen mod Undertrykkene.

Hver Dag føres nye Fangetransporter af danske Statsborgere til Ophold i tyske Koncentrationslejre. Ingen kender den Behandling, de går ind til, men man bør ikke gøre sig Illusioner, Selve ikke Repræsentanter for Udenrigsministeriet tillades det at aflægge de danske Farver i Tyskland Besøg. De tre Kammeraters Død i Stutthof understrøger derfor med dyb Alvor Nødvendigheden af, at hele den danske Befolkning, Foreninger og Organisationer saavel som Enkeltpersoner, med al den Styrke de raader over rejser Kravet om, at Tyskernes danske Fanger skal føres tilbage til Danmark. Og det hastar. Jo nærmere Tyskland kommer Nederlaget, des ringere Kaar vil Fangerne faa.

HITLERS JAGT EFTER RESERVER

Hitlernazisternes udfolder store Bestrebelse for at skaffe Erstatning for de kolossale Mennesketab, de lider paa Ostfronten. Dagbladene bringer jævnligt Annoncer, der maner til Tilslutning til SS, der agiteres livligt for Tilslutning til Schalburgkorpsot, ligesom der hvervses Sabotagevagter. Altsammen skal det tjene til at aflaste den tyske Hjemmefront, saaledes at flere Soldater kan sendes til Fronten.

Resultatet har ikke været tilfredsstillende. Derfor forsøger man nu paa andre Maader. I Sønderjylland er Dytlaget Jens Møller saaledes gaaet i Gang med at oprette en Organisation kaldet "Vagtvarnet". Der rekrutteres blandt tyske Sønderjyder, der allerede har leveret megen Kanthæde til Hitler. Oprettelsen begrænses med tiltagende Sabotage og den personlige Usikkerhed for Tyskerne i Sønderjylland. Hensigten er altsaa tydelig nok. Foruden at danne Reserve for tyske Tropper saavel nu som i Tilfælde af Invasion, skal de bruges til at undertrykke det danske Folk, til at terrorisere Befolkningen i Sønderjylland. De tyske Sønderjyder har hidtil været særdeles aggressive, men det er indlysende, at deres Ugeminger vil tiltage, naar de uniformeres og optræder i Korps.

BEKLÆMLIG AFFÆRE PAA HOVEDBANEGAARDEN

Som det vil være bekendt fra den legale Presse, blev Overbetjent Frederiksen fornylig haardt saaret paa Hovedbanegaarden, da nogle Patrioter vilde befri en af deres Medkæmpere, som skulde overføres til Nyborg til Afsoning af en Fængselsstraf.

Det er i sin Orden, at Frihedskæmpere befries. Men det maa ske under nøre hensigtsmæssige Former, end det her var Tilfældet. Resultatet maa ikke være, at man i sin Iver efter at befri en Danskere landstæder elliler, afliver en anden. Gør man det, faar alene Tyskerne Fordelen, og det kan ikke være Hensigten. Der maa ogsaa sørges for, at der ikke skabes unødigt Splid i det danske Folk. Det er Sanning af Kraftens til Kamp mod den fælles Fjende, der er Brug for. Derfor maa der i lignende Tilfælde gaa langt mere fornuftigt til Værks i Fremtiden.

DANSKT SØFOLK I DEN FRIE VERDEN

af D.V. Aagaard, Redaktør af D.S.D.S. Kurér

Med Danmarks skæbnesvangre niende April blev henved 8000 danske Søfarende afskaaret fra normal Kontakt med Hjemlandet. De befandt sig ombord i Langfartsbaadene i Fart paa Nord- og Sydamerika, paa Australien, Afrika og Østen, eller de sejlede med Eksport- og Rutebaade i Farvandet omkring Skandinaviens og det øvrige Nordeuropas Kyster. Mange af dem kunde have taget deres Skibe hjem, da Apellen lød til dem fra Kalundborg Radio. De gjorde det ikke, de havde ikke Tillid til Støtten, der lod. Angstelige har Kære i Hjemlandet siden forsøgt at følge disse Søfolks Færd herude i den frie Verden. Lidt mindre bekymrede har de Tanker været, der er blevet - og den Dag i Dag bliver - sendt hjemover fra Mændene ombord i Skibene, der blev derude gennem sidste fire Aar. Det har været hårde Aar, og de har tyndet ud i de frie danske Søfolks Rækker. Nej, det kan ikke nytte, at vi gør os nogen Illusioner: mange Hundrede brave danske Søfolk har naaet til deres Grav derude til Havs som Følge af Torpedoen fra Nazi-Tysklands Ubaade eller de nazistiske Flyveres hensynsløse Bombardering og Beskydning af Handelsflaadens Folk - ombord paa synkende Skibe eller hjælpeløse i deres Redningsveste, i Redningsbaadene og paa Flaaderne.

Men saa var det jo heller ikke mere, end man kunde vente sig. For de frie danske Søfolk var de første blandt danske Frihedskæmpere, der indtog deres Plads i den fælles Front imod de nazistiske Overfaldsmænd, der forpostede deres Hjemland og trængte paa de øvrige europæiske Landes Frihed og Selvstændighed.

Hvad der indlertid er bemærkelsesværdigt og karakteristisk for de frie danske Søfolks Indsats for Danmark og Frihedens Sag herude i den frie Verden, og det, der har givet Indsatsen Styrke og Slagkraft, er deres Sammenhold og Organisation.

Den 1. Juli 1941 - før det historiske Møde mellem Roosevelt og Churchill, der affødte den betryggende Atlanterhavserklæring, men efter Sovjetunionens Optagelse i Krigens Partnerskab med Aksermagterne - disse to Begivenheder, der understregede og afklarede Krigens som en Folkets Krig for en Folkestes Sag og en folkelig Fred - denne Dag fandt de danske Søfolk mere sammensvejsede og viljefaste i Kampen end nogensinde. Det var Dagen for Stiftelsen af deres nye frie Fagforening: De Sammensluttede Danske Sømandsorganisationer.

Søfolkene forstod klart, som de forstaa det den Dag i Dag, at der naatte skabes et Maksimum af Enighed ogsaa indenfor vor Sømandsstans Rækker for at kunne gøre det danske Partnerskab i Krigsopbudet med Overfaldsmændene saa effektivt som overhovedet muligt. Saa i Modsætning til de gamle Organisationsformer, man var vant til fra før Krigens Hjemme, hvor Deks-, Maskin- og Restaurationsgrupperne var opdelt i individuelle Forbund, havde man her sammensluttet alle tre Kategorier i et eneste Forbund, D.S.D.S.. Der blev opslaaet Hovedkvarter i den engelske Havneby, som for Krigens Varighed var blevet gjort til Centrum for dansk Søfart med de forenede Nationer.

Med Hjræanvisningen som det centrale i deres Fagforenings Virksomhed har Søfolkene selv sikret sig inod Vanskeligheder med at holde vore Skibe bemandede og i Fart til Stædighed, og paa Basis af den faglige Enhed har det ikke blot været muligt at værne om og forbedre Stændens Kaar, men ogsaa at undgaa alle alvorligere Friktioner, der naatte kunne faa hæmmende Indvirkning paa de forenede Nationers Søtransport.

Kort sagt, de frie danske Søfolk har gennem disse for vort Land saa svære Aar vidst, hvordan de bedst kunde gøre sig gældende. Sig selv og deres Fagforening har de helt og holdent stillet i Krigens Tjeneste.

Det har dog ingenlunde afholdt dem fra samtidig at deltage i det nationale politiske Liv blandt frie Danske. Tværtimod, hvert Aar har Søfolkene ud af deres Fagforenings Rækker valgt og sendt deres egne Repræsentanter til det danske Raad i London, hvor de har udmærket sig ved at tilsidesætte alle partipolitiske Hensyn for det nationalpolitiske Krav om en saa aktiv og hand-ledygtig Karppolitik som overhovedet muligt.

Og idag er der Stolthed i alle frie danske Søfolks Hjerter. Hvad vor Flaade og hele Folket udrettede den 29. August har udslettet de 40 Maanedes Bitterhed, Tvivl og Skuffelse. Og nu venter vi kun paa Skib - for at komme hjem og være med paa Dagen for det endelige Opvær.

=====

GIV "LAND OG FOLK" VIDERE, MEN PÅS PÅA STIKKERE OG PROVOKATØRER. VÆR FORSIGTIG !

=====

- 6 -

LAD DE HUSVLIDE KOMME IED I VELHAVERVILLAERNE !

Tyskernes Beslaglæggelse af Huse og Ejendomme i Forbindelse med deres Udnyttelse af vore Byggematerialer har øget Boligvanskelighederne. 12000 Personer er i Dag ude af Stand til at skaffe sig Tag over Hovedet. Selvom Hovedansvaret herfor hviler paa Tyskerne, kan vore egne Myndigheder ikke siges at være helt uden Skyld i denne Misere.

Allerede længe har det kunnet forudses, at dersom Krigen trak i Langdrag, vilde Landet komme ud for samme boligvanskelige Vanskeligheder som ved forrige Krigs Afslutning. Til Trods herfor drog det Offentlige ikke Omsorg for Fremskaffelse af det tilstrækkelige Antal Boliger. Tværtimod tillod man Nedbrydning af Ejendomme og lod Spekulanterne bruge de knappe Mængder Byggematerialer til Luksusbyggeri. Hovedstaden er et godt Eksempel herpaa. Saavel København som Frederiksberg lod Ejendomme nedrive (Borgergadekvarteret og de Classenske Boliger) og bevilgede Byggematerialer til kostbart og overdaadigt Byggeri paa de ryddede Grunde.

Denne Adfærd forsvares med, at disse dyre Lejligheder vilde virke lindrende paa Bolignøden. Det er selvsagt rigtigt, at en Lejlighed er en Lejlighed, men dermed er Sagen ikke klar. Dersom Byggematerialerne havde været anvendt til Byggeri for de jævne Befolkningslag, vilde de have givet langt flere Lejligheder. Nu har Spekulanterne imidlertid faaet overladt disse Materialer, og det faar den største Indflydelse paa de Foranstaltninger, Københavns Kommune maa foretage mod Bolignøden. Der kan ikke engang bygges almindelige Barakker. Dertil har man ikke Træ. I Stedet opføres Huse af Koksplader. Hver Familie faar kun een Stue, og Køkken og WC maa deles henholdsvis af to og fire Familier.

Denne ydmygende og nedværdigende Sammenstuvning kunde være undgaaet, hvis der var administreret fornuftigt. Man der findes endnu en Mulighed for at undgaa det. Der kan foretages Rationering af Boliger. Socialdemokraternes Forslag om, at Kommunen faar Raadighed over de ledige Lejligheder, er rigtigt men ikke tilstrækkeligt. Rundt om i Hovedstadskommunen bor Velhavere i Kampvillæer og store Lejligheder. De bør ikke kunne sidde og brede sig, naar Landsmænd er uden Husly. Disse Lejligheder og Villæer maa deles, saa alle danske Borgere kan komme til at bo menneskeligt.

Det er maaske nok ubehageligt for Velhaverne og et stærkt Indgreb i Selvbestedelsesretten, men vi kan betro dem, at det ikke har været den bare Fornøjelse, naar Arbejderne blev tvunget bort fra Hjemmet for at arbejde i Tørvæmserne, ved Entreprenørarbejder osv. og maatte overnatte i Telte, Barakker og Bøndernes Udhus.

Der er her en Lejlighed for Overklassen til at vise, at Sammenholdet ikke alene skal gælde de tyske Udplyndringer, men ogsaa paa andre Omraader, hvor Landet og Landsmænd befinder sig i Nød.

DEN REAKTIONÆRE ADMINISTRATION

Vi har andetsteds omtalt, hvorledes Indenrigs- og Finansministeriet i en Række Sager har optraadt som Folkets Fjender. Her skal omtales en Sag fra Holsinger, hvor den uafhængige Arbejdergruppe i Byraadet havde foreslaaet, at Alders- og Invalidere rentnydere skulde have billigere Lys og Gas. Modstanderne i Byraadet vilde ikke tage Ansvar for at stemme Forslaget ned og forespurgte derfor Indenrigsministeriet, om det ikke var i Strid med Loven, og Ministeriet var ikke længe om at erklære, at man ikke saadan kunde lade en Gruppe af Borgere faa Fordæle, som ikke gives til andre Borgere med samme Kaar.

Uden at ville havde, at Borgere med Indtægter som Aldersrentnydere ikke har baade Trang til og Krav paa billigere Lys og Gas, vil vi understrege, at Alders- og Invalidere rentnydere har andre Kaar end unge og yngre Personer med samme Indtægt. Alders- og Invalidere rentnydere har aldrig Mulighed for at faa Indtægten forøget, hvilket dog sker for unge, raske Mennesker. Iøvrigt er det heller ikke ligegyldigt, hvorfra Indtægten stammer. I Skattelovene har man Bestemmelser om Kildeartsbeskatning. Her er det ikke alene Indtægten Størrelse, men ogsaa dens Herkomst, der afgør, om den skal beskattes stærkere eller svagere.

Princippet: ulige Behandling er ellers knæsat, fordi Forholdene er ulige. Og det skulde da synes ligetil, at en saadan mildere Bedømmelse ogsaa maatte kunne finde Sted i Kommunernes Prispolitik. Undskyldningen fra Holsinger er ny i sin Art. Naar Oppositionen i andre Kommuner foreslog Lempelser for de Gamle, afvistes det med Henvisning til Socialloven. Dette Værelse turde man dog ikke gaa til Ministeriet med. Der er ogsaa talrige Eksempler paa, at man ved Byjubiler o.l. har givet de Gamle og Syge ekstra Bevillinger, saa det er klart, at Nøden ogsaa kan begrunde Særforanstaltninger.

Men de Herre i Ministeriet har endnu engang forsømt Lejligheden til at godtgøre, at de med Rette sad paa ansvarsfulde Poster, og de vil blive krævet til Regnskab.

MORDET PAA FRU MEYER

Myndighederne har arresteret en Del unge Mennesker, som har tilstaaet, at de har aflivet Fru Meyer, som efter deres Mening var Stikker. Tyskerne hævder gennem Presse og Radio, at Fru Meyer ikke var Stikker for Dem, men naar Tyskerne saa bestemt hævder dette, fristes man til at tro det modsatte. Et paatvungenent Dementi i Presse og Radio er som Regel en Bekræftelse. Saaledes var det med Fru Skov fra Randers. Tyskerne sagde, at hendes eneste Forbrydelse bestod i, at hendes Mand var ved Østfronten. Men det er notorisk, at hun var Skyld i, at en Række danske Patriotere blev arresteret og ført til Tyskland.

Saaledes lagt frem er Sagen altsaa egnet til at køre op mod Frihedsbevægelsen. Den har blot et svagt Punkt. Ingen af de arresterede var Medlemmer af det kommunistiske Parti. Naar det gør ikke saa meget, de har nemlig ogsaa erklæret, at de ikke var Medlemmer af noget andet Parti. Den tyske Kommentator i Radioen har derfor lot Spil. Den 18. Februar forkyndte han, at da de legale Partier ikke gaar ind for Sabotage, saa disse unge Mennesker være Kommunistere eller i det mindste under kommunistisk Indflydelse. Dette er vel nok en grov Tilsnigelse. Forholdene forhindrer de legale Partier i at udtale sig ærligt og saebnt om Tyskernes Terror og om Stikkerne, og saa tages denne nædtvungne Tavshed til Indtægt af denne Naziojesvend.

Men ivoerigt er der et legalt Parti, der gaar ind for Mord. Nemlig Nazipartiet. I dets Medlemsrækker findes Redaktør Clemmensen og Kaj Funks Mordere: Helweg Jansen, Stig Hansen og Odenwald-Lander. Hertil kommer, at det var deres Partifaller, der indførte retslose Tilstande i Danmark med Tortur og Henrettelser. Det var den, der bragte Uorden i vort Hus. Overfor deres Terror og Mord har Patrioterne kun sat sig til Forsvar. Og alligevel vover disse Mennesker at tale foran et om Voldsmoralitet.

Attentater og Falskmedier har ikke kunnet bringe Splittelse i det danske Folk. Selv den mest kyniske Udnyttelse af Mordet paa Fru Meyer vil heller ikke kunne gøre det. Det danske Folk er traadt an til Frihedskampen. Det lader sig ikke lokke bort herfra af skamløse Løgne.

 VÆR FORSIGTIG! Vi har ofte advaret mod Provokatører og Stikkere. Der er stadig Grund til at være paa Vagt overfor saadanne Elementer. Men der er ligesaa nogen Grund til at advare mod overflødig Snak om Frihedsbevægelsen til personlig Orientering. Naar man har modtaget og udnyttet saadanne, bør man absolut overfor alle holde sin Mund herom. Snak-til andre kan meget ofte føre til Vanskeligheder for Personer i legale Positioner, hvorved der kan blive lukket af for livsvigtige Oplysninger til andre. TI DERFOR MED ALT, HVAD DU VED, OG ALT, HVAD DU ERFAAR ERFARE!

Ved Københavns Byret er stud.nag. Niels Saxtorph, Maskinarbejder Henning Christensen og stud.polit. Johan Hjarup idømt henholdsvis 7,6 og 4 Aars Fængsel for Sabotage.

Frits Clausen er nu havnet, hvor han altid har hørt hjemme, nemlig i Fængsel. Foreløbig desværre i et tysk. I beruset Tilstand har han forsøgt Voldtægt mod en Sygeplejerske. Det er ikke første Gang. Som ung Læge paa Blegdanskospitalet forsøgte han det samme - og da det opdagedes, forsøgte han at klare sig ned at stikke en Fæmmer ind under vedkommendes Dør! Helt igennem not!

Gestapo foretager nu Razziaer i de nordsjællandske Tog. 15/2 blev Antsskolekonsulent C.L. Jensen anholdt, fordi han var i Besiddelse af en svensk Bog.

Dagbladet "Sydvestjylland" har faaet Karantane for en skarp Artikel og saa ikke udkomme i Ugen mellem 14/2 og 21/2. Redaktøren er suspenderet.

Værnemaagten trækker i disse Dage store Troppestykker fra Nordsjælland. Under Transport fra Hillerød oplagede man i sidste Øjeblik en Bombe med 12 Acrolitpatroner anbragt i et af Togene.

Den 13/2 begravedes i Horsens Apotekerdiscipel Per Borup under meget stor Deltagelse. Han blev dræbt under II-kampen i Aabenraa og var kendt som en uforfærdet og meget aktiv Frihedskæmper. 8/2 begravedes i Assens stud.polyt. Niels Anbak, som døde efter et Vaadeskud. Ogsaa han hørte til i Frihedskampens forreste Rækker. Begge Steder optraadte Tyskerne fuldkommen hysterisk og forbeholdt sig Borgeme at flage.

Arbejdene rundt omkring i Landet har - med Henblik paa evt. Invasion og dermed følgende Afbrudelse af Forbindelsen mellem Landsdelene - faaet tilstillet særlige Rationeringskort.

- 8 -

A L L E V E G N E F R A

ÆNDRINGERNE I SOVJETS GRUNDLOV: De nye Rettigheder, som Republikkerne i Sovjetunionen faar, medfører, at Sovjetforfatningen maa ændres paa visse Punkter. Hertil har Grundloven bestemt, at visse Organer var fælles for hele Unionen, mens andre Dele af Statsforvaltningen var toges af Unionsrepublikkerne selv. Folkekommissariatet for Forsvaret og Forsvarsindustrien, for Udenrigsanliggender, Udenrigshandel, Svarindustri m.fl. har saaledes været fælles for hele Unionen. Derimod har Republikkerne selv haft Kommissariater for Levnedsmiddelindustrien, Letindustrien, Indenrigshandel, Finansvæsen osv..

Forandringerne medfører, at Folkekommissariatet for Forsvaret og for Udenrigsanliggender forlægges til hver enkelt Unionsrepublik. I Stedet for at f. Eks. Sovjetukrainas Udenrigspolitik var toges af Unionskommisaren i Moskva, vil den fremtidig blive varetaget af en ukrainsk Folkekommissar for Udenrigsanliggender.

Man har søgt at opstille det britiske Imperium som Forbillede for de foreslaede Ændringer i Sovjetunionen. Forholdet mellem Kanada, Australien og de øvrige Dominions skulde saaledes svare til det nye Forhold mellem Sovjetunionen og de enkelte Republikker. Dette er ikke rigtigt, eftersom det grundlæggende Forhold i det britiske Imperium er Forholdet mellem Storbritanien og Indien. Indien er i sig selv en Verdensmagt, det er ogsaa mange Gange større og rigere end Storbritanien og alle Dominions tilsammen - men Indiens Forhold til Storbritanien karakteriseres af, at Indien er fuldkommen retsløs.

Der eksisterer overhovedet ingen anden Sæmnesslutning af Nationer, som kan sammenlignes med Sovjetunionen hvad angaar demokratisk Frihed for Folkene. Der eksisterer ikke noget "Forbillede" for Sovjetunionen. Dens "Forbillede" er ganske simpelt de socialistiske Principper om Folkenes Selvbestemmelsesret. Naar dette Princip kan omsattes i Praksis ud over de tidligere vide Grænser, skyldes det, at de forskellige Nationaliteter i Sovjetunionen under Krigen har givet Bevis for deres ubrydelige Solidaritet med hverandre og med hele Unionen. Det er et nyt Bevis paa den staliniske Tese, at Folkenes frie Selvbestemmelsesret ikke fører den fra hinanden, men tværtimod nærmer den til hverandre.

DEMOKRATIET I ITALIEN: De 5 demokratiske Partiers Konferencen har onsdag fundet Sted. Dens Afholdelse var forbundet med store Vanskeligheder, idet de allierede Myndigheder stadig udsatte den - paa Grund af "den militære Situation". Konferencen afholdtes i Bari, og der sendtes Telegrammer til de Gaulle ("Solidaritets mellem de latinske Brødrefolk"), til Chiang Kai-Sjek ("Italien ønsker en Regering, som er fri for Fascisme") og til Stalin (med Beklagelse af, at der engang sendtes italienske Tropper til Østfronten). Endvidere oplyste Konferencen det demokratiske Italiens Ønsker. Disse er: Kong Viktor Emanuel skal øjeblikkelig gaa af. Der skal dannes en national Regering. Der skal indkaldes en konstituerende Nationalforsamling, saasnart Krigen i Italien er forbi.

Disse Krav stemmer godt overens med Beslutningen paa Moskvakonferencen: "Der skal gives det italienske Folk enhver Mulighed for at oprette en Regering og andre Institutioner paa demokratisk Grundvold."

De stemmer ogsaa ganske overens med en Udtalelse af Roosevelt paa en Pressekonferencen den 1/2, at Italien og ikke USA skal afgøre, om Kongen skal gaa af, og at det italienske Folk selv skal træffe denne Afgørelse.

De vedtagne Beslutninger er samtidig en alvorlig Kritik af de Allieredes Fremgangsmaade i Italien. I fem Maanedes har Dele af Landet været besat, uden at der er genindført Demokrati. I Stedet har de allierede Myndigheder samarbejdet med fascistiske Ledere, som ærligt har fortjent Folkets Had, men som har fundet det belejligt nu at gaa over til de Allierede. Holdningen overfor det italienske Folk har været lidet inddekkende, mens de reaktionære er blevet mødt med betydelig større Forstaaelse. Efter Oprettelsen af den allierede Italienskommission synes der at være visse Toen til en Ændring i dette Forhold, men endnu to Maanedes efter Moskvakonferencen er Demokratiet stadig ikke oprettet i det befriede Italien - og dermed staar de Allierede ogsaa uden Støtte fra Folket, som de ellers vilde kunne faa.

Endnu paa Bari-Konferencen saas et Eksempel paa den ulige Behandling af Reaktionære og Demokrater. Kongens Vener havde som Svar paa den demokratiske Konferencen i Hast sammenkaldt en Konferencen i Taranto, som fejredes med almindelig Flagning i hele Byen. Ved Bari-Konferencen var den Slags Demonstrationer forbudt, og Konferencen stod under militær Bevogtning.

Millioner af Italianere er parat til at gøre en Indsats for Demokratiets Sejr over Fascismen. Det drejer sig helt enkelt om at give den Lov til at gøre denne Indsats!

DET INTERNATIONALE ARBEJDSBUREAU skal den 20. April samles til en Konference i Philadelphia. Fra engelsk og amerikansk Side har man gjort sig Umage for at gøre Demheden fra 1940 god igen, da Sovjetunionen under den finske Vinterkrig blev udelukket af Arbejdsbureauets Moderorganisation, Folkeforbundet, Men samtidig har man spændt Ben for sine egne Anstrengelser ved at indbyde Repræsentanter for Finlands Regering, den finske Arbejdsgiverorganisation og Finlands Fagforbund. Resultatet blev, hvad man paa Forhaand kunde vente: Sovjetunionen meddelte meget bestemt, at den selvfølgelig ikke indfinder sig til en Konference, hvortil Hitlers Forbundsfaller, er indbudt.

Den engelske Udenrigsminister Eden har da ogsaa i det engelske Underhus den 3/2 meddelt, at det "vil blive svært for os, om ikke umuligt, at være til Stede ved en Konference, i hvilken et Land deltager, som er i Krig med os." Stillet heroverfor har den finske Regering foreløbigt meddelt, at den neppe vil faa Tid til at lade sig repræsentere....

Det store Flertal af Finlands Arbejdere vil sikkert gerne slutte op om Friheden, Freden og Demokratiet, men de har desværre i lang Tid været berøvet enhver Mulighed derfor. De blev ikke spurgt, da Regeringen tillod tyske Tropper at husere i Finland og forberede Angrebskrigen mod Sovjetunionen. De blev udkommanderet til at kæmpe ved Hitlersoldaternes Side i Erobringskrigen mod det socialistiske Fjernkarelen. De er grundigt trætte af denne Krig, men Ledelsen af det finske Socialdemokrati og af den finske Fagbevægelse har sat hele sin Eksistens ind paa Krigsalliancen med Hitler og Himmler.

Vi tror, at Flertallet af den finske Fagbevægelse og det finske Folk er demokratisk. Vi haaber, at de en Dag vil bekræfte denne Formodning ved at jage Tyskerne bort og samtidig fjerne de Finner, som er ansvarlige for Alliancen med Hitler, saavel i Regeringen som i Fagbevægelsen og Socialdemokratiets Ledelse.

S P A N I E N : Allied Labour News meddeler fra New York, at der for nogen Tid siden fandt en hemmelig Konference Sted i Madrid med Repræsentanter for Socialdemokrater, Kommuniste, Republikanere, Katalanere og Baskere. Der dannedes en Junta (Forbund) for national Frihed. Forbundet stiller som sin Opgave et redde Spanien fra Kaos, Elendighed og Død. Hovedpunkterne i dets Program er følgende: Afbrydelse af Forbindelsen med Aksen, Fjernelse af alle Falangister (Fascister) fra Statsapparatet og Militærmagten, Amnesti for alle politiske Fanger, Pressefrihed, Tankefrihed, Brød og Arbejde til alle, Forberedelse til Indkaldelse af en Nationalforsamling, som skal skabe en demokratisk Forfatning for Spanien. Forbundet erklærer videre, at det øjeblik næmmer sig, da Spanierne vil styrte Francos fascistiske Diktatur, og det erklærer sig beredt til at samarbejde med alle Elementer i og udenfor Spanien, som er Modstandere af Franco.

P O L E N : Den illegale polske Radiosender Kosziusko har meddelt, at der i December 1943 dannedes et Nationalraad i Polen, valgt efter demokratiske Principper. Alle indflydelsesrige Partier og Grupper, som kæmper aktivt mod Tyskerne, er repræsenteret i Raadet, der har rettet et Opreab til det polske Folk, hvori manes til fortsat og forstærket Kamp mod Tyskerne, til intimt Samarbejde med de allierede Armeer, og hvori man udtaler sig for hjerteligt Venskab med Naboen, Sovjetunionen, saavel som med England og USA og viser Vejen til Skabelsen af et frit, uafhængigt og stærkt demokratisk Polen. Folkegarden, Bøndebataljonerne og alle andre bevåbnede Folkeorganisationer er sluttet op om Raadet i Kampen mod Tyskerne. Dette Nationalraad er i Modsætning til den polske Londonregering Polakker, som staar i daglig, direkte Kamp mod Tyskerne i selve Polen. Det svenske Socialdemokratis Hovedorgan "Morgentidningen" skriver den 11/1 bl.a.: "Ikke alene strategiske Grunde taler for en Grænseregulering, men ogsaa den ubestridelige Kendsgerning, at Østgaliziens Bøndebefolkning bestaar af Ukrainere, mod hvilke de polske Godsejere har ført et hårdt Regimente, og at det nordøstlige Polen er befolket med kun meget let poloniserede Hviderussere og Litauere."

C H I L E : Det radikale Parti - Landets største - har paa sin Partikongres vedtaget et Forslag om, at Chile skal tilslutte sig Atlanterhavsdeklarationen, samt en Resolution, hvori Regeringen opfordres til at oprette diplomatisk Forbindelse med Sovjetunionen og støtte de spanske Republikanere.

=====

GIV BLADET VIDERE NAAR DU HAR LÆST DET - MEN VÆR OPSIGTIG !

=====

TIDEN

Nr. 2. Marts 1944.

Nr. 2.

TIDEN

Side 3.

Lønnydernet understreger Nødvendigheden af Enhed.

De seneste Maanedes har staaet i Overenskomsternes Tegn. Fagbevægelsen har været optaget af Forhandlingerne, medens Ejler Jensen har været i en omfattende Avispolemik med Arbejdsgiverforeningens Formand, P. K. Thomsen, angaaende Lønspergesmaalet. Ogsaa Tjenestemandene har været i Bevægelse. Landet over har været afholdt Møder, hvor der rejstes Krav om fuld Dækning for Mygghuller, samt Dækning for Prisstigningerne med tilbagevirkende Kraft. Disse Bestræbelser medførte, at Tjenestemandene i Februar fik 10 Millioner Kroner som Erstatning for mistede Fritidsgodtgørelser, mens Arbejderne efter det kongelige Formandskabs Kendelse fik en minimal og utilstrækkelig Forhøjelse af Dyrtidstillægget. Evad Tjenestemandene vil opnaa pr. 1. April, staaer hen i det uvisse, men det bliver ikke stort mere, end hvad Kendelsen gav Arbejderne.

Forholdet er altsaa det, at Arbejderne og Tjenestemandenes Reallønninger sammenlignet med Lønningerne i 1939 stadig er forringet med ca. 20%. Og det paa et Tidspunkt, hvor Arbejdsgivere og Overklasse svømmer i Denge tjent paa Krigen og de ekstraordinære Forhold. Den skæve Indtægtsfordeling, der gør de ilde rigere, medens de Fattige synker ned i Armod og Elendighed, skal altsaa fortsætte.

Hovedansvaret for denne Tilstand har naturligvis Overklassen. Det er den, der har lovet indflydelse paa Statsapparatet - det kongelige Formandskab indbefattet - og dikterer Pris- og Lønpolitik. Den har benyttet Krigen og de deraf følgende Vanskeligheder til at melde sin egen Kage, vel vidende at det gaar ud over Folket. Samtænde og kynisk mødte den fra Krigen første Dag frem med sine egoistiske og folkeudlæggende Krav, som alle blev efterkommet.

Men den er ikke alene om Ansvaret. Medansvarlige er ogsaa de ledende Politikere og Fagforeningsfolk, der ikke turde tage Ansvar for Afrivning af disse skæbningsvangre Krav og af Frygt for Vanskeligheder indgik Samarbejde med Overklassen paa et folkeudlæggende politisk og økonomisk Grundlag. Korv sagt, medansvarlige er alle, der har været med til at gennemføre Samarbejdspolitiken.

Denne Politik var og er ikke den eneste Politik, der kan føres. Der kunde have været ført en Politik, som stemte overens med de brede Befolkningslags Interesser. Baaede Priser og Lønninger kunde have været fastholdt, dersom der var foretaget de nødvendige Indgreb fra Statens Side. Men dette modsatte Landets Velhavere og Besiddere sig. Selv om man imidlertid havde valgt ikke at fastholde Prisniveauet, kunde Arbejdere og Tjenestemand saa udmærket have faaet Dækning for Dyrtiden. Henvisningen til Inflationsfaren er for letbetet. Landbruget fik foraret ca. 1/2 Milliard aarlig, da Kompruserne i 1940 blev fordoblede, uden at Overklassen eller andre af den Grund advarende lodtede Færefingerne. Inflationens Knokkelmand maaes kun frem, naar det gælder om at snyde Arbejdere og Tjenestemand samt ligestillede. Heller ikke Paastanden om Landets Fattigdom er holdbar. Dykkerne har paa mindre end fire Aar plyndret Landet for 5 Milliarder Kroners Værdi - saa kunde Arbejderne ogsaa have faaet deres beskedne Krav honoreret.

Arbejderne og Folkets Flertal har forlængst indset, at saadan kan det ikke fortsætte. Men det er ikke tilstrækkeligt. Dersom ikke Fagbevægelsen med Ledelsen i Spidsen og i nøjeste Kontakt med Arbejderne gaar ind for en anden Politik, sker der ingen Andring. Fortsættes der som nu under Besættelsen med, at Lederne fører deres egen Politik uden at tage Hensyn til Medlemmernes Ønsker og Vilje til Indsats for disses Realisering, vil det ikke alene betyde, at Reallønnen ikke bliver ført tilbage til Førkrigens Staaende, men ogsaa, at Lønningerne reelt vil blive forringede. Sker Forringelsen ikke nu, vil den indtraffe i Efterkrigstiden.

Derfor maa der hurtigst muligt ske en Andring i Fagbevægelsens Politik og Fremgangsmaader. Alle Kræfter maa sættes ind herpaa.

Ejler Jensens Bemaerkninger om, at den tvungne Voldgift maa forsvinde, tyder paa, at den øverste faglige Ledelse er klar over, at der maa andre Midler til. Men denne Bekendelse er ikke nok - heller ikke naar man tager Henvendelsen til Priskontrolmyndighederne om at faa Priserne prøvet og revideret med i Betragtning. Det er i sin Orden, at Henvendelsen sker, men der er absolut ingen Grund til at tro paa Prisnedsættelser, saa den skæve Indtægtsfordeling bringes ud af Verden. Hertil kræves nemlig, at Arbejderbevægelsen ophæver med at være Bivogn til Overklassen, og at den gør sig politisk gældende.

At gøre sig politisk gældende vil ikke sige, at Ejler Jensen og Ejner Nielsen gaar til Buhl og Alsing Andersen og armoder dem om at rejse Spørgsmaalet i Nominationsudvalget, eller hvor de nu mødes med Overklassens Repræsentanter. Nej, det vil sige, at alle Arbejderklassens Kræfter sættes ind for at opnaa højere Løn og retfærdigere Fordeling af Varerne. Her er det heller ikke nok med en vægvis Argumentation og Skriveleser til Ministerium og Priskontrolraad. Krævene

(fortsættes næste Side)

(forts. fra foregaaende Side)

maa ogsaa af den øverste Ledelse rejses i fuldt Omfang og offentligt, og Organisationerne maa understøtte den med Aktioner, som f. Eks. Tjenestemændenes Møder.

Samtidig hermed maa der sættes ind mod en Række Love og Lovbestemmelser, der er vendt imod Arbejderne og Organisationerne. Først og fremmest mod Loven om Arbejdsforhold og Sociallovene. For Arbejderne, for Arbejderbevægelsen, for Folket og Nationen vilde det være godt, om de faglige Ledere hurtigt tilkomdebragte deres Overvejelser og stillede sig paa Arbejdernes Standpunkt. Medlemmerne maa og vil naturligvis under alle Omstændigheder drage Omsorg for, at deres Ønsker og Vilje føres igennem. Skal dette ske under uforsonlig Kamp i Organisationerne, bliver det Udbytte og ikke Folket, som tjener derpaa.

Derfor har det den største Betydning, at de faglige Ledere i By og paa Land, i de nedre Or-gener som i de øverste Instanser, der endnu ikke har taget positiv Stilling til Enheden, efter den mislykkede Overenskomstsituation reviderer deres Opfattelse. De maa af Begivenhederne have lært, at Arbejderklassens Kraft og Styrke er Garantien for Sikring af ordentlige Levevilkkaar og Frengang, og den Mistillid til Medlemmerne, der kom til Udtryk gennem indskrænkende Afstemningsregler, kompetente Forsanlinger og Medlemmernes Umyndiggørelse ved Udarbejdelse af Krav til Overenskomstforhandlingerne, maa man lade fare. Medlemmerne maa og skal spørges, inden For-handlingerne paabegyndes, ingen Overenskomst maa afsluttes, før Medlemmerne ved Urafstærring har godkendt den. Ingen vil fortænke de faglige Ledere i, at de har deres Opfattelse. Den skal de have Lov til at arbejde for, men det vil være uklogt og forkert at paatvinge Medlemmerne den. Det vil være uklogt, fordi Ledelsens og Organisationens Kraft derved svækkes, og ikke mindst fordi intet Parti og ingen Ledelse kan undvare den Lærdom og Inspiration, som kommer fra Ar-bejdernes og Folkets Masser.

Under Krig og Besættelse er netop al Pessimisme med Hensyn til Arbejderklassens sunde Or-dentie og Handlekraft gjort til Skamme. I Aand som i Gerning har den i Danmark - som i de øvri-ge undertrykte Lænde - overfor Nationen været den mest hengivne og offervillige Del af Folket, ja, den har faktisk været Nationens Rygrad. Disse Egenskaber vil ogsaa komme til Udtryk, naar det gælder speciale og økonomiske Forhold. I Enheden vil de faa deres fulde Udfoldelse i Kam-pen for et bedre Samfund, for Socialismen.

LAND OG FOLK

Nr. 40

Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

16. Marts 1944

TJENESTEMANDENES SEJRE

NU MAA LØNKENDELSEN REVIDERES

Den 9. Marts 1944 vil blive staaende som en Markedag for danske Tjenestemænd. Den Dag blev deres Indsats for højere Løn honoreret med store Indrømmelser. Væl fik de ikke, hvad de kan tilkomme, eller hvad de havde krævet, men alligevel betydeligt mere, end de har opnaaet noget af de foregaaende Krigsaar. Tre og en halv Portion Reguleringstillæg og Udvidelse af Ferieordningen plus den allerede ydede Erstatning for mistede "skårve" Helligdage, det vil sige, at ikke alene er Tjenestemandsløvens ordinære Bestemmelser paany sat i Kraft, men der er tillige opnaaet Forbedringer.

Det er beskræmmende for de demokratiske Partier, at de ikke forlangt gennem Regering og Rigsdag har tilstaaet disse Indrømmelser. Ingen kunde være i Tvivl om Tjenestemandenes daarlige Stilling. Enhver ved, at Tjenestemandsløven stadig er præget af Nydalnedskæringen i 1927, og at Tjenestemandsløven ikke giver fuld Dækning for Prisstigninger, idet Flortallet af Tjenestemand kun faaer et Tillæg paa 96 Kr. for en Jægfestsstigning paa 104 Kr., og mange endda mindre. Naar Pristallets Forfalskning tages i Betragtning, og naar man samtidig ved, at selv dette falske Pristal hjemler 20. Portioners Tillæg, saa maa' or skal det være galt.

Tjenestemandorganisationernes øverste Ledere staar i et lige saa daarligt Skær som de politiske Partier. Under Krigen er de Gang paa Gang mødt op hos Finansministeren og har givet deres Tilslutning til Snyderierne. I Hemmelighed har de udarbejdet deres Krav, og under Lige-saa stor Hemmelighedsfuldhed har de forhandlet sig til Rette med Regeringen.

Hverken de demokratiske Partier eller Tjenestemandslederne kan derfor tiltage sig Åren af det forholdsvis gode Resultat. Åren tilkommer alene Tjenestemandene selv. Da alle Sunde syntes lykkede, præciserede Tjenestemandene selv deres Krav og gjorde det paa en saadan Maade, at ingen kunde være i Tvivl om, hvad der krævedes, og ingen var i Stand til at afvise Kravene. Derfor har de menige Tjenestemand kun sig selv at takke for det Resultat, der er opnaaet.

Tjenestemandenes Overenskomstkampagne samt dens Afslutning har ikke alene vist, at det er muligt at opnaa bedre Resultater, end Finansminister og Regering finder det for godt, men har tillige understreget, hvilken umaadelig Betydning Medlemsmassernes Aktivitet har i Løn- og politiske Spørgsmaal.

Arbejderne maa følge Tjenestemandenes Eksempel

Tjenestemandenes Optraeden er et lærerigt Eksempel for Arbejderne. Der er forøvrigt ingen Tvivl om, at Tjenestemandsmøderne havde deres store Indflydelse paa Formandskabets langvarige Overvejelser og paa den endelige Kendelse. Naar Kendelsen alligevel ikke blev bedre end den blev, saa maa dette ses i Forbindelse med den Passivitet, Arbejderne lagde for Dagen med Hensyn til Overenskomstspørgsmaalet.

Mange Fagforeninger har vel behandlet Situationen og fremsendt Krav. Men det var ikke i tilstrækkeligt Omfang, og det var i for høj Grad indadvendt. Hovedansvaret herfor bærer Ejler Jensen og hans Meningsfæller, der Gang paa Gang har anbefalet Arbejderne at holde Kaft og overlade til D.s.F.'s Forretningsudvalg at sige, hvad der skulde siges.

Denne Taktik gav ikke tilfredsstillende Resultater. Ejler Jensen og hans Meningsfæller har kapslet sig selv inde, de lader sig ikke paavirke af Arbejderne og stiller derfor de latterlig lave Krav, der kun honoreres med en Fønstre.

- 2 -

De Lager i Nykøbing S fik i Februar Besøg af en Mand, der udgav sig for Medlem af Studenternes Efterretningstjeneste og bad om Støtte til Bladet. Begge Lager afviste ham. Han blev anholdt af dansk Politi og oplyste da, at han var ansat af Gestapo for at efterspore illegalt Arbejde. Hans Navn er Repræsentant Brixhøj Nielsen fra Øster Vedsted. Han er eftersøgt af Ribe Politi for Overtrædelse af Prislovgivningen i stor Stil.

Krigsretten i Odense har den 8. Marts fældet tre Dødsdomme over unge Mænd, som siden Efteråret har siddet arresteret for Sabotage mod Værnemagten (Overklippede Telefonledninger m.v.). Det drejer sig om 3 Arbejdere, som alle er født i Bogense: den 18-årige Ove Toft Hansen, den 20-årige Anker Jørgensen og den 24-årige Willy Jensen. I alt fald den sidstnævnte har været arresteret siden Augustdagene og har således slet ikke overtrådt de Bestemmelser, for hvilke der foreskrives Dødsstraf. De danske Myndigheder er ikke blevet underrettet om Dødsdommene.

En tysk Soldat har i Vejrs dræbt en dansk Arbejder, Ejnar Jørgen Jørgensen, da denne var paa Vej fra sit Arbejde.

Under deres seneste Razziaer har Tyskerne ogsaa beslaglagt Bøger, som kan faas i enhver Boghandel, bl.a. af Martin Andersen Nexø, Hans Kirk og Nordahl Grieg. De Bøgerne ikke er forbudt, kan dog betegnes som gømligt Tyvteri, og enhver, der maatte blive udsat herfor, bør protestere kraftigt overfor de tyske Myndigheder.

Den 26/2 indfaldt 8 SS-Folk under Ledelse af Ole Bjørnbo, Dronninggaards Alle 7, Holte, sig paa Andersdal Kro, hvor de overfaldt Gæsterne, veltede Bordene og knuste Servicet - altsammen ifølge Bundejerens Forklaring for at hævne en SS-Mand, som efter at være vendt hjem fra Østfronten havde fået en velfortjent Omgang Kæde paa Holte Hovogade.

Statsradiofonien efterlyser for Tiden Folk, der ønsker pr. Kortbølge at sende en Hilsen til Slægtninge i Nordamerika. Det er ganske nabørbart Tyskernes Hensigt at give Danske i Amerika Indtryk af, at i Danmark har vi det saa frit og fredeligt som nogensinde og behandles paa det bedste af Tyskerne. Vølg derfor ikke Opfordringen. Støt ikke Tyskerne i deres Forsøg paa at blufte Nordamerikanerne.

Dammen hytter sine - endnu da! Den 18/2 blev den danske Nazist, Seehusen, som paa Hjørnet af Gøthelavsvej og Sallingvej skød en ung Mand ned, ved dansk Kæmpingens identifikation af ham for Forsøg paa Mord. Den tyske Censur forbyd Offentliggørelse af Dømmen, og Dagen efter Dømsafsigelsen krævede Tyskerne Seehusen udleveret. Da dette blev nægtet, bragte tysk Politi ind i Fængslet og befriede ham.

Tyskerne vil nu ikke alene bestemme Bladenes Indhold, men tillige deres Udseende, hvilke Artikler der skal paa Forsiden, hvorledes de skal sættes op osv. Desværre er ialtfald "Berlingske Tidende" og vistnok yderligere et Hovedstadsblad gaaet ind paa det tyske Forlangende. Hvides der mon overhovedet ikke national Ansættelsesfølelse i de Bladudgivere?

Den 10/3 overtog Gestapo Shøll-Huset i København. Der er ikke længere Plads nok i Døgnhuset.

Den berøgtede norske Justitsminister, Evinner Riisnæs, har krævet, at den sagkaldte nationale Arbejdsindsats skal gennemføres hensynsløst, og at Nordmændenes Madrationer skal sættes i Forhold til deres Arbejdsindsats. Han erklærede, at "Nasjonal Samling" er et Parti, hvis Lige Ret aldrig har skædet. Og deri har han ganske Ret. Han kunde have tilløjet - og som Norge aldrig mere vil skuel.

I Tyskland skal der nu gennemføres en storstilet Propaganda for at overbevise det tyske Folk om Hitlers Tvær som Hærfører. Det maa ogsaa siges at haste!

En omfangsrig Slagter sprang forleden af en Sporvogn samtidig med, at en lille tysk Soldat steg af. Resultatet blev, at Tyskeren veltede omkuld. Slagteren syntes meget ulykkelig herover, hjalp Tyskeren paa Benene, børstede hans Frakke pent af og sagde: Undskyld mange Gange, lille Beslytter, hvorpaa han forsigtigt løftede Tyskeren op paa Sporvognen - og skyndsomst forsvandt.

HITLERS VEJ MOD AFGRUNDEN -

Paa den saakaldte tyske "Heltedag" i Marts 1942 udtalte Hitler, at Tyskland i Løbet af den kommende Sommer vilde tilintetgøre de russiske Hære. Paa Mindedagen i 1943 beklagede han sig til Forsynet over "den ufortjente Krise", den tyske Hær havde befundet sig i under den forløbne Vinter, men erklærede, at Faren nu var overstaaet, og at man styrede mod Sejren. Paa Mindedagen i Aar var Hitler sat fra Bestillingen og erstattet af Storamiral Dönitz!

Det er ikke kun den tyske militære Ledelse, der er ved at være ked af Hitler. Orsaa de europæiske Vasalstater begynder aabenlyst at søge sig fri af Makterskabet. Det finske Folk har længe været træt af Krigen. For at undgå, at Folket begynde at handle paa egen Haand, indragede Hitler Paasidovi til Stockholm for at høre, paa hvilke Betingelser Finland kunde faa Vaabenstilstand. Hæmningen var ligetil. Det finske Folk skulde ikke kende Betingelserne, men blot informeres om, at de var saa frygtelig haardt, at det vilde være selvmorderisk at antage dem, og dernæst haabede Hitler og hans finske Lakajer at kunne holde det finske Folk i Ro endnu et Stykke Tid. Sovjetunionen slog imidlertid dette Spil over Ende ved ganske simpelt at offentliggøre Vaabenstilstands-betingelserne, saaledes at saavel det finske Folk som hele Verden kunde lære dem at kende. Det blev herigennem slaaget fast for alle, som endnu maatte tvivle, at Sovjetunionen fuldtud staar paa Atlantideklarationens Grund, og det bekræftedes endnu en Gang i Handling, at Sovjetunionen ikke ønsker at undertrykke andre Folk, men helt og fuldt bekender sig til Folkenes Solvbøstøttelsesret. Dette er værd at mærke sig for alle dem, der herhjemme har ladet sig bringe i Tvivl af den nazistiske Agitation!

Endnu da disse Linjer skrives, har Finland ikke officielt taget sin Beslutning. Det finske Folks Stilling er klar. Det ønsker Fred. Men Mannerheim-Folkene synes besluttet paa at ville lade deres Land slibe i Afgrunden sammen med den nazistiske Dødskaarre.

Mens Finnene saaledes aabenbart anser deres Frontafsnit for saa sekundært, at de kan tillade sig at trække Sagerne i Langdrag, har Rumænien indset, at Faren for, at Landet vil faa hele den Røde Hærs Kampkraft at føle, er overhangende, og den tidligere Udenrigsminister er derfor i Begyndelsen af Marts skiftet først til Ankara og dernæst til Cairo for hos Repræsentanter for Sovjetunionen, England og USA at erfare, paa hvilke Betingelser Rumænien kan klare sig ud af Krigen.

Ogsaa Bulgarien har forspurgt de Allierede om Betingelserne for at blive sluppet af Listen over Hitlers Vasalstater.

Aarsagen til dette pludselige Hastværk blandt Hitlers tidligere Forbundsfæller er ligetil. Det skyldes den Røde Hærs eksempclløse Sejre paa hele den lange Østfront. Praktisk talt uafbrudt siden November 1942 har den Røde Hær været i Offensiven og er gaaet fra Sejr til Sejr. Den tyske Hær er jaget Tusinder af Kilometer mod Vest, siden Hitler i September 1942 brovtonde erklærede, at ville erobre Stalingrad. De tyske Tab har været katastrofale. I de første 2 Aars Krig paa Østfronten mistede Tyskland og dets Vasaller 16 000 000 Mand i dræbte og Fanger. I Sommerslaget i Fjor mistede de omtrent en Million yderligere. Fra Vinterslaget iaar foreligger endnu ingen feldstandige Tal, men Tabene er næppe mindre end sidste Sommer. Hitler gør alt, hvad han kan for at forstærke Hæren. Sovjetpressen bragte fornylig en Udtalelse af to tyske Fanger, som fortalte, at de var taget til Fange af Engländerne i Afrika, udvækslet via Røde Kors, sendt til Tyskland og dernæst til Østfronten. Hitlers Legering er en Samling Gangstere, som ikke viger tilbage for noget Folkeretsstridigt eller konventionskrænkende Kneb. Men det vil ikke hjælpe dem.

Den nuværende Offensiv paa Sydfronten er en af de kraftigste i hele Krigen. Paa flere Afnit trækker Tyskerne sig saa hurtigt tilbage, at det har Karakter af panikagtig Flugt. Alt leder de i Hællen, ikke blot det tunge Materiel, men selv Geværer og Gasmasker. Den Røde Hær rydder frem paa den utrolig Fart - 30-40 km om Dagen er ikke usædvanligt. Det er derfor haabst at se nye Navne. De vil være forældede, naar Bladet kommer Læseren i Hænde. Kun saa meget kan siges: Den tyske Hærs Dage i Ultrafine er talte.

I denne Situation har Goebbels paany holdt en Tale om Krigssituationen. Han sagde heri, at der først rigtig var noget ved det, naar det var lige ved at gaa galt, saa man tør dømede, at den og Hitler er i deres Ek for Tiden. Indvidere sammenlignede Goebbels Tyskland med "Stormagterne" Athen, Sparta, Rom og Preussen - og heri kan vi for en Gangs Skyld være enige med hans Mening. De nævnte Stormagter vil ogsaa Hitlertyskland gaa under - og Midspunktet for dets Undergang er ikke længere fjært!

- 4 -

REAKTIONÆRE AFLEDNINGSMANØVRER
.....

Mens alle Verdens fremedstræbende Kræfter søger at finde det Felt, hvor de mest virkningsfuldt kan yde deres Indsats for at tilføje Nazismen dens endelige Nederlag og hidføre Krigens Afslutning, er der - ogsaa herhjemme - Kredse, som er optaget af helt andre Ting. Tilsyneladende uskyldige, men i Virkeligheden dødsens alvorlige for Nationen og Folket. Vi tænker her paa de ledende Kræfter i Foreningerne "Det frie Nord" og "Norden".

Disse Foreninger udfolder en af Tyskerne ganske uhammet Virksomhed, og der er næppe Tvivl om, at Medlemmernes overvejende Flertal følger dem af velmenende Aarsager. Alene fordi Foreningernes Afledningsvirksomhed paa Tyskernes Interesse, var en Omtale af deres Virksomhed paa sin Plads. Nu har yderligere Bladdiskussionen mellem General With og Bankdirektør Bramsnæs angaaende Foreningernes Sammenslutning vist Bevegelseernes sande Karakter.

General With udtaler, at han intet har imod en Sammenslutning nu, da "Norden" ogsaa arbejder for nordisk Samarbejde paa Forsvarets Omraade. Bramsnæs derimod er ikke meget stamt for Sammenslutning, da det er den reaktionære Skibsreder A.P. Møller, som finansierer "Det frie Nord".

I denne Diskussion er det offentligt sagt, hvad man længe har vidst, at det er de mest folkefjendtlige og reaktionære Kræfter, der staar bag "Det frie Nord", og man forstaar saa godt, at Hr. Bramsnæs ikke aabent tør gaa i Samarbejde med disse Kredse. Det vilde nemlig betyde, at alle folkelige Foreningers kollektive Tilslutning til Foreningen "Norden" straks vilde ophøre.

Det er forevrigt mærkeligt, at demokratiske og faglige Organisationer tilslutter sig denne Forening, som ikke har taget den mest naturlige og nærliggende Opgave op, nemlig Kampen mod Nazismen - men som ikke desto mindre proklamerer fælles nordisk Forsvar, ikke i den kæmpende Antifascismes, men i de imperialistiske Evidfinners Aand. I det hele taget har denne Nationalbankdirektør, Foreningens Formand, Gang paa Gang vist sin folkefjendtlige Indstilling. I April 1940 maaned han den magiske "onde Cirkel" frem for at faa Lønningerne skåret ned. I Efteraaret 1943 var han meget aktiv for at faa dannet en ny Regering eller et Administrationsraad. Og nu, hvor det gælder at faa Krigen bragt til Afslutning, virker han for at passivisere Folket ved at tale om nordisk Forsvar.

Dette sidste er en lige saa folkefjendsk Gerning som Talen om den "onde Cirkel" og Arbejdet for "Regeringsudnævnelse". Det er ikke i Folkets og Fremskridtets Interesse, men for Folkefjendernes, Reaktionens og Nazismen, han virker.

Med en Kreds af Mænd fra A.P. Møller til Bramsnæs paa Kommandobroen er det ikke Samarbejde, Sikkerhed, Fred og Fremskridt for Nordens Folk, men Splid, Tvedragt og Usikkerhed, disse Foreningers Virksomhed - samlet eller enkeltvis - tilsigter.

NAZISTERNES NYESTE FALSKNERI
=====

Det var klart, at Nazityskernes falske Flyveblad, som var betitlet "Land og Folk" og foretoges at være udsendt af Danmarks kommunistiske Parti, ikke vilde forblive det eneste Forsøg paa at vildlede det danske Folk. Nu har de igen været ude med et Stykke Papir med Navnet "Land og Folk". Det er lavet mere dunkelvovent end det første. Det indskrænker sig nemlig ikke til at skrive om blodige Opgør og Sevjet-Danmark, men bringer ogsaa Artikler, som er hentet fra det sidst udkomne rigtige Nummer af "Land og Folk", nemlig Artiklerne "Skattesnydcernes Navne" og "Strejke i Nordjylland". Dette er dog ikke Toppunktet af Træthed. Det naas i en lille Notits, hvori man angriber Nazisterne for at have udgivet et falsk Nummer af "Land og Folk" og forsikrer, at "dette Nummer er ægte".

Hensigten er tydelig: For at bringe Forvirring og Uenighed i Modstandsfronten tilslører de deres Provokationer med Artikler fra "Land og Folk". Herved bliver det vanskeligere at skelne mellem falsk og ægte. For at forebygge Misforstaaelser gør vi opmærksom paa, at kun de Udgaver af "Land og Folk", hvis Indhold stemmer overens med Indholdet i de af det kommunistiske Parti i Masseoplag udsendte Brochurer "Vi kæmper for et sandt Demokrati - " og "Fagbevægelsens Voj", er Udtryk for Kommunisternes Politik, og alle andre Blade kan derfor uden Hensyn til Navnelighed blankt afvises som Falsknerier.

Nazisterne vil ikke faa Held med deres Provokationer.

UDENRIGSMINISTERIET GAAR STADIG TYSKERENS ARINDE

Det har siden 29. August knebet stærkt for nogle af Departementscheferne med at finde Grænsen for Samarbejdet med Tyskerne. Været synes det at være i Udenrigsministeriet. Her har Direktør Svemingsen været overmaade behjælpelig i enhver Henseende. Han var blandt de ivrigste for at faa Kongen til at udnævne en ny Regering, og hans Tjenstvillighed synes ikke at kende Grænser.

Hans sidste "Bedrift" er en Meddelelse til den legale Presse, som fandtes offentliggjort Søndag den 15. Marts, og hvori det bekendtgjordes, at det fra og med den 15. Marts ikke var tilladt at fremvise Film fra Lande, der er i Krig med Tyskland.

Det er ubegribeligt, at Embedsmændene i Udenrigsministeriet vil svinde deres Hænder til ved at tage Modansvaret for hvert nyt af Tyskernes Overgreb. Ser de da ikke, hvor det bæret hen, og kender de ikke det danske Folks Indstilling? Det danske Folk kræver, at der nedlægges skarp og vedholdende Protest mod ethvert tysk Indgreb i vore Forhold. I mange Tilfælde vil Protesten medføre, at de tyske Planer opgives, men selv om det ikke sker, saa bør der alligevel protesteres. Saa er der rene Linjer, saa staa Tyskerne alene med Ansvaret og Vanskelighederne.

Som det gaar nu, gør danske Embedsmænd sig modansvarlige. Regnskabet herfor skal nok til sin Tid blive gjort op - o; det danske Folk vil som hidtil fortsætte sin Boykot af tyske Film - ganske uanset Hr. Svemingsens, Bestræbelser.

DEN TYSKE UDPLYNDRING

I 1943 købte alene Automobilreparationerne for Værnemagten sig til 33,8 Millioner Kroner, og det danske Folk maar betale via Clearingkontoen. Reparationerne var fordelt paa ca. 200 Fikser. Vi anbefører nedenstaaende de 10 største Værnemagere i denne Branche med Angivelse af deres Besættning med Værnemagten i 1943:

Dansk Automobilbyggeri, Silkeborg.....	1 470 000	Kr.
Hans Lystrup, København.....	1 390 000	-
A/S T. Hojber & Co., København.....	1 033 000	-
Aarhus Motor Co., A/S.....	976 000	-
Super Service A/S, København.....	902 000	-
Motor-Contralen, Ålborg.....	744 000	-
Danudko A/S, København.....	680 000	-
Bruhns Mftf. A/S, Esbjerg.....	651 000	-
A/S Fehr & Co., Odense.....	589 000	-
Veigt & Rasmussen, Sønderborg.....	507 000	-

Og her følger saa en lille Oversigt over, hvad de tyske Tropper i Danmark, fortarer af rationerede Varer. Til Brug i Januar Kvarteral har Værnemagten rekvireret:

28.500 Stk. Rugbrødskort à 25 Markor à 1 kg	500 g
30 000 - - - - -	500 g
125 - - - - -	500 g
30 500 - - - - -	300 g
28 500 - - - - -	250 g
25 000 - - - - -	500 g
214 500 Røgetkort med Brød og Smør	
100 000 Kødskort à 16 Markor à 125 g	

Ovenstaaende Tal giver et lille Indblik i, hvor Landets Penge og Landets Varer gaar hen!

RADIOKOMMENTATORNERNE skrællerer i Fræthed. De tror at kunne gøre det i Sikkerhed, fordi de er anonyme. Prædiken er de som Regel overfor Kommunisterne. Som nu foreleden, hvor en af disse modige Herrer stod og forklarede, at han fremtidig gerne vilde indskrænke sig til at kommentere de Artikler, som havde staaet i det rigtige LAND OG FOLK - hvis blot det kommunistiske Parti vilde meddele ham, hvilket der var det rigtige. Som om han ikke vidste Forskel paa falsk og egte. Han er jo selv Medforfatter af de falske Numre - som delvis laves, for at give ham noget at tale om. Naa, det vil ikke være saa forfærdelig længe, før det danske Folk faar Lejlighed til at kommentere de Herrerens Kommentarer, og vi kan love dem for, at det vil ske paa en Maade, der udelukker enhver Mulighed for at tage fejl!

- 6 -

(forts. fra Forsiden)

Arbejderne har indset det håbløse i denne Optræden. Derfor faar Arbejdspladser og Fagforeningerne Maale og fremsætter Krav om fuld Dækning for Prisstigningerne. Denne Bevægelse var i Gang før 9. Marts og tog kraftigt til i Dagene derefter.

Ejler Jensen maa forstaa, at det nu er Alvor, og at han maa sætte alt ind for at faa den elendige Kændelse af 20. Februar ændret. Det kan nemlig lade sig gøre. Det er sket før. I 1940 blev Mandagen tvunget til tre Maanedes efter at have skåret Dyrtidstillaget ned og sat "Prisstigningskommissionen" ud af Kraft, at give det saakaldte Brødtillæg.

Noget i samme Retning ønsker Arbejderne i Dag. Uretfærdigheden fra Februar maa smarest bringes ud af Verden. Det kan ske, dersom Arbejderklassen i By og paa Land som een Mand rejser sine Krav.

Alle maa være med. Og saa D.S.F.'s Forretningsudvalg. Bedst vilde det være, om Forretningsudvalget vandrede i Aktivitet med det samme og ikke ventede, til Delegationerne fra Arbejdspladserne oversvømmer Kontorerne i Rosenørns Alle!

FRA ARBEJDSPLADS OG FAGFORENING

LYDER PROTESTERNE

Som allerede berørt ovenfor, har Arbejderne indset det håbløse i den Optræden, Ejler Jensen og hans Meningsfæller hidtil har lagt for Dagen, naar det gjaldt Varetagelsen af Arbejdernes økonomiske Interesser. Stærkere og stærkere lyder Kravene fra Arbejdspladser og Fagforeninger om Andring af den elendige Februar-Kændelse, saaledes at der ydes fuld Dækning for Prisstigningerne.

Det er ganske lærerigt at se, hvorledes de Partier og Blade, der ellers er ved at revne af fede Ord om nationalt Sammenhold, tør sig i denne Situation. Med al ønskelig Tydelighed tilkendegiver de, at det nationale Sammenhold ikke skal gælde, naar det drejer sig om Arbejdernes Lønning. Er Tjenestemandens Protestmøder blev omtalt i stort Udstyr med Billeder og fede Overskrifter - men Arbejdernes Protestmøder forsøger man at tie ihjel. Ritzaus Bureau nætter simpelthen at udsende de mange Protestresolutioner (for Skams Skyld gør de engang imellem en Undtagelse), de store Hovedstadsblade nætter at optage Resolutionerne, naar de tilsendes dem direkte. "Politiken", som ellers saa flittigt forsøger at bore sig ind i Arbejderhjemmene, kan ikke drive det til mere end en ubetydelig Notits om, at der her og der protesteres, skønt Redaktionen paa sit Bord - eller vel rettere i sin Papirkurv - har liggende adskillige Udtalelser fra store Arbejdermøder. Kun "Socialdemokraten" har bragt de Resolutioner, der hidtil er vedtaget, men heller ikke dette Blad har ofret Arbejdernes Aktion naar den samme Omtale og Spalteplads, som det ofrede paa Tjenestemandene.

Alle kranpegtige Bestræbelser for at dæmpe op for Proteststormen vil dog vise sig frugtesløse. Vil Dagbladene ikke bringe Meddelelser om Aktionens Forløb, saa vil det ske paa anden Vis. Fra Arbejdsplads til Arbejdsplads, fra By til By, fra Landsdel til Landsdel skal Oplysning spredes om det stadig voksende Omfang, som Protestaktionen mod Lønkændelsen faar.

Vi bringer nedenstaaende en Oversigt over de Arbejdspladser og Fagforeninger, der ifølge Meddelelse i "Socialdemokraten" indtil den 14. Marts har vedtaget Resolutioner mod Lønkændelsen: B & W, Refshalevej, (2400 Arbejdere), B & W, Christianshavn, Furvain, B & W, Tegholm, Nordisk Kabel og Traad, Industri Syndikatet, Nordhavnsværftet, Titan, Atlas, Glud & Konstrand, Reitanes Hervej, Nordmark 3 (G.M.), Hirschstrungs Uldfabrikker, Carlsberg Bryggerierne (2000 Arbejdere), Houlborg, Fallesklubben, F.B.S., Rich. Møller, Raadmændsgade, Pandrarbejderne, Silkeborg, Arbejdere paa Kommunehospitalet, Snekernes og Stølermændenes Fagforening, Industriarbejdernes Fagforening, Papirindustriarbejderne, Nørrebro Afdeling. Endvidere har Fallesorganisationen i Køge, Randers og Aarhus protesteret. Det er muligt, ja sandsynligt, at Listen over protesterende Arbejdspladser og Fagforeninger er endnu større. Kommunikationsforholdene er jo ikke ideelle for Tiden. Men Meddelelse vil naa frem, og den vil omgaaende blive formidlet videre, saaledes at ingen kan være i Tvivl om Alvernen i Arbejdernes Krav:

FULD DÆKNING FOR PRISSTIGNINGERNE !

LAND OG FOLK

Nr. 41

Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

31. Marts 1944

Fra DANMARKS FRIHEDSRAAD:

9. April 1944

Den 9. April 1944 afsluttes Danmarks fjerde Aar under Fremmedvældet. I intet af Besættelsens tidligere Aar har vort Land maattet lide saa meget under Nazismens Voldsmetoder, Retsbrud og Vilkaarlighed som i det nu forløbne. Men alligevel passerer vi denne 9. April under lykkeligere Vilkaar end de tidligere; thi Aaret, der gik, bragte os den befriende Afklaring i vort Forhold til Besættelsesmagten, og Aaret, der kommer, vil bringe os vor Frihed tilbage.

Folkets Vilje og Evne til aktiv Kamp mod Nazismen førte til den 29. August 1943, og da den Regering, der havde sat sig som Maal at bygge Bro mellem danske og tyske Interesser, maatte ophøre at fungere, var Vejen banet for en Udvikling, der vil blive af afgørende Betydning for vort Lands Fremtid. Indadtil førte Tyskernes Overtagelse af den fulde Magtudøvelse til en enestaaende Styrkelse og Samling af de antinazistiske Kræfter i Landet, og udadtil viste Begivenhederne Danmarks sande Ansigt. Først med den 29. August blev det aabenbart for Verden, at vort Land uden Forbehold ønsker at indtage sin Plads blandt de kæmpende Demokratier.

Vi har maattet sande, at Kampen koster Ofre. Med Henrettelser, Tugthusstraffe, Deportationer og Massearrestationer har Tyskerne søgt at komme den danske Frihedsbevægelse til Livs. Ved Jødeprogromer, Gidsselfængslinger, politiske Hævnattentater og provokatoriske Hærværkshandlinger har de hjemlige og fremmede Nazister villet skræmme og splitte Befolkningen. Men Fronten har ikke vaklet noget Øjeblik, og Folket har uden Tøven eller Tvivl ydet den sin Tilslutning og Støtte. Den ensrettede nazistiske Propaganda i en censureret Dagspresse og en tyskdirigeret Radio er prelet af mod Danskernes Retsind og sunde Sans. De Personer, der har ladet sig benytte som

Talerør for Besættelsesmagtens Interesser, er blevet mødt med Foragt, og Befolkningens store Flertal har anerkendt Nødvendigheden af at uskadeliggøre betalte Angivere, der under Beskyttelse af Tyskerne arbejder for at bringe ærlige Landsmænd i Gestapos Fængsler.

Danmarks Krig mod Tyskland føres Dag for Dag ubønhørligt videre. Ikke af regulære Troppstyrker i aaben Mark, men af offervillige Mænd og Kvinder, der paa egen Haand har dannet Grupper og Organisationer. Alligevel er hver eneste Kamphandling Led i en samlet Strategi, der tilsigter og opnaar at ramme Fjenden paa følelig Vis. Uden nogen Form for militær Tvang er der skabt en Disciplin, der alene bygger paa den enkelte Gruppens, den enkelte Frihedskæmpers Dømmekraft og Retssans. Derfor er de nazistiske Attentater ikke blevet besvaret med Hævmord, og derfor har Sabotagen ikke haft Karakter af Demonstration, men af maalbevidste Angreb paa den tyske Krigsmagts Interesser. Den Enighed og Styrke, der hidtil har kendetegnet den danske Front, vil ogsaa præge dens Indsats i den afgørende Kamp, som alle Europas undertrykte Nationer haaber og venter staar for Døren.

Hidtil har det været Sabotagen, der var vort vægtigste Vaaben i Kampen. Men eftersom Krigsafslutningen rykker nærmere, træder andre Opgaver i Forgrunden. Allerede i Januar besluttede DANMARKS FRIHEDSRAAD indtil videre at stille Sabotagen i Bero for at samle Kræfterne om den Indsats, en Allieret Invasion fra Vest vil kræve af os. Hvis de allierede Tropper lander paa dansk Grund, maa Frihedsbevægelsen være beredt til at yde dem al mulig Støtte. Og skulde Tyskerne som Følge af Nederlag andetsteds blive trunget til at trække sig tilbage fra vort Land, maa vi være i Stand til at forhindre dem i de Ødelæggelser af Virksomheder og Værdier, som de i Henhold til den

brændte Jordes Politik har forøvet under deres øvrige Rømninger.

Effektiv Hjælp til Befrielse, virkningsfuld Svækkelse af den tyske Hærs Kampkraft og Beskyttelse af dansk Ejendom er de Opgaver, der skal løses i det endelige Opgørs Stund.

Ikke alene de, der hidtil har deltaget direkte i Frihedskampen, men enhver Dansker, der af Hjertet ønsker vort Lands Frihed, vil melde sig til Tjeneste, naar der kaldes til Handling. Hvad enten Ventetiden bliver kortere eller længere, skal vore allierede Vaabenbrødre finde os vilige og beredte til Kamp for det fælles Maal.

Paa Tærskelen til Besættelsens 5. Aar — Befrielsens Aar — mindes DANMARKS FRIHEDSRAAD alle danske Frihedskæmpere, der er myrdet og henrettet af Nazisterne. Raadet sender sin Hilsen til de Kammerater, der lider i tyske Fængsler og Koncentrationslejre, til alle, der har maattet drage i Landflygtighed paa Grund af deres Overbevisning eller Race, til alle, der sørger over Tabet af deres Paargørende, til de tusinde Danske, der ude i Verden kæmper for Danmarks Frihed, til vore hjemlige Medkæmpere og hele det danske Folk, der hverken har ladet sig lokke eller kue af de nazistiske Undertrykkere!

Hvert Offer, der er bragt, og som Fremtiden vil kræve, er med til at berede Vejen for Danmarks frie Fremtid!

DANMARKS FRIHEDSRAAD

Lønkendelsens Revision

Overalt i By og paa Land protesteres der mod Lønkendelsen. Fra Arbejdspladser, Fagforeningsgeneralforsamlinger, Fagforeningsbestyrelser, ja endog fra Hovedbestyrelser indløber der Protester.

Vedtagelserne viser, at det ikke alene drejer sig om at fremhæve Utilfredsheden med Formandskabet, men ogsaa — og i nok saa høj Grad — om at faa Kendelsen taget op til Revision. Til Trods for Kravets Beskedenhed og Retfærdighed vil dog hverken Ritzaus Bureau

eller den borgerlige Presse omtale denne Bevægelse, der i Omfang og Dybde langt overgaar det Røre, der i Vinter var i Tjenestemandskredse. Den socialdemokratiske Presse har været ene blandt Dagbladene om at omtale Bevægelsen. Men hvilken Omtale! Sammentrængt paa et lidet iøjnefaldende Sted, med en enspaltet Overskrift, uden Kraft eller Bid er denne Omtale kun lidet egnet til at styrke og bane Vej for Arbejdernes Krav. Dengang det gjaldt Tjenestemændenes Møder, kunde saantlige Dagblade bringe stor Reportage med trespaltede Overskrifter og mange Fotografier. Skulde almindelige Arbejdere ikke være værdige til samme Behandling?

Nuvel, denne Fortielse og Lunkenhed gør det nødvendigt at sætte endnu kraftigere ind fra Arbejdernes Side. Arbejderne maa paa utvetydig Maade gøre saavel Redaktionerne som Fagbevægelsens Ledere klar over, at Kravet om Kendelsens Revision ikke er et utopisk Ønske, men et livsvigtigt Krav, der maa og skal opfyldes. Hvor skriftlige Henvendelser ikke kan overbevise de Herrer, maa Deputationer møde op.

D. s. F. dropper 1. Maj

D. s. F.s Forretningsudvalg har vedtaget, at der ikke skal foranstalles Møder paa 1. Maj-dagen. Udover at fremstille et Majmærke, som Arbejderne opfordres til at bære, vil der ikke blive foretaget noget. — Denne Beslutning kan ikke skarpt nok fordømmes. Netop i Aar, da Arbejdsgivernes Nej-Politik fejrer sine største Triumfer, var der Grund til at samle Arbejderne til magtfulde Møder, hvor der protesteredes mod denne Politik og mod Formandskabets skændige Kendelse, og hvor man krævede Kendelsens Revision, saaledes som det er sket i de talrige Protester.

Denne Ledernes Øpgivelse af en 55-aarig Tradition uden Kamp og Undladelse af at benytte den bedst tænkelige Lejlighed til at præcisere Arbejdernes Stilling og Krav vil sætte sine Spor paa danske Arbejders Forhold i Tiden, der kommer.

Forholdene paa B. & W.

Gennem 6 Uger har B. & W. Arbejderne Gang paa Gang været forhindret i at gaa i Arbejde paa Grund af Telefonbomber. Meget forstaaeligt har de ikke ønsket at risikere Liv og Lemmer ved en eventuel Eksplosion. Da Virksomhedens Terræn er meget stort, var en Opringning om Morgenen ensbetydende med en tabt Arbejdsdag, thi en »Undersøgelse«, der strækker sig over en Time eller to, maa selv sagt betragtes som ganske utilstrækkelig.

En Overgang forekom Opringningerne ret hyppigt, og det førte til, at det kun blev en Brøkdel af Ugelønnen, Arbejderne gik hjem med om Fredagen. Firmaet, der tjener tykt, har ikke villet yde Betaling for tabt Arbejdstid, og Arbejderne satte sig derfor i Bevægelse for at faa udbetalt Penge af Arbejdsfordelingskassen for den Tid, der gik tabt. Ogsaa her mødte de Vanskeligheder. I al Stilfærdighed er der mellem Myndighederne, Arbejdsgiverne og D. s. F. truffet en Ordning, som ikke alene gælder for B. & W., men for hele Landet. I Henhold til denne kan der ydes Betaling for 1—2 Timer ved Arbejdsstandsning efter Opringning om Bomber. Arbejdsstandsningen maa dog ikke vare mere end to Timer, og sker der yderligere Opringning samme Dag, varskoer Arbejderne ikke.

Denne Ordning er skandaløs, baade hvad Penge og Foragt for Menneskeliv angaar. B. & W. Arbejderne protesterede da ogsaa omgaaende og forlangte at blive varskoet, saa ofte der blev ringet om Bomber. Onsdag den 15. om Morgenen blev der igen meldt om Bomber, hvorfor Arbejdet ikke kom i Gang denne Dag. Virksomheden svarede med at indklage Arbejderne for den faste Voldgiftsret for Brud paa Overenskomsten — altsaa den af D. s. F. udenom Arbejderne indgaaede Overenskomst!

I den faste Voldgiftsret erkendte Ejler Jensen, at det drejede sig om Brud paa Aftalen, og procederede for en lempelig Bod. Trods Septemberforligets Bestemmelser om Ret til Arbejdsnedlæggelse, naar Liv, Ære og Velfærd staar paa Spil, dømte Voldgiftsretten hver en-

kelt af Arbejderne til at betale en Bod paa 80 Kroner.

Under Forhandlingerne havde alt Arbejde ligget stille, og der var ved direkte Forhandling med Firmaet opnaaet Aftale om, at Arbejderne fremtidig skulde have Meddelelse om alle »Telefonbomber«, hvorefter det skulde staa den enkelte frit, om han vilde forblive paa Pladsen eller forlade den. Muligheden for en Afvikling af Konflikten var saaledes til Stede. Men Voldgiftsrettens Dom var en skrap Udfordring til Arbejderne, og paa et Møde Mandag den 20. Marts, hvor Repræsentantskabet foreslog, at Arbejdet skulde genoptages, vedtoges en Resolution om, at Arbejdet skulde hvile, til Boden var eftergivet, og Arbejderne af Firmaet fik udbetalt et til Boden svarende Beløb. Det er indlysende, at dette Standpunkt ikke kunde opretholdes. Gennem 6 Uger var det minimale Beløb, Arbejderne havde haaret hjem i Løn hver Uge. De havde ingen Hjælp faaet, hverken af Firmaet eller Fagbevægelsen, men været overladt helt til sig selv. For at opretholde Livet havde de maattet sælge af Bohave og Klæder. Derfor maatte det Tidspunkt snart komme, da Arbejderne gik i Arbejde igen.

B. & W. Arbejderne, der i den sidste Tid har foretaget Afstemning efter Afstemning og holdt sammen, valgte at gaa i Arbejde i Enighed, saaledes som de havde forladt Arbejdet i Enighed. Beslutningen herom blev truffet Onsdag den 22., og Arbejdet genoptoges Torsdag Morgen. Man havde paa dette Tidspunkt opnaaet at blive varskoet om alle »Telefonbomber«.

Men hermed er Kampen mod Telefonbombernes Følger ikke slut:

Bestræbelserne for at faa den faste Voldgiftsrets Bod annulleret gaar videre.

Kravet om fuld Dækning af Fordelingskassen for tabt Arbejdstid opretholdes stadig.*

Og sidst, men ikke mindre vigtigt: Krav om Krigsrisikotillæg og Krigsulykkesforsikring vil nu blive stillet, og de maa og skal indfries.

»Telefonbomber«

Hvem Ophavsmændene til Telefonbombningen er, vides i Almindelighed ikke. Men saa meget kan dog slaas fast, at det er uansvarlige Elementer, og uansvarlige Elementer vil i denne Forbindelse sige Folk, der intet har med Frihedsbevægelsen at skaffe, og Folk, der handler uden Hensyn til Arbejderne.

Det er fuldt korrekt, naar Arbejderne forlader Virksomheden ved enhver Opringning om Bomber. Derved risikerer de ikke Liv og Helbred, og de vender Telefonbomberne mod Tyskerne.

Men det betyder ikke, at dermed er den Sag i Orden. Den har nemlig ogsaa en anden Side — og det er de Ulemper, den medfører for Arbejderne. Til Trods for, at Telefonbomberne som oftest rettes mod Firmaer, der skovler Penge ind ved at arbejde for Tyskerne — Penge, der betales af Nationalbanken — har Arbejderne ikke kunnet opnaa Betaling for den tabte Arbejdstid. Bestrebelse for at opnaa Dækning gennem Arbejdsfordelingskassen har hidtil kun givet utilfredsstillende Resultat (se Artiklen om Forholdene paa B. & W.). Hver Telefonbombe betyder derfor et Greb i Arbejderens Lonningspose, og da disse Opringninger overfor visse Firmaer foretages Gang paa Gang, siger det sig selv, at det er en stor, ja ofte for stor Belastning for Arbejderne. Resultatet bliver Nød og Forarmelse i Hjemmene, og dette medfører igen, at Arbejderne tvinges til at være Telefonvarslerne overhørig og derved risikerer at udsætte sig for den alvorligste Fare.

Sabotagen mod den tyske Krigsproduktion maa derfor foretages paa en Maade, der tager mere Hensyn til Arbejderne. Langsomt og daarligt Arbejde, Upaapasselighed ved Forsendelse og Ekspedition er særdeles virksomme Midler, og desuden findes talrige andre Muligheder for at sabotere Krigsproduktionen, uden at det økonomisk rammer den paagældende Virksomheds Arbejdere.

Arbejderne maa derfor tage Afstand fra »Telefonbomberne«. Men Bestrebelse for at faa fuld Dækning for tabt Arbejdsfortjeneste maa naturligvis fortsættes, og da de Undersøgelser, der foretages efter Opringningerne, i mange Tilfælde er baade utilstrækkelige og

særdeles overfladiske, maa der paa alle Virksomheder, der er udsat for Opringning om Bomber, kræves Krigsrisikotillæg og Krigsulykkesforsikring.

Ejler Jensen i Bevægelse

Der er al mulig Grund til at bemærke Ejler Jensens Udtalelser paa det socialdemokratiske Informationsmøde i Odense Søndag den 19. Marts. Ikke alene brændemærkede han Formandskabet som en arbejderskadelig Institution og krævede dets Afskaffelse, men han gik ogsaa ind for, at Arbejderne skulde tilbageerobre den frie Strejkeret. Dette Standpunkt afviger stærkt fra Ejler Jensens Udtalelser paa Mødet paa Roskilde Højskole i September 1943, hvor han gav Udtryk for, at Strejker ikke skulde tillades i samfundsvigtige Brancher. Man kan næppe bedømme Ejler Jensens sidste Udtalelser anderledes, end at han maa have opgivet sit Standpunkt fra Roskilde-Mødet, og det skal ikke bebrejdes ham. Det er jo kun godt, at han har villet lære af Arbejderne og Forholdene.

Det er dog en Fejl ved Ejler Jensen og hans Medarbejdere, at de først vil have Formandskabet fjernet efter Krigen. Hvorfor denne Langmodighed? Formandskabet har allerede lavet Ulykker nok og maa afskaffes hurtigst muligt. Muligvis hænger denne Langmodighed sammen med, at Ejler Jensen ikke mener, det er nødvendigt at faa Lønændelsen taget op til Revision. Hans Kongstanke er jo at faa Priserne sænket. Der findes ingen indenfor Arbejderkredse, som vil indvende noget herimod. Tværtimod vil han kunne paaregne al mulig Støtte. Arbejderne hilser ethvert Resultat paa dette Omraade velkommen, men denne Indsats overflødiggør ikke en Revision af Lønændelsen. Tidspunktet er imidlertid nu inde, da han, der har taget det mægtige Skridt fra Strejkeforbud til fri Strejkeret, ogsaa bør tage Skridtet fra Resignation overfor Lønændelsen til kraftig Indsats for dens Revision.

Jo hurtigere Ejler Jensen tager dette Skridt, jo bedre for danske Arbejdere.

**Giv Land og Folk videre til Kolleger og Arbejdskammerater.
Men forsigtigt!**

Snigmorderne er Gestapofolk

Mordforsøget paa Folketingsmand og Landsretssagfører Poul Hjerminde er kendt fra den legale Presse. Hvad der derimod ikke er kendt, er, at det danske Politi havde anholdt Gerningsmanden, men maatte udlevere ham til Tyskerne.

De nærmere Omstændigheder er følgende: Da det danske Politi umiddelbart efter Attentatforsøget blev tilkaldt, opholdt Attentatmanden og en af hans Hjælpere sig endnu i Nærheden af Landsretssagførerens Kontor. Det lykkedes imidlertid kun Politiet at faa Tag i Revolvermanden, som øjeblikkelig førtes op paa Kontoret, hvor han konfronteredes med Landsretssagfører Hjerminde, der genkendte ham, hvorefter han under stærk Politiskorte førtes til Politigaarden. Naar Eskorten maatte gøres ekstra stærk, skyldtes det, at det danske Politi havde bemærket 10—12 civilklædte Gestapofolk luske rundt i de tilstødende Gader.

Ud paa Aftenen blev der ringet fra Gestapo til Politigaarden, og Manden forlangtes udleveret. Det var en meget farlig, længe eftersøgt Forbryder, forklarede Gestapo. En Desertør fra det norske SS, som man længe havde været paa Sporet af. Uheldigvis opgav Gestapo i første Omgang et andet Navn end det, Revolvermanden havde legitimeret sig med overfor det danske Politi, saa man kunde med fuld Ret svare, at der ikke i det danske Politis Varetægt fandtes en saadan Person. Det varede dog kun faa Minutter, før Gestapo var der igen, denne Gang med det rigtige Navn, og Politiet blev nødt til at udlevere Forbryderen.

Denne Episode beviser tilfulde, at det er Gestapo, der arrangerer og udfører Snigmordene. Det stemmer ogsaa overens med de Oplysninger, den til til Sverige flygtede Civilingeniør Erling Foss for nylig gav i et Brev. Heri hed det, at en Mand havde taget Opstilling udenfor hans Bopæl. Det var let at se, at Manden stod med en Maskinpistol under Frakken, og alt tydede paa, at han var ude for at begaa et Mord. Det blev der dog intet af. Ingeniør Foss genkendte straks Manden. Under et Fængselsophold paa Dagmarhus havde han set Manden forhøre andre danske Fanger. Han var derfor straks klar over Faren og reddede sig bort.

Det har længe været klart, at Hensigten med Snigmordene er at skabe Usikkerhed og Frygt, ja, Panik i det danske Folk og dermed faa store Dele af Folket til at vende sig mod den nationale Modstand. Men det er først nu, det staar fuldstændig klart, at Snigmordene udføres direkte af Gestapo. Saa svage er altsaa Tyskerne, at de end ikke er i Stand til at kamouflere deres Provokationer med danske Quislin-

ger uden direkte Forbindelse med og Beskyttelse af Gestapo.

Det viser tillige, hvor haabløse deres Forsøg er. Det vil ikke lykkes dem at forvirre og kue det danske Folk. Det vil fortsat holde ubrydeligt sammen, og det vil med Rette kræve, at de Gestapofolk og Nazister, der er skyldige i disse gemene og nederdrægtige Mord, vil blive behandlet som de Forbrydere, de er.

Gøgeæg!

Et illegalt Blad, »Den danske Parole«, bringer bl. a. en Del Citater fra svenske borgerlige Blade. I et af disse hedder det, at »Moskva har fundet det formaalstjenligt at grave den ulysesalige Katynaffære op igen«. I et andet, om Polens kommende Grænse, konstrueres der store Modsetninger mellem Sovjetunionen paa den ene Side og England og USA paa den anden Side.

Det forekommer os at være ret ejendommelige Meddelelser at bringe i et dansk illegalt Blad. Mon det ikke er gaaet op for alle — undtagen altsaa for Redaktøren af Den danske Parole — at Katynmordene er begaaet af Tyskerne, og at det drejede sig om en Provokation Magen til Rigsdagsbranden. Saavel Katynmordene som de indbyrdes Forhold mellem de forenede Nationer er som bekendt Goebbels' kæreste Emne og det, han stadig tyer til, naar han skal bortforklare de mange Nederlag paa Østfronten.

Spørgsmaalet er da: tager man bevidst disse Nazihistorier fra svenske Blade og forsøger at gøre dem mere troværdige ved at bringe dem i illegale Blade for at svække det danske Folks Modstandsfront, eller er de slumpet med af Godtroenhed?

Enten disse Artiklers Fremkomst nu skyldes den ene eller den anden Aarsag, saa bør det ikke tolereres, at saadanne nazistiske »Gøgeæg« anbringes i den illegale Presse.

RETTELSE: I forrige Nummer af LAND OG FOLK var den lille Opsats »VÆR FORSIGTIG« desværre blevet mindre let forstaaelig, da et Par Ord var faldet ud under Renskriften. Meningen var at opfordre enhver, som maatte modtage Underhaandsoplysninger om forestaaende Razziaer, Advarsler o. l., til at behandle saadanne Oplysninger med den største Forsigtighed og Diskretion for ikke — som det er sket i en Række Tilfælde — ved tankeløs Aabenmundethed at bringe den advarende eller hans Hjemmelsmand i Fare og dermed eventuelt forhindre, at andre senere blev advaret. Altsaa kort og godt: VÆR FORSIGTIG med, hvad du siger. TI STILLE med, hvad du ved, dersom det ikke direkte angaar andre!

Den 26/3 bragte PRAVDA nedenstaaende Leder:

Den røde Hær har naaet Statsgrænsen

»Den 25. Marts blev en mindeværdig Dag i Fædrelandskrigens Annaler. Den Dag affyredes i Moskva en Salut fra 324 Kanoner, som bragte Fædrelandets Tak til de tapre Tropper, der under Marskal Konjef's Ledelse havde naaet Floden, Pruth og dermed Statsgrænsen paa en Strækning af 85 km. Den Røde Hær fejrer de tyske Fascister ud af Sovjetlandet, og den Dag er ikke langt borte, da der ikke vil være en eneste tysk Soldat tilbage paa vor Jord.

Tankerne gaar tilbage til den Dag, da Fjenden brød ind i vort Land. Intet andet Land i Europa kunde have modstaaet et saadant Overfald. Hitler ventede ogsaa, at han ved det første, overrumplende Angreb kunde overvælde og paralisere den Røde Hær. Den koncentrerede Kraftindsats havde hidført Sejren for hans Tropper i Lynkrigene mod Frankrig, Belgien, Holland og de øvrige europæiske Lande. Men de tyske Fascister gjorde sig ikke klart, hvad Slags Nation, hvad Slags Land de denne Gang angreb. Da Hitlers Hære marcherede over Sovjetunionens Statsgrænse, troede han at have underskrevet Dødsdommen over Sovjetlandets Frihed, men i Stedet blev det Hitlertysklands Dødsdom, som blev underskrevet hin Dag, og denne Dødsdom vil blive eksekveret til den sidste bitre Ende.

Den 22. Juni 1941 forsinkede Sovjet-Grænsetroppernes heroiske Modstand den tyske Lynkrigs Triumf-Skema. Det lykkedes dog Tyskerne at bryde ind over Grænsen og trænge frem til Volga. Blinde som de var, regnede de stadig med Sejren. Men jo længere de trængte ind i Sovjetlandet, des nærmere kom de deres Dødsdag. Stalinrad betegnede Vendepunktet for den tysk-fascistiske Hær. Fra Stalingrad og Tærsklen til Kaukasus har den tyske Hær maattet rykke tilbage til sit Udgangspunkt, decimeret i blodige Kampe, demoraliseret af Nederlag. Forgæves søgte de at klamre sig til de store Vandløb, Don, Dnjepr, Bug og Dnjestr. Sovjetfloderne ydede dem ingen Beskyttelse, men hjalp derimod deres egen Hær, deres eget Folks Hær, at sætte over. I mere end et Aar har den Røde Hær haft Initiativet fast i sin Haand og har slaet, omringet og tilintetgjort Fjendens Hære. Aldrig før i Krigshistorien har man set en Offensiv som denne. Forgæves haaber de tyske Fascister, at den Røde Hær skal udmattes, saa de tysk-fascistiske Tropper kan faa en Smule Pusterum. Hitlers bankerotte Eventyrere skal ingen Illusioner gøre sig. De vil ikke faa Pusterum før deres Dødsdag.

For 33 Maaneder siden, da Tyskerne brød ind over Grænsen, havde de paa deres Side visse midlertidige Fremgange overfor den Røde

Hær. Deres Hær var større, fordi den allerede paa det Tidspunkt var fuldstændig mobiliseret, deres Tankvaaben var betydelig større end vort, deres Tropper havde Krigserfaring og Tillid til Sejren, de marcherede frem og udførte den tyske Overkommandos Gangsterordrer. Ved det første Møde ved Grænsen var den Røde Hær kun overlegen i sin Tapperhed, i Bevidstheder om sin Sags hellige Retfærdighed. Men hele Sovjetfolket rejste sig under Stalins Ledelse og udviklede Produktionen til fuld Blomstring. Stalin sagde til Folket, at Fjendens Overlegenhed kun var midlertidig, og at det, som krævedes, var at sætte alt ind for Sejren, saavel i Baglandet som ved Fronten.

I Dag er det en helt anden Rød Hær, som kæmper med Fjenden ved Grænsen. Som Stalin forudsagde, blev den Røde Hær stærkere og hærdet i Kampene, mens Hitlers Hære blev svagere.

Vejene mellem Volga og Pruth er dækket af Millioner tyske Lig og uhyre Mængder Tanks, Kanoner og andet Krigsmateriel. Ved Volga mistede Tyskerne Troen paa Sejren — ved Pruth mistede de Troen paa deres Frelse. Tyskernes Strategi er bankerot ligesom deres Politik.

Naar Sovjetunionen, mens den kæmpede alene, ikke alene har kunnet modstaa Kraften i det tyske Stormløb, men tillige har tilføjet den tyske Hær saa svære og blodige Nederlag, hvor sejrriige bliver vi da ikke, naar vor Allierede gaar til Angreb paa Hitlertyskland i Europa! Forgæves trækker Hitleristerne sig tilbage til deres »europæiske Fæstning«. Hverken Floder eller Bjerge kan beskytte dem. Deres rumænske Vasaller horer allerede Sovjetartilleriets Musik. Den Røde Hær har naaet de første 85 km af Grænsen. Endnu er der forbitrede Kampe tilbage, før hele Sovjetgrænsen, fra Barentshavet til Sortehavet, er befriet. Vi ved, at de tyske Fascister ikke frivilligt opgiver en Fodsbred russisk Jord, de skal drives ud!

Hele Sovjetlandet arbejder endnu haardere for at støtte sin Røde Hær. Nyheden om, at Statsgrænsen var naaet, spredtes som en Løbeild i Baglandet. Over hele Landet afholdtes Møder og Diskussioner. Den Røde Hærs historiske Sejre inspirerer Arbejderne til nye Bedrifter.

Hæder og Ære til, vor sejrriige Røde Hær!»

Tale er Søl, men Tavshed er Guld!

Hitlers Vasalstater

Slaget om Adgangen til Balkan er begyndt. Den Røde Hær har Rumæniens Dale i Sigte. Paa 20 Dage har Marskal Konjef's Tropper tilbagelagt over 300 km gennem Ukraines Mødder og krydset to store Floder. Den 12/3 naaedes Bug. Den 15/3 krydsedes Bug. Den 19/3 krydsedes Dnjestr, og nu staar Marskal Konjef med sine Mænd ved Pruth, Grænsefloden til Rumænien.

Tyskerne er klare over, at Enden paa Slaget om Ukraine vil blive Begyndelsen til Slaget om Hitlertyskland. Derfor forsøger Hitlers Agenter i Vasalstaterne med alle Midler at faa dem til at forblive tilknyttet Aksen.

Da Finland nægtede at benytte den gunstige Lejlighed til at trække sig ud af Krigen, skrev »Ausländischer Informationsdienst« med stor Tilfredshed om det finske Afslag, at »dette er den bedste Garanti for Finlands Fremtid«. Italiens og nu Ungarns Eksempel viser, hvorledes Hitler garanterer sine Vasalstaters Fremtid! I Dag en Allieret — i Morgen okkuperet, i Dag en Vasal — i Morgen en Træl! Okkupationen af Ungarn, med tyske Massearrestationer af alle frihedsvenlige Kræfter, med Forbud mod bl. a. det socialdemokratiske Parti o. s. v., viser klart, hvad der venter alle Tysklands Allierede, hvis de ikke siger sig fri af Makkerskabet. Tyskland samlede sin Røverblok ved Hjælp af Løfter om fed Gevinst. Nu opsluger det selv den ene efter den anden af sine Allierede. Hitler havde tildelt Ungarn Rollen som Gendarm i Sydeuropa. Hvis Rygtet taler sandt, at Hor-

thy afslog et tysk Ultimatum, vil det dog ikke ændre en Tøddel ved den Kendsgerning, at Ungarn i næsten 3 Aar har leveret Tyskland Levnedsmidler, Raamaterialer og Arbejdskraft og til Stadighed har haft Tropper paa Østfronten. Denne Politik karakteriserer i tilstrækkelig Grad Ungarns ledende Mænd, hvis Politik vil gaa over i Historien som det nationale Selvmords Politik.

Finlands Regering har haft enhver Chance for at frelse sit Land fra den Skæbne, der nu synes uundgaaelig. Deres Argumenter for ikke at gaa ind paa Fredsbetingelserne vil næppe vinde Genklang blandt Finlands Venner. Sovjetunionen tilbød Finland en værdig Maade, hvorpaa det kunde drage sig ud af Hitlerismens Morads. Den finske Regering valgte at blive deri. Den har dermed paataget sig det fulde Ansvar for Konsekvenserne.

Netop Ungarns Eksempel viser, at Hitlers Vasalstater er udsat for en særdeles reel Trusel om at miste deres sidste Rest af national Uafhængighed og om, at deres Land vil blive gjort til Krigsskueplads.

ISVESTIJA skriver i en Leder den 29/3 med Henblik paa Ungarns Skæbne: »Nu er der ikke Tid til langvarig Køhslaaen. Det er den Lære, Lande som Finland, Rumænien og Bulgarien maa drage af Ungarns Skæbne. Rumænien og Bulgarien staar overfor Valget mellem at blive fuldstændig okkuperet af Hitlertyskland og se deres Lande blive gjort til Krigsskueplads, eller at slutte sig til Demokratierne og beslutsomt og fast forsvare selve deres statslige Eksistens.«

Sukkerroedyrkerne faar Penge — Arbejderne snydes fortsat!

Atter er der leveret Bevis for, at Samfundssindet er imødekommende overfor Velhaverne, mens Arbejdernes rimelige Krav afvises kynisk og brutalt.

Sukkerroedyrkerne har ved at true med Indstilling af Røeavlens gennemtruffet Efterbetaling af et Kæmpebeløb og Garanti for et klækkeligt Udbytte for indeværende Aar. Med Vilje siges klækkeligt. En Sukkerroeavler paa Fyen har nemlig i »Politiken« oplyst, at Røeavlens selv i Fjor, hvor den var ringere end i foregaaende Aar, var langt mere lønnende end Kornavlens. Ja, han gaar endda saa vidt, at han paa- staar, at Kornpriserne skal helt op paa 55 Kr. Tønden (er pr. t. 26—29 Kr.), for at Kornavlens kan give samme Afkastning som Sukkerroerne. Her maa tages i Betragtning, at Kornavl-

er en særdeles fin Forretning, hvilket Godsejernes gigantiske Indtægtsstigninger viser.

Foruden Pengegarantien har Myndighederne overfor Røeavlerne forpligtet sig til at tilvejebringe den fornødne Arbejdskraft til de Sultelønninger, det behager Sukkerbaronerne at give, selv om denne Arbejdskraft skal jages bort fra bedre betalt Arbejde.

Dersom der skulde vises samme Imødekommenhed overfor Arbejderne, vilde det betyde, at disse skulde garanteres stadigt Arbejde og en rigelig Indtægt. Men det vil man ikke. Ikke engang en rimelig Forhøjelse af Lønningerne, saa de rækker til Indkøb af de tildelte Rationer Levnedsmidler, strækker man sig til. Dette er, hvad visse Kredse forstaar ved »Samfundssind« og nationalt Sammenhold!

Herhjemmefra — i korte Træk

Et Foretagende, der kalder sig »Dansk Antikommunisme«, men iøvrigt skjuler sig bag en Postbox, har til en lang Række Personer udsendt en Skrivelse om, at de i »et illegalt kommunistisk Gemme« foruden Sprængstof, Vaaben og Ammunition har fundet en større Navnefortegnelse. I Breve, som er tilsendt samtlige Personer, som angives at være opført paa »Fortegnelserne«, søger man nu at sprede Kommunistskræk ved at give de paagældende det Indtryk, at deres Henrettelse er umiddelbart forestaaende. Det er selvfølgelig Løgn og Opdigt fra Ende til anden. Hr. Hartel, som formentlig er den, der staar bag det lyssky Foretagende, vil ikke faa større Held med sin Provokation end Høyer, Kronchel og hvad de ellers hedder har haft med deres.

Den 24/3 henvendte 3 Gestapomænd sig til Folketingsmand Ole Bjørn Kraft, som imidlertid lod dem staa udenfor sin Entredør, indtil han havde faaet tilkaldt dansk Politi. De 3 Mænd erklærede, at de skulde afhøre Kraft, og denne indvilligede heri paa den Betingelse, at det danske Politi overværede Afhøringen. Det nægtede Tyskerne. Efter yderligere Forhandling gik Kraft ind paa at lade sig afløre uden dansk Bistand — kun skulde det danske Politi opholde sig i det tilstødende Værelse, men paa de Betingelser havde det ingen Interesse for Tyskerne. De gik uden at give nærmere Forklaring.

Søndag den 26. kort før Kl. 18 trængte 6 bevæbnede Mænd ind i »Palladium« Biografens Operatørrum og bemægtigede sig Nazifilmen »Den store Skygge« samt Ugerevyen. Forestillingen maatte aflyses, idet man ikke saa hurtigt kunde fremskaffe en ny Kopi. Det ligger nær at antage, at det er som Hævn herfor, Nazisterne den 31/3 sprængte Kino-Palæet i Luften.

Den 21/3 kom det til et formeligt Mytteri blandt tyske Soldater i et Transporttog, som holdt paa Fredericia Station. Toget bestod af 54 Vogne, fyldt med Soldater, som skulde til Østfronten. Under Opholdet i Fredericia forsøgte nogle Soldater at flygte, og da der blev skudt efter dem, blev deres Kammerater helt vilde. Det kom til et voldsomt Skyderi, men i Løbet af en halv Time var Roen genoprettet.

Bornholms Socialdemokrat har været forbudt i 3 Dage, fra 8.—10. Marts. Forbudet skyldtes en Notits, Bladet indeholdt 14/2: »Der stjæles Hunde«. Det hed heri: »Alt kan stjæles i disse mørke Dage — ogsaa Hunde. En af Byens kendte Borgere har mistet sin Hund, en herlig sort Puddel, og han nærer ikke Trivl om, at den er stjalet... I gamle Dage var det en yndet Vits at fortælle, at Kattene i Rønne forsvandt, naar der laa græske Skibe i Havnen, men man kan vist ikke give Grækerne Skylden for disse Hundetyverier.« Den tyske Presseattaché erklærede, at man fra tysk Side betragtede denne Notits som en »uhyrlig Fornærmelse«.

Tyskerne er nu begyndt at benytte den Fremgangsmaade, at de efterlyser Personer, de ikke kan faa fat i paa anden Maade, i Radioavisen. Der meddeles f. Eks., at Politimesteren i N. N. efterlyser den eller den, som bedes komme hjem i Anledning af Dødsfald eller Sygdom. Dette var saaledes Tilfældet med Efterlysningen af Abramowitz fornylig — og det kan jo nemt lade sig gøre, idet Tyskerne er enebestemmende m. H. t. hvad der maa oplæses i Radioavisen.

9/3 blev der øvet Sabotage mod en Eternitfabrik i Aalborg, som for Størstedelen er udlejet til Tyskerne og bevogtes af tyske Vagtposter. Der ødelagdes 600 t. Halm og 200 t. Hø, som Tyskerne havde oplagret. Skaden paa Bygningerne beløber sig til ca. 450.000 Kr.

Fra 15/3 har Værnemagten overtaget en Afdeling af Vestre Kirkegaard i København. Der er Plads til 800 Grave med rige Udviklingsmuligheder. Inden 1/4 skal de paa Bispebjerg begravede Soldater, ialt 264 (dog ikke Desertører o. l.) være overført til Vestre Kirkegaard, ligesom alle Værnemagtsmedlemmer, der er begravet paa Sjælland, skal overføres. Anlægget af Kirkegaarden skal koste 900.000 Kr. Dens Navn skal være »Helt Haven«. Da det efter den seneste Tids Udvikling paa Østfronten kniber for Hitler at holde sammen paa de levende Tropper, forsøger han tilsyneladende nu at samle de Døde i nogenlunde faste Formationer — og det er jo ogsaa ulige lettere.

BLANDT AANDER skal der være forefaldet følgende Meningsudveksling: Aleksander den Store: »Hvis jeg havde haft den tyske Krigsmaskine til Disposition, saa havde jeg mækelig gennemført Verdenserobringen.« — Napoleon (sørgmunter): »Og hvis jeg havde haft det tyske Propagandaapparat til Disposition, saa var det aldrig sivet ud, at jeg blev slaaget ved Waterloo!«

Brænd ikke »LAND og FOLK«. Giv det forsigtigt videre.

LAND OG FOLK

nr. 42

Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

21. April 1944

I. MAJ

Ogsaa i Aar fejrer den internationale Arbejderklasse Majdagen under den blodige Antifascistiske Krig.

Endnu lider Arbejderne og Folkene i de fascistiske Lande og de besatte og okkuperede Omraader under den nazistiske Monopolkapitalismes Plyndring, Rædselsherredømme og Tortur. Endnu maa Arbejderne og Folkene i de frie Lande, der kæmper mod Hitler og hans Forbundsfæller, i fuldt Maal bære saavel de materielle som de menneskelige Byrder af den antihitlerske Krig. Men det kæmper mod Krigens Afslutning. Folkene i de belejrede Lande i Forbindelse med den Røde Arme og de Allieredes Hære er i Dag i Færd med at skrive sidste Kapitel af Hitlers Kamp.

I hele denne Kamp har Arbejderklassen været den vigtigste Faktor. Krigens besejrelse, at Arbejderklassen ikke alene er Demokratiets, men ogsaa Nationens Rygrad. Demokratiets og Nationens Skæbne har været afhængig af Arbejderne. Femte Kolonne og Quislinger rekruteres ikke blandt Arbejderne og har aldrig haft Støtte her. Som i Jugoslavien saaledes er det overalt Arbejderne, der har ført an i den nationale Befrielseskamp og tilføjet Nazisterne de føleligste Slag. Og i Spidsen for den antinazistiske Krig staar den Røde Arme — det frie Sovjetfolks Hær — som den absolut førende. Under Stalins Ledelse og takket være Sovjetkommandørernes overlegne Dygtighed har den Røde Arme knækket Hitlerhærens Slagkraft.

Ogsaa den danske Arbejderklasse har været Demokratiet og Nationen tro. Saavel Arbejderklassen som det øvrige danske Folk gennemskuede hurtigt Nazismens bedrageriske Manøvrer for at spænde det danske Folk for den imperialistiske Nazismes Kærre. Folket lod sig ikke besnakke af Tyskerne og deres Agenter i Nazi- og Bondepartiet. Ej heller lod det sig drage med af vaklende og kapitulationstøvslystne Førere. Det var og blev fast og ukædeligt.

I Overensstemmelse hermed betraadte det danske Folk den haarde og uforsonlige Modstands Vej. Og her viste Arbejderne sig som den førende og samlende Kraft, saavel under Folkestrejkerne som ved Sabotagen. Iverken den militære Undtagelsestilstand, Deportationer, Tortur og Henrettelser eller Provokationer i Radioen, gennem Bladfalsknerier, Attentater og Snigmord formaar at tvinge Arbejderne og Folket bort fra denne Vej. Det danske Folk ved, at den nazistiske Udplyndring og Terror først hører op, naar Nazismen er knust. Før at Folket kan leve og dø i Tryghed maa Hitler og Nazismen dø.

Men Hitler og Nazismen dør ikke Straadgøden. De skal fældes i Kamp. Overalt maa de føle Modstanden og udsættes for hensynsløs og maaltbevidst Bekæmpelse. Ikke mindst de sidste Aar har vist, hvor nødvendigt det er, at ogsaa de besatte Lande sætter al Kraft ind paa at bringe en Ende paa Besættelse og Krig. Det danske Folk har forstaaet dette. Det har gennemtvunget, at ingen officiel Regering vil paatage sig Ansvaret for Tyskerens Terror og Plyndring.

Det danske Folks Indsats har svækket Hitler. Men der kan ydes endnu mere paa alle Felter. Obstruktion, Nægtelse af Samarbejde og Sabotagen i det Smaa kan drives endnu grundigere. For at det kan ske, maa Folket rykke endnu tættere sammen og overvinde, hvad der stiller sig hindrende i Vejen for Frihedskampens fulde Udfoldelse. Her vil Arbejderklassens enige og udelte Optræden have den største Betydning.

Meget tyder paa, at denne 1. Maj vil blive den sidste under Nazi-Besættelsen. Forberedelserne til de afgørende Slag er ved at blive truffet. Disse Slag vil stille det danske Folk overfor nye og store Opgaver. De vil ikke alene drage nye Lag ind i den direkte Kamp, men ogsaa hæve denne til højere og mere udviklede Former. De kommende store Opgaver maa løses i Enhed, og det Sammenhold, der skabes i Kampen, maa daune Indledningen til

den Enhed, der alene er Forudsætningen for, at Arbejderne i Overensstemmelse med deres Stilling og Optræden under Befrielseskampen kan blive de førende i Nationen og i Landets Politik.

Paa 1. Majdagen — Arbejdernes internationale Kampdag — hilser vi de frihedskæmpende Folk i hele Verden!

Vi hilser og hylder Partisanerne i alle de undertrykte Lande, den heltmodige Røde Arme og dens Leder, Marskal Stalin!

Vi sender vor Hilsen til alle Arbejdere og Patriotere, der vansmægter i de fascistiske Fangeluller og Koncentrationslejre. Denne Hilsen gælder først og fremmest danske Pa-

trioter, der sammen med vort Partis Formand, Aksel Larsen, er udsat for vilkaarlig og hensynsløs Behandling i tyske Fangeluller. Vi sender vor Hilsen til de Paarørende af den danske Frihedskamps Ofre. Vi sender vor Hilsen til alle dem, der i Dag aktivt staar midt i Kampen, og vi opfordrer dem til beslutsomt og energisk at forstærke Kampen mod Undertrykkernel!

Leve 1. Maj!

Leve Folkenes Frihedskamp!

Leve Arbejderklassens Enhed!

Leve et frit Danmark!

Danmarks kommunistiske Parti.

Mr. Best's Invitation

Dr. Best har under hele sit Ophold her i Landet paa forskellig Maade forsøgt at faa Danskerne til at gaa i Tøjlet. Først forsøgte han under en smilende »Venlighed« at dække over den tyske Udplyndring, over Gestapos Indblanding i dansk Retsvæsen og over Nazistdaternes terroristiske Optræden. Den gik ikke. Folket reagerede, og Hr. Bests fint spundne Traade blev revet itu.

v. Hanneken traadte herefter frem paa Arenaen. Hvad Best ikke havde kunnet opnaa ved »Mildhed«, skulde v. Hanneken naa ved Brutalitet. Den militære Undtagelsestilstand blev erklæret. Standretterne arbejdede. Dødsdomme fældedes og fuldbyrdes. Men de Folk, der den 29. August sagde Nej til Samarbejdet med Tyskerne, meldte sig ikke paany til Tjeneste. Saa fulgte Jødeforfølgelserne. Deportationen af Horserødlejrens Fanger og mange andre danske Statsborgere. Heller ikke det hjalp. Danskerne blev blot endnu mere hadefulde overfor Tyskerne, sluttede op om Sabotagen og billigede af fuldt Hjerte Aflivelsen af Stikkere, der havde angivet Sabotører og andre Frihedskæmpere. Saa tog Tyskerne fat paa Attentaterne og Snigmordene. Men heller ikke disse gav det ønskede Resultat.

Dr. Best maa alligevel have ment, at Tiden var inde til et Fremstød. I Anledning af den 9. April beordrede han den danske Radio og hele den danske Presse til at gengive en Artikel, »Aabenhartige Ord om Danmarks Partier. Ejendommeligt nok synes de Herr-

Nazister — trods alt, hvad de har været ude for her i Landet — at være af den Opfattelse, at det danske Folk er dybt taknemmeligt, fordi de har flaaet Landet for godt 5 Milliarder danske Kroner, har indespærret og deporteret Tusinder af Landsmand og erklæret sig beredt til at lade Danmark vederfares al Krigens Gru, dersom Engländerne skulde finde paa at lave Invasion her.

Forstaar de da ikke, at det danske Folk for bestandig har faaet nok af Nazister og Nazisters Hærværk. Begriber de endnu ikke, at der i saa at sige hele det danske Folk hersker en brændende Længsel efter at se de Herrer og hele deres Morder- og Voldsregimente udryddet fra Jordens Overflade!

Iøvrigt var Tidspunktet for Dr. Best's Invitation yderst daarligt valgt. Tyskerne faar Bank efter Noder paa Østfronten, og deres Krigsindustri hamres Dag og Nat souder og sammen af de engelsk-amerikanske Bombeangreb. Invasionen, der betyder Optakten til det sidste og afgørende Hug mod Nazismen, ventes at være umiddelbart forestaaende. Det skulde herefter være en meget naiv Politiker, der lod sig lokke til at følge Hr. Best og Nazisterne i Afgrunden.

Nej, Dr. Best kan spare sig sine Anstrebninger. Ingen vil modtage hans Invitation. Den Mand eller det Parti, som vovede det, vilde være død i fremtidig dansk Politik.

Ubudne kom Nazisterne til Landet, forhadte har de været al den Tid, de har huseret her. Ingen dansk vil følge dem til Graven. Den Kejse maa de gøre alene.

Forstærk Kravene om Lønkenndelsens Revision

Protestkampagnen mod Arbejdsgivernes Nøj-Politik, Formandsskabet og den bundsfærdige Lønkenndelse griber stadig om sig.

Denne Proteststorm passer ikke de borgerlige Politikere. Ved Budgetdebatten i Københavns Borgerrepræsentation udtalte den konservative Ordfører, Redaktør Estrup, saaledes bl. a., at disse Resolutioner lovede ikke nyt for Samarbejdet i Fremtiden.

Nøj, det gør det saa vist ikke. Men Estrup og ligesindede har kun sig selv at takke for, at det er kommet saa vidt. De har udnyttet Samarbejdet til at sænke Arbejdernes Realindtægt med nær ved 20 %, mens Velhaverne ikke engang har bevaret deres Realindtægt, men ogsaa forøget den. Derfor er det med fuld Føje, at de talrige Resolutioner slaar fast, at Arbejderne har kun sig selv og deres Organisationer at stole paa.

Selv i den foreliggende Situation, hvor det er vittterligt og naabentbart for enhver, at Arbejderklassen er den Del af Befolkningen, som er blevet værst behandlet, træder denne Sandhed, at Arbejderne kun har sig selv at stole paa, tydeligt for Dagen: Ingen af de

borgerlige Politikere eller Blade har villet understøtte Arbejdernes rimelige og berettigede Krav, ej heller har de villet optage eller omtale de mange Resolutioner. Naar dette er Tilfældet, saa er det ogsaa klart, at Arbejderne maa tage Sagen i sin egen Haand og handle uden disse Kredses Tilslutning eller Støtte. Det er ikke Lyst til at indtage Særstandpunkter eller Trang til at bringe Nationens Sammenhold i Fare, men den bitre Nød, der tvinger Arbejderne til at handle, som de gør. Det er Arbejderklassens Eksistens i Dag og i Fremtiden, der staar paa Spil. Derfor er det en ren og klar national Optræden, Arbejderne udviser, og derfor skal Arbejderne ikke slække af paa Kritiken af Formandsskabet. De skal tværtimod mere beslutsomt og endnu kraftigere samle sig om denne Kritik og lægge Hovedvægten paa, at Lønkenndelsen tages op til Revision. Dersom Arbejderklassen i By og paa Land med Organisationerne og Lederne i Spidsen gaar ind for dette Krav, saa vil det vise sig, at man ikke kommer uden om at revidere den skændige Kændelse.

Tøjskattens Udvidelse

Lige siden Tøjskattens Vedtagelse i Marts 1910 er denne Lov blevet betragtet som en af de største Uretfærdigheder, der lovmæssigt er begaaet i de senere Aar. Saa stærk har Kritiken været, at selv Lovens Ophøvsmand, fhv. Finansminister Buhl, i sin Kvide følte sig manlediget til at betegne Tøjskatten som den ledende Skat. Han gav ogsaa Udtryk for, at Tøjskatten egentlig burde væk, men at Forholdene desværre ikke tillod det. Det længste, man kunde strække sig til, var at udvide Rabatordningen, saaledes at ogsaa Millionærerne fremtidig kunde faa Tøjrabatkort — og det trængte de jo svært til!

Meget Vand er løbet til Havs siden da. Finansministre er kommet og gaaet, men Tøjskatten bestaar. Nu har Embedsmændene i Finansministeriet endog fundet paa at skærpe Loven. Gennem en nylig udsendt Bekendtgørelse dekretterer de Herrer, at der fremtidig ogsaa skal betales Tøjskat af Arbejdsløn paa Arbejdning af Stoffer eller Omsyning af sammelt Tøj.

Denne Fortolkning gaar langt ud over, hvad denne iøvrigt uretfærdige Lovs Aand og Bogstav hjemler, og den viser, at der i Administrationen fortsat findes Kræfter, som baade er Folket og den nationale Kamp fjernede. Ansvar for, at saadanne Elementer findes inden for Administrationen, har naturligvis de forskellige Regeringer, der har undladt at rense antidemokratiske og folkefjendtlige Elementer ud.

Denne sidste Handling fra Finansministeriets Side understreger Nødvendigheden af, at der renses ud i Administrationen. Folket er desværre afskaaret fra at foretage denne Udrensning nu, men det kan gennem sine Organisationer, Partier, Fagforeninger, Husmandsforeninger m. m. protestere saa kraftigt mod denne nye Fortolkning og mod Loven i det hele taget, saa Embedsmændene tvinges til at ændre den.

Den »ledende Skat« er i Dag mere led end nogen Sinde, og den bør afskaffes!

De falske Blade

Nu gaar det stærkt med Bladfalsknerierne. I den seneste Tid er der udkommet ikke mindre end to falske Numre af LAND og FOLK. Pladsen tillader os ikke at gendrive alle de Uhyrligheder, disse Blade indeholder, men det er naturligvis stadig Kommunistforskrækkelsen, der spekuleres i.

I et af Bladene regner man ud, at det ikke vil vare længe, før den Røde Arme vil staa langt paa den anden Side af Berlin. I det andet grubler man over, hvad Sovjetarmeernes øgede Styrke skal anvendes til og kommer til det Resultat, at de sikkert skal anvendes til Besættelse af Bornholm, Sjælland m. v.

Enhver kan jo se, at disse Perspektiver ikke harmonerer med Indholdet af Molotofs Note, da den Røde Hær overskred Rumæniens Grænse. I den hød det, at den Røde Hær ikke kom for at erobre rumænsk Jord eller omstyrte den bestaaende Orden, men alene for at forfølge og tilintetgøre de flygtende Nazister. Erklæringen til Rumænien gælder ogsaa for Danmark, og da der er liden Grund til at antage, at Hitlerhærene vil flygte til Bornholm, lige saa lidt som man kan regne med, at Hitler vil lade den sidste Kamp udspilles paa Klippeden, behøver Bornholmerne intet at frygte. Til yderligere Belysning af Problemet tjener endvidere, at Sovjetunionen overfor Tjekoslovakiet har erklæret, at Tjekkerne selv vil faa overdraget Forvaltningen af de befriede Omraader.

Sovjetunionens klare Tilkendegivelse giver saaledes absolut ikke Grundlag for sligt Tøjeri, og alene af den Grund burde det altsaa være let for de, der tænker sig om, at skelne mellem det rette LAND OG FOLK og Provokatørganerne.

Et Eksempel fra de sidste Dage

Ved Sabotage ødelagdes Natten til 19. April Skandinavisk Motor Co., der i stor Stil reparerede Biler for Værnemagten. Virksomheden udslettedes totalt. Nazisterne svarede ved to Dage efter at kaste Bomber mod Sporvogne paa Vesterbrogade, hvorved 30—40 Personer saaredes, enkelte livsfarligt. Forskellen er indlysende: Sabotagehandlingen er direkte rettet mod den tyske Værnemagt. Nazisternes Handling har til Formaal at terrorisere Befolkningen.

Tyske Provokationer

Den tyske Terrorbølge over Danmark ruller videre. Besættelsesmagten tror stadig, at den ved Attentater og Snigmord kan skabe en Usikkerhed, saa Folket vender sig mod Modstanden.

Det er ikke lykkedes for den, og det vil ikke lykkes. Men undertiden kan der i Offentligheden herske en vis Tvivl om, hvad der er Sabotage, og hvad der er Terror. Medansvarlige herfor er den legale Presse, som nok i højere Grad gennem sin Omtale af Begivenhederne, ved Ordvalg o. l. kunde vejlede Befolkningen.

For udenforstaaende kan det ofte være vanskeligt at afgøre, om det i de enkelte Tilfælde drejer sig om Handlinger, som skader Tyskerne. I Almindelighed kan det dog fastslaaes, at Attentater paa Restaurationer, Biografer, Idrætslokaler, Sporvogne o. l. er inspireret af Tyskerne eller direkte foretaget af dem. Paa samme Maade forholder det sig med Snigmord eller Attentater paa Personer, der ikke er notorisk Stikkere eller betalte tyske Agenter.

Af den seneste Tids Naziforbrydelser skal nævnes Attentaterne paa Platanbiografen, Kinopalæet, Gilleleje Biograf, Langelinjes Baadephus, Bombeattentaterne mod Sporvognene paa Vesterbrogade i København, Tyverierne af K.U.s og Ungdomssamvirkets Kartoteker m. v. Ogsaa »Telefonbombning« befatter de sig med. Det er saaledes konstateret, at enkelte Opringninger til B. & W. er foretaget fra Schalburgkorpsets Kontorer paa Blegdamsvej.

LAND OG FOLK har iverigt til Stadighed i Samklang med øvrige til FRIHEDSRÅDET tilsluttede Organisationer paavist, hvad der var Sabotage, og hvad der var Naziterror, ligesom vi gentagne Gange har advaret mod uhensigtsmæssige Former for Modstand.

Der skulde saaledes i grove Træk være Mulighed for uden særlig Information at afgøre, hvad der er Provokation, og hvad der er regulær Sabotage, og vi opfordrer enhver, der ikke er i Tvivl, til at medvirke ved Udbredelsen af Oplysning herom, saaledes at ingen maa være i Tvivl. Det skal ikke lykkes Nazisterne at svække Folkets Tilslutning til Sabotagen ved Hjælp af deres meningsløse og hemningsløse Terror!

Det italienske Spørgsmaal

I en Leder den 30. Marts med ovenstaaende Titel giver »Isvestija« en detailleret Analyse af den politiske Situation i de befriede Dele af Italien og skriver bl. a.:

»Krigen er traadt ind i en Fase, hvor Situationen paa den sovjetisk-tyske Front som Følge af den Røde Hærs Offensiv bliver mere og mere katastrofal for Hitlertyskland.... Samtidig nærmer Tidspunktet sig for de Allierede Nationers forenede Operationer, som blev besluttet paa Teheran-Konferencen, Operationer fra Vest og Syd saavel som fra Øst.

Under disse Omstændigheder er det italienske Spørgsmaal af betydelig politisk Vigtighed for de Allierede. Den politiske Situation i Italien er i Øjeblikket denne:

Sydtalilien er blevet befriet for Fascismen af de engelsk-amerikanske Tropper og danner et udmærket Springbrædt for videre Operationer mod den europæiske Fæstning fra Syd. Imidlertid er ca. $\frac{2}{3}$ af Italien stadig under Hitlertysklands og dets Lakaj, Mussolinis, Voldsregimente. Befrielsen af dette Omraade er stadig et Problem, som venter paa sin Løsning. Ved Løsningen af dette Problem spiller den politiske Situation i Sydtalilien en ikke ringe Rolle. I den befriede Del af Italien eksisterer Regeringen Badoglio, som støttes af visse Kredse af det italienske Folk og mere end een Gang har erklæret sig parat til at slutte sig til de allierede i Kamp mod Hitlertyskland og Mussolini. Paa den anden Side opstod, saa snart Fascismen var styrtet, talrige demokratiske og antifascistiske Grupper og Partier, som udfoldede deres Aktivitet i Sydtalilien. Indtil Slutningen af Januar havde disse Grupper kun ringe indbyrdes Kontakt, og deres Aktivitet var begrænset til visse Provinser, hvor de oprettede forenede lokale Organer i forskellige Byer under Navnet Den nationale Befrielseskomité. I Slutningen af Januar afholdt disse Grupper en Konferencé i Bari. Til Stede var talrige Repræsentanter for demokratiske Organisationer, hvoriblandt delegerede fra det liberale Parti, de kristelige Demokrater, Aktionspartiet, Socialister og Kommuniste. Konferencen udtrykte som sit Maal at forene alle antifascistiske og demokratiske Kræfter til Kamp mod Hitler og Mussolini. Saaledes har baade Badoglio-Regeringen og den eksekutive Junta erklæret sig rede til at kæmpe sammen med de allierede for at uddrive Fjenden og hans Lakajer fra Italien. Dog har Badoglio-Rege-

ringen og den antifascistiske Junta saa langt fra at forene sig spildt deres Energi ved formaalsløs Bekæmpelse af hinanden. I Mellemtiden forværres Italiens politiske og økonomiske Stilling, og Kampen mellem de to antifascistiske Lejre har en ikke ringe Skyld herfor. Tingene i Italien har naaet et dødt Punkt.

Saaledes er Situationen i den befriede Del af Italien i Dag...

Selvfølgelig har baade England og Amerika foretaget visse politiske Skridt og fremsat visse Udtalelser. Imidlertid er disse Skridt og Udtalelser ikke fremgaaet af fælles Beslutninger mellem de tre Allierede indbyrdes. Saaledes har vore allierede erklæret, at hele den politiske Udvikling i Italien maatte stilles i Bero, indtil de havde naaet Rom. Dette Spørgsmaal er aldrig blevet gjort til Genstand for fælles Drøftelse. Det blev ikke diskuteret hverken paa Mødet i Moskva eller i det konsultative Middelhavsraad eller gennem løbende diplomatiske Meningsudvekslinger... Yderligere har vore engelsk-amerikanske allierede erklæret, at Tidspunktet ikke var inde til at rejse Spørgsmaalet om Kongedømmet i Italien. Dette blev heller ikke diskuteret hverken i Moskva, i det konsultative Middelhavsraad eller paa anden Maade.. At udsætte det tvingende nødvendige politiske Spørgsmaal betyder at skade de allieredes fælles Interesse, nemlig Kampen mod Hitlertyskland. Det er klart, at de demokratiske Partier, som har krævet Kong Viktor Emanuels øjeblikkelige Abdikation og Badoglio-regeringens Afgang ikke kan være tilfredse med den engelsk-amerikanske Politik, som ovenfor er omtalt. Det afgørende er imidlertid ikke dette, men derimod de allieredes Interesse i mere aktiv Kamp mod den fælles Fjende.

Det er nødvendigt at finde en effektiv Vej til Sammenslutning af alle antifascistiske og demokratiske Kræfter i Italien, som er i Stand til og parat til Kamp mod Hitler og Mussolini. Dette er et Problem af overordentlig Betydning, som kræver en øjeblikkelig Løsning saavel i de allieredes som i de demokratiske Italieneres fælles Interesse. Man maa imidlertid ikke overse den Kendsgerning, at Badoglio-Regeringen i sin nuværende Sammensætning ikke er i Stand til at sanle alle antifascistiske og demokratiske Kræfter omkring sig til Kamp mod Hitler og Mussolini.

Faktisk har Badoglio-Regeringen selv gtagne Gauge erklæret sig villig til at optage nye Elementer. Der er saaledes ingen Hindring for Løsningen af dette Problem, dersom man først og fremmest har Øje for de allieredes fælles Interesse, Kampen mod Hitlertyskland. Det er en uopsættelig Nødvendighed at gøre Badoglio-Regeringen mere demokratisk, at gøre dens Basis bredere. Hvis dette skete, vilde Grundlaget for Juntaens Opposition overfor Badoglio-Regeringen forsvinde. En saadan Forholdsregels Gennemførelse vilde give den brede Masse af de antifascistiske Kræfter i Italien Mulighed for at spille en aktiv Rolle i Kampen mod Tyskerne og de fascistiske Bander og dermed bidrage til de frihedselkende Nationers fælles Sag..

Endvidere hedder det i Artiklen, at Sovjetunionen hidtil ingen direkte Kontakt har haft med Badoglio-Regeringen og saaledes ikke har været ligestillet med England og Amerika i dette Spørgsmaal. Derfor benyttede Sovjetunionen den gunstige Lejlighed til at etablere en saadan Kontakt, idet det dog understregedes, at der ikke er Tale om Oprettelse af diplomatiske Forbindelser i fuld Udstrækning, men at det er en Art praktisk, snarere end en diplomatisk Forbindelse, der er etableret. Der udveksles ikke Gesandter, men Repræsentanter!

Udviklingen i Italien efter at Sovjetunionen har optaget Forbindelse med Badoglio-Regeringen, betyder en lykkelig Vending. De demokratiske, antifascistiske Kræfter har fundet sammen i Stedet for at bekæmpe hinanden. Resultatet af denne Enhed i Modstandsbekæmpelsen er heller ikke udeblevet: Kong Viktor Emanuel har frasagt sig Tronen fra den Dag, de Allierede erobreren Rom, og Badoglio er i Færd med at danne en ny Regering paa bred, antifascistisk Basis.

Moskva

Tidsskriftet »Krigen og Arbejderklassen« har offentliggjort en Artikel, hvori det hedder, at Repræsentanter for internationale engelske, amerikanske og tyske Karteller i største Hemmelighed er i Virksomhed i Schweiz for at opretholde Forbindelserne mellem Monopolindehaverne i England og Amerika paa den ene Side og Tyskland paa den anden. I

Artiklen hedder det, at Millioner Mennesker i hele Verden stræber efter at knuse Tyskland og dets Monopol saa hurtigt som muligt, men ikke desto mindre arbejder samtidig en Gruppe Monopolindehavere paa at bevare de tyske Karteller og gengive dem deres fulde Virksomhed efter Krigen. De tror, at Verden er uvidende derom — men det er en farlig Misforstaaelse, slutter Artiklen.

Sverige

Metalarbejdernes Fagforening i Stockholm, der omfatter over 30.000 Arbejdere, afholdt umiddelbart før Paaske Generalforsamling med Bestyrelsesvalg. Resultatet blev, at der med stor Majoritet valgtes en kommunistisk Bestyrelse for denne Stockholms største Fagforening. — I en lang Række svenske Byer afholdes der i Aar paa 1. Maj-Dagen Enheds-Demonstrationer mellem Kommuniste og Socialdemokrater.

Schweiz

Den 22. Januar fejrede den socialdemokratiske Partiorganisation i Zürich Lenins Dødsdag. 1300 Arbejdere deltog i Festen, og det er mange efter schweiziske Forhold. Det socialdemokratiske Blad i Olten, »Das Volk«, havde en Korrespondent paa Mødet, og denne skriver bl. a.: »Mødet blev baaret oppe af dyb Alvor og beslutsom Kampvilje... Stormende Bifald hilste Kammerat Rosenbusch, da han opfordrede de tilstedeværende Arbejdere til at fortsætte Kampen for Socialismen i Lenins Aand mod Opportunismen og mod Fejgheden. Det imponerende og værdige Kampmøde for Arbejderne i Zürich afsluttedes med Internationale.« De borgerlige Blade har været vældig opskræmte efter Mødet. »Det er jo Kommunisme, disse Socialdemokrater prædiker,« skriver et Par af Bladene. »Og Kommunismen er jo forbudt i Schweiz!«

Algier

De franske Kommuniste Gromior og Bijou har samtidig med, at de er blevet optaget i det franske Raad i Algier, udsendt en Deklaration, hvori de kræver, at alt skal underordnes Krigsanstregelserne, at Forrædere skal straffes strengt samt, at Raadet skal føre en Politik, som stræber efter et enigt Frankrig.

Den Røde Hærs Sejrs-march

Paa 8 Maaneder tilbagelagde den Røde Hær i forbitrede Kampe den 1800 km lange Vej fra Stalingrad til Kharkof. I de efterfølgende 8 Maaneder har Sovjettropperne tilbagelagt en *dobbelt saa lang* Strækning. Det er Taktik i den Røde Hærs Fremrykning, som alt tyder paa, at den vil øges.

Nazisternes fanatiske Modstand, deres desperate Forsvar af hver Meter Jord, kilometer efter kilometer Floder, Dnjepr, Dnjestr, Bug, Pruth og Seret, mellem hvilke der var anlagt store forsvarsværker, Kulde og Snestorm, Regn og Ukraines frygtede Mudder — intet af disse kunne standse Sovjettropperses sejrige March.

Paa en Uge blev Krims Forsvar løbet over, og skønt det for mindre end en Maanedes Tid var forstærket med friske Divisioner fra Frankrig, og Nazisterne staar nu klumpet sammen ved Sevastopol, hvorfra de maa søge at undske sig til Rumænien eller gaa til Havet.

Hitler forklarer om ethvert Tilbagetog, at det er Led i en forud lagt Plan, og om enhver By, han jages bort fra, at den er uden strategisk Betydning. Men Tilbagetoget kommer ham Hundreder af Tusinder Nazisoldater, og i hver By, han drives ud af, maa han efterlade vældige Mængder af Forraad og Materiel. Hitlers Hære svækkes for hver Dag, og den Røde Hær styrkes.

Den 25. Marts naaede Sovjettropperne statsgrænsen ved Rumænien, og faa Dage senere kæmpede Dele af den Røde Hær ikke længere paa Sovjetjord, men paa Fjendens Territorium. I denne Anledning udsendte udenrigsminister Molotof en Erklæring, som er af allerstørste Betydning, og som nøje bør studeres af dem, der endnu maatte ligge under for Naziløgnene om Sovjetunionens forberedingshensigter. Molotof udtalte paa Sovjetregeringens Vegne, at den Røde Hær havde faaet Ordre til at overskride Rumæniens grænse og forfølge Fjenden paa rumænsk Territorium indtil hans fuldstændige Nederlag og Overgivelse. Det betones udtrykkeligt, at Sovjetunionen ikke havde til Hensigt at sætte sig i Besiddelse af nogen Del af rumænsk Territorium eller at ændre den bestående Samfundsordning i Rumænien, men at det var en Forholdsregel, som udelukkende dikteret af militær Nødvendighed og Fjendens fortsatte Modstand.

Det fastslaaes saaledes her endnu en Gang,

at den Røde Hær ikke er en Erobrerhær, den kommer ikke med Baal og Brand, for at underkue og terrorisere Europas Folk, den har som Maal at knuse og udslutte den forhadte Nazisme.

Faa Dage efter Indmarchen paa rumænsk Territorium overskred den Røde Hær Grænsen til Tjekkosllovakiet, og fra London hilste Ministerpræsident Benes den Røde Hær velkommen paa tjekkisk Grund med følgende Telegram til Stalin: »I det Øjeblik, den Røde Hær har naaet Tjekkoslavakiets Statsgrænse, byder jeg den paa det hjerteligste Velkommen i det tjekkiske Folks og den tjekkiske Regerings Navn. Den Røde Hær bringer vort Folk Friheden og Haabet og større Sikkerhed i Fremtiden. Vore fælles Lidelser, vort fælles Kamp borger for Bestandigheden af vort Venskabelighed«

Hørhjemme fra — i korte Træk

von Hanneken er meget forfornet over Dr. Bests Invitation »Aabenhjertige Ord om Danmarks Stilling«. Han har indberettet Sagen til den tyske Overkommando og som sit Syn paa Tysklands fremtidige Politik forklaret, at intet kan være mere forkert end at indlede en Forsoningspolitik nu, da Tyskland staar i den vanskeligste Afværgekamp. »Vi staar i Krig paa Liv og Død ikke blot paa Østfronten, og de tyske Politistyrker har i de besatte Lande al deres Tid optaget. Forsoningspolitik vil opfattes som Tegn paa Svagheit og spore til nye Sabotagehandlinger, som der har været nok af i Danmark i det sidste Aar«. Vi kan dog betro Hr. Hanneken, at Sabotagen ikke paa nogen Maade dikteres af tysk Optræden, men udelukkende af den danske Frihedsbevægelse.

I Ritzaus oprindelige Telegram om Mordet paa Lektor Ibsen, Slagelse, der var kendt som en national sindet Mand og flere Gange havde optraadt med Vagt overfor Undertrykkerne, stod oprindeligt, at han »blev afhentet af tre Banditter i tysk Uniform«. Telegrammet blev tilbagekaldt og ændret til, at det var »Banditter i tyske Uniformer, som de havde tilegnet sig«.

Den 17. April beskød en tysk Torpedobaad Chr. d. 10's Bro over Alsund, fordi Broen ikke hævdes hurtigt nok. Sekretær Thuesen i Landbrugsministeriets Foderstofkontrol blev dræbt, og en Kvinde saaredes. Det er femte Gang, tyske Krigsskibe har beskudt Broen, fordi den ikke hævdes tidligt nok, og denne Gang blev det Sønderborgs Borgere for meget. To Timer efter Beskydningen var Folkestrejken i Sønderborg total: alle Virksomheder, Forretninger, offentlige Kontorer og Skoler lukkede som Protest. Strejken vedvarede ogsaa den 18. April, og da Thuesens Lig skulde føres over Broen, nægtede Tyskerne det tusindtallige Følge at ledsage Kisten. Det kom til voldsomme Protester, Folk sang Fædrelandssange, mens alle Flag i Sønderborg var paa halv Stang. Først da Politimesteren kunde meddele, at Tyskerne var gaaet ind paa at give den offentlige Undskyldning, som fandtes i Dagbladene den 19/4, ophævedes Folkestrejken, og der faldt Ro over Byen. Det var saaledes lykkedes Sønderborgs Borgere ved en enig og beslutsom Optræden at sætte Tyskerne paa Plads.

Den 12. Marts bragte samtlige Hovedstadsblade en Solstraalefortælling om, hvorledes en gammel Husmand af sine Sønner fik forærende Hald Hovedgaard. Bag denne Solstraalefortælling skjuler sig et typisk Eksempel paa, hvorledes Tyskernes Haandlangere søger at skjule de Formuer, de har tjent ved deres beskidte Arbejde. Kendsgemingerne er disse: ved Monopoliseringen af de københavnske Mejerier stod Mejerist C. C. Christensen, Skelbækgade 34, uden Mejeri. Han nedsatte sig som Entreprenør, Kontor Gl. Strand 38, og gik straks i Arbejde for Tyskerne, hvorved han tjente en stor Formue. Hans første Transaktion for at skjule Formuen bestod i rent pro forma at lade sig skille fra Konen, saaledes at hun fik overladt store Summer, for hvilke hun straks købte Villaen, Sæbyholmsvej 3, som hun lod udstyre overordentlig luksuriøst. Imidlertid voksede Formuen stadig, og Christensens næste Transaktion bestod i at købe Hald Hovedgaard som Gave til sin Far. I Samarbejde med Møbelhandler S. Chr. Sørensen, Møbelcentralen, Frederiksberg Alle 32, er Christensen for Tiden travlt optaget af bl. a. paa Ritz' Auktioner at opkøbe kostbare Tæpper, Indbo og andet. Det vil dog ikke nytte ham stort. Den Dag, Tyskerne er ude af Landet, vil Glansen hurtigt gaa af Hr. Christensen.

Søndag den 19., Mandag den 20. og Tirsdag den 21. mødtes B. & W.-Arbejderne, der arbejder paa Natholdet i Teglhølmegade, at Skud fra Maskinpistoler, da de passerede Fabriksvagterne hos Always Radio. Dersom Skyderiet gentages, maa Arbejderne kræve af Myndighederne, at der bliver sat en Stopper herfor, og kan dette ikke lade sig gøre, bliver der næppe anden Udvej end helt at standse Arbejdet paa Natholdet, for der kan ingen Rimelighed være i, at hæderlige Arbejdere skal risikere at miste Livet, fordi nogle S. hotagevagter gaar amok.

Den 15. April fandt Krigens første Luftangreb Sted paa Kastrup Lufthavn, idet to Musquitoer pludselig fra meget stor Højde dykkede ned over Lufthavnen, der ikke længere anvendes til Uddannelse af Flyvere, men som Station for Bombemaskiner, fotograferede hele Pladsen, der er garneret med store Bomber, for derefter at aabne Ild fra samtlige Rør og, inden nogen fik set sig om, at stige til Vejrs igen. En tysk Maskine kom i Brand, fire andre blev gennemhullet.

I Kinopalæets Ruiner fandt man, før tysk Kriminalpoliti kom til Stede, et Legitimationskort, »Dienstausweis Nr. 8317—43, Helmuth Knopf, Kriminaloberassistent. Berlin 1/1-43. Der Befehlshaber der Selupo und der SD in Dänemark.« Tyskerne haaber, at Danskerne vil være saa venlige at tro, at Kortet er tabt under Forestillingen i Biografien.

Stabszahlmeister Ewers, Aaboulevarden 47, 2., har klaget til Københavns Politi over, at Politibetjente har bebrejdet ham, at han i beruset Tilstand kastede Flasker ud af Vinduet.

Pastor Dahl, Horsens, der som meddelt i Dagspressen er arresteret af Gestapo, anklages for »aandelig illegal Virksomhed«. Da Tyskerne aabenbart ikke tror, dette er tilstrækkeligt, har de nu ogsaa forsøgt at sætte Rygter i Gang om Uorden i Kirkebøsse-Regnskabet. Det er naturligvis grebet ud af Luf-ten.

Paa Grønttorvet forsøgte en tysk Officer at klappe en af de parkerede Gartnervognes Heste, men Hesten snappede efter ham, og Officieren udbrød lidt forskræmt-forlegen: »Den bidder nok!« — »Ja,« sagde Gartneren, idet han vendte Ryggen til, »det er ogsaa en Russer!«

LAND OG FOLK

SERNUMMER UDSKIFT AF DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI. 24. APRIL 1944

DEN FINSK REGERING ØNSKER IKKE BRIL

ORDELYDER AF SOVJETREGERINGS ERKLÆRING OM DE AFBRUDTE

VÅBENSTILSTANDS-FORHANDLINGER.

Den 22. April afgav Vicedenrigskommissær A. J. Vysjinski paa en Pressekonference i Sovjetunionens Folkekommisariat for Udenrigsningender overfor Repræsentanter for Sovjetpressen og den udenlandske Presse nedenstaaende Erklæring om de sovjetisk-finske Realitioner.

" Som allerede kendt fra tidligere offentliggjorte Meddelelser fra Folkekommisariatet for Udenrigsningender, henvendte den finske Regering sig i Midten af Februar dette Aar til Sovjetregeringen med Forslag om, at der optoges Forhandlinger om Indstilling af Krigshandlingerne og Genoprettelse af Fredsforhold mellem Sovjetunionen og Finland. Til dette Forslag svarede Sovjetregeringen, at den ikke havde Grund til at have særlig Tillid til den nuværende finske Regering, men at selv Finland ikke havde andre Muligheder, var Sovjetregeringen beredt til i Fredens Interesse at forhandle med den nuværende finske Regering om Afbrydelse af Krigshandlingerne.

Den 1. Marts offentliggjordes Sovjetunionens Våbenstilstandsbetingelser, der indeholdes i de følgende 6 Punkter. Samtidig med Overleveringen af Betingelserne til den finske Regering, underrettede denne om, at saafremt den finske Regering var villig til at acceptere disse Betingelser, var Sovjetregeringen rede til at modtage Repræsentanter for den finske Regering i Moskva til Forhandling om Afslutningen af en Konvention overenskomst.

I sit Svar paa Sovjetregeringens Våbenstilstandsbetingelser, som den 8. Marts overrakte gennem Sovjetambassaden i Stockholm, erklærede den finske Regering den finske Regering, som er alvorligt besluttet paa snarest muligt at gennemføre inddelte Forhold til Sovjetregeringen, har opmærksomt studeret de Våbenstilstandsbetingelser, som Sovjetunionen har foreslaaet Finland. Den finske Regering lagde særlig Vægt paa, at det, der at Finland kan foreblive neutralt ved Våbenstilstanden, er nødvendigt, at der ikke befinder sig fremmede Tropper fra nogen Kriegerende Hæer paa finsk Territorium. Dette Spørgsmaal er dog saa kompliceret, at det kræver mere detaljeret Læftelse. Den finske Regering ønsker derfor at foreslå, at der optages Forhandlinger mellem Repræsentanter for den finske Regering og Sovjetregeringen, for at den finske Regering kan få Lejlighed til at klarlægge sit Syn paa dette og andre Spørgsmaal i de af Sovjetregeringen foreslaede Våbenstilstandsbetingelser.

Sovjetregeringen fandt dette svar tilfredsstillende og underrettede den finske Regering herom, hvorefter den finske Regering bemærkede paa den Hædsgerning, at de sovjetiske Våbenstilstandsbetingelser, saaledes som de var formuleret i de til Nr. 6551111 overrakte 6 Punkter, var minimale og elementære, saet af optagelse af Forhandlinger om Afbrydelse af Krigshandlingerne kun var mulig, for saa vidt den finske Regering accepterede disse Betingelser. I det Sovjetregeringen modtog fra den finske Regering dette, erklærede den, at den forventede at modtage et positivt Svar i Løbet af en Uge. Skete dette ikke, maatte Sovjetregeringen forudsætte, at den finske Regering var uforstående og i visse uforstaaelige Omstændigheder havde trukket sig tilbage, og afviste de sovjetrussiske Betingelser.

Forts. næste Side.

Den 17 Marts tilstillede den finske Regering Sovjetregeringen sit Svar, i hvilket det hed, at den finske Regering, der vedblivende var alvorligt besluttet paa at genoprette fredelige Forhold til Sovjetregeringen, ikke paa forhaand kunde antage de Betingelser, hvormed der var Tale, uden at have faaet fuld Sikkerhed med Hensyn til Fortolkningen af disse Betingelser og deres Betydning.

Uagtet dette finske Svar var negativt, ansaa Sovjetregeringen det for muligt at meddele den finske Regering følgende: 1) at Sovjetregeringen ikke havde noget imod, at den finske Regering sendte en eller flere Repræsentanter for at høre den Sovjetregeringens Fortolkning af de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser, 2) at Sovjetregeringen var af den Anskuelse, at Moskva vilde være det Sted, hvor den finske Regerings Repræsentanter bedst kunde faa den mest udtømmende Fortolkning.

Den 26 Marts ankom den finske Regerings Delegation, bestaaende af Hr. Paasikivi og Hr. K. Enkel, til Moskva. Den 27. og 29 Marts mødtes den finske Delegation med Sovjetregeringens Repræsentanter, Molotof og Dekanosof. Som Resultat af Forhandlingen mellem de sovjetrussiske og finske Repræsentanter, blev følgende sovjetrussiske Forslag til Fredsbetingelser med Finland overgivet den finske Delegation

1) Afbrydelse af Forbindelse med Tyskland og Internering af de tyske Tropper og krigsskibe i Finland, eller Afbrydelsen af Forbindelsen med Tyskland og Fordrivelse af de tyske Tropper og krigsskibe fra Finlands Territorium senest inden Udgangen af April Maaned. Saaavel i det første som i det andet Tilfælde er Sovjetunionen villig til at yde Finland Hjælp med sine væbnede Styrker.

2) Genoprettelse af den sovjetisk-finske Traktat af 1940 og Tilbagebetaling af de finske Tropper til Grænsen af 1940, at gennemføre i Løbet af April Maaned.

3) Øjeblikkelig Tilbagesendelse af sovjetrussiske og allierede krigsfanger og ligeledes af de sovjetrussiske og allierede Civilpersoner, som er interneret i koncentrationslejre eller udnyttes til arbejde af Finerne, hvorhos, i Tilfælde af, at der undertegnes ikke en Vaabenstilstandspagt men en Fredsaftale, Tilbagesendelse af krigsfanger skal være gensidig

4) Demobilisering af 50% af den finske Armé, at gennemføre i Løbet af Maj Maaned, og tilbageførelse af hele den finske Armé til Fredsstand, at gennemføre i Løbet af Juni og Juli Maaned. Dette Punkt skal optages i Aftalen eller formuleres som en særlig sovjetisk-finsk Aftale, der skal undertegnes samtidig med Freds- eller Vaabenstilstandspagten.

forts. næste Side.

5) Erstatning for den Skade, som Finland har tilføjet Sovjetunionen gennem Krigshandlinger og Okkupation af Sovjetterritorium, med et Beløb af 600 Millioner amerikanske Dollars, at betale i Løbet af 5 Aar i Varer: Papir, Cellulose, Sø- og Flodskibe samt Maskiner og Udstyr af forskellig Slags.

6) Tilbagegivelse til Sovjetunionen af Byer og Omraadet Petsamo, som Sovjetunionen frivilligt afstod til Finland ved Fredsaftalerne af 1920 og 1940.

7) Ifald de ovennævnte 6 Betingelser akcepteres af Finland, anser Sovjetregeringen det for muligt at give Afkald paa sine Pagtrettigheder med Hensyn til Hangø og Hangø- Omraadet til Gunst for Finland, uden Kompensation af nogen Art.

Som det fremgaar af den anførte Tekst, indholder disse Forslag de sovjetrussiske Betingelser om Demobiliseringen af den finske Hær, om Erstatning for de Skader, Finland har tilføjet Sovjetunionen gennem Krigshandlinger og Okkupationen af Sovjetterritorium, og om Petsamo. Desuden optoges et nyt Punkt om Afstaaelsen af Hangø og Hangø- Omraadet til Gunst for Finland. Hvad den finske delegation angaar, saa fremkom den ikke med noget som helst Forslag til ændring af de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser, ligesom den heller ikke fremkom med egne Forslag vedrørende Vaabenstilstandsbetingelserne.

Den 13. April, det vil sige 3 Uger efter at de ovenfor anførte sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser var overrakt Finnerne, meddelte den finske Regering sit Svar paa disse Betingelser gennem det svenske Udenrigsministerium. Dette Svar havde følgende Ordlyd. Den finske Regering har modtaget Sovjetregeringens Forslag angaaende Fred med Finland, som i præcisret Form overraktes de Herrer Paasikivi og Engel den 29. Marts. Disse Forslag har været Genstand for Drøftelse og Studium i den finske Regering og blev overgivet til Drøftelse i den finske Rigsdag. Derigennem blev det førstslaaet, at en Antagelse af disse Forslag som til Dels er uigennemførlige allerede af tekniske Grunde, vilde afsvække og nedbryde Betingelserne for, at Finland fortsat kan eksistere som selvstændig Stat og vilde paaføre det finske Folk Byrder, som efter eenstemmig kompetent Udsagn i betydelig Grad vilde overstige dets Kræfter. Som Følge heraf beklager den finske Regering, som ærligt tilstræber Genoprettelsen af gode og stabile Forhold til sin store Nabo i Øst, at de for nylig modtagne Forslag, som er blevet opmærksomt studeret, ikke frembyder Mulighed for Realisering af disse Bestræbelser.

Paa denne Erklæring fra den finske Regering afsendte Sovjetregeringen den 22. April følgende Svar:

Sovjetregeringen har den 17. April modtaget den finske Regerings Svar paa de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser, som i Moskva overraktes den finske Delegation, bestaaende af de Herrer Paasikivi og Engel. Sovjetregeringen tager den Kendsgerning til Efterretning, at den finske Regering i sit Svar har afvist de sovjetrussiske Vaabenstilstandsbetingelser som Forhandlingsgrundlag og har afbrudt Forhandlingerne om Vaabenstilstand. Den finske Regerings Faa- stand om, at de sovjetrussiske Forslag tildels er uigennemførlige allerede af tekniske Grunde, er ganske ubegrundet.

Forts. næste Side.

Den finske Delegation i Moskva rejste da overhovedet heller ikke dette Spørgsmaal. Den finske Regerings Forsøg paa at unddrage sig Ansvar med Hensyn til Erstatning for den Skade, Finland har tilføjet Sovjetunionen ved Krigshandlinger og Okkupation af Sovjetterritorium, kan overhovedet ikke retfærdiggøres. Ved at overfalde Sovjetunionen og okkupere Sovjetterritorium har Finland tilføjet vort Land uhyre Tab og Skade, som det efter alle Retfærdighedens Grundsætninger er forpligtet til at erstatte. At eftergive Finland denne Gæld vilde være ensbetydende med at give Aggressoren Præmie for hans Aggression, Plyndring og Ødelæggelser. Den finske Regerings Henviisning til, at de sovjetrussiske Forslag vilde paalægge det finske Folk en Byrde, som oversteg dets Kræfter, savner Grundlag, eftersom dette Spørgsmaal ikke blev drøftet i Moskva, og den finske Delegation i Moskva ikke erklærede at den betragtede Spørgsmaalet om Skadeserstatning som det vigtigste Spørgsmaal ved Fredens Genoprettelse.

Under Forhandlingerne med den finske Delegation i Moskva fremgik det klart, at Hovedspørgsmaalet for den finske Regering er Sovjetregeringens Krav om Internering eller Fordrivelse af de tyske Tropper, der staar i Finland.

Den finske Regering hævder, at Antagelsen af de sovjetrussiske Forslag vilde true Finlands fortsatte Eksistens som selvstændig Stat. Dette er naturligvis ikke Tilfældet. Finland i Dag har ingen statslig Selvstændighed. Denne mistede det i det Øjeblik, det tillod tyske Tropper at rykke ind paa sit Territorium. Nu drejer det sig om at genoprette Finlands tabte Selvstændighed ved at fordrive de tyske Tropper fra Finland og afbryde Krigshandlingerne. Det er almindelig kendt, at Resultatet af, at Finland med Henblik paa fælles Overfald paa Sovjetunionen lod tyske Tropper rykke ind paa sit Territorium, var, at hele den nordlige Del af Finland kom i Hænderne paa Tyskerne, som her er de virkelige Herrer og har forvandlet Finland til et halvt okkuperet Land. Men heller ikke i den sydlige Del af Finland, er den finske Regering i Besiddelse af det fulde Herredømme.

I Virkeligheden den finske Regering, efter frivilligt at have afgivet Herredømmet i Nordfinland til Tyskerne, ophørt at være Herre i sit eget Hus.

Den finske Regering er gaaet saa vidt i sit Forhold til de tyske Fascister, at nu ikke længere kan, og heller ikke ønsker at bryde med dem. Den har underordnet sit Land efter Hitlertysklands Interesser.

Netop derfor er Kravet om Internering eller Fordrivelse af de tyske Tropper fra finsk Territorium og Brudet med Tyskland det Spørgsmaal, som den finske Regering finder vanskeligst.

Den nuværende finske Regering vil ikke fordrive de tyske Tropper fra Finland. Den ønsker ikke Genoprettelse af Fredsforhold. Den foretrækker at lade sit Land forblive en Vasal under Hitlertyskland.

VAR MERE END NOGENSINDE PAA VAGT OVERFOR PROVOKATIONER OG PROVOKATORER,
KRIGEN SKAL PÅS OG PROVOKANTERNE VIL BRUGE ETHVERT SKALKESKJUL FOR AT
FREMME DERES HENSIGTER:.

1. maj 1944 .Løbesedel. tryktPå arbejderklassens internationale kampdag1. MAJhilser vi folkenes frihedskamp mod fascismen.

Vi hilser og hylder Sovjetunionen og den Røde Hær, som under Stalins ledelse driver Hitlerarmeerne mod undergangen.

Vi ~~hilses~~ sender vor hilsen til alle dem, der som fascismens ofre vansmagter i fængsler og koncentrationslejre, til alle dem, der har mistet deres pårørende i frihedskampen.

På denne majdag opfordrer vi Danmarks arbejderklasse - nationens ryggrad - til at slutte rækkerne endnu tættere for sammen med det danske folk og de øvrige kæmpende nationer at gøre ende på nazismen og krigen.

Leve det danske folks frihedskamp!

Leve arbejderklassens enhed!

Leve Danmark!

Danmarks kommunistiske Parti

42 lot 21/4-44

1. maj -

DKP.

T I L A L L E P A R T I M E D L E M M E R !

Kammerater!

I "Land og Folk", "Tiden" og forskelligt Informationsmateriale har Betydningen af Arbejderklassens Enhed Gang paa Gang været paavist. Det har været understreget, at Enheden ikke alene er nødvendig i den nationale Kamp, men i lige saa høj Grad i den kommende Efterkrigs-tid og i det hele taget i Kampen for Socialismen.

Kommunisterne har gennem længere Tid ikke været alene om at fremhæve Enhedens Nødvendighed. Ogsaa socialdemokratiske Arbejdere gaar ind her for, og det stod allerede i Efteraaret 1943 fast, at danske Arbejdere var paa rask March mod Enheden. For at befordre og fremskynde denne Udvikling var det, vi opfordrede til at forelægge vore Synspunkter for socialdemokratiske Tillidsmand.

Siden denne Opfordring blev udsendt, har der været ført Samtaler med Personer indenfor Socialdemokratiet og Fagbevægelsen Landet over. Der har været talt om: Det norske Forhandlingsgrundlag (offentliggjort i "Land og Folk") - Den nationale Modstand - Fascismen og hvide Garder - Legalisering af Danmarks kommunistiske Parti - Samarbejdspolitik og Klassepolitik - Løn- og Arbejdsforhold og Mulighederne for Skabelsen af et Enhedsparti. Hertil kommer en Række lokale og specielle faglige Forhold.

Ved disse Samtaler er der konstateret stor Forskel i Synspunkter paa saavel den nationale som den almindelige Politik hos Socialdemokraterne.

Nogle hævdede Berettigelsen af Samarbejdet med Tyskerne og gav Udtryk for ikke at være Tilhængere af aktiv Modstand som Sabotage m.v., mens andre delte vor Opfattelse. Men alle gik dog imod, at der skulde dannes en Regering i Forstaaelse med Besættelsesmagten. Der var ligeledes fra alle Sider Tilfredshed med Frihedsraadets Pjece "Naar Danmark atter er frit".

Overfor Løn-, Social- og Skattepolitikken under Krigen delte Meningerne sig efter samme Linjer. De, der gik ind for Samarbejdet med Tyskerne, hævdede, at den førte Politik havde været nødvendig og rigtig og mente, at der ikke var noget at gøre før Krigen var slut, og til den Tid mente de endda, at den gamle Politik fra 30'erne med Statsindgreb overfor Arbejderne i Løn- og Fagbevægelses-spørgsmaal skulde genoptages. De, der var Tilhængere af aktiv national Modstand, var derimod Modstandere af Nedsættelsespolitikken og gik ind for, at det nu maatte være forbi med denne Politik.

Med Henblik paa Fremtiden blev Spørgsmaalet om Enheden drøftet. Alle vilde hilse det som et Fremskridt, om Arbejderne kunde samles om eet Parti, saa Striden mellem Kommuniste og Socialdemokrater kunde bringes ud af Verden. I Drøftelserne er der fra vor Side fremhævet det norske Eksempel, ifølge hvilket begge Partier bør gaa op i en højere Enhed: Norges forenede Arbejderparti. Men ogsaa Tanken om en kollektiv Indtræden i Socialdemokratiet har vi erklæret og villige til at drøfte. Begge disse Løsninger er naturligvis betingede af en Række politiske Forudsætninger.

Mens det ikke er en uoverkommelig Sag at tilvejebringe det nødvendige Grundlag mellem os og Arbejdspladsernes Folk samt de Tillidsmand, der staar Arbejdspladserne nærmest, saa vokser Værskolighederne med Tillidsmandenes Afstand fra Arbejdspladserne. Men Spørgsmaalet - organisatorisk Enhed - er ikke aktuelt i Dag. I første Række drejer det sig om at tilvejebringe Enhed i politisk Opfattelse og Handling. Det er klart, at en fordomsfri Bedømmelse hos de socialdemokratiske Ledere af Arbejdernes Stilling og deres politiske Muligheder nu og i Fremtiden vilde bidrage væsentlig til at skabe denne Enhed, og de toneangivende indenfor Socialdemokratiets øverste Ledelse er Skyld i, at Drøftelserne om Enheden, om Dagens og Fremtidens Politik, ikke er blevet mere positive end de er.

+ + +
+ + +

Enkelte af de socialdemokratiske Ledere finder det endog opportunt at drage til Felts mod Kommunisterne. D.s.F.'s Sekretar, Carl Jensen, har saaledes overfor Fællesorganisationen i Frederikssund serveret et Opkug af Alsing Andersens Cirkulære af 2. September 1943, mens Alsing Andersen selv paa Fællesorganisationernes Informationsmøde i Odense den 19. Marts i Aar efter et voldsomt Angreb paa Pjeccen "Fagbevægelsens Vej" proklamerede, at Kommunisterne skal afvises, den kan man ikke samarbejde med. Samme Linje har været fulgt paa en Række Informationsmøder indenfor Socialdemokratiet og Fagbevægelsen, og her har man endda ikke undset sig for at udslynge en Paa-

(forts. paa næste Side)

stand om Samarbejde mellem Kommuniste og Nazister.

Disse Ledere har kun lært lidet. Enhedens bydende Nødvendighed er ikke gaaet op for dem. De forstaar ikke, at Kommunisternes er ilde anbragt, at den ikke, hverken nationalt eller socialt, giver Arbejderne noget, og at det er Tyskerne og Undertrykkerne, der profiterer ved den.

Hvor megen Skade denne taabelige Optræden end kan forvolde, saa vil den dog ikke faa afgørende Indflydelse paa Enhedens Skæbne. Thi Enheden er ikke kun et Anliggende mellem Lederne. Den er i langt højere Grad et Spørgsmaal om de menige Arbejderes, om Massernes Enhed. Ja, denne Enhed fra neden er overhovedet Betingelsen og Forudsætningen for Enhed i Toppen. Og de seneste Maanedere har her vist gode Resultater.

Sympatien for og Understøttelsen af Sabotagen og Stikkernes Uskadeliggørelse viser, at Enheden fra forrige Sommer paa det nationale Omraade ikke alene er bevaret, men ogsaa er blevet mere rodfæstet. Tjenestemændenes landsomfattende Kampagne for fuld Dækning for Dyrtiden, Arbejdernes Proteststorm mod Formandsskabets Kendelse og Krav om dens Revision og Sygeplejerskernes Aktion mod Overarbejde, for højere Løn og for tilfredsstillende Kost- og Boligforhold viser, at Enheden uden om og paa Trods af de øverste Ledere er i stadig Vækst fra neden. Uafhængige af hinanden formulerer disse tre Grupper Lønkrav, der ligger helt paa Linje, og som er dødbringende Slag mod den Samarbejdspolitik, som den 29. August 1943 maatte forlade Arenaen, men som Arbejdsgiverne, Departementskontorerne og Formandsskabet nu fører videre. Her ligger ogsaa Forklaringen paa Angrebene paa Kommunisterne og den faglige Pjece: Det er de svorne Tilhængere af Samarbejdspolitikken, som nu kæmper for at redde deres politiske Positioner. Naar de særlig retter Skytset mod "Fagbevægelsens Vej", er det fordi denne Pjece har været retningsgivende for Opmarchen mod Samarbejdspolitikken. Den har været modvirkende til at forme denne Enhed, der ikke alene er Enhed indenfor de enkelte Grupper, men ogsaa Grupperne imellem. Forøvrigt er det første Gang, at saa at sige alle Landets Lønarbejdere er gaaet til Offensiv saa godt som samtidig.

Denne Enhed er ikke forbundet i Toppen. Det er en Enhed i Praksis, og den vil give Resultater. Først fik Tjenestemændene 10 Millioner Kroner for "skæve Helligdage", dernæst $3\frac{1}{2}$ Portion Reguleringstillæg. Den har ogsaa givet Indrømmelser - omend karrige - til Sygeplejerskerne.

Naar Resultaterne ikke er blevet endnu bedre, skyldes det, at Organisationernes øverste Ledere ikke alene holdt sig tilbage eller bremsede Medlemmernes Indsats, men at de ogsaa var højst uvillige til at gaa ind for Medlemmernes Krav.

Denne Uoverensstemmelse mellem Ledere og Medlemmer lader sig imidlertid ikke opretholde. Folkefrontsperiodens Erfaringer fra Spanien og Frankrig viser, at Masserne kan faa deres Ledere til at gaa ind for den krævede Politik (eller i givet Fald skaffe sig Ledere, der vil gøre det.)

Noget saadant kan ogsaa ske i Danmark, ja er faktisk ved at ske trods Angrebene paa Kommunisterne og deres Politik. Karakteristisk er saaledes Ejler Jensens Tale paa Informationsmødet i Odense. I denne Tale tilsluttede han sig Kritikken af Arbejdsgiverne, Formandsskabet og den tvungne Voldgift og kræver fri Strejkeret. Resolutionerne fra de lokale Fællesorganisationer angaaende Lønkendelsen følger samme Linje og fastslaar, at Arbejderne kun har sig selv og deres Organisationer at stole paa. Symptomatisk er ogsaa den københavnske Fællesorganisations Resolution angaaende Kommunehjælpens Tilbagebetaling.

Et andet Tegn paa Virkningen af Massernes Tryk er de socialdemokratiske Lederes Stilling til Sovjetunionen. Paa Informationsmøder erklærer de saaledes, at Sovjetunionen har ydet en betydelig Indsats i Kampen mod Nazismen, og at vort Land kan have Fordel af og maa have statsligt Samarbejde med Sovjetunionen. Men danske Kommuniste kan man ikke samarbejde med.

Det drejer sig her ganske tydeligt om en Nyorientering, frenkaldt af Begivenhederne. Ejler Jensens Udtalelser i Odense staar i skarp Modstrid med Roskilde Talen af September 1943. Fællesorganisationernes Udtalelser om Samarbejdspolitikken er ogsaa nye og ukendte Toner fra de Kanter. Ogsaa Udtalelserne om Sovjetunionen afviger kendeligt fra tidligere Tidens Talemaader.

Denne Nyorientering er absolut af det gode, selvom den langt fra er tilstræktelig overfor Tidens Opgaver. Det vil derfor utvivlsomt være en Fejl, hvis vi - som der er Tilbøjelighed til hist og her - udelukkende vil bedømme disse nye Toner som Fraseradikalisme, der kun kan tjene til at holde Arbejderne hen med Snak. (Det maa i denne Forbindelse ikke glemmes, at D.s.F. indtil Krigen gik imod tvungen Voldgift og først under Besættelsen gik med hertil. Det var Kapitulation overfor Vanskelighederne, og hverken dette eller den Kendsgerning, at D.s.F.'s Formand først hævede Fanen efter at Medlemmerne utvetydigt havde sagt deres Mening, tyder paa Stykke.) Man maa (forts. paa næste Side!)

ogsaa se det positive i, at den øverste faglige Ledelse gaar mod den tvungne Voldgift, kræver fri Strejkeret og gaar mod Samarbejdspolitikken paa det lønmæssige Omraade. Det giver ganske vist ikke Resultat i Dag, men det stiller dog Problemerne mere enkelt og aabner Muligheder for snarlige Resultater. Nu er det afgjort, at Fagbevægelsen skal vende sig mod Formandsskab og Samarbejdspolitikens Lønaftgørelser. Spørgsmaalet er herefter, hvor hurtigt Fagbevægelsens Krav skal efterkommes, og her maa alle Kræfter sættes ind for, at D.s.F. benytter hele sin Autoritet og Kraft for at fremskaffe Resultater. Det gælder naturligvis først og fremmest Lønkendelsens Revision. Det politiske Grundlag herfor er skabt ved den magtige Protestbevægelse, og Formaliteter kan ikke være uovervindelige. Men en Betingelse for Kendelsens Revision er, at ogsaa den øverste faglige Ledelse sætter sig i Bevægelse herfor. Her maa Partiet sætte kraftigt ind, og Arbejdspladsernes og Fagforeningernes Aktion maa holdes i Gang og forstærkes. En resultatgivende Aktion paa dette Omraade vil bringe Enheden nærmere.

Man kan granske efter Hensigten med den allerede skete Ændring, og i Tilfælde af, at Lederne gaar i Aktion for Kendelsens Revision, kan man vurdere, om det er Udtryk for deres inderste Overbevisning, eller om de har andre Motiver. Saadanne Overvejelser kan ikke være bestemmende for vor Stilling. Afgørende maa være, at disse Mennesker stiller sig paa Medlemmernes Standpunkt og i Gerning gaar ind herfor. Naar og hvor de gør det, maa vi understøtte dem, og hvor det er hensigtsmæssigt samarbejde med dem og saa iøvrigt arbejde for at faa Svaghederne overvundet. Erfaringerne vil lære de bedste af dem, at Arbejdernes Initiativ, Handletrang og Offervilje ikke er af det Onde, men tværtimod Arbejderklassens bedste Aktiv og for Lederne en uvurderlig Kilde til politisk Berigelse. De daarlige vil, naar Enheden skabes, blive fundet for lette og Tid efter anden erstattet med stærke og mere klartsynende Kræfter.

+ + +
+
+

Dette Arbejde vil stille os overfor nye Problemer. Vi vil komme til at samarbejde med Folk, vi ikke tidligere har haft Føling med og under hidtil ukendte Former. Men det maa vi ikke wige tilbage for. Til Raadighed for os staar den marxistiske Teori og Erfaring, og Arbejderklassens Indstilling efter de seneste Aars Tildragelser berger for, at et saadant Samarbejde paa det rette klassemæssige Grundlag kun kan gavne og fremme Enheden.

Det kommunistiske Parti er stadig Enhedens bedste Forkæmper. Derfor gælder det om at styrke det. Der maa stadig arbejdes for Tilgang af nye Medlemmer. Gode og stabile Arbejdere, der er enige med os, maa drages ind i Partiet. Særlig maa der lægges Vægt paa Arbejdspladsernes Folk. Den fornødne Sikkerhed af Hensyn til Illegalteten maa naturligvis iagttages. I enkelte Tilfælde maa det anbefales Folk med Positioner at blive staaende i Socialdemokratiet for der at arbejde for Enheden.

Til Slut skal det understreges, at Arbejdet for Enheden ikke betyder, at det nationale Arbejde er traadt i Baggrunden. Det er stadig det vigtigste. Men Kampen for Enheden betyder en Underbygning og Styrkelse af Nationens Modstand, og den vil ogsaa tjene til en væsentlig Forstærkelse af det danske Folks Indsats i de kommende og afgørende Kampe, hvor nye og store Opgaver kræver deres Løsning.

Endvidere: hverken det nationale Arbejde eller Arbejdet for Enheden betyder, at vort strategiske Maal - Socialismen - er tabt af Syne. Som den nationale Kamp er et vigtigt Led i Arbejdernes Frigørelseskamp, saaledes er Kampen for Enheden det ogsaa. Enheden vil sikkert og hurtigt paa Dagliglivets Omraader give de Resultater, som er Forudsætningen for at tilkæmpe sig Socialismen, og denne vil med disse taktiske Sejre rykke nærmere i stedsøget Tempo.

Maj 1944

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI
CENTRALKOMITTEEN.

LAND OG FOLK

=====
 Særnummer Udsendt af DANKENSKS KOMMUNISTISKE PARTI 5. Maj 1944
 =====

STALINS DAGSBEFALING

=====

1; MAJ 1944
 =====

Dagsbefaling nr. 70 fra den Overstkommanderende over Sovjetunionens
Stridskræfter, 1. Maj 1944, Moskva.

Kammerater! Rødsarmister og Røde Matroser! Underofficerer, Officerer og Generaler! Mandlige og kvindelige Partisaner! Sovjetunionens arbejdende Folk! Brødre og Søstre, som midlertidigt er kommet under de tyske Undertrykkeres Aag eller med Vold er blevet slået til Tvangsarbejde i Hitlertyskland! I Sovjetregeringens og vort bolsjevnikiske Partis Navn hilser og lykønsker jeg Jer til 1. Maj!

Vort Lands Befolkning fejrer denne Majdag under Indtrykket af den Røde Hærs store Sejre. Siden de tyske Hærs Nederlag ved Stalingrad har den Røde Hær praktisk talt uafbrudt været i Offensiven: I den forløbne Tid er den Røde Hær i Kamp rykket frem fra Volga til Sereth, fra Kaukasus' Udløbere til Karpaterne; den udsletter det fjendtlige arvepæk og fejrer det borte fra Sovjetjorden. I Vinterslaget 1943-44 vandt den Røde Hær det historiske Slag om Dnjepr og Ukraine Vest for Dnjepr, og derudover de vældige tyske Fæstningsværker ved Leningrad og paa Krim og overvandt i mesterlige og kraftfulde Kampoperationer det tyske Forsvar ved Floderne Bug, Dnjestr, Pruth og Sereth. Nesten hele Ukraine, Moldau, Arim, Leningrad- og Kalinin-Distrikterne samt et betydelig Del af Vidensland er rensat for tyske Landrovere. Sverindustrien i Syd, Galman, Karivoj og, Kertsj og Mikopol og det frugtbare Land mellem Dnjepr og Pruth er givet tilbage til Fædrelandet. Mange millioner Sovjetmennesker er befriet fra det fascistiske Slaveri. Under Gennemførelsen af den store Opgave at befri vort njeamlands Jori for de fascistiske Landrovere har den Røde Hær nået vor Statsgrænse med Rumænien og Tjekoslovakiet og fortsætter nu med et slag Fjenden paa rumensk Territorium.

Den Røde Hærs Sejre blev mulige takket være Sovjetkommandens rigtige Strategi og Taktik, takket være vore Soldaters og Kommanderers høje Kampmoral og Offensivånd, takket være vore Troppers rigelige Forsyning med førsteklasses Sovjetmateriel og takket være den stadig større Dygtighed og bedre Uddannelse hos vore Artillerister, Grenatrøsterskytter, Tankister, Flyvere, Sapperer, Infanterister, Kavallerister og Rekognosceringstropper.

(forts.)

Et væsentlig bidrag til disse resultater er ydet af vore store Allierede, USA og Storbritannien, som holder Fronten mod Tyskerne i Italien og binder betydelige tyske Styrker, forsyner os med krigsvigtige råstoffer og materiel og systematisk bomber militære mål i Tyskland og saaledes undergraver dets Kampkraft.

Men den Røde Hærs resultater vilde ikke have kunnet bestå og vilde være blevet udslettet ved det første voldsomme Modangreb fra Fjenden, hvis ikke hele vort Sovjetfolk, hele vort Land havde støttet den Røde Hær.

I kampen for Fædrelandet har den Røde Hær udvist eksempelløst seltemod. Men Sovjetfolket har ikke stået tilbage for den Røde Hær. Under krigens vanskelige betingelser har Sovjetfolket opnaaet straalende resultater ved Produktionen af Væben, Ammunition, Beklædningsgenstande og Levnedsmidler og ved rettidige leveringer til Fronten.

Sovjetindustriens Kapacitet er vokset betydeligt i det forløbne Aar. Hundreder af nye Veje, Banelinjer og Broer er overgivet til Trafikken. Nye Millioner af Sovjetarbejdere, Mænd og Kvinder, er gaaet ind i Produktionen, har lært de vanskeligste Fag og er blevet Mestre i deres Fag.

Vore Kollektivbrug og Statsgodser har ærefuldt bestaaet krigens Prøvelser, Utrætteligt arbejder Sovjetbønderne paa markerne under krigens vanskelige Forhold og forsyner vor Hær og Befolkning med Levnedsmidler og vor Industri med råstoffer.

Vor Intelligens har beriget Sovjetvidenskaben og Teknikken, Sovjetkulturen og Kunsten med nye fremragende Resultater og Opdagelser.

Uvurderlige Tjenester har vore Sovjetkvinder ydet til Fædrelandets Forsvar. Uegennyttigt arbejder de med Frontens Interesser for Tje, tappert bærer de alle krigens Byrder og begejstrer den Røde Hærs Helte, vort Lands Befriere, til nye bedrifter paa Slagmarken.

Fædrelandskrigen har vist, at Sovjetfolket er i Stand til at gøre Underværker og sejrrikt at bestaa de sværeste Prøvelser. Sovjetunionens Arbejdere, Kollektivbønderne og Sovjetintelligensen, hele Sovjetfolket er opfyldt af Viljen til at fremskynde Fjendens Nederlag, til fuldstændigt at udbedre de Udælgelser, Fascisterne har foraarsaget, og gøre vort Land endnu stærkere og rigere.

Under den Røde Hærs Slag revner Blokken af hitlerfascistiske Stater og er ved at falde fra hinanden. Frygt og Forvirring raader i Dag blandt Hitlers rumænske, ungarske, finske og bulgarske Forbundsfaller. Disse hitlers Haandlangere, hvis Land enten er blevet, eller vil blive besat af Tyskerne, kan ikke undgaa at se, at Tyskland har tabt Krigen. Rumænien, Ungarn, Finland og Bulgarien har kun een Mulighed for at undgaa Katastrofen: at bryde med Tyskerne og trække sig ud af krigen.

Men man kan næppe forvente, at de nuværende Hegeringer i disse Lande er i Stand til at bryde med Tyskerne. Det synes, som om Folkene i disse Lande maa tage deres Befrielse fra det tyske Aag i deres egen Haand. Og jo før Folkene i disse Lande gør sig klart, hvilken Blindgyde Hitleristerne har ført dem ind i, jo før de indstiller Støtten til deres tyske Undertrykkere og gør op med deres egne Quislinger, desto mindre Ofre og Udælgelser vil krigen påføre deres Lande, og desto mere kan de regne med de demokratiske Landes Forstaelse.

(forts.)

Side 3

Som Resultat af den sejrige Offensiv har den Røde Hær naaet vore Statsgrænser paa en Strækning af over 400 km og har befriet mere end 3/4 af det okkuperede Sovjetterritorium fra det tysk-fascistiske Aag. Nu gælder det om at rense hele vort Land for de fascistiske Lendrovære og genoprette Sovjetunionens Statsgrænser paa hele Strækningen fra Sortehavet til Barentshavet.

Men vor Opgave kan ikke begrænses til at fordrive Fjendens Tropper fra vort eget Land. Den tyske Hær i Dag minder om et saaret Rovdyr, som slæber sig tilbage til sin Hule, Tyskland, for at pleje sine Saar. Men et saaret Rovdyr, som er krobet tilbage til sin Hule, ophører ikke med at være et farligt Dyr. For at afvende Truslen om Slaveri for vort Land og de med os allierede Lande maa man uophørligt forfølge det saarede tyske Rovdyr og tilintetgøre det i dets egen Hule. Under Forfølgelsen af Fjenden maa vi befri vore polske og tjekoslovakiske brødre og de andre vesteuropæiske Folk, som er allieret med os og nu lider under det hitlerfascistiske Aag.

Det er indlysende, at denne Opgave er betydelig vanskeligere end den at drive de tyske Tropper ud af Sovjetunionen. Den kan kun løses ved Sovjetunionens, Storbritanniens og USA's forenede Anstrengelser, ved fælles Slag af vore Tropper fra Øst og af vore Allieredes Tropper fra Vest. Der kan ikke være Tvivl om, at kun et saedant kombineret Slag vil kunne knuse Hitler-Tyskland fuldstændig.

Kammerater! Rødtarmister og Røde Matroser! Underofficerer, Officerer og Generaler! Mandlige og kvindelige Partisaner! Sovjetunionens arbejdende Folk! Brødre og Søstre, som midlertidigt er kommet under de tyske Undertrykkes Aag eller med Vold er blevet slæbt til Tvangsarbejde i Hitlertyskland! Jeg hilser og lykønsker Jer til denne Majdags-Fest! Jeg befaler herved, at der i Dag Klodcken 20, paa Festsdagen for hele Verdens Arbejderklasse, skal affyres en Salut paa 20 Artillerisalver i Moskva, Leningrad, Gornel, Kief, Kharkof, Kostof, Tblisi, Simferopol og Odessa, til Ære for den røde Hærs historiske Sejre ved Fronten og for at hædre Arbejdernes, Kollektivbøndernes og Sovjetintelligensens store Resultater i Baglandet.

Lange leve vort Sovjet-Fædreland!

Lange leve vor Røde Hær og Flaade!

Lange leve det store Sovjetfolk!

Lange leve Venskabet mellem Folkeslagene i Sovjetunionen!

Lange leve Sovjetpartisanerne!

Udødelig Hæder til de Helte, som er faldet i Kampen for vort Lands Frihed og Uafhængighed!

Død over de tyske Okkupanter!

Den Øverstkommanderende
J. Stalin

Marskal af Sovjetunionen

SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTIS

12. Kongres

6. - 9. Maj 1944

I det følgende bringes et Referat af Sveriges kommunistiske Partis 12. Kongres. Materialet er taget fra svenske Blade og er som Følge deraf baade mangelfuldt og kortfattet. Alligevel giver det forhaandenværende Indtryk af, at det svenske Parti er sig sin Styrke bevidst og sætter sig store Maal for den nærmeste Fremtid.

Ved Læsningen maa man hele Tiden have for Øje, at der ikke umiddelbart kan drages Sammenligninger mellem svenske og danske Forhold. Afgørende er her i første Række, at det nationale Spørgsmaal i det neutrale Sverige ikke spiller samme Rolle som i det undertrykte Danmark og endvidere, at Sverige er et langt stærkere monopolkapitalistisk Land end Danmark.

Sekretariatet.

Forslag til Grundsætninger forSveriges kommunistiske Parti

Sveriges kommunistiske Parti, som staar paa det marxistiske Samfundssyns Grund, virker for hele det arbejdende Folks Befrielse fra den kapitalistiske Udbytning og Udplyndring ved Indførelse af en socialistisk Samfundsordning.

I det kapitalistiske Samfundssystem ejes og beherskes de vigtigste Produktionsmidler (Naturrigdomme, Fabrikker, Maskiner etc.) af Bourgeoisiet, mens Lønarbejderne for at kunne leve maa sælge deres Arbejdskraft til Produktionsmidlerne. Kapitalen opretholdes og vokser gennem Udbytning af Arbejdskraften. Modsætningen mellem Lønarbejde og Kapital bliver herigennem Samfundets bestemmende Træk. Kampen mellem Samfundsklasserne, som foregaar i skiftende Former, ophører ikke, for den kapitalistiske Ejendomsret til Produktionsmidlerne er ophævet, disse lagt ind under Samfundets Besiddelse og Kontrol, og den planløse kapitalistiske Produktion for Profit afløst af en planmæssig socialistisk Behovsproduktion. Denne garanterer Masserne Arbejde, Uddannelse og Hvile samt sikrer en hurtig Udvikling af Produktivkræfterne til Højnelse af den almindelige Velstand. Dette hidføres bl.a. derigennem, at Socialismen afskaffer de for det kapitalistiske System karakteristiske Kriser og Krigene, hvilke er Udtryk for Modsætningen mellem Produktionsprocessens samfundsmæssige Karakter og de kapitalistiske Ejendomsforhold.

Udviklingen af den kapitalistiske Produktionsmaade er i Sverige skredet saa langt frem, at Arbejderklassen udgør Befolkningens Majoritet. Gennem politisk og faglig Organisering har Arbejderklassen skabt magtfulde Vaaben i Kampen for bedre Eksistensvilkkaar og erobret vigtige borgerligt-demokratiske Friheder og Rettigheder. Den forsvarede disse mod Fascismen - Finanskapitalens aabne terroristiske Diktatur - og mod alle andre reaktionære Kræfter.

Arbejderklassens Erobringer har imidlertid ikke ændret det svenske Samfunds Karakter af kapitalistisk Klassesamfund. Koncentrationen af Produktion og Kapital har naaet en høj Udviklingsgrad. Storfinansens har faaet en dominerende Indflydelse paa Samfundslivet og anvender i saa høj Grad det borgerlige Statsapparat i sin Regulering af Økonomien, at Monopolkapitalismen udvikles til en statsmonopolistisk Kapitalisme. De materielle Betingelser for en socialistisk Omformning af Samfundet er til Stede.

Kapitalismen udbytter og udplyndrer ikke blot de egentlige Arbejdere og med dem ligestillede Grupper, Intellektuelle, Tjenestemand o.a., men ogsaa de fleste Landbrugere. Den tvinger disse Grupper til at organisere sig til Forsvar for deres Eksistens. Et paa fælles Interesser bygget Samarbejde mellem de to afgørende Folkegrupper, Arbejderne og de af Kapitalen udbyttede Bønder er en Forudsætning for Skabelsen af en fremskridtsbærende Samfundsordning.

Den kapitalistiske Stat er et Organ til Opretholdelse af Bourgeoisiets økonomiske og politiske Herredømme. Det er Arbejderklassens historiske Opgave i Forbund med de øvrige udbyttede og udplyndrede klasser at erobre den politiske Magt og skabe sin egen demokratiske Stat for at oprette en socialistisk Samfundsorden.

Arbejderklassen - den svenske Nations Kerne og Rygrad - forsvarede den nationale Selvebestemelsesret og Princippet om Nationernes Ligeberettigelse. Arbejderklassens Frihedskamp er i sit Væsen internationalistisk og tilsigter holdbar Fred og Folkeforbrødring.

Sveriges kommunistiske Parti er solidarisk med Socialismens Forkæmpere i alle Lande.

-- 0 --

Programkommissionens Kommentarer

I det følgende gengives Programkommissionens Kommentarer til sit ovenfor anførte Forslag.

Det kommunistiske Partis Programkommission har bygget sit Arbejde paa visse almene Overvejelser, for hvilke der her i Korthed skal redegøres.

Programkommissionen ansaa det for sin Opgave alene at fremsætte Forslag til Grundsætninger for Sveriges kommunistiske Parti, men ikke at fremsætte Forslag til noget politisk Program eller Kommunalprogram, som detaillert opstiller forskellige Krav, som Partiet rejser eller vil rejse. Det principielle Program maa ifl. Sagens Natur begrænses til kun at omfatte de almindelige Grundsætninger, der bestemmer Sveriges kommunistiske Partis Arbejde "for hele det arbejdende Folks Befrielse fra den kapitalistiske Udbytning og Udplyndring ved Indførelse af en socialistisk Samfundsordning" (Citat fra Forslaget). De aktuelle politiske Krav for den nærmeste, overskuelige Periode vil KP som hidtil formulere i Valgprogrammer og i politiske Resolutioner fra Partiets besluttende Organer.

De almindelige Grundsætninger for Partiets Virksomhed, som Programkommissionen altsaa har skullet formulere, er forsøgt fremstillet i saa knap og koncis Form som muligt. Hensigten har været at skrive et Program, der siger alt væsentligt om kommunistisk Partis almene Samfundsopfattelse og dets Bestræbelser som svensk Parti, men ogsaa kun det væsentlige. Programkommissionen har her ikke været bange for at anvende Formuleringer, som i deres knappe Form ved første Øjekast kan være svære at

2.

fatte eksakt og udtømmende for den politisk uskolede. Da Valget stod mellem at medtage alle mulige Foregreninger og Kommentarer i Grundsætningerne og derved udviske deres Karakter af Program i egentlig Forstand, og at skrive et kort Program, som maaske nødvendiggør Forklaringer og Eksempler for at forstås, har Programkommissionen valgt den sidste Vej.

De Kommentarer, som i det følgende fremlægges til de forskellige Punkter i Forslaget til Grundsætninger for Sveriges kommunistiske Parti, haaber Programkommissionen kan udgøre et tilstrækkeligt Grundlag for i hvert Fald at bedømme og forstå Grundsætningernes Indhold i det store og hele.

Partiets Maal.

Forslaget til Grundsætninger indledes med et Afsnit om Partiet og Maalet for Partiets Virksomhed:

"Sveriges kommunistiske Parti, som staar paa det marxistiske Samfundssyns Grund, virker for hele det arbejdende Folks Befrielse fra den kapitalistiske Udbytning og Udplyndring ved Indførelse af en socialistisk Samfundsordning".

At kommunistisk Parti staar paa Marxismens Grund er saa fundamentalt, at det for Partiets Medlemmer synes selvfølgeligt. Der skal ikke her gøres Forsøg paa at motivere den af Kommunisterne i Teori og Praxis godkendte Sætning, at Arbejderklassen kun kan opfylde sin historiske Mission under Ledelse af et marxistisk-socialistisk Parti. Noget saadant vilde kræve alt for megen Plads i denne Sammenhang. Desuden foreligger der allerede paa Svensk en righoldig marxistisk Litteratur til Brug for den, der søger Kundskaber om disse Spørgsmaal. Ved Udformningen af Grundsætningerne har Programkommissionen derfor ogsaa kunnet begrænse Fremstillingen til at omfatte de mest fundamentale Teser i det marxistiske Samfundssyn og har ikke behovet at give nogen udførlig Analyse af den kapitalistiske Samfunds Organisation og Udvikling.

At kommunistisk Parti virker for hele det arbejdende Folks Befrielse fra den kapitalistiske Udbytning og Udplyndring ved Indførelse af en socialistisk Samfundsorden er ogsaa fundamentalt og selvfølgeligt. Et socialistisk Arbejderparti maa have dette Maal, det ligger i Sagens Natur, ellers var det ikke noget socialistisk Parti i egentlig Forstand. Det er paa sin Plads at betone dette allerede i det indledende Afsnit. Derefter følger i en vis Udstrækning en Motivering, som siger, hvorfor de Arbejdendes Kamp mod Kapitalen maa blive en Kamp for en socialistisk Samfundsorden.

For at Arbejderklassen skal kunne løse de store Opgaver, som Historien har sat paa Dagsordenen, og som kun den kan løse, maa politisk Enhed blandt de svenske Arbejdere oprettes. Formerne for denne Enhed i Arbejderklassen er imidlertid ikke det væsentlige. Det væsentlige er, at politisk Enhed paa en eller anden Maade kommer i Stand, at Majoriteten af Arbejderne samles omkring et socialistisk Aktionsprogram, saa at den svenske Arbejderklasse kan fremtræde som en selvstændig politisk Kraft i Samfundsudviklingen.

Det kapitalistiske Samfundssystem.

Derpaa gives der en kort Karakteristik af Kapitalismen:

"I det kapitalistiske Samfundssystem ejes og beherskes de vigtigste Produktionsmidler (Naturrigdomme, Fabrikker, Maskiner etc.) af Bourgeoisiet, mens Lønarbejderne for at kunne leve maa sælge deres Arbejdskraft til Produktionsmidlernes Ejere. Kapitalen opretholdes og vokser gennem Udbytning af Arbejdskraften. Modsætningen mellem Lønarbejde og Kapital bliver herigen- nem Samfundets bestemte Træk".

I disse Sætninger har man villet fastslaa det grundlæggende Moment i Nutidens svenske Samfund, nemlig selve de kapitalistiske Produktionsforhold, som finder deres juridiske Udtryk i de borgerlige Ejendomsforhold. I det kapitalistiske Samfundssystem bestaar Grundlaget for Produktionsforholdene eller med andre Ord de økonomiske Forhold i den kapitalistiske Ejendomsret til Produktionsmidlerne. Formuleringen at "de vigtigste Produktionsmidler (Naturrigdomme, Fabrikker, Maskiner etc.)" ejes og beherskes af Bourgeoisiet har Programkommissionen brugt for indirekte at sige, at ikke alle Produktionsmidler paa det nuværende Udviklingsstrin af den svenske Kapitalisme ejes og beherskes af Bourgeoisiet. Ved Siden af den kapitalistiske Besiddelse af Produktionsmidler findes der jo stadig Bondernes og Haandværkerne's Privatbesiddelse af Produktionsmidler, baseret paa personligt Arbejde. Denne Type Ejendom har imidlertid med Kapitalismens Udvikling faaet mindre og mindre Betydning. At Kapitalismen hidtil har underlagt sig eller tilintetgjort smaa borgerlig Ejen-

dom til en vis Grænse, betyder jo slet ikke, at den juridiske Privatbesiddelse er bevaret ud over denne Grænse. Selv der, hvor Smaabønder og Haandværkere formelt staar som Ejere af Produktionsmidler, er den faktiske Ejendomsret nu i mange Tilfælde gaaet over til Monopol- og Finankapitalen. Denne Udvikling er paa Baggrund af den marxistiske Teori ingenlunde mærkelig, eftersom denne Teori betragter den smaalborgerlige Ejendom som et Levn fra tidligere Produktionsforhold, et Levn, der under den kapitalistiske Udvikling efterhaanden faar mindre Betydning. Den smaalborgerlige Ejendom tilhører altsaa ikke det grundlæggende Moment i det kapitalistiske Samfundssystem og er derfor heller ikke ved en direkte Formulering berørt i de her kommenterede Teser i Grundsætningerne, som kun skal karakterisere dette grundlæggende Moment.

Under det kapitalistiske System udgør Hovedmassen af Producenterne en Klasse af Lønarbejdere, frie i den dobbelte Forstand, at de ikke ejer Produktionsmidler og derfor for at kunne leve maa sælge deres Arbejdskraft til Produktionsmidlernes Ejere, og at de ikke er personligt afhængige af disse Ejere paa samme Maade som Slaverne eller de Livegne, men kan sælge deres Arbejdskraft til

3.

den højstbydende. Denne Klasse af Lønarbejdere er en nødvendig Forudsætning for Kapitalismens Ekstens og Udvikling. Under den kapitalistiske Udvikling kommer Lønarbejdernes Klasse paa den anden Side til at omfatte en større og større Del af Befolkningen. Den vokser ved, at de fra ældre Produktionsforhold stammende Klasser og Grupper, Bønder, Haandværkere osv. differentieres (sønderdeles) stadig mere og afgiver Elementer til Lønarbejdernes og Bourgeoisiets Klasser. Denne Differentieringsproces foregaar dels aubent, dels tilsøret af de juridiske Former, saa at ogsaa store Grupper af formelt selvejende Smaabønder og Haandværkere økonomisk set egentlig er Lønarbejdere.

Kapitalen opretholdes og vokser (akkumuleres) ved, at Kapitalisterne tilegner sig Merværdi, dvs. en Del af den Værdi, som den menneskelige Arbejdskraft har skabt under Produktionsprocessen. Det er denne Tilegnelse af Merværdi, der i den marxistiske Teori betegnes med Begrebet Udbytning. Udbytningen er i denne Betydning et for den kapitalistiske Produktionsmaade normalt Forhold og forudsætter i sig selv kun, at Varer eller Varer og Penge af lige Bytteværdi, altsaa Ækvivalenter, udveksles med hinanden.

Fra denne Udbytning, som alle Lønarbejdere altsaa er udsat for, kan man teoretisk udskille de Tilfælde, hvor Bytteværdier af ulige Størrelse udveksles paa Grund af særlige Forhold (Markedsforhold, Tvang af ikke-økonomisk Art etc.). Naar dette bliver af nogenlunde permanent Karakter kan man tale om Udplyndring. Under denne Kategori falder Udplyndring af Forbrugerne ved monopolistisk Prisdannelse, Udplyndring af Arbejderklassen, hvor Arbejdskraften betales under sin Værdi, dvs. hvor Arbejderen faar mindre i Løn, end hvad Arbejdskraftens Reproduktion koster, Udplyndring af Bønderne, hvor Rentekapitalen, Jordejerne eller Vareleverandørerne tilegner sig en Del af deres normale Arbejdsvederlag osv. Udplyndringen er ikke paa samme Maade som Udbytningen en nødvendig Bestanddel af den kapitalistiske Produktionsmaade. Man kan saaledes teoretisk forestille sig et Samfund uden Udplyndring. Hermed er ikke sagt, at Udplyndring ikke i Praxis forekommer i alle kapitalistiske Samfundsformer.

Fra Udbytningen, som udtrykker det økonomiske Forhold mellem Produktionsmidlernes Ejere, Kapitalisterne, og Producenterne, Lønarbejderne, stammer Modsætningen mellem disse to Klasser. Denne Modsætning bliver det kapitalistiske Samfunds bestemmede Træk. Dette betyder ingenlunde, at der ikke i det kapitalistiske Samfund skulde findes andre Modsætninger. En meget vigtig Modsætning bestaar mellem de forskellige Kapitalistgrupper indbyrdes. Selvfølgelig kan der ogsaa opstaa Modsætninger mellem Smaabønder, Haandværkere etc. og andre Klasser og Grupper. Modsætningen og Kampen mellem de to grundlæggende Klasser, Kapitalistklassen og Arbejderklassen, er dog den fundamentale Udtryksform for Kapitalismens Modsætninger.

Det socialistiske System.

Grundsætningerne fortsætter:

"Kampen mellem Samfundsklasserne, som foregaar i skiftende Former, ophører ikke, før den kapitalistiske Ejendomsret til Produktionsmidlerne er ophævet, disse lagt ind under Samfundets Besiddelse og Kontrol, og den planløse kapitalistiske Produktion for Profit afløst af en planmæssig socialistisk Behovsproduktion.

Denne garanterer Masseurne Arbejde, Uddannelse og Hvile samt sikrer en hurtig Udvikling af Produktivkræfterne til Bøjnelse af den almindelige Volstand. Dette hidføres bl.a. derigennem, at Socialismen afskaffer de for det kapitalistiske System karakteristiske Kriser og Krigene, hvilke er Udtryk for Modsætningen mellem Produktionsprocessens samfundsmæssige Karakter og de kapitalistiske Ejendomsforhold".

Modsatningen mellem Klasserne fremkalder Klassekamp, Klassekampen er altsaa ikke noget Resultat af Agitation eller Opvigling, men et naturligt Udtryk for det kapitalistiske Samfunds indre Modsatninger, som beror paa den økonomiske Organisation. Heraf følger, at Klassekampen ikke kan opføre, før de nuværende økonomiske Forhold er forandret til Gunds. Dette betyder ikke, at Klassekampen altid maa finde Udtryk i Strejker eller voldsomme Aktionen. Klassekampen foregaar nemlig i "skiftende Former", den kan ogsaa foregaa som Agitation, Organisationsarbejde og andre "fredelige" Sysler.

Hvorledes skal dette nye Samfund se ud, som afløser det kapitalistiske Samfund? Ifl. den marxistiske Teori kan man kun tænke sig et Alternativ til det kapitalistiske Samfundssystem, nemlig et socialistisk Samfundssystem. Mens Grundlaget for Produktionsforholdene under Kapitalismen udgøres af den kapitalistiske Ejendomsret til Produktionsmidlerne, bestaar Grundlaget for Produktionsforholdene under Socialismen i, at Samfundet ejer Produktionsmidlerne. Samfundets Besiddelse af i hvert Fald de vigtigste Produktionsmidler er nødvendig for at løse den Konflikt, som under Kapitalismen er opstaaet mellem Produktivkræfternes og Produktionsforholdenes Karakter. Ved at udvikle Produktionen for Markedet og samle Arbejderne i store Fabrikker og Værker, har Kapitalismen givet Produktionsprocessen en samfundsmæssig Karakter. Dermed har den undergravet sin egen Basis, thi Produktionsprocessens samfundsmæssige Karakter kræver Samfundseje af Produktionsmidlerne.

Modsatningerne mellem Produktivkræfternes Karakter og Produktionsforholdene giver sig til Kende i stadig tilbagevendende Overproduktionskriser, hvor Millioner af Arbejdere sættes ud af Produktionen og rammes af Nød og Savn, ikke fordi derer produceret utilstrækkeligt af Varer, men fordi der er produceret for mange Varer i Forhold til Befolkningens Købekraft. Modsatningerne mellem Produktivkræfter og Produktionsforhold kommer ogsaa til Udtryk i de Krige mellem kapitalistiske Stater, som specielt udmærker det imperialistiske Udviklingsstrin af Kapitalismen. De kapitalistiske Kriser og Krigene kan ikke afskaffes inden for det kapitalistiske Samfund, de er uomgængelige Konsekvenser af dette Samfundssystem. De kan først afskaffes, naar man afskaffer selve det

4.

kapitalistiske System.

Konflikten mellem Produktivkræfternes Karakter og Produktionsforholdene affoder ogsaa visse samfundsmæssige Ideer, der giver Udtryk for Rejsningen mod den kapitalistiske Udbytning og Udplyndring, mod det kapitalistiske Systems Anarki og Konflikter, og Kampen for et andet og bedre Samfundssystem. Arbejderklassen, som selv er en af de vigtigste Produktivkræfter, tilegner sig disse Ideer og bliver den stærkeste Loftestang i Arbejdet for et socialistisk Samfund. I Grundsætningerne er der formuleret nogle af de vigtigste Krav, som de Arbejdende stiller til Samfundsorganisationen, og som kun kan virkeliggøres under en socialistisk Produktionsordning. Det er Ret til Arbejde, Uddannelse og Hvile, med alt hvad der ligger i disse Begreber. Det er en hurtig Udvikling af Produktivkræfterne til Højnelse af den almindelige Velstand. Det allerede sagte indeholder ogsaa Kravet om, at de ødelæggende Kriser og Krige skal udryddes.

Det eneste Samfundssystem, som med de nuværende materielle Forudsætninger kan garantere Opfyldelsen af disse de arbejdende Massers Krav, er en socialistisk Produktionsordning, hvor Produktionsmidlerne staar under Samfundets Kontrol og tilhører Samfundet, og hvor en virkelig Planøkonomi med Sigte paa Menneskenes Behov derfor kan gennemføres.

Det svenske Samfund.

Efter denne korte almindelige Karakteristik af det kapitalistiske og det socialistiske Samfundssystem gaar Grundsætningerne over til at behandle de konkrete Forhold i Nutidens Sverige:

"Udviklingen af den kapitalistiske Produktionsmaade er i Sverige skredet saa langt frem, at Arbejderklassen udgør Befolkningens Majoritet.

Gennem politisk og faglig Organisering har Arbejderklassen skabt magtige Vaaben i Kampen for bedre Eksistensvilkaar og erobret vigtige borgerligt-demokratiske Friheder og Rettigheder. Den forsvarer disse mod Fascismen - Finanskapitalens aabne terroristiske Diktatur - og mod alle andre reaktionære Kræfter".

At de dominerende Produktionsforhold i Sverige er kapitalistiske er nu indgaaet i den almindelige Bevidsthed. Hvad man her kan diskutere er kun, hvor langt Udviklingen af den kapitalistiske Produktionsmaade er skredet irem i Sverige, hvilken Udviklingsfase den svenske Kapitalisme befinder sig i. I det lige anførte Stykke betragtes denne Udvikling med Hensyn til dens Indvirkning paa Klasseforholdene. Det konstateres, at Arbejderklassen - dvs. Lønarbejdernes Klasse - nu udgør en Majoritet af Befolkningen. Dette Forhold er uden Tvivl af stor Vægt for den politiske Udvikling.

I sin Kamp mod den kapitalistiske Udbytning og Udplyndring og for en socialistisk Samfundssystem har den svenske Arbejderklasse skabt stærke politiske og faglige Organisationer. Den har endvidere erobret vigtige borgerligt-demokratiske Friheder og Rettigheder - Forsamlingsfrihed, Ytrings-

frihed, Trykkefrihed, almindelig Valgret osv. - som tilvise er blevet stærkt beskaaret i Krigsaarene, men alligevel bestaar i det væsentlige. Erobringen af disse politiske Rettigheder har for Arbejderklassen forbedret Betingelserne for Klassekampens sejrige Gennemforelse. Arbejderklassen maa forsvare disse Friheder mod Angreb fra alle reaktionære Kræfter. Den største Fare truer nu fra Fascismen, Finanskapitalens aabne terroristiske Diktatur. Det vilde imidlertid være letsindigt at tro, at Faren for Angreb mod de borgerligt-demokratiske Rettigheder skulde være ovre, saa snart Fascismen i Tyskland er slaaet ned. Saa længe den kapitalistiske Ordning bestaar og Monopolkapitalen har den økonomiske Magt i Samfundet, saa længe er Fascismen en latent Fare for de arbejdende Masser, thi Kapitalismen betjener sig af de Midler og Metoder, som dens Bærere i det givne Øjeblik anser for nødvendige for at bevare Kapitalismens Eksistens og Bourgeoisiets Herredømme.

At Arbejderklassen forsværer det borgerlige Demokratis System betyder givetvis ikke, at den betragter dette som noget Ideal. Tværtimod indser en større og større Del af Arbejderklassen, at et virkeligt Demokrati først kan tilvejebringes i et socialistisk Samfund, som fjerner de økonomiske Skranker mellem Menneskene og giver alle lige Chance.

Det monopolkapitalistiske Sverige.

Karakteristikken af det svenske Samfund fortsætter saaledes:

"Arbejderklassens Erobring har imidlertid ikke ændret det svenske Samfunds Karakter af kapitalistisk Klassesamfund. Koncentrationen af Produktion og Kapital har naaet en høj Udviklingsgrad. Storfinansens har faaet en dominerende Indflydelse paa Samfundslivet og anvender i saa høj Grad det borgerlige Statsapparat i sin Regulering af Økonomien, at Monopolkapitalismen udvikles til en statsmonopolistisk Kapitalisme.

De materielle Betingelser for en socialistisk Omformning af Samfundet er til Stede".

At Arbejderklassens Erobring indenfor det svenske borgerlige Samfunds Rammer ikke har ændret dette Samfunds Karakter af kapitalistisk Klassesamfund er paapeget af Hensyn til de Grupper i Arbejderbevægelsen, som paa staar, at en saadan Forandring tværtimod allerede har fundet Sted. I Grundsætningerne henvises til, at den kapitalistiske Udvikling tværtimod har ført til en væsentlig øget Magt for Kapitalen. I alle fremskredne Lande er Kapitalismen i dette Aarhundrede traadt ind i sin imperialistiske eller monopolkapitalistiske Fase. Dens karakteristiske Træk i denne Udviklingsfase - stærk Koncentration af Produktion og Kapital, den frie Konkurrences Afsløsning med

5.

Monopol, Sammenlægning af Bank- og Industri Kapital til Finanskapital med en dominerende Magtstilling, Kapitaleksport, internationale Monopoler osv. - er allerede beskrevet af Lenin under forrige Verdenskrig.

Det er uden for al Diskussion, at ogsaa Sverige er kommet ind i denne monopolistiske Udviklingsfase af Kapitalismen. Hvad Diskussionen nu drejer sig om er, hvorvidt der ikke er kommet et yderligere Moment til, som udvikler Monopolkapitalismen til noget, man kan kalde statsmonopolistisk Kapitalisme. Det, man har villet karakterisere med denne Betegnelse, er den Udvikling, som har fundet Sted hele Tiden under Kapitalismens almindelige Krise, men som er forstærket og forceret under Krigen og under dennes Forberedelsesperiode, og som har medført, at Bourgeoisiet i den dobbelte Hensigt at intensivere Produktionen til Kampen mod den ydre Fjende samt sikre Behovet for Arbejdskraft og nedskære de store Massers Forbrug har udvidet de statslige Tvangsindgreb til større og større Omraader, indtil alle Sektorer af det økonomiske Liv staar under Monopolkapitalens Kontrol gennem Statsmagten. Det økonomiske Liv reguleres i Hovedsagen gennem statslige og halv-statslige Organisationer.

Det kan ikke bestrides, at denne Udvikling til statsmonopolistisk Kapitalisme har fundet Sted ogsaa i Sverige. Gennem en Række Tvangslove er det borgerlige Statsapparat med dets civile og militære Magtmidler blevet engageret i den monopolistiske Regulering af Næringslivet. Personalunionen mellem Statsapparatet og Monopolkapitalen er blevet mere og mere intim. Krisekommissionerne ledes hovedsageligt af Repræsentanter for de store monopolistiske Grupper osv.

Naar Kapitalismen har udviklet sig saa langt, findes der ingen yderligere Etape, som historisk maa passeres, inden Socialismen naas. Dette betyder, at den svenske Kapitalisme har naaet en saadan Udviklingsgrad, at noget Fremskridt i historisk Mening ikke længere kan naas inden for det borgerlige Samfund. De materielle Forudsætninger for en socialistisk Omformning er til Stede.

(Kommentarerne til Grundsætningernes sidste Afsnit om Samarbejde med andre udbyttede Grupper, om Statsmagten, om Nationerne og Internationalismen haves ikke.)

KONGRESSEN.

Kongressen aabnedes af Set Persson, som bl.a. udtalte:

"Denne Kongres vil faa en større historisk Betydning for den svenske Arbejderklasse, ja for hele det svenske Folks Fremtid, end nogen tidligere Kongres. Den træder sammen paa Tærskelen til en ny Tid, og den vil give Impulser og Vejledning, saaledes at det svenske Folk virkelig i denne nye Tid kan blive Herre i eget Hus".

Set Persson mindedes de faldne Kammerater i alle Lande og bød specielt Gæsterne fra det kæmpende Norge og Danmark velkommen, bl.a. Martin Andersen Nexø. Efter Taler af Repræsentanter for Norges og Danmarks kommunistiske Partier gik man over til Dagsordenens første Punkt, Partiprogrammet, hvor Hilding Hagberg var Hovedtaler. I det følgende gengives et kort Referat af Hagbergs Tale:

"Vort Parti er et demokratisk svensk Arbejderparti"

Hagberg fremhævede, at Anledningen til at Programspørgsmaalet var blevet aktuelt, var Kommunistisk Internationales Opløsning og Nødvendigheden af at markere, at Partiet ikke var ved at glide bort fra sin marxistiske Grundanskuelser. Man gjorde Rede for Programkommissionens Arbejde og gik derefter ind paa en Karakteristik af den socialdemokratiske Programdebat.

Mens det internationale Socialdemokrati i sine nye Programmer synes at tage et Skridt til venstre - og F. Eks. taler om Socialisering som en aktuell Efterkrigsopgave i en Række Lande - saa gaar det svenske Socialdemokratis Programrevision et stort Skridt til højre. Indholdet i det nye socialdemokratiske Forslag kan med faa Ord udtrykkes saaledes, at Marxismen er skaaet ud af Grundsatningerne, og Socialismen er gjort til et rent betinget Krav.

F. Eks. er Udbytningsbøgebet forsvundet, Klassekampen og Klasserne defineres paa borgerlig Maade, Socialiseringspunkterne sigter ikke længere paa en socialistisk Ordning, men paa at sikre en "Planøkonomi", hvor den private Ejendomsret kan bestaa, og man gaar ud fra, at den politiske Magt er erobret og gør det politiske Demokrati til et MaaL.

Endvidere stryges ifl. Forslaget Kravet om Republik, om "folkelig Indflydelse paa Retsvæsenet", om Afskaffelse af den militære Straffelov, om "retslig Idgæstilling af Mand og Kvinde", om Afskaffelse af Undtagelseslove mod Arbejderne, om Afskaffelse af den hemmelige Diplomati, om direkte Beskatning, om Frihandel, om Godsers Overførelse til Samfundseje, om den særlige Beskatning af Ejendomme, om Statskirkens Afskaffelse, om Garantier ved Brug af Kommunens Jord, om Kollektivt aftaler for Kommunalarbejdere etc. Landbrugsprogrammet er et Skridt fra Smaabrugets Elendighed til noget, man kalder Familiebrug, en urimelig og uholdbar Maalsætning for en fremskridtsvenlig Bevægelse.

Partiet staar paa Marxismens Grund.

Vore Grundsatninger markerer, at Partiet staar paa det marxistiske Samfundssyns Grund. Vort Teori er Marxismen-Leninismen. Med denne Henvisning besvares lovrigt ubesvarede Spørgsmaal om Partiets Samfundsofattelse, Filosofi, økonomiske Anskuelser og Maal. Dette har gjort det muligt for os at indskrænke Analysen til et Minimum.

En Forudsætning for den socialdemokratiske Programkommissions Arbejde synes at have været,

at man mener, at den økonomiske Udvikling i vort Land ligesom Klasseforholdene har taget en anden Retning end beskrevet i de tidligere Grundsatninger. Man mener, at der er sket en Ejendomsudjævning under Kapitalismen. Men mens de formueløse i 1908 udgjorde 55,4% af Befolkningen, udgjorde de i 1930 73,7%. I vort Land raader 1% af Befolkningen over Halvdelen af Formuen, de 99% "deler" den anden Halvdel. Af Indkomsten raader 20% over den ene Halvdel, de 80% "deler" den anden.

Hvad Klasseudviklingen angaar erindres om, at hele den ved Landbrug beskæftigede Befolkning fra 1880 til 1940 er gaaet ned fra 3,1 til 2,2 Millioner. Mens denne Befolkning i 1880 udgjorde 70% af Landets, udgør den nu 34%. Samtidig er der sket en Differentiering, saaledes at nu kun 55% af de egentlige Erhvervsudøvere tilhører Smaabøndernes Lag, mens hele 36% tilhører Landarbejderklassen og 8% Landbourgeoisiet. Haandværkerne udgjorde i 1880 i Relation til Fabrikarbejderne 97%, i 1910 38% og nu 15%. Haandværket har skiftet Karakter, saaledes at dets Udøvere nu i stor Udstrækning er afhængige af Industrikapitalen. Lønarbejderne udgør for Tiden 59% af den produktive Befolkning og 67% af de egentlige Erhvervsudøvere. Disse Tal viser, at den marxistiske Analyse i de socialdemokratiske Program, som nu skal kasseres, er god nok.

Det monopolkapitalistiske Sverige.

Hovedpunkterne i Karakteristikken af det monopolkapitalistiske Sverige er 1) at den kapitalistiske Produktionsmaade er udviklet saa langt, at Arbejderklassen er Befolkningens Majoritet, 2) at Arbejderklassen gennem politisk og faglig Organisering har skabt magtige Vaaben, 3) at Klasse-samfundet bestaar, alle Erobringer til Trods, 4) at dette er indtraadt i sin imperialistiske, monopolistiske Fase, hvilken bestaar i stærk Koncentration af Produktion og Kapital, den "frie Konkurrence" afløses af Monopol, Bank- og Industri kapital sammenflettes til Finans kapital med enorm Magt, Sverige eksporterer Kapital etc. Men derudover har Kapitalismen i vort Land udviklet sig til statsmonopolistisk Kapitalisme. Bourgeoisiet udøver gennem Statsmagten Kontrol over hele Næringslivet. En Personunion mellem Statsapparatets Ledere og Private er kommet i Stand. I Kriserorganisationerne har Storfinansens Sikkerhed for at kunne lede den økonomiske Politik.

Socialismens materielle Betingelser er til Stede.

Kapitalismen har saaledes ikke nogen yderligere Etape at passere. De materielle Betingelser for Socialismen er modnede. Nogen nævneværdig yderligere Udvikling er ikke tænkelig indenfor Kapitalismens Rame. Kun Socialismen kan føre Udviklingens Sag fremad.

Monopolkapitalismen har en klar Tendens til at centralisere al Mægt saa langt som muligt. Ligesom den begrænser den økonomiske Konkurrence eller i hvert Fald reproducerer den paa et højere Plan, saaledes søger den at begrænse Konkurrencen om de politiske Positioner og gøre Statsmagten til et Redskab for sin økonomiske Kamp. Den søger at tage Statsmagten i sin Tjeneste for at skærpe Udbytningen og lette den internationale Konkurrence om Markeder og Raavarer. Fascismen, hvis Former veksler, genspejler Monopolkapitalens Trang til at lænke Arbejderklassen gennem øget politisk Undertrykkelse. Den betyder en ny borgerlig Statsform, det aabne terroristiske Diktatur, som afløser det borgerlige Demokrati. Naar Kapitalens Liv forlænges, månes derfor før eller senere fascistiske Færer frem, selv om Hitlerismen nu lider Nederlag i Krigen.

Hagberg gik derefter ind paa Socialiseringsproblemet, Statens Overtagelse af Virksomheder og Statsmagtens Rolle. Dette vigtige Afsnit vil senere blive publiceret. (Desværre er det endnu ikke kommet til Danmark - Oversætterens Bemærkning).

Hagbergs Udtalelser om Arbejderklassens politiske Samling kan kort sammenfattes saaledes, at det som kræves for Arbejderklassens Sejr, er ikke blot Enhed, men ogsaa politisk Enhed, en enkelt politisk Ledelse. Det politiske Indhold er imidlertid det væsentlige. Formerne er i Sammenligning hermed underordnede. Efterhaanden som politisk Enhed vokser frem, modnes blandt Masserne Forstaaelsen af, at et enkelt marxistisk Arbejderparti er nødvendigt. Forudsætningerne for et saadant er i faa Ord, for det første, at disse Grundsætningers Indhold godkendes, for det andet, at der gennemføres en selvstændig Arbejderpolitik paa Klassekampens Grund, og for det tredje, at Arbejderbevægelsens Hovedretninger føres nærmere til hinanden gennem Aktionsenhed og fælles Kamp.

Angaaende Temaet nationalt og internationalt betonedede Hagberg Partiets Krav om hver enkelt Nations Ret til selv at bestemme sin Styreform og skabe sin egen Statsdannelse samt Kravet om Nationernes Ligeberrettigelse. Naar vort Parti forsvare det svenske Fædreland, solidariserer det sig derfor ikke med en reaktionær og imperialistisk Udenrigspolitik. Ogsaa Stillingen til Sovjetunionen blev berørt, og Hagberg konstaterede, at Sovjetunionens socialistiske Udformning og hele Politik gør, at Arbejderklassen ikke kan betragte Sovjetunionen som et vilkaarligt Land, men maa lade sin Politik bestemme af, at dette Land nu gaar forrest i Menneskehedens Udvikling til højere Frihed og fredelig Samvirken.

Hagberg kommenterede derefter en Snæs Andringsforslag, bl.a. om Religionsfriheden, Magtanvendelse i Klassekampen og andre, som det vil føre for vidt at medtage.

Sammenfatning.

Vore Grundsætninger markerer kommunistisk Partis Karakter som et marxistisk svensk Arbejderparti, hvis Slutmaal er Kommunismens Samfund. De henviser til, at Sveriges kommunistiske Parti er en Del af den svenske Arbejderbevægelse, det er de svenske Arbejderes Intereseparti, det har sin Rod og sin Gerning i Sverige. Den svenske Arbejderklasses Frigørelse maa være dens eget Værk.

7.

De markerer Partiets Karakter som et demokratisk Parti, der forsvare ethvert demokratisk Fremskridt, som vil udbygge Demokratiet paa alle Samfundslivets Omraader, og som vil hævde Demokratiets Principper.

De markerer, at Partiet ikke omgaas med Planer om at gennemføre fortvivlede Kup fra en Minoritetsgruppes Side for at virkeliggøre sine Maal, men at disse kun kan virkeliggøres paa Grundlag af bevidst Vilje hos Arbejderklassens Hovedmasse og dens Forbundsfaller. De understreger den demokratiske Karakter i den Samfundsorden, som Partiet vil skabe.

Vore Grundsætninger belyser ogsaa den afgørende Forudsætning for at sikre den socialistiske Omformning, nemlig en demokratisk Statsmagt, tilstrækkelig stærkt forankret blandt de brede arbejdende Masser i vort Land til at forhindre alle kontrarevolutionære Anslag fra den Overklasse, som gennem en demokratisk Omformning berøves sine Privilegier. Grundsætningerne definerer denne Samfundsomformning som en Foranstaltning i det overvældende svenske Folkeflertals Interesse, ja som Forudsætningen for en Videreudvikling og for Opnaaelse af Arbejde, Tryghed, social Ligestilling, Frihed og højere Kultur.

Vore Grundsætninger henviser ikke blot til den videnskabelige, marxistisk-leninistiske Samfundsopfattelse som Partiets Rettesnor, de baserer Partiets Politik og Perspektiver paa en strengt videnskabelig Grundvold.

Vor Taktik og vore Aktionsprogrammer vil veksle og maa veksle alt efter Forandringerne i den politiske Situation og i Forudsætningerne for Arbejderklassens Frigørelseskamp - men Grundsætningerne bestaar.

Med disse Grundsetninger som Kompas for vort Parti og ved altid at opretholde Forbindelsen mellem den praktiske Dagspolitik og Programmet, mellem Nutid og Fremtid, Midler og Maal, kan Partiet styre klar af alle Skær og bevares frit for flad, ideløs Opportunisme. Med disse Grundsetninger som Ledestjerne vil vi dristigt søge den korteste Vej til Socialismen og Friheden for Sveriges arbejdende Folk.

- 0 -

Som Supplement til Referatet af Hagbergs Tale gengives her en Leder i "Ny Dag" om

Demokratiet og Partikongressen.

Den Redegørelse for Demokratiet og Proletariatets Diktatur, som Programkommissionens Referent Hilding Hagberg gav Partikongressen ved Behandlingen af Programspørgsmaalet, var overordentlig oplysende og burde lette en saglig Behandling i svensk Politik af disse Problemer. I det borgerlige Samfund, som karakteriseres af Storfinansens økonomiske Diktatur, udvikles der et begrænset politisk Demokrati, som sikrer en i det mindste formel Lighed for Loven, en begrænset Trykkefrihed, Organisationsfrihed samt Stemmeret og Valgret efter visse Regler. Disse demokratiske Friheder staar Arbejderklassen under alle Forhold Vagt om, men søger bestandig at udvikle dem. Det nuværende politiske Demokrati, som er en borgerlig Statsform, forandrer dog ingenting i det Faktum, at der udøves et økonomisk Diktatur under dette Demokrati.

Det væsentlige i Demokratiets Begreb er det sociale Indhold, Kravet om social Ligestilling, hvis Forudsætning er Socialismen. Det socialistiske Demokrati er de brede Folkemassers Demokrati, men det er ogsaa Arbejdernes og Bondemassernes Diktatur mod de tidligere Udbytttere og deres Forsøg paa at genvinde de tabte Privilegier. I dette ligesom i det borgerlige Demokrati drejer det faktiske Diktatur sig omkring Problemet om den økonomiske Ordnings Sikring.

Dette socialistiske Demokrati er intet andet end de arbejdende Massers Statsmagt, af Marx kaldt Proletariatets Diktatur. Det udvider de politiske Friheder og Rettigheder, som findes under det borgerlige Demokrati, og giver dem et reelt økonomisk Underlag, idet Statsmagten stiller de fornødne Lokaler til Sikring af Forsamlings- og Organisationsfriheden til Massernes Raadighed, Trykkerier og Papir for at sikre Trykkefriheden etc.

Man har mod det socialistiske Demokrati i Sovjetunionen anført, at dette tidligere har berøvet Kapitalister Stemmeret og forbudt alle Partier undtagen det kommunistiske samt berøvet de borgerligt tankende Trykkefriheden. Men dette er ikke noget karakteristisk for det proletariske Diktatur, saadan som dette teoretisk opfattes. Det drejer sig her om specielt russiske Forholdsregler, betingede af Sværegheder i Rusland som det første og økonomisk meget tilbagestaaende Land, der betraadte Socialismens Vej. I Rusland indførtes eksempelvis ikke Diktatur før vel et halvt Aar efter Oktoberrevolutionen, dvs. først i Midten af 1918. Partiforbudene og Standsningerne af Blade indførtes først tre Aar efter Revolutionen, i 1921. Men Aarsagen dertil var, at Revolutionens Modstanderpartier, som gennem deres Politik havde mistet al Støtte hos Masserne og var gaaet over til underjordisk Kuvvirksomhed, stillede sig i 14 intervenerende Landes Tjeneste som 5. Kolonne og Syngesgrupper. De var altsaa klart landsforræderiske og vilde være blevet forbudt i ethvert Land under ethvert Regime under lignende Forhold.

Den demokratiske Statsmagt, som vort Partiprogram taler om, indeholder altsaa ikke nogen Begrænsning af de Friheder og Rettigheder, som findes i det borgerlige Demokrati, men en Udvidelse af disse. De stiller ikke de borgerligt tankende i nogen anden Undtagelsesstilling, end at de besiddende Storkapitalister berøves Produktionsmidlerne og øvrige Privilegier. Stemmeretten, Trykkefriheden, en reel Lighed for Loven paa den nye økonomiske Ordnings Grund sikres alle. Arbejderklassen har ingen Anledning til at beskære Muligheden for alle til med Overbevisningens Midler at

8.

virke for deres Opfattelse, saa længe anderledes tankende respekterer Lovene og de fastsatte Regler for Menneskenes fredelige Samliv. Arbejderklassen kan tillade sig denne Generositet, bl.a. i Bevidstheden om den Overlegenhed paa alle Samfundslivets Omraader og i Konkurrencen om Medborgernes Gunst som dens nye økonomiske Ordning repræsenterer.

Arbejderklassen vil ikke anvende større Tvang end fornødent. Saa vidt det afhænger af Arbejderklassen, ønsker denne en saa rolig og fredelig Omformning som muligt og virker for, at det bliver Tilfaldet. Den afstaar ikke fra at udnytte de nuværende sociale Organer i samme Retning saa langt det er muligt. I sidste Instans bliver Omfanget af Arbejderklassens Forholdsregler dog bestemt af Udbyttternes Modstand. Arbejderklassen kan ikke og maa ikke afstaa fra at foretage de nødvendige Tvangsforanstaltninger, idet den kan vente, at Modstanderne griber til de mest brutale Voldsmetoder for at hævde deres Interesser.

Vort Program markerer altsaa, at det kommunistiske Parti er et demokratisk svensk Arbejderparti, og at den svenske Arbejderklasses Frigørelse maa være dens eget Værk. Det definerer Arbejderklassens Maal som en alsidig Udvikling af Demokratiet. Men Demokratiet er ikke Slutmaalet thi Demo-

krati er en Statsform og saa længe der bestaar en Statsmagt, udover denne en vis Tvang i en eller flere Manders Interesser mod en eller flere Klasser. Det borgerlige Demokrati, som giver Masserne visse Friheder, og det socialistiske Demokrati, som giver dem Friheder, de aldrig har voget at drømme om, er ikke ensbetydende med Frihed i dette Begrebs dybeste Betydning. Den fuldlødige Frihed opstaaer først, naar Demokratiet naar sin Fuldkommenhed. Men naar Demokratiet er blevet fuldkomment, naar en fuldstændig social Ligestilling er tilvejebragt, naar en gigantisk Stigning af Produktionseffekten er opnaaet og muliggør Anvendelsen af Princippet "Enhver yder efter Evne og modtager efter Behov", naar folgelig Kriminalitetens sociale Aarsager er bragt ud af Verden, naar Menneskene har fundet sig til Rette i den nye Samfundsorden, hvilket sker i det kommunistiske Verdenssamfund, saa ophører Staten at eksistere, den dør hen. I Stedet for en central Ledelse for at styre Menneskenes Samliv, bliver der kun en Ledelse af de økonomiske Forhold tilbage. Demokratiet forsvinder og giver Plads for den fulde Frihed. Menneskeheden tager da, for at citere Friedrich Engels, det store Spring fra Nødvendighedens til Frihedens Rige.

Dette er nogle Grundtanker i det Syn paa Demokratiets Indhold, som ligger i det nye Partiprogram.

Sven Linderot:

Den politiske Situation og Arbejderklassens Opgaver

Hovedspørgsmaalet paa Kongressen, den politiske Situation og Arbejderklassens Opgaver, var Emnet for Partiformanden, Sven Linderots store Tale om de tre Kardinalproblemer: Efterkrigsspørgsmaalet, Bondespørgsmaalet og Spørgsmaalet om en nye Regering i Stedet for den nuværende Samlingsregering.

Blandt de politiske Partier i Sverige, som har haft nogen Betydning under Krigsaarene, er det kun Sveriges kommunistiske Parti, der har fulgt en fast og konsekvent politisk Linje.

Denne Partiets Grundlinje, som vi har kunnet følge - selvfølgelig med mange taktiske Forandringer betinget af Situationens Omskiftelighed - blev udformet allerede før Krigen. Da vi som Kommuniste arbejdede med den marxistiske Videnskabs Instrument kom Krigen 1939 ikke for os som et Lyn fra en klar Himmel. Kommunistisk Parti var vel forberedt og ganske klar over den uhort krævede Kamp, som forestod mod de reaktionære Kræfter i Verden, hvis fornemste og mest barbariske Repræsentanter Hitleristerne er.

Mod Fascismen og Nazismen har vi koncentreret hele vor Kraft og Virksomhed i de Aar, der gik forud for Krigen. Mod et Citat fra Kongressen i 1939 paaviste Linderot, hvorledes det kommunistiske Parti allerede dengang fremhævede Forsvaret mod den tyske Nazismes Trusel mod Sveriges nationale Uafhængighed som et Hovedspørgsmaal for det svenske Folk.

Forsvar for Friheden endnu Hovedsagen

Vi befinder os endnu under Verdenskrigens specielle Forhold, selv om vort Land mere paa Grund af heldige Omstændigheder end paa Grund af de Styrendes Dygtighed endnu har Fred. Den svenske Arbejderklasse maa fortsat anse Fascismens Tilintetgørelse for Hovedspørgsmaalet. Spørgsmaalet om den nationale Uafhængighed og Bevarelsen af Friheden mod nazistisk Undertrykkelse overskygger stadig alle andre Spørgsmaal.

Det vilde være fristende at give en Analyse af, hvad man forstaaer ved den Neutralitetspolitik, der under Neutralitetens Maske har begunstiget de nazistiske Krigsforberedelser. Men det maa være nok at konstatere, at Neutralitetspolitikken i den Betydning, at Sverige søger at holde sig uden for Krigen, er blevet støttet af kommunistisk Parti og af hele Arbejderklassen. En Neutralitetspolitik i denne Betydning maa vi fortsat støtte, selv om det med særlig Skarphed maa fremhæves, at kommunistisk Parti paa intet Tidspunkt under Krigen har godkendt den saakaldte Neutralitetspolitik, som er blevet ført, i alle dens Afskygninger vedrørende Landets ydre og indre Politik.

Vi har paa enhver tankelig Maade søgt at fremme de frihedsvenlige Kræfters Sammenslutning og at føre en progressiv Politik, både indadtil og udadtil. Vi har ufortrødent bekæmpet den Russiske Række, man har opflasket mod Sovjetunionen. Vi har, naar det gjaldt Massernes Dagskrav, grebet selv den mest begrænsede Mulighed for at føre deres Kamp til et positivt Resultat. Tiden er imidlertid

9.

ikke til at skrive Historie. Det drejer sig tværtimod om at skabe Historie nu. Mange verdenshistoriske Hændelser kan vi allerede skimte Konturerne af. Det kapitalistiske System er blevet vejet paa Historiens Vægtskaal og fundet for let. Men paa den anden Side findes der ingen haablose Situationer for Kapitalismen. Det første er altsaa at klargøre, hvilke Kræfter der skal til, for at dette System kan styrtes. Det gælder om saa haandgribeligt som muligt at udforme den Taktik, som den svenske Arbejderklasse maa følge i Kampen for sine Interesser i Dagens Situation. Vi kan ikke opstille noget langt Perspektiv. Krigens Forløb, og hvad der vil ske i andre Lande, naar Fascismen slaas ned, kan hastigt skabe nye Situationer.

Klasseskellet er blevet dybere:

Naar vi taler om, hvad der er karakteristisk for Stillingen i Dag, kan vi konstatere, at selv om Afspærringen, Krigsøkonomien og Omringningen af de fascistiske Hærmagter er det, som falder mest i Øjnene, saa er det dog ikke dette, som er det væsentligste, naar vi skal karakterisere Stillingen og den svenske Arbejderklassens Opgaver. Det væsentligste er for det første en paafaldende Forøgelse af de besiddende Klassers Rigdom i Sverige. For det andet er det Kapitalkoncentrationen, om hvis faktiske Forløb og nuværende Niveau vi har sammensillet en Række Fakta. Ved vor Undersøgelse af den økonomiske Udvikling i Sverige kan der konstateres en kraftig Forstærkning af de monopolistiske Karaktertræk. Sverige har gennemgaaet en saa hastig kapitalistisk Udvikling i de sidste Decennier, at det i visse Henseender næsten er blevet et Foregangsland i kapitalistisk Forstand.

Den anden Side af Sagen er de arbejdende Massers, Arbejderklassens Stilling. Mens Kapitalisterne har beriget sig i uhorrt Grad, saa er, som vi ofte har gentaget, de Fattige blevet fattigere. En halv Million Mennesker maa gaa til Fattigforsorgen for at holde sig i Live. Gennem Rabatkort og Tilskud er den gamle "hæderkronede", reaktionære Fattigforsorg blevet pyntet lidt op som "Løbalt". Vi har Aldersrentnyderne, som ikke er kommet af Pletten. Og vi har Smaabonderne, for hvilke der har været permanent Krise i de sidste 12-15 Aar. Hvis vi lægger disse Fakta sammen, kan vi konstatere, at over Halvdelen af Sveriges Befolkning ikke er i Stand til at forsørge sig selv ved eget Arbejde. Uden Fattigforsorg, Tilskud, Rabatkort, Modrehjælp og Socialhjælp i forskellige Former vilde over Halvdelen af Sveriges Befolkning ikke kunne leve en menneskeverdlig Tilværelse og reproducere sin Arbejdskraft, saa den kan gore sin Gerning paa et Niveau, der garanterer Helbred og Sundhed.

Krigen en normal kapitalistisk Foreteelse.

Den almindelige Forestilling, at vi var godt paa Vej til at faa det godt, da Krigen kom, og at naar Krigen er slut skal vi ordne det, saa det bliver godt igen, er den bedste Hjælp, den svenske Monopolkapitalisme og Reaktion kan mobilisere for sin Politik. Den bygger nemlig paa den Ide, at Krigen er noget unormalt, som en eller anden mystisk Kraft bringer over Menneskenes Hoveder. Tvært imod er det jo saaledes, at Krig kun er Politikens Fortsættelse med andre Midler. Det er klart, at Oprustningen og Afspærringen har medført Varemangel, men de økonomiske Forhold, som ligger til Grund for svensk Politik, er ikke forankrede i de tyske Minespærringer ved Vestkysten, men i den svenske Kapitalismes Banthvælvninger. De faktiske Forhold, som vi skal bygge paa i vor Politik, er ikke skabt af Krigen. Krigen har kun skærpet disse Forhold i flere Henseender. Naar vi taler økonomisk, er der Grund til at minde om, at 1930-31 var Tiderne meget mere "unormale" end nu. Dengang tjente Kapitalisterne daarligt, nu tjener de godt.

Den vigtigste ideologiske Forklaring paa den for Arbejderklassen fordærvelige Politik, jeg har skildret, ligger i Klasseforsoningens og Reformismens Lære, i Opgivelsen af en selvstændig Arbejderpolitik fra det socialdemokratiske Partis Side. Derved forklares ogsaa den uhorrt hadske Kampagne mod Enhedsfronten mellem kommunistiske og socialdemokratiske Arbejdere, man har ført i alle disse Aar. Gaar man i Takt med Monopolkapitalismen og de reaktionære Kræfter, som opretholder dette System, saa er det ikke rimeligt, at man skaber Enhed med Kommunisterne.

For Enhed blandt Arbejderne!

Vi maa imidlertid samtidig observere Forandringer i Stillingen i kommunistisk Partis Favor. Forklaringen herpaa er ikke simpelthen Omslaget i Krigen, at man ikke længere stoler paa den nazistiske Kraft, men ogsaa, at den forte Politik har medført saa aabenbare Uretfærdigheder mod Arbejderne og Masser af arbejdende Bønder, at det har vakt almindelig Utilfredshed. Over for dette viger de Styrende tilbage, og Frygten har fremkaldt en mere forsonlig Politik overfor det kommunistiske Parti. Socialdemokratiets Ledere afviser stadig Enhedsfronten, men vi fortsætter at proklamere Enhedsfronten fra neden. Dette er ikke noget kommunistisk taktisk Raafund. Vi vil Arbejderklassens Befrielse, og forstaar vi Karl Marx' Ord, at Arbejderklassens Befrielse maa være dens eget Værk, saa forstaar vi ogsaa, at vi maa skabe Enhed blandt Arbejderne. Mange Ledere, som nu gaar imod Arbejdernes Interesser, vil senere gaa med dem og deltage i den progressive Kamp for Friheden.

Der findes Folk, som "tilpasser sig", men det afgørende i den reformistiske Verden i Dag er ikke, at den skulde være befolket af "Tilpassere". Tilpasserne - for at gøre sig dette Begreb klart er dem, der under Indtryk af Hitlers Sejre i Begyndelsen af Krigen tilpassede sig til at blive lydige Redskaber for den tyske Fascisme ved Organiseringen af Neuropa. De fandtes og findes i alle Partier undtagen det kommunistiske, og de maa isoleres. Anderledes stiller det sig med Kapitalisterne, som af Modløshed over for Fascismen gav op, men i Grunden hellere havde set en anden Udvikling.

Jeg gaar saa over til at tale om nogle konkrete Spørgsmaal, som vi maa tage Standpunkt til for nu at kunne føre en dagsaktuel Politik. Jeg begrænser mig til tre Problemkomplekser: for det

10.

første Spørgsmaalet om Arbejderklassens økonomiske Politik og de saakaldte Efterkrigsproblemer, for det andet Bondespørgsmaalet og for det tredje Spørgsmaalet om Styret i Staten, Regeringsspørgsmaalet.

Arbejderbevægelsens Efterkrigsprogram.

En af Aarsagerne til, at der er fremlagt et Program for Efterkrigsproblemerens Løsning, er, at man vil have Masserne til at se bort fra Dagens Bekymringer. Men det maa ogsaa forudsættes, at mange af Ophavsmandene til det af Arbejderbevægelsens Komite for Efterkrigsplanlægning fremsatte Program har en ærlig Vilje til at gøre noget for de Arbejdende. En Række af de dori stillede Forslag er ekstraordinære og gennemførlige i Dagens Situation, andre igen giver Udtryk for reformistiske Illusioner, idet de ikke kan gennemføres inden for det kapitalistiske Systems Rame, og dette System forudsættes dog ikke afskaffet med dette Program.

I Tyskland i Middelalderen, da man der havde en højere Civilisation end nu, anvendte Retsvæsenet mod en grov Forbryder, som ikke fuldtud kunde overbevises om den Forbrydelse, han var anklaget for, en symbolsk Henrettelse, som bestod i, at man halshuggede hans Skygge. Det offentliggjorte Efterkrigsprogram halshugger billedlig talt den svenske Kapitalismes Skygge, det er et klart Mistillidsvotum til denne Kapitalisme, men det hele bliver symbolsk, man siger ikke lige ud, at kun Kapitalismens Afskaffelse og Skabelse af et socialistisk Samfundssystem kan løse de vigtigste Spørgsmaal.

Programmets Parole: "Hele Folket i Arbejde" er imidlertid udmærket, og en Række Krav, saasom lavere Priser og højere Lønninger, omfattende Boligbyggeri for kommunal Regning, lige Løn for Mand og Kvinde osv. er Krav, som Kommunisterne i mange Aar har rejst og kæmpet for. Vi kan saaledes godkende dette Program i dets væsentligste Dele, og Arbejderne maa samles i Kampen for dets Virkeliggørelse. Enheden er en Forudsætning herfor, og Arbejderne maa konkret gaa til Værket og allerede nu udløse Aktioner.

For en bedre Landbrugspolitik.

Et typisk Eksempel paa det reformistiske Illusionsmageri er Programmet om Landbrugspolitikken. Her stiller man sig paa Familielandbrugets Grund. Endnu i det 20. Aarhundrede med dets moderne Teknik og højt organiserede Arbejdsdeling er man ikke naaet længere, end at man vil gøre Familien til Produktionsenheden. Dette udelukker Anvendelse af den moderne Teknik og de maskinelle Hjælpe midler paa en økonomisk og for Landbrugets arbejdende Folk fordelagtig Maade.

Hele det svenske Landbrug har i de sidste 15 Aar befundet sig i permanent Krisetilstand. Det er holdt oven Vandet ved særlige Kriseforanstaltninger under aabenbart permanente Kriseinstitutioner. Man synes at forestille sig, at den svenske Bonde for evigt skal være en Krisebonde, og at de økonomiske Forhold, som har skabt disse Tilstande, ikke kan rodkres. Vi Kommuniste kan ikke godkende denne Betragtning. Vi kræver en ganske anden Landbrugspolitik, som giver det svenske Landbrug alle den moderne Tekniiks Fordele og sikrer en menneskeverdige Tilværelse for Landbrugets arbejdende Folk. Linderot paaviste derefter en Række Foranstaltninger i Lighed med det tidligere vedtagne Landbrugsprogram, som vilde medføre en bedre Fremtid for det svenske Landbrugs Udøvere.

De Opgaver, jeg har sat, gaar ud fra den Forudsætning, at vi ikke umiddelbart kommer ind i en revolutionær Situation. Det er et fredeligt Aktionsprogram. Vi har intet imod, om et saadant Program - som faktisk vilde gøre Kapitalismens System umuligt - kan gennemføres paa fredelig Vis, under sædvanlige parlamentariske og faglige Former.

For en venstreorienteret Regering!

Den nuværende Samlingsregering har paa flere Punkter ført en reaktionær Politik. Vi har hidtil ikke vendt os imod en Samlingsregering, hvor ogsaa Højre var med, men nøjedes som Hovedpunkt at rejse Kravet om, at Sverige bevarer Freden og i det mindste ikke hjælper Fascismen i dens Erobringskrig. Nu er Situationen anderledes. Den nuværende Regering magter ikke en konstruktiv Politik, som kræves for at løse Efterkrigsproblemerne paa en for Arbejderne tilfredsstillende Maade. Intet af de i Samlingsregeringen deltagende Partier er homogent og som Helhed Tilhænger af dens Politik. Uden for det kommunistiske Parti findes der fremskridtsvenlige Kræfter og Reaktionære, for ikke at sige Fascister, i alle Partier, lad saa være, at Fremskridtsvennerne er faa og de Reaktionære flere, jo længere man kommer til højre. I de politiske Hovedspørgsmaal skærer Fronten tværs igennem de samregerende Partier. Det gælder om at pløje en Fure mellem paa den ene Side de progressive Kræfter og paa den anden Side Fascismens, Reaktionens og Storfinansens Kræfter. Som Alternativ til Samlingsregeringen opstiller vi Skabelse af en ny Regering, en venstreorienteret Regering, som bygger paa Arbejderklassen, de arbejdende Bondemasser og de progressive Elementer i Bourgeoisiet.

- 0 -

C.H. Hermansson:

Den økonomiske Politik under og efter Krigen.

Ved Diskussionen om de saakaldte Efterkrigsproblemer er det lærerigt at drage en Sammenligning med Udviklingen efter forrige Verdenskrig. Umiddelbart efter Fredsslutningen fulgte der dengang en Periode med Freds- eller Omstillingskrise, som strakte sig fra Efteraaret 1918 til Foraaret 1919. I Lobet af kort Tid begyndte der imidlertid at vinke en Række Tendenser, som foraarsagede et økonomisk Opsving. Eksportindustriene, navnlig Trævare, Cellulose- og Papirindustrien, profiterede af

11.

de gunstige Afsætningsforhold i de krigshærgede Lande, Den inflationistiske Prisstigning fortsatte trods Opløvelse af Afspærringen. Fredsoptimismen skabte nye Kredtmuligheder og Kobekraften øgedes paa Hjemmemarkedet. Paa dette Grundlag kunde ogsaa Hjemmerarkedsindustrierne producere og afsætte deres Varer til Profitsatsor, som tilfredsstillede Kapitalisterne. De Modsætninger, som i Krigsaarene var ophobet i det kapitalistiske Samfund, blev for en Tid overvundet, men kun med Midler, som reproducerede disse Modsætninger i endnu voldsommere Form.

Den nye Højkonjunktur varede fra Foraaret 1919 til Efteraaret 1920, dvs. i halvandet Aar. Saa blev den svenske Industri og det svenske Næringsliv som Helhed draget ind i den internationale Krise, der begyndte i USA og spredte sig til hele Verden. For den svenske Industri gav Krisen sig Udslag i betydelige Afsætningsvanskeligheder, stærkt faldende Priser og store Driftsindskrænkninger med paafølgende Arbejdsløshed. Industriproduktionens Omfang sank i 1921 til Indekstallet 75, dvs. 25% lavere end før Krigen og 21% lavere end i 1920. Ifl. Statistikken over Arbejdsløshedsprocenten i Fagforeningerne naaede denne et Maksimum paa 34,3% i Januar 1922. En god Trediedel af Fagforeningsmedlemmerne savnede altsaa Beskæftigelse.

Krisen varede 1923 ud, da et nyt Opsving begyndte: det var første Fase i den kapitalistiske Økonomis sædvanlige Kredsløb af Opsving, Højkonjunktur, Nedgang, Krise. Den nye Krise kom som bekendt allerede 1929.

Det er tænkeligt, og hvis Bourgeoisiet kan beholde Magten troligt, at Udviklingen efter Krigen Afslutning kan forløbe paa nogenlunde samme Maade som efter forrige Verdenskrig. Baaede en Omstillingskrise og en cyklisk økonomisk Overproduktionskrise skulde saa ramme den svenske Økonomi i Løbet af Paa Aar efter Krigsafslutningen. Hvorledes Udviklingen end kommer til at forløbe, er det imidlertid tydeligt, at de Arbejdsloshedsproblemer osv., som kan opstaa i de nærmeste Aar, ikke først og fremmest er opstaaet ved, at man befinder sig i en Tidsperiode, som følger umiddelbart oven paa en Fredsslutning. De er i Stedet væsentlig Problemer af samme Art, som det kapitalistiske System med visse Mellerrum stilles over for ogsaa i fredelige Tider. Det er saaledes ikke Efterkrigsproblemer i egentlig Forstand, som er de mest brændende, men Kapitalismens almindelige Problemer, naturligvis stillede i den Form, som dette økonomiske Systems nuværende Udviklingstrin betinger.

Det er nyttigt at mindes disse Ting i Diskussionen, for der findes en tydelig Tendens baaede i borgerlige og i socialdemokratiske Kredse til at fremstille Efterkrigstidens ventede Vanskeligheder og Problemer som noget ganske for sig selv, noget der ikke afhænger af selve det kapitalistiske Produktionssystem.

Det vilde derfor være ensbetydende med en Falliterklæring fra de nuværende Myndigheders Side, hvis de ikke kan klare disse Problemer.

Hvorledes skal Programmet gennemføres?

Men hvorledes skal dette omfattende Program kunne gennemføres? Inden for Socialdemokratiet bilder man sig tydeligvis ind, at det skulde kunne ske ved Samarbejde mellem Arbejderklassen og Bourgeoisiet, ved Opretholdelse af Klassesamarbejdet. I "Morgon-Tidningen" gærnede man Aktionsprogrammet med en Tegning under følgende Overskrift: "Arbejdslosheden skal fordrives af den private Finanskapital og Staten i Fællesskab". I selve Programmet taler man om en "holdbar og stabil Højkonjunktur", som skal opretholdes ved, at Staten støtter det private Næringsliv, at et offentligt Samarbejdsorgan med Repræsentanter for Staten og det private Initiativ skal dannes med den Opgave at planlægge Kapitalinvesteringerne, at økonomisk Demokrati i Virksomhederne skal tilvejebringes gennem Overenskomster mellem Fagbevægelsen og Arbejdsgiverne eller gennem Lovgivning osv. i samme Stil. Det er klart, at de socialdemokratiske Programskrivere her hyller sig i reformistiske Illusioner af gammelt Mærke. Gennemførelsen af flere af de Krav, som Aktionsprogrammet opstiller, f. Eks. fuld Beskæftigelse, dvs. Arbejdsloshedens og Krisernes Afskaffelse, er ikke mulig inden for det kapitalistiske Samfunds Ramme. Alene dette Krav munder med Nødvendighed ud i Kravet om en socialistisk Omformning af Samfundet.

Det siger sig selv, at en socialistisk Samfundsorden ikke kan skabes gennem Samarbejde mellem "Staten og den private Finanskapital" eller gennem Samarbejde mellem Arbejderklassen og Bourgeoisiet. Den fuldstændige Gennemførelse af dette Arbejderbevægelsens Aktionsprogram for Efterkrigstiden kræver en Brydning af Klassesamarbejdet og en selvstændig Arbejderpolitik for at tilintetgøre Monopolkapitalens Herredømme over det svenske Produktionsliv. Det er derfor, vi kan sige til Arbejderne: det er et godt Program, Socialdemokraterne og Fagforbundenes Komite har lavet, men det er kun Kommunisternes Politik, der kan virkeliggøre det.

Fag den socialdemokratiske Taktik med Samarbejde med Bourgeoisiet for at løse de saakaldte Efterkrigsproblemer ligger Forestillingen om, at en krisefri Udvikling kan hidføres under kapitalistiske Produktionsforhold. Den af Fagforbundenes Ledelse propagerede Parole om "Krigens Produktionskraft for Fredens Arbejde" bygger paa den bundforkeerte Opfattelse, at Problemet er af rent teknisk, ikke af økonomisk-politisk Karakter. Den ser bort fra den grundlæggende Forskel mellem Krigsproduktion paa Bestillinger fra Staten og Fredsproduktion for et ukendt Marked. Under Krigs-

produktionen er Afsætningsproblemerne jo løst for en Tid, eftersom Krigsmateriel kan forbruges i ubegrænset Mængde. Under "normale" Forhold er Kapitalismens Problem imidlertid netop, hvordan en tilstrækkelig Afsætning skal kunne ordnes, saaledes at Produktionen og Profitkvotaen kan holdes oppe. Fra socialdemokratisk Side vil man løse Afsætningsproblemet gennem saakaldt Konsumptions-socialisme - et uhyggeligt Ord - dvs. ved at Staten i stor Skala opkøber Konsumtionsvarer hos Kapitalisterne og uddeler dem gratis eller sælger dem til lavere Priser til den forbrugende Be-

12.

folkning. Selv om et saadant Program kunde finansieres gennem Laan, hvad det i det lange Løb ikke kan, vilde man herigennem ikke kunne undgaa de økonomiske Kriser, lige saa lidt som en statsdirigeret Krigsøkonomi i Længden kan sikre en krisefri Udvikling. Det for Tilfældet indtrædende Opsving tilvejebringes med Midler, som yderligere skærper de kapitalistiske Modsatninger. Man maa bestemt vende sig mod alt Kvaksalveri og Illusionsmageri gennem Fremsettelse af saadanne Løsninger som ovenfor nævnt, som vil give det Udseende af, at en krisefri, kapitalistisk Udvikling er mulig. Kun en socialistisk Produktionsordning kan garantere en økonomisk Udvikling, som ikke af og til afbrydes af ødelæggende Kriser.

Aktuelle Krav. Udviklingen under Krigen.

Efterkrigstidens Problemer maa imidlertid ikke skilles ud fra Dagens brændende Problemer for det arbejdende Folk. Der er ingen Anledning til at udsætte Gennemførelsen af Foranstaltninger, der gavner hele Folket, til en urvis Fremtid. Med den organiserede Styrke, Arbejderklassen besidder, kan den gennemføre umiddelbare Forbedringer af Forholdene for de Arbejdende inden for Industrien, Landbruget og andre Næringsgrene. Herigennem skabes det gunstigste Udgangspunkt for en Løsning af Efterkrigstidens vældige Opgaver. At saadanne umiddelbare Forbedringer af de Arbejdendes Stilling er nødvendige og berettigede, fremgaar af en Granskning af den økonomiske Politik, Samlingsregeringen har ført, og af dens Resultater. Jeg kan her kun berøre disse Spørgsmaal antydningvis. Man kan se paa følgende tre økonomiske Forhold: Arbejdernes Realløn, Formuerne og Selskabernes Fortjenester.

Gennem den ufuldstændige Kompensation for Priestigningen er Arbejdernes Realløn sænket kraftigt under Krigen. Sænkningen kan for Tiden beregnes til mellem 15 og 20%. Et nøjagtigt Tal er vanskeligt at give paa Grund af Statistikens Ufuldkommenhed. De private Formuer over 20.000 Kr. forøgedes ifl. "Rigsregnskabsdepartementet"s Oplysninger fra 31/12.37. til 31/12.42. fra 11.5 til 14.3 Milliarder Kroner, dvs. med 24%. De 48 børsnoterede Industriselskaber øgede deres Fortjeneste med 47% fra 1938 til 1942. En Redegørelse fra Priskontrolnavnet over 280 Selskaber viser, at disse øgede deres Bruttofortjeneste med 34% i de samme Aar. Aarets Gevinsttal viser en fortsat kraftig Opgang. Alle Aarsregnskaber er endnu ikke tilgængelige, men man kan nævne, at Maskinindustriens Gevinster for 1943 ligger 58% over 1938's Niveau, mens Metalværkernes og Mineernes etc. ligger ikke mindre end 91% over dette Niveau.

Alene disse Tal viser, at vi Kommuniste - desværre skal man maaske sige - har faaet Ret i vor Analyse af den økonomiske Udvikling i Landet i de seneste 6 Aar. De Rige er blevet rigere og de Fattige fattigere. Parolen om en retfærdig Fordeling af Krigens og Krisens Byrder har endnu ikke kunnet virkeliggøres. Selv August Lindberg maatte erkende dette i sin 1. Maj Tale paa "Gården", da han sagde, at "Arbejderne paa Grund af den ringe Bærekraft har lidt mest under Krisen". Alligevel fortsætter de socialdemokratiske Journalister og "Ekspertter" med deres statistiske Krumspring og Talmystik for at bevise, at der tværtimod har fundet en Udjævning af Indkomst- og Formuefordelingen Sted under Krigen. Arbejderne gider knap læse deres Raastande og tror dem ikke. Dertil staar Forkyndelsen i alt for skarp Strid med deres egne direkte Erfaringer. Gennem denne Propaganda afslører de socialdemokratiske Lederkadrer sig kun yderligere som Kapitalismens Forsvarere. Thi det er jo blevet saadan under Krigen, at Forsvaret for Kapitalismen helt passes af Socialdemokratiet, uden at Bourgeoisiet selv har behøvet at gøre sig større Anstrengelser for at forsvare det nuværende Samfund's Uretfærdigheder.

Den umiddelbare Kamp for Eksistensen, mod Særkingen af Reallønnen og Forværringen af Levestandarden, for en retfærdig Fordeling af Krisebyrderne, er stadig den vigtigste indenrigspolitiske Opgave. Men vi bør mere og mere forbinde denne Kamp med Løsningen af større Opgaver, som snart sættes paa Dagsordenen. Mobiliseringen af Masserne til Forsvar for Levestandarden og Mobiliseringen af Masserne til Kamp for en socialistisk Samfundsorden er ikke for os to adskilte Opgaver. De er Led i en og samme, Arbejderklassens Befrielseskamp, og betinger gensidig hinanden.

- 0 -

Partisekretær Gunnar Ohman talte om Partiets Virksomhed og nævnte bl. a., at Medlemstallet er fordoblet fra 1941/42 til 1943/44, mens Antallet af Partiafdelinger er næsten fordoblet. "Vort Parti rustet sig nu til den tredje Valgkamp under Krigen. Tendensen her i de tidligere Valg været god for vort Parti. Det første Valg var 1940 efter den hædte Kamp under Finlandskrigen. Alle reaktionære Kræfter haabede, at vi vilde blive fejlet bort, men vi øgede i Stedet Støttetallet med 5%. Da vi to Aar senere igen gik til Valg, øgede vi Støttetallet med 70%. Nu er vi gaaet yderligere frem i to Aar, og uden at ville spaa kan vi sige, at vor Fremgang i Aar turde blive endnu mere markeret. Hvor meget - det afhænger af, hvordan vi organisatorisk formaar at løse Valgkampens Problemer. Vort Parti staar over for Gennembruget i svensk Politik".

Set Persson talte om det kommunale Arbejde og nævnte, at Partiet øgede sit Støttemetal fra 100.000 i 1940 til 170.000 i 1942. Dette sidste Kommunevalg medførte, at et Tusind Kommuniste blev Indehavere af Mandater i kommunale besluttende Institutioner. Efter en Undersøgelse af Arbejdet i de forskellige Kommuner anførte Set Persson nogle vigtige Omraader for det fremtidige Arbejde: Kommunalt Boligbyggeri med Udlejning til Selvkøbspris, kommunal Indgriben for at afhjælpe Materiemangelen i Boligbyggeriet, lavere Materialepriser, Kommunerne skal erhverve Byggegrunde, indrette gratis Boliganvisning, Børnehaver, Skolebespisning, gratis Skolemateriel, sanere og forbedre Forlystelseslivet, yde kommunale Tilskud til Aldersrenten, bygge Aldersrenteboliger, Badeanstalter, Idrætsanlæg, Lejrpladser og Feriehjæ, Forsamlingshuse, folkelige Theatre, overtage Havnene, planlægge

13.

det kommunale Fredsarbejde etc., og de kommunistiske Repræsentanter skal endvidere beskæftige sig med kommunale Trafik- og Takstspørgsmaal. Set Persson sagde bl.a. om Stockholm: "Vi tror, vi kan forudsige et godt Resultat i Stockholm ved Rigsdagsvalget i Efteraaret, Partikammeraterne har paa alle Omraader udført et godt Arbejde, og specielt ved jeg, at de 9 Kommunalbestyrelsesmedlemmer har arbejdet saadan, at en meget stor Del af et eventuelt godt Resultat kommer paa den kommunale Virksomheds Kasse".

Per-Olov Zennström:

Om de Intellektuelle.

Arbejdet blandt de Intellektuelle er et særgeligt forsømt Kapitel i svensk Arbejderbevægelse. Der findes virkelig faa Lande, hvor de Intellektuelle spiller saa lille politisk og praktisk Rølle i eller ved Siden af Arbejderbevægelsen.

Selvfølgelig er der stor Forskel paa de revolutionære Arbejderpartiers Rekruttering blandt denne Gruppe i paa den ene Side de koloniale og halvkoloniale Lande og paa den anden Side de imperialistiske Møderlande. I de koloniale Lande staar Studenter og Akademikere næsten selvfølgelig i forreste Linje i den sociale Kamp. Der falder Kampen for national Frihed nemlig sammen med Kampen for social Frihed. Mod den imperialistiske Undertrykkelse staar Arbejderklassen og de Intellektuelle forenet i en naturlig fælles Front. Der har de Intellektuelle, som saa langt fra er korrumpet af Undertrykkernes Kapital, tværtimod al Interesse i, at den imperialistiske Undertrykkelse afskaffes og den nationale Frihed oprettes. Derved opstaar ogsaa Kampfællesskabet med den hjemlige Arbejderklasse og den socialistiske Maalsætning, som bliver en naturlig Følge af dette Kampforbund.

I de højest udviklede imperialistiske Stater er Tendensen modsat. Der er de Intellektuelle, som hovedsagelig rekrutteres fra borgerlige og smaaborgerlige Lag, blevet udnyttet af Monopolkapitalismen. Derved opstaar den reaktionære og opportunistiske Indstilling, som præger Størstedelen af disse Intellektuelle. Denne Opportunisme hos de Intellektuelle er en Parallelførelse til Opportunismen i Arbejderbevægelsen og forekommer i nogenlunde samme Udstrækning. Saaledes er det jo ogsaa aldeles tydeligt i det monopolkapitalistiske Sverige. Her findes endnu en af de relativt mest udbredte socialdemokratiske Bevægelser i Verden og en tilsvarende Mangel paa socialistiske Intellektuelle. Dette er ikke noget Paradox!

At Arbejderbevægelsen i Norge og Danmark har haft bedre Tag i de Intellektuelle end i Sverige, beror paa nationale Særegenheder. Det norske Folks Emancipation til national Frihed har der skabt en radikal Tradition, som endnu lever og er frisk blandt de Intellektuelle. I Danmark præges Klasseforskellene af mindre kraftige Modsetninger end i det væsentligt industrialiserede og monopolkapitalistiske Sverige, hvor de to afgrænsede sociale Hovedkræfter er Arbejderklassen og Bourgeoisiet, og Modsetningen mellem dem er næsten fuldstændig uformidlet af mellemliggende Klasser. I Danmark derimod har de Intellektuelle kunnet hævde sig paa en helt anden Maade, og radikale Tendenser i deres Rækker er blevet lettet af borgerligt Frisind og folkelig Grundtvigianisme.

I det okkuperede og fascistiske Europa er den reformistiske Bevægelse, som vi kendte den før Krigen, jo slaaet til Stærker. I samme Grad har Europas progressive Intellektuelle under Kampen for den nationale Frihed lært at betragte de kommunistiske Partier som den ledende og organiserende Kraft, den Kraft, med hvilken de nu i høj Grad solidariserer sig.

De Intellektuelles Tilslutning paa de kommunistiske Partiers Side i den Kamp, som nu foregaar, maa ansøres os til her i Sverige at indhente de andre Landes Forspring mest muligt og at udnytte de voksende Muligheder.

Fra denne 12. Partikongres maa det indskræmpes, hvorfor det nu er mere nødvendigt end nogensinde før, at de Intellektuelle slutter op under vore Faner, og hvorfor de har al Interesse i at gøre det. Vi bliver ikke længere et Mindretalsparti, store Opgaver ligger foran os, og Partiformanden har ogsaa stillet Parolen om en venstreorienteret Regering, som pløjer en Fure mellem Fremskridtsvilje og Reaktion. Men paa vor Side af denne Fure maa der findes tilstrækkeligt med intellektuelle Kræfter. Mod den politiske Maalsætning, den svenske Arbejderbevægelse nu har, hvor Arbej-

derklassen ogsaa bereder sig paa at overtage den politiske Magt, er det paa høje Tid at mobilisere duclige Hjalpekrafter.

Arbejderklassen maa nu og i Fremtiden lide paa Ekspertter, skolede og kvalificerede Specialister til en Mængde Opgaver i Administration og Produktion. For at besætte Nøglestillingerne og kunne gøre Krav paa Ansvar for Samfundsmagten, maa Arbejderbevægelsen ikke blot rade over Klassebevidste og i den Socialistiske Kamp prøve de Proletarer, men ogsaa over Folk, som har gennemgaaet den specialiserede og grundige, metodiske Uddannelse, som behøves med Henblik paa den samfundsmæssige Arbejdsdelings voksende Differentiering.

Hvilke Muligheder har Arbejderklassen for en saadan Nyrekruttering af intellektuel Arbejds-kraft? Lad os først se et Øjeblik paa Socialdemokratiets Politik over for de Intellektuelle.

I Hovedstadens Demonstrationstog 1. Maj stillede ifl. Marchordenen ogsaa den socialdemokratiske Studenterklub op. Man kunde jo have ventet, at Landets største Parti, naar det denne Dag mønstrede sine Styrker, havde kunnet opvise en anselig Mængde Akademikere. Da den socialdemokratiske Studenterklub var vel forsamlet, viste det samlede Antal Studenterhuer sig at være 4 (fire!)

Sligt kan maaske vække Munterhed, men fra den samlede Arbejderbevægelses Synspunkt er det 14.

ogsaa forstemmende. Clarté havde ganske vist mobiliseret over halvtreds Studenter i Optøget, men heller ikke det svarer til den organisatoriske Styrke, som Arbejderbevægelsen paa denne Dag burde have kunnet opvise blandt de Intellektuelle.

De fire socialdemokratiske Studenterhuer i Hovedstadens Demonstrationstog giver naturligvis ikke noget helt retfærdigt Billede af den socialdemokratiske Indflydelse blandt Akademikere eller andre Intellektuelle. Men det er ogsaa fra vort Synspunkt alvorligt, at ikke flere af deres Tilhængere følte sig opfordrede til at demonstrere deres Samhørighed med Arbejderklassen paa dennes Kampdag. Selv om den socialdemokratiske Studenterklub ikke er en Organisation, der egner sig til at skabe Begejstring, er det bedrøveligt, at ikke flere socialdemokratiske Intellektuelle den Dag beviste deres "socialistiske Sindelag". Det er bedrøveligt, fordi det viser, hvor meget Arbejde, der skulde have været gjort, men ikke blev gjort, for at indlemme de intellektuelle Krafter i den socialistiske Arbejderbevægelse.

Det er imidlertid i det socialdemokratiske og faglige Bureaucrati, vi kan finde Intellektuelle i anseligt Antal, og de er ogsaa blevet et fra socialdemokratisk Partisynspunkt værdifuldt Tilskud af Skrive- og Regnekare. Hvordan de saa regner og skriver, er der jo ikke Grund til at gaa ind paa her.

Ordet Karriere har en ubehagelig Klang af Stræbermentalitet. Man behøver imidlertid ikke principielt at foragte alle dem, der paa den Maade er lokket ind i de socialdemokratiske Partifolde. Det maa for en Intellektuel, som sympatiserer med Arbejderbevægelsen, selvfølgelig være lokkende at kunne virke paa en Post, hvor hans faglige Kundskaber kommer til deres Ret, og hvor han tror at kunne faa Muligheder for ogsaa at virke i Arbejderklassens og Fremskridtets Tjeneste.

Nu gælder det imidlertid om, at det bliver os, der kommer i Kontakt med disse Intellektuelle og opdrager dem i vor Aand. Og i vort Parti er der jo ingen Fare for, at den smaaborgerlige opportunistiske Ideologi fremelskes, som har fordærvet de socialdemokratiske Intellektuelle og forfalsket deres eventuelle tidligere socialistiske Indstilling.

Vi har ogsaa i Dag Muligheder for at drage de Intellektuelle til os, ikke alene gennem vor socialistiske Maalsætning, med alt hvad dette medfører, og gennem Tilknytning til deres økonomiske Faginteresser, men ogsaa gennem det direkte og vældige Behov, vi for Tiden eller i nær Fremtid har for deres Arbejdskraft.

- o -

Diskussionen til de forskellige Punkter viste fuldkommen Enighed i Partiet om Behandlingen af de rejste Problemer. De forelagte Udkast til politisk Resolution og til Brev til Socialdemokratiets Kongres blev overladt til den kommende Partiledelse til endelig Affattelse. Forslaget til Grundsetninger for Sveriges kommunistiske Parti vedtoges enstemmigt.

- o -

Brev til Sveriges Socialdemokratiske

Arbejderpartis Kongres.

Stærke Krafter arbejder i vort Land for at tilvejebringe en borgerlig Samling ved Efteraarets Valg for at forstærke den borgerlige Rigsdagsrepræsentation. Hensigten er klar: man vil sikre Kapitalens Interesser i Efterkrigsperiodens Sverige og hindre en fremskridtsbetonet Politik i de brede arbejdende Folkelags Interesse. Man vil befæste Kapitalens og den kapitalistiske Udbytningens Frihed over for alle frygtede Samfundsindgreb i de arbejdende Massers Interesse. Hensigten er ogsaa under den ventede Krise at vælte alle Byrder over paa det arbejdende Folk. Det er dette, som inspirerer Ophavsmandene til en borgerlig Samling mod Arbejderklassen i Efteraarets Valg.

Det mindste, som i den Anledning kan kræves af Partierne i Arbejderbevægelsen, er, at de sørger for, at den borgerlige Reaktions Bestræbelser ikke lettes gennem saadanne valgtekniske Manøvrer. Opfordringer til at søge at hindre en Forstærkning af den borgerlige Repræsentation er som bekendt kommet baade jeres og vort Parti i Hænde fra et stort Antal Fagforeninger. Vi vil i Anledning heraf foreslaa jer at oprette valgteknisk Samvirken mellem det socialdemokratiske Arbejderparti og kommunistisk Parti ved Efteraarets Valg.

Dette kunde mest enkelt ordnes ved, at begge Partier gaar til Valg under Kartelbetegnelsen Arbejderpartiet.

For det Tilfælde, at I godkender vort Forslag, henstiller vi til jer, at I giver Partiledelsen Fuldmagt til at træde i Forbindelse med vort Partis Ledelse for at træffe Aftale om en saadan valgteknisk Samvirken.

Stockholm, i Maj 1944.

Sveriges kommunistiske Partis 12. Kongres.

Den socialdemokratiske Partikongres afviste Forslaget.

- 0 -

Aktionsprogram for Landbrugspolitikken.

Problemerne vedrørende den nærmeste Tids Landbrugsproblemer tildrager sig større og større Interesse og hører til Indenrigspolitikens centrale Spørgsmaal. I den offentlige Diskussion begyn-

15.

der man i stadig højere Grad at give Udtryk for den Opfattelse, at Problemerne maa løses ogsaa paa længere Sigt, og at den hidtidige Landbrugspolitik ikke kan danne Grundlag for en holdbar Løsning af Landbrugets store Problemer.

Kun et Samfund, hvor den planløse kapitalistiske Produktion for Profit afløses af en planmæssig socialistisk Behovsproduktion, kan garantere en virkelig varig Forbedring af Landbrugernes Levestandard og sikre deres Brugsret til Jorden. For at lette Dagens Tryk for de fleste svenske Landbrugere maa der imidlertid træffes gennemgribende økonomiske og politiske Foranstaltninger inden for den nuværende Samfundsordens Ramme i egnede Former, baseret paa Fællesinteresserne hos de to store afgørende Folkegrupper i Samfundet: Arbejderne og Bønderne. Arbejderbevægelsen, Bondebevægelsen og Forbrugernes Andels- og Brugsforeninger skulde i Samvirken besidde en saadan Kraft, at de kunde gennemføre en betydelig Forbedring af Landbrugernes Stilling allerede i Dag. Hvis disse Bevægelser samvirker, kan de paavirke Regeringen, Rigsdagen og Statsapparatet i dets Helhed.

Udgangspunktet for en Landbrugspolitik, der kan godkendes af Landbrugernes store Flertal, maa være, at de, der arbejder i Landbruget, faar et Arbejdsvederlag paa Højde med de produktivt arbejdsende i andre Næringsgrene (bl.a. ved Afskaffelse af den nuværende Gruppering efter stedlige Pristal). Denne Ligestilling skal imidlertid ikke tilvejebringes ved, at Levestandarden for andre Folkegrupper sænkes. Derfor maa Højnelsen af Landbrugernes Levestandard tilvejebringes dels ved, at Storkapitalens Udbytter beskæres til Fordel for Landmandene, dels ved en almindelig Højnelse af Arbejdets Produktivitet, især i Landbruget, men ogsaa indenfor Samfundet iøvrigt.

Et indviklet statsligt Maskineri er i de senere Aar blevet skabt til at regulere Priser, Produktion og Kapitalanlag i Erhvervslivet. Dette statslige Reguleringsmaskineri beherskes for en stor Del af Repræsentanter for storkapitalistiske Interesser. Det kan imidlertid demokratiseres, Arbejdere og Bønder kan skaffe sig afgørende Indflydelse paa dette Maskineri.

Inden for Landbruget findes der Organer, som allerede udgør Begyndelsen til en Omstilling af Landbrugsøkonomien til højere Driftsformer, nemlig de landbrugsøkonomiske (producentkooperative) Foreninger, som nu omfatter Flertallet af svenske Landbrugere. For Udformningen af de nærmeste Aars Landbrugspolitik maa disse landbrugsøkonomiske Foreninger tillægges den allerstørste Betydning. I den foreliggende Situation maa man anbefale omfattende statslige Foranstaltninger sammen med en betydeligt udvidet Selvvirksomhed fra Bøndernes Side for at udbygge og udvikle disse landbrugsøkonomiske Foreninger.

Retningslinjer for de nærmeste Aars Landbrugspolitik kan sammenfattes i følgende Punkter, som paa flere Omraader falder sammen med Krav, der er fremme i den offentlige landbrugspolitiske Debat:

1. Fortsat hurtig Rationalisering af Landbruget med særlig Hensyntagen til de mindre Brugsproblemer. Disse Rationaliseringsforanstaltningers Tyngdepunkt lægges 1) hos statslige Organer, deriblandt Landhusholdningsselskaberne, 2) hos landbrugskooperative Foreninger. Rationaliseringen maa omfatte Foranstaltninger, der tilsigter bl.a. følgende:

a) Dræning og Opfyldning af mindre Grøfter, bl.a. for at muliggøre øget Anvendelse af Maskiner. Dette kan sjældent ske, medmindre samtlige nærboende Landbrugere lader oprette en fælles Dræningsplan og derefter gennemfører Dræning og Afløbsarbejder i Fællesskab. Det mest effektive turde være, at Staten bekoster og lader gennemføre saadanne Arbejder overalt, hvor Landbrugerne ønsker det og sagkyndige, uvildige Ekspertter anbefaler Udførelsen.

b) Kortlægning af Agerarealerne med Angivelse af Jordens Sammensætning og Behov for Gødningstoffer. For at faa denne Kortlægning udført overalt i en nærmere Fremtid, turde det være bedst, at det Offentlige bekoster dens Udførelse for Ejendomme paa eksempelvis højst 20 Hektarer. Hermed vilde man opnaa, at Arbejdet kunde ske systematisk og altsaa gøres væsentlig billigere.

c) Mekanisering med bl.a. de økonomiske Centralforeninger som Maskinholdere. De større og dyrere Landbrugsmaskiner, der er beregnet paa fælles Brug, vilde sikkert blive bedst udnyttet og dermed kunne udlejes til de laveste Takster, hvis de ejedes af større landbrugscooperative Foreninger, f. Eks. de forskellige Lens Centralforeninger. Disse savner imidlertid foreløbig fornøden Kapital til Anskaffelse af større Mængder dyre Maskiner. Staten maa derfor bevilge Tilskud til dette Formaal. Disse Tilskud bør omfatte dels rene Bidrag til en vis Procent af Anskaffelsessummen og til Dækning af Organisationsomkostninger, dels rentefrie Laan.

d) Større Udbyttekontrol, hvorved praktisk taget alle Kreaturejere, som leverer Mælk til Salg, bliver Deltagere i en saadan Kontrol. Den enkleste Kontrolform er de saakaldte Prøvemalkningsringe. Mest rationelt vilde det være, at Omkostningerne ved disse Arbejder helt blev betalt af Mejeriorganisationerne.

e) Mere intensivt Avlsarbejde, bl.a. ved, at de saakaldte Tyreforeninger indgaar i Svenska Mejerlernas Riksförenings Virksomhed i Samarbejde med Landhusholdningsselskaberne. Hidtil har de fleste Tyreforeninger været meget smaa og kun omfattet en Landsby eller nogle faa Gaarde. Mest rationelt vilde det være, at Mejeriforeningerne overtog Ledelsen og Finansieringen af Virksomheden. Derved kunde Komaterialet forbedres paa særlig hurtig Maade for praktisk taget alle Besætnings ejere.

f) Maskinel Nyopdyrkning, specielt i Norrlands-Lenene. I de fire nordligste Len og Dalarna turde der findes ca 1 Million Hektar Jord, som er værd at dyrke op. En Forudsætning for en hurtig og billig Nyopdyrkning er imidlertid, at moderne Metoder med maskinelle Hjælpemidler anvendes, og at effektiv Gødsning muliggøres. Hvis Landmandsforeningerne var Maskinholdere, kunde de ogsaa ansætte

16.

Traktorarbejdshold, som kunde udføre systematisk planlagte Nyopdyrkningsarbejder.

g) Bedre Arrondering, dvs. Omlægning af Arealerne, saaledes at den overdrevne Splittelse af Jorderne blev afskaffet og Markerne fik en saadan Form, at moderne Dyrkningsmetoder kan anvendes.

h) Forbedring af den faglige Uddannelse i Landbruget, saa den kan komme Landbrugernes store Masse til gode. En første Forholdsregel med dette Formaal er at øge Antallet af Stipendier ved Landmandsskoler, Landbrugsskoler og Havebrugsskoler. Stipendierne bør i det mindste dække Omkostningerne til Kost, Logi og Lærebøger.

2. Fortsat statslig Prisregulering, hvorved de mindre Landbrugere sikres en øget Andel af Salgs værdien gennem Udbygning af Systemet med differentierede Priser.

3. Fortsat Overgang til Produktion af Kvalitetsfødevarer (animalske Fødevarer, Grønsager etc.) Udbygget indenlandsk Levnedsmiddelforsyning til Højnelse af Levestandarden for Folkets brede Masser. Det bemærkes, at flere og bedre Fødevarer er et Behov ikke alene for Byernes og Industriegnens Befolkning, men i høj Grad ogsaa blandt Landbrugets egen Befolkning, Landarbejdere, Smaabønder og deres Familier.

4. Statslig reguleret Udenrigshandel med Landbrugsvarer. Import af saadanne Landbrugsvarer, som ikke med Fordel kan produceres i landet selv, men som behøves til Komplettering af de brede Massers Forbrug. Et eventuelt Overskud af Fødevarer i Forhold til Befolkningens Købekraft bør ikke som under 30ernes landbrugskrise afvikles gennem Eksportdumping, men i Mangel af bedre gennem indenlandsk "Dumping", dvs. gennem Rabatordninger.

Den politiske Situation og Arbejderklassens Opgaver.

Resolution vedtaget paa SKP's 12. Kongres 6-9. Maj 1944.

Stadig raser den Verdenskrig, som Fascismen anstiftede. Flertallet af Europas Folk befinder sig under tysk Okkupation. Vore norske og danske Brødrefolk knuges under det tyske Aag og lider under en frygtelig Terror. Mange af deres bedste Sønner og Døtre er faldet i Kampen for Friheden.

Den røde Hær og Sovjetfolkens tapre og fremgangsrige Frihedskrig mod Hitler-Tyskland og dets Vasaller, Folkens Frihedskamp i de okkuperede Lande og de med Sovjetunionen allierede Magters Krigsanstrengelser har bestemt Krigens sluttelige Udgang. Fascismen vil blive slaaet ned.

Endnu bestaar dog Truslen mod vort Land. Krigens Slutfase rummer store Farer. Vagtsomhed og højeste Beredskab for med fast Beslutsonhed at værne Landets Grænser og den nationale Uafhængighed er stadig det svenske Folks vigtigste Opgave.

Bedre Forsvarspolitik.

Sveriges Forsvarskraft skades ved, at Fascister tolereres i Statsmagtens egne Organer og ved, at Demokratiets mest aktive Kræfter forfølges, samt ved det uøerte Sløseri med Milliardbevillingerne. Krigsmagten opfylder ikke Kravene til Effektivitet. Den Modsætning, som endnu bestaar mellem Folkets brede Lag og Krigsmagten, maa fjernes, saaledes at Nation og Forsvar helt smelter sammen.

For at højne Krigsmagtens moralske og materielle Styrke maa Basis for Officerskorpsets Rekrutering udvides til at omfatte hele Værnepligtskontingentet; der kræves en effektivere og tilvort Lands Forsvarsforhold afpasset moderne Bevæbning, Rustningsindustriens Frigørelse fra private Interesser og en almen Oplysning om Folkets Muligheder og Pligter i en Forsvarskrig under de totale Former og Betingelser, som Erfaringerne har klargjort.

Arbejderklassen og Enhedsfronten.

Enhed er Arbejderklassens Styrke. Den maa skabes paa Grundlag af en selvstændig Arbejderpolitik. Socialdemokratiets Borgfredspolitik splitter Arbejderklassen og vanskeliggør dens Kamp for sine Interesser. Trods dette har Arbejderklassen, uden at se bort fra de Vanskeligheder, som Krigen og Afspærringen har medført, med voksende Enhed kæmpet mod Reallønssænkningen og Føringelsen af Levestandarden. Denne Kamp for bedre Levevilkaar maa fortsættes.

Ydre og indre Betingelser letter Arbejderklassens Enhedsbestræbelser. Fortsat Fremgang for kommunistisk Parti skaber ydeligere Forudsætninger for Enhedsfrontens Udvidelse.

Samvirke mellem Socialdemokrater og Kommuniste i Kamp for Arbejdernes Interesser betyder et Krafttilskud ikke alene for Arbejderklassen, men ogsaa for alle andre fremskridtsvenlige og frihedselskende Kræfter.

Arbejderklassens Forbundsfaller.

Saa vel blandt Bønderne som i andre Mellemlag foregaar der en politisk Omgruppering. I disse Folkelag fremkalder den skærpede Udplyndring og Monopolkapitalens voksende Magt en stærk Tvivl om den kapitalistiske Samfundsorden og befastr Overbevisningen om, at denne hindrer Produktivkræfternes fuldstændige Udnyttelse til Udvikling af den aandelige og materielle Kultur.

Arbejderklassen maa vinde disse Grupper som Forbundsfaller i Kampen for Fremskridt, mod Reaktion og Udplyndring.

17.

Aktionsprogram for Arbejdere og Bønder.

Arbejdernes og Bøndernes Interesse i at skabe Tryghed og Velstand for sig og sine er sammenfaldende. Samvirken mellem disse store producerende Folkegrupper letter og fremskynder Udviklingen. Vort Lands Produktionsressourcer muliggør en betydelig højere Lovestandard for hele Folket.

Efterkrigstidens Problemer staa paa Dagsordenen. "Arbejderbevægelsens Komité for økonomisk Efterkrigsplanlægning" har fremsat et omfattende Program for den økonomiske og sociale Politik efter Krigen. I dette Program forekommer visse Krav ("Demokrati" i Næringslivet uden at antaste Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne, Familiejordbrug som Maal for Landbrugspolitikken osv.) som er Udtryk for reformistiske Illusioner. Programmet iøvrigt tager imidlertid Sigte paa at løse saa væsentlige Spørgsmaal som fuld Beskæftigelse, højere Realløn, øget Byggeri for statslig og kommunal Regning, bedre Boligstandard, lige Løn for lige Arbejde m.m.

Arbejderklassen kan derfor slutte sig til Programmets bærende Grundlinier og kæmpe for deres Virkeliggørelse. Kongressen paalægger Partiets Organisationer og enkelte Medlemmer at medvirke aktivt i Mobiliseringen af Arbejderne til fælles Aktioner for Programmets Gennemførelse.

Landbrugerne udgør en Trediedel af Landets Befolkning. Hundre tusinder af Smaabønder kan trods haardt og slidsomt Arbejde knap skaffe sig og sine et nødtørftigt Udkomme. Den hidtil førte statslige Landbrugspolitik er lapperi og savner Perspektiv. De aktuelle Støtteforanstaltninger for Landbruget maa indordnes i en Politik, som paa længere Sigt skal have hele Landbrugserhvervet til et højere Niveau. Et Aktionsprogram for en saadan Landbrugspolitik blev udarbejdet paa en Landbrugerkonference, der paa kommunistisk Partis Initiativ sammenkaldtes den 7. April 1944. Kongressen sluttede sig til dette Program og beslutter, at Partiet skal virke for dets Gennemførelse.

Efterkrigstidens Problemer maa ikke skilles fra Dagens brændende Problemer. Ogsaa nu maa Parolen "fuld Beskæftigelse" galde; allerede i Dag maa der tilvejebringes en mere retfærdig Indkomstfordeling og gennemføres en bedre Landbrugspolitik. Med den Styrke, som Arbejderklassen og Bønderne raader over, kan de i Kamp mod Storfinansens - deres fælles Fjende - virkeliggøre deres Krav.

Regeringsspørgsmaalet.

Samlingsregeringen har haft Folkets Støtte til enhver Foranstaltning, som fremmede Frøden og Forsvaret af vort Lands nationale Frihed. Regeringen har imidlertid gjort Hitler-Tyskland og dets Forbundsfæller store og skabnesvangre Indrømmelser, ladet haant om betydningsfulde demokratiske Friheder og Rettigheder og gennemført en økonomisk Politik, som har gjort de Rige rigere og de Fattige fattigere. Reaktionens Ønsker er imødekommet paa Folkets Bekostning.

Samlingsregeringen er kompromitteret i Folkets Øjne. Erkelte af dens Medlemmer viser sig som Storfinansens og Reaktionens haandgangne Mænd, idet de modsætter sig, at Dagens og Efterkrigstidens Problemer løses paa en for de brede Masser antagelig Maade. Samlingsregeringens parlamentariske Basis er undermineret, og Oppositionen vokser i alle Rigsdagens Partier. Delingen i en Højre- og en Venstrefløj bliver mere og mere aabenbar i alle Samlingsregeringens Partier, hvorved Venstre repræsenterer Fremskridtet, og Højre Reaktionen.

Det er en umiddelbar Opgave for Arbejderklassen at sætte sin Kraft ind for at tilvejebringe en Samling af disse venstreorienterede Elementer for at fjerne Samlingsregeringen og erstatte den med en Venstre-regering.

En saadan Venstre-regering maa støtte sig paa Arbejderklassen, de brede Bondemasser og alle fremskridtsvenlige Grupper i andre Befolkningslag for i Krigens krævede Slutfase at styrke Landets Værnekraft og i den indre Politik udvide og befæste Demokratiet, beskære Storfinansens Magt og skabe Tryghed for Folket.

- 0 -

VALG AF CENTRALKOMITE

Sven Linderot valgtes enstemmigt til Partiformand. Iøvrigt valgtes følgende Centralkomite:

Valter Andersson, Stockholm, Rodney Fluge-Pedersen, Stockholm, Filip Forsberg, Luleå, Ossian Gabrielson, Göteborg, Gottfried Gustavsson, Ludvika, Hilding Hagberg, Stockholm, Gunnar Hietala, Kuivakangas, Evert Holm, Gävle, Nils Holmberg, Göteborg, Gustav Johansson, Stockholm, Erik Karlsson, Mälardalen, Gösta Kempe, Karlsstad, Fritjof Lager, Stockholm, Harald Larsson, Malmö, Sven Linderot, Stockholm, Gerda Linderot, Stockholm, Bror Malmquist, Jönköping, Erik Norrbin, Kramfors, Knut Olsson, Stockholm, Edvin E. Persson, Stockholm, Knut Senander, Göteborg, Roland Tyrell, Stockholm, Hjalmar Werner, Stockholm, Gunnar Ohman, Stockholm.

Til Suppleanter valgtes: Erik Jansson, Abel Hodquist, Knut Bäckström, Folke Tiderman, Harald Johansson, S.O. Hermansson, Valborg Svensson, Elis Wahlström, Axel Jansson, Paul Söderman.

- 0 -

LAND OG FOLK

Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

16. Maj 1944.

FRIHEDSBEVÆGELSEN LADER SIG IKKE BLSEJRE.

Den danske Forsøg paa gennem Attentater, Snigmord og provokatoriske Bladfalskmerier at splitte Frihedsbevægelsen har været forgæves. Denne Kendsgerning generer Tyskerne; thi det vil være en frygtelig Ulempe for dem, dersom det danske Folk og dets politiske Partier i Tilfælde af Invasion vender sig mod dem og hjælper Invasionstropperne. Derfor har vi i den seneste Tid været opmærksomme til, at Tyskerne har taget de mest forskellige Midler i Anvendelse for at splitte det danske Nations Enhed, og at de herunder har svinget fra den ene Yderlighed til den anden.

Den tyske "venlige" Invitation af 8. April viste sig aldeles uden Virkning. Allerede den 25. April offentliggjordes den af en ny, men denne Gang yderst brutal Artikel, hvori der blandt andet blev foretaget en skæmselsløs Henrettelse af indespærrede Frihedskæmpere. Denne sidste Artikel var utvivlsomt inspireret af de militære Myndigheder, der ikke overvinder diplomatiske Muligheder, men som, hvilken alvorlig Trussel Frihedsbevægelsen er for den tyske Krigsmaskine.

Det er imidlertid klart - selv for Nazisterne - at Henrettelse af indespærrede Frihedskæmpere vil læse Spørgsmaalet og standse Modstanden, idet disse Personer jo forud er sat ud af verden. Derfor maa disse terroristiske Skrummeforanstaltninger kombineres med andre Indgreb, og disse skal svække eller knuse Frihedsbevægelsen. Dette er da ogsaa i den seneste Tid sket ved, at der er foretaget nye Massearrestationer og Razziaer paa Gader og Restaurationer. Det er Tyskernes Haab, at de herunder skal komme ind paa Livet af Frihedsbevægelsen samtidig med, at de kommer dens aktive Kræfter til intet at foretage sig. Resultatet blev ikke det ventede, men derimod, at der nu udvises større Forsigtighed i det illegale Arbejde. Stillet herover for maa Tyskerne ty til Foranstaltninger, der kan fremelske Overlegenhed og Sorgløshed. Til dette Formaal har de sat Rygter i Gang om en valdig Sabotagebølge, som skal gaa over Landet. Det er rigtigt, at der er foretaget paany er i Hiltagen efter Beslutning af Frihedsraadet, men den er begrænset til særligt udvalgte Objekter, og dens Gennemførelse er paalagt særligt kvalificerede Grupper, som vil være i stand til at tage alle fornødne Forsigtighedsforanstaltninger. For yderligere at stimulere Frihedskæmpernes Kampiver og lokke den til uforsigtig Paagaenhed lod Tyskerne den 27. April foranstalte Demonstrationer i København og herunder nedkastede tyske Flyvemaskiner en Tryksag, der bebudede snarlig Befrielse, ligesom den forudsagde, at baade Negersoldater og Sovjettropper vilde deltage.

Men den lod sig dog bluffe. Alle var klare over, at det var en beskidt tysk Provokation. Og ligeledes har Tyskerne paa Dagmarhus haft travlt med at aabne Breve indeholdende de nedkastede Oplysninger tilbagesendes af Københavnerne med Tak for Laan samt særlige til Anledningen afpassede politiske Bemærkninger.

Tyskerne har forlægst klart Nazityskerne at kende, og det danske Folk lader sig ikke lure. Det vil bestandig vide at gennemsøge de nazistiske Provokationer og Manøvrer, og ganske uanset om det er Hr. Best eller Hr. Hamneken maatte udpenske af Terror eller List, vil de aldrig faa Hold paa deres Splittelsesforsøg. Den Dag, Invasionstropperne gaar i Land paa de danske Strande, vil det danske Folk slutte op for sammen med dem at drive de nazistiske Undertrykkere ud af Landet.

Sovjetfolket sendte i sine 1. Maj Paroler en Kamphilsen til de okkuperede Landes Folk. Hr. Best og Hamneken vil erfare, at det danske Folk med særlig Bøgeistring optager Sovjetfolkets Paroler om det hed:

Krieger i Polen, Tjekoslovakiet, Grækenland, Frankrig, Belgien, Holland, Danmark og Norge rejs Kamp for Jeres Befrielse fra det fascistiske Slaveri! Ned med Hitler-Tyranniet!

- Side 2 -

De besejrede skal ikke have bedre end de sejrende!

Den kendte russiske Forfatter Ilja Ehrenburg har i en Række Artikler behandlet det tyske Folks Forhold til Nazismen. Ved Undersøgelse af Stridsalgerningerne i de besatte Omraader af Sovjetunionen, tyske Breve og Dokumenter samt Fangudsagn er det konstateret, at det ikke alene er S.S. og S.A., der er Dyrere af den tyske Nazisme, men ogsaa uhyggeligt store Dele af det tyske Folk. Idet man bygger paa dette autentiske Materiale, er Ehrenburg kommet til den Opfattelse, at de nazistiske Bestialiteter overfor Sovjetfolket, Revei eller Odelaggelse af dets Kulturskatte og Ejendele ikke kunde være gennemført, dersom det tyske Folk havde været Modstander deraf. Man kommer derfor til den Slutsats, at Tyskerne efter Krigen skal komme til at genopbygge alt det, de "planmæssigt" har odelagt. Det er ikke Havn, men simpel Retfærdighed.

Ogsaa vi Danske, der har prøvet Besættelsen i mere end 4 Aar, maa erkende, at Naziaanden sidder Tyskerne dybt i Kødets. De tyske Soldaters Stidkeri og Angivelser af Antinazister, Terroren mod Befolkningen for slet ikke at tale om Behandlingen af de mange Patrioter er Vidnesbyrd herom - uden at det dog hermed er sagt, at der ikke findes Udtagelser.

Selv om denne Tyskernes Hæjren burde være almindelig kendt, er der dog et Par illegale danske Blade, som har fundet det formaalstjenligt at opponere mod Sovjetunionens Bedømmelse af Tyskerne og Krav om Skadeserstatning. Det er "Vejen frem -" og "Fri Presse". Begge hævder at være socialistiske. Det første erklærer ovenikøbet, at der er "internationalt socialistisk"!

"Vejen frem -" tillader sig at praestaa, at Sovjetunionen gør det tyske Folk og ikke Nazismen ansvarligt for Krigen. Hæjre til Kommando skal man lade længe efter. Gang paa Gang har Sovjetunionens ledende Folk brandmærket Hitlerbranden som den ansvarlige, og Stalin har gentagne Gange pointeret, at Sovjetunionen ikke har det tyske Folks Odelaggelse som Laal, men tværtimod mener, at det tyske Folk og dets Stat skal bestaa.

Videre hævder Bladet, at man ikke skal hænge sig saa stærkt i Spørgsmaalet Skadeserstatning, da det jo bliver det tyske Folk, der kommer til at betale. Sovjetunionen vil maaske nok fastholde kravet om Erstatning, men Danmark bør for sit Vedkommende ædelmodigt sige Nej Tak!

Disse salsomme Standpunkter har gjort et saa dybt Indtryk paa "Fri Presse"s Redaktion, at den har aftrykt et stort Stykke af Artiklen samt en Del af den paagældende Ehrenburg-Artikel. Men hermed er "Fri Presse" ikke tilfreds. For egen Ræmning følger Bladet til, at maaske Stater, der har været udsat for svære Odelaggelser som Sovjetunionen, Grækenland og Norge kan gaa ind for en haardhændet Behandling af Tyskland, men vi her i Danmark maa foretrække mere "menneskelige og demokratiske" Standpunkter.

Det vinder ganske besynderligt, at illegale Blade vil yde vore Undertrykkere og Udsurere saadan Anerkendelse. Hvordan kan de tillade sig at bagatellisere den tyske Udplyndring af Danmark? Hvor de, at vort Land saadan uden videre vil forvinde Folgerne af Tyskernes Odelaggelse af vor Nord, Ejendom og Vardier? 5 Milliarder Kroner er et betydeligt Beløb, og det stiger med 8-9 Millioner for hver Dag, der gaar. Men hertil kommer, at Tyskerne endnu ikke har forladt Landet. De er indtil videre interesserede i at bevare Produktionsapparatet og Trafikmidlerne. Det er først ved Rømning, at den "planmæssige" Odelaggelse sætter ind. Ingen kan derfor i Dag sige, om ikke vort Land, taget som Helhed, bliver det mest hærgede af alle. Os forekommer det, at det er i god Tid, de Herrer Redaktører af "Vejen frem -" og "Fri Presse" rutter med Milliarderne.

De Herrer, der nu er saa skrækkeligt ædelmodige og formelig strutter af ædle demokratiske Følelser, bør erindre sig, at Sovjetunionens Stilling til Spørgsmaalet Skadeserstatning er baseret paa det Grundsynspunkt, at Folkene i de besejrede Lande ikke skal have det bedre end Folkene i de sejrende. Herom har der ogsaa været skrevet en Del af Sovjetskribenter, men det har altsaa ikke passet i de Herreres Krav at bringe disse Citater. Uden Løvligt, at gaa ind paa nogen Debat om det tyske Folks Medansvar for Odelaggelserne vil vi understrege, at netop dette Synspunkt, at de besejrede ikke skal have det bedre end de sejrende maa være Grundsynspunktet ved Afgørelse af Skadeserstatningsproblemet. Det indebærer ikke hvarken Gengældelse eller Umæt mod det tyske Folk eller andre ligestillede Folk, men kun Retfærdighed!

GIV LAND OG FOLK VIDERE - MEN GØR DET FORSIGTIGT!

- Side 3 -

PRISTALLET understreger Nødvendigheden af LØNFORHØJELSE.

Aprilpristallet viste, som det vil være kendt, en Stigning paa eet Point. Alle D.s.F.'s Bestræbelser paa at raade Bod paa Lønkendelsen har saaledes indtil nu ikke givet nogen Forbedring af Arbejdernes Kaar. Brødpriisen blev vel nedsat med 1 Øre og Gassen er ogsaa hist og her blevet lidt billigere. Disse Nedsættelser er sporenstrengs regnet ind i Pristallet, men alligevel har Statistisk Departement maattet erkende, at Prisniveauet er gaaet op, og det vil sige ikke saa lidt; thi denne Institution har tidligere formaaget at møde op med Beregninger, der viste Prisfald, skønt Gud og Hvermand vidste, at Priserne var steget.

Dette elendige og upaalidelige Pristal angiver derfor, hvor fortvivlet Arbejdernes Situation er, og fastslaar ogsaa, hvor utilstrækkelig D.s.F.'s Aktion for Prisnedsættelser er. Det, der skal til, er en regulær Lønforhøjelse.

Det er derfor paa Tide, at den øverste faglige Ledelse tager Skeen i den anden Haand. Ejler Jensens Fremhævelse af sit "uheldige" Undertøjsindkøb er Udtryk for, at han nu ogsaa kan se, hvor galt det er fat. Men saa burde det ogsaa gaa op for ham, hvad Baggrunden for Arbejdernes Resolutioner er. Saafremt han virkelig vil læse dem med Omtanke, vil han se, at samtlige Resolutioner indeholder en Kritik af D.s.F.'s Virksomhed, selv om der paa enkelte er hængt et Par venlige Ord, der indkasseres af Forretningsudvalget som Skulderklap. De øverste faglige Ledere maa vel kunne forstaa, at Kritik af Formandskab, Kendelse og Lønpolitik ikke er ensbetydende med Godkendelse af D.s.F.'s Optræden, men derimod Afstandtagen fra denne Optræden. Denne Afstandtagen indebærer samtidig Krav om, at D.s.F.'s hele Optræden ændres, og det fremgaar med al ønskelig Tydelighed af Udtalelserne, at der ikke skal ventes til efter Krigen. Det er nu, det skal ske. Det er nu, Arbejderne har Brug for Pengene.

Dersom Ejler Jensen og andre tror, at Kravet om Løntillæg er en Psykose, en Øjeblikssstemning, der fortager sig, er de geraadet i stor Vildfarelse. Dette Krav er født af og har vokset sig stærkt under bitre Savn og aarelange Snyderier, der siger Sparto til Ejler Jensens Undertøj. Det vil ikke blive taget af Dagsordenen, før det er opfyldt. Den kommende Tids Resolutioner vil saavel i Antal som i Affattelse bære Vidnesbyrd herom.

I S L A N D.

I denne Maaned afholdes der Folkeafstemning paa Island om Ophævelse af Forbundspagten med Danmark samt Indførelse af Republik.

Alle Tilhængere af Folkenes Ret til selv at afgøre deres Skæbne kan kun hilse dette med Tilfredshed. Ikke desto mindre har der i vort Land fra Kredse, som teoretisk hylder Princippet om Folkenes Selvbestemmelsesret, været rejst Indvendinger mod Ophævelsen af Forbundspagten nu. Baggrundelsen har været, at Pagtens Bestemmelser om forudgaaende Forhandlinger ikke har kunnet ske fylddest, hvorfor man har henstillet til Islandingene at stille Afgørelsen i Bero, indtil Forhandlinger har været ført. Hertil kommer fra den allersidste Tid Kongens Budskab til det islandske Folk, hvori man forlanger at faa Afgørelsen udskudt.

Islandingene har afvist disse Henvendelser -- og med fuld Ret.

Der kan i denne Forbindelse ikke være hverken Bestemmelser eller Interesser, der gaar forud for det islandske Folks Ret til selv at afgøre, om det vil være i Forbund med Danmark eller om dets Samfund skal være monarkistisk eller republikansk. Det maa ligeledes være det islandske Folk selv, der bestemmer, om Afstemningen skal foregaa nu eller senere. Dette saameget mere som intet af det, Islandingene foretager sig nu, i mindste Maade virker hæmmende paa den antifascistiske Kamp. Tværtimod. Det islandske Eksempel kan give de kampende Folk nye Impulser til forstærket Indsats i Kampen for deres Frihed.

FOLK OG LAND -- Nej, det er ikke nogen Fejlskrivning. Der skal staa Folk og Land, og det er Havnet paa et nyt Provokatororgan, der udgives af en mystisk Organisation: Dansk Arbejdsforforening. Bladet hævder, at det ikke er nazistisk, men at det i Nationens Interesse maa vende sig mod Sabotagen og Stilkerner, Uskadeliggørelse.

(forts. paa næste Side)

- Side 5 -

K R I M E R B E F R I E T .

Slaget om Krim er endt - med en fuldstændig Triumf for den Røde Hær og et knusende Nederlag for Hitlers Hære. I en Sørmelding den 12/5. kundgjordes, at den sidste Tysker og Rumæner paa Krim var dræbt, taget til Fange eller jaget paa Flugt, og hver Tomme af Krims Jord var rensset for Fjender. I Slaget om Krim dræbtes over 50.000 Fjender og 61.000 blev taget til Fange i Tiden 8/4. til 12/5.

Kun et Faatal lykkedes det at slippe bort ad Søvejen. Sortehavsflaadens Skibe og Fly sankede ialt 191 Skibe paa Vej fra Sevastopol over Sortehavet. Uhyre Mængder Materiel er faldet i Sovjettropperne Hænder, deriblandt 7036 Biler, 3079 Kanoner, 578 Fly og 299 Tanks og Stormkanoner.

Sevastopol, som den Røde Hær i 1941-42 forsvarede i 250 Dage mod det forenede tysk-rumænske Stormløb, befriedes nu paa 3 Dage, skønt Hitler havde givet Ordre til, at den skulde holdes til sidste Mand og endnu paa Angrebets første Dag sendte Forstærkninger frem. Efter knapt 3 Ugers forberedende Bombardement af det Røde Luftvaaben begyndte Stormløbet Søndag Morgen den 7. Maj, og Tirsdag Eftermiddag trængte Sovjettropperne ind i selve Byen og overmandede efter faa Timers heftige Gadekampe hele Garnisonen.

Sejren paa Krim har usædelig militær og politisk Betydning - ikke mindst som Optakt til de kommende fælles Operationer fra Øst og Vest. Hele den tyske 17. Armé og den rumænske 3. Armé, som stod paa Krim, er tilintetgjorte. Den Røde Sortehavsflåde kan atter operere fra sin Hovedbase, Sevastopol, og kan effektivt kontrollere Fjendens Kommunikationer i det vestlige Sortehav. De rumænske og bulgarske Sortehavshavne kan ikke længere føle sig sikre, og Tropperne under General Tolbukhin er blevet frigjorte til nye Operationer.

De Allieredes sidste fælles Advarsel og Opfordring til Tysklands Vasalllande, Rumænien, Ungarn, Bulgarien og Finland, understreger endnu en Gang disse Vasallers udsatte Stilling under de kommende Operationer, saafremt de ikke i Tide betænker sig og siger sig fri fra Malkerskabets med Hitler.

S Y G E P L E J E R S K E R N E .

Nu bliver det Alvor med Overarbejde for Sygeplejerskerne. Ansvar for dette skandaløse Forhold har Myndighederne, der altid har vægret sig ved at give Sygeplejerskerne ordentlige Løn-, Kost- og Boligforhold. Dette har betydet, at Tilgangen til Faget er stagneret og har vel ogsaa haft Indflydelse paa, at Sygeplejerskerne efter endt Uddannelse har søgt udenfor Landets Grænser, under Krigen til Tyskland.

Kan man end saaledes lægge Hovedansvaret hos Myndighederne, saa betyder det dog ikke, at alle andre kan vaske deres Hænder. Sygeplejerskerne, der dog er de nærmeste til at gøre noget for at opnaa ordentlige Forhold, kunde ved en organiseret Optræden have faaet afgørende Indflydelse paa Udviklingen. Det vilde dog være forkert at overse de store Vanskeligheder: Standen rekrutteres hovedsagelig fra Kredse udenfor Arbejderklassen, og Uddannelsen samt Traditionen er baseret paa alt andet end Opelskning af Forstaaelse for organisatorisk Optræden i Arbejdsforhold. Men dette bortforklarer ikke, at en mere bevidst og samlet Optræden af de mere klartseende Kredse indenfor Standen kunde have medført en stærkere organisatorisk Optræden. Sygeplejerskerne er ret løst organiseret under Dansk Sygeplejersraad, der har Forhandlingsret overfor Provinssygehusene, medens særlige Organer for statsansatte Sygeplejersker samt Hovedstadens kommunalt ansatte Sygeplejersker selv har Forhandlingsret.

Disse Organisationsformer har i denne Vinter vist deres Utilstrækkelighed, og der er blandt Sygeplejerskerne Enighed om, at der maa ske en Ændring. Forhaabentlig vil de Forhandlinger, der allerede er indledt, give gode Resultater. Men Sygeplejerskerne maa gøre sig klart, at gode organisatoriske Forhold ikke alene kan gøre det. Der maa i Spidsen være Personer, som vil og kan føre den rette Politik, ellers hjælper det ikke. Det vil utvivlsomt være en Styrke, dersom man kom bort fra det hidtidige Forhold, at Ledelsen hovedsagelig bestaar af Oversygeplejersker og Plejemødre.

Havde Sygeplejerskerne haft en stærk Ledelse i Spidsen for en god Organisation, vilde de Krav, som blev fremsat af Statssygeplejerskerne og Idrætshusmødet, forlangst have været gennemført.

- Side 6 -

Landbrugets Arbejdskraft.

Som sædvanlig i Foraarstiden har Storlandbrugerne startet en Klagesang over formodet Mangel paa Arbejdskraft og hævdede, at det i Aar var helt galt, hvis der ikke gennemføres Tvangsforanstaltninger for at sikre Landbruget Arbejdskraft.

I Fjor lykkedes det ikke Storlandbruget at faa Stovnsbaandsloven sat i Kraft, og alligevel blev Markerne tilsaet, og Høsten kom i Hus. Dette understreger - hvad vi altid har hævdede - at Landbruget kan faa den Arbejdskraft, det har Brug for, naar bare det byder ordentlige Løn- og Arbejdsforhold, og Landbruget har i de senere Aar, haft rig Mulighed for at yde ordentlig Løn.

Det er fuldstændig rigtigt, at Landbruget ikke kan konkurrere med Værnemagtens Lønninger. Men dersom det gennem Aarens og ikke mindst under Besættelsen havde vist en bedre social og national Optræden, vilde der overhovedet intet Konkurrenceforhold opstaa. Hvis man gav Landbrugets Arbejdere rimelige Arbejdsforhold, en ordentlig Løn og sikrede dem Hølaarsbeskæftigelse, vilde Folk foretrække det danske Landbrugsarbejde fremfor at trælle for vore Undertrykkere. Men dette forudsætter naturligvis ogsaa, at Bønderne i Praxis havde vist national Forståelse. Mange har gjort det, det skal indrømmes, men alt for mange har ladet sig friste til at udføre Kørselsarbejder for Tyskerne. Og man kan naturligvis ikke forlange, at de fattige Landarbejdere for en ussel Løn skal udføre det Arbejde, som Gaardejernes Søner paa Grund af Optøget hos Tyskerne har ladet ligge.

Derfor bør Storlandbruget ikke have sine Ønsker om Tvangsoverflytning af Arbejdskraft opfyldt. De maa foruden at yde en ordentlig Løn ogsaa selv arbejdsmæssigt yde en Indsats. Dette er i enhver Henseende den bedste Løsning af Problemet.

HERHJEMMERA.

Trods alle tyske Modforanstaltninger foreløber Sabotagen planmæssigt. Gennem en Række dristige og vel gennemførte Aktioner er en lang Række krigsvigtige Virksomheder sat ud af Funktion. Blandt de vigtigste Aktioner kan nævnes: 2/5. ødelægtes en Transformator i Frihavnen, hvorved Røkyndilaktets Arbejde standsedes. 3/5. ødelægtes Fabrikken "Globe" i Glostrup, 4/5. Fabrikken "Hero" Ndr. Paservej, København, 5/5. brændte bl.a. 14 tyske Lastbiler i "Scaniaåsen", København, 6/5. sprængtes Kadelanlægget til Vaskeriet "Thor" i Odense, der vaskede for Værnemagten, samme Dag foretoges en af de dristigste Aktioner, danske Sabotører nopsensind har indladt sig paa, idet Sabotørerne forcerede Landminefeltene og de tyske Afspærninger foran den gamle Flyveplads paa Illevermarken i København og ødelagde Hængere og Værksteder. 8/5. sprængtes Kompressorhuset hos D&W, Refshaleen, om Matten ødelægtes Fabrikken "Generator" i Borups Allé.

Samtidig er Mod-Sabotagen forstærket. Schalburgs Folk har sprængt Korsør Glasværk, der leverede Støttesteparten af Vinduesglas her til Landet, og Matten til den 3. ødelægtes Eiv. Stohrs Glasfabrik i Søborg. Samtidig anbringer Schalburgs-Folkene deres Bomber saaledes, at flest mulige Vinduesruder sprænges, sidst saaledes Matten til den 15. udfor Illums Magasin i København, hvor Tusinder af store Forretningsruder knustes. Hensigten er aabenbar: Privatfolk skal ikke mere kunne faa Vinduesruder erstattet. Paa den Maade haaber man at gøre Sabotagen upopulær. Men det vil ikke lykkes. Fremgangsmaaden er for grov.

Fra tysk Side har man, med Assistance af Kommandør E. Frockdorf, foresøgt at indkalde gamle "Georg Stage" Blevet til Tjeneste i den tyske Krigsmarine. Det er det første tyske Forsøg paa Tvangsudskrivning af dansk Arbejdskraft. Dersom ikke Myndighederne omgaaende tilbageviser det, maa Folket selv tage Sagen i sin Haand og nægte at efterkomme Udskrivnings-Ordrene.

De provokatoriske Merkater, som blev uddelt i København i Maj og foregav at stamme fra Kommunistisk Parti, var trykt i Rudi Thy, der nu er sprængt i Luften, og bestilt af den kendte Provokator Jens Strøm.

Efter Fritz Clausens Udsmydning af Nazipartiet har det nye Fører "Raad" udstedt en SA-Stabsbefaling Nr. 1-1944, hvori det hedder: "Vi maa i denne hærde Tid staa sammen. Det kan ikke nytte at kvarulere over Smacting... Vort eneste Maal maa være at bevare DNSAP og SA, thi hvis dette i det afgørende Øjeblik er opløst, vil der aldrig blive Nationalsocialisme i Danmark". Vi kan træste de Herrer ned, at hvadenten de opløser sig frivilligt eller ej, vil der aldrig blive Nationalsocialisme i Danmark. Den Forsmag, det danske Folk har faaet i de senere Aar, har været mere end tilstrækkelig.

SEND LAND OG FOLK TIL VÆRNET OG BEVARE PAA LANDET!

NU GÆLDER DET LØNNINGERNES FORHØJELSE

D.S.F. rejser Lønkrav til August. Derfor maa alle Bestræbelser

sættes ind paa at vælte Formandskabets og Arbejdsgivernes

NEJ-Politik over Ende!

I de seneste Maaneder har Arbejderne udfoldet en mægtig Aktion for Lønningernes Forhøjelse. Det er flere Aars Utilfredshed med Samarbejdspolitikken, som er kommet til Udtryk - den Samarbejdspolitik, der gav Millioner til Storlandbrug, Tervebaroner, Korngrossere, Sukkerroedyrkere m. fl., mens Arbejderklassens Levefod gennem haarde Skatter og aageragtige Prisstigninger udmarvedes paa en for Folket og Nationens Sammenhold katastrofal Maade.

Den direkte Anledning til Aktionen er Formandskabets Lakajtjeneste overfor Arbejdsgiverne ved at nægte Arbejderne et klækkeligt Dyrtidstillæg paa samme Tid som Tjenestemandene opnaaede Betaling for skave Helligdage og fuld Dækning efter Tjenestemandens Lovens Reguleringsbestemmelser. Derfor samlede Arbejderne sig ikke alene til Protest mod Arbejdsgivernes unationale Nej-Politik - hvis første Talsmand, T. K. Thomsen, har tjent Millioner paa Arbejde for Tyskerne - men ogsaa om at faa den forbryderiske Kendelse taget op til Revision.

Denne Revision kunde dog kun finde Sted, saafremt D.F.S. gik ind herfor. Men den øverste faglige Ledelse, der fra første Færd har givet sin Tilslutning til Samarbejdspolitikken, kviede sig ved at følge Resolutionernes tusindtallige Opfordringer. Forretningsudvalget har ment hidtil at kunne indskrænke sig til Indsats for Prisfald og Kontrol med Varekvaliteter. Imidlertid har Arbejderne store og retfærdige Harme nu overbevist de øverste faglige Ledere om denne Optrædens Utilstrækkelighed, og paa Repræsentantantskabsmødet den 19. Maj forelagde Ejler Jensen en Udtalelse, der betegne

et Brud med D.S.F.s hidtidige Politik.

Udtalelsen er ikke, som Arbejderne kunde ønske sig den.

Den indeholder intet om en bedre Ordning af Betalingen under Luftalarm, og den siger intet om Krigs-Risikotillæg. Selv en saa vigtig Sag som Ophævelse af Sociallovsforringelserne er forbigaaet. Det kan næppe skrives paa Glemsomhedens Konto.

Afsnittet om den tvungne Voldgifts Afskaffelse er højst utilfredsstillende, idet det herom hedder: "... at Love om Arbejdsforhold maa afvikles saa snart Kri-gen og Besættelsessituationen muliggør dette, saaledes at de faglige Spørgsmaal atter kan behandles paa den i Overenskomsterne og den tidligere Lovgivning fastsatte Maade". Dette svarer ikke ganske til Ejler Jensens fanfare klingende Ord i Odense den 19. Marts om Afskaffelse af tvungen Voldgift og Indførelse af fri Strejkearet. Hvad der er Aarsagen til Modificeringen frengaar ikke tydeligt, men det er klart, at Ejler Jensen i Odense var langt mere i Overensstemmelse med Arbejdernes Ønsker, end han nu er. Arbejderne vil ikke tilbage til 30'ernes Statsindgreb mod Fagbevægelsen i Løn - og Arbejdsforhold.

forts. næste Side.

Naar Repræsentantskabets Udtalelse trods disse Indvendinger alligevel maa betegnes som et Brud paa den hidtidige faglige og politiske Linje, er det, fordi den fastslaar, at der rejses

Krav til August om Lønforhøjelse efter Oktobraftalerne af 1939

Herom siger Udtalelsen: "Repræsentantskabsmødet bemyndiger Forretningsudvalget til i August dette Aar, naar Lønsagen igen kan indbringes til Behandling og Afgørelse, at rejse Krav om en Lønsigning, som særlig tager Hensyn til de Arbejdere, der ikke har haft Mulighed for at faa Andel i Krigskonjunktur-Stigningen".

Udtalelsen siger vel ikke direkte noget om Kravenes Omfang, men da den maa ses i Sammenhæng med Motiveringen ved dens Forelæggelse, er der fuld Klarhed over dette Spørgsmaal. Ifølge "Socialdemokratens" Referat udtalte Ejler Jensen nemlig: "Da der altsaa er betydende Faggrupper, hvis Medlemmer ikke har haft Mulighed for at faa Andel i Krigskonjunkturstigningerne vil D.S.F. derfor ved første Lejlighed, naar Lønsagen paany kan bringes til Forhandling og Afgørelse søge Krav formulerede saa at nye Tillæg kan ydes saaledes, at Lønregulering søges bragt op til den Gennemsnitsløn for Mænd, Kvinder og Ungarbejdere, der vilde være naaet, hvis Aftalerne af 1939 havde været fulgt."

Hermed er utvetydigt tilkendegivet, at der til August skal rejses Krav om Dækning i Forhold til Lønreguleringsordningen af Oktober 1939. Da denne byggede paa det falske Pristal (der ydermere ikke tager Hensyn til Vareforringelserne) og Ordningen iøvrigt ikke gav fuld Dækning for Pristallets Stigning, ligesom den gav Kvinder mindre end Mænd og undtog Lærlinge og Landarbejdere, er der ikke Tale om, at Arbejderne ved Kravenes Opfyldelse økonomisk vil blive stillet som ved Krigs-udbruddet. Men Opnaaelse af Dyrtidstillæg svarende til Oktobraftalen vil stille Arbejderne langt gunstigere end de har været under hele Besættelsen, og det vil være et vægtigt Bidrag til Generhvervelse af Realløniveauet af 1939.

Men det er ikke tilstrækkeligt at fremsætte Krav!

Med dette kan det siges, at det er noget sent, den faglige Ledelse indtager dette Standpunkt. Men bedre sent end aldrig. Og blev det end først i Besættelsens femte Aar, at de besluttede sig til at bryde med den ødelæggende Samarbejds-politik, saa vil det dog blive hilst med Tilfredshed.

Men er Repræsentantskabets Udtalelse end aldrig saa vigtig, saa kan den dog kun betragtes som det første Skridt. Det afgørende er nu, hvad der sættes ind for at faa Kravene opfyldt. Den afvigte Lønsituation viser, at Krav, bilagt med de vægtigste Argumenter, ikke er tilstrækkelige. Der maa mere til. Naar Forhandlerne sætter sig til det grønne Bord, maa Arbejdsgiverne og Formandskabet have Forstaaelsen af, at nu gaar det ikke længere at sidde Arbejdernes Krav overhørigt, da det vil medføre de alvorligste Konsekvenser.

Der maa skabes en "Tjenestemandssituation"

Denne Forstaaelse kan kun bibringes de Herrer Riddere af Nej-Politiken, saafremt Arbejderne følger Tjenestemandenes Eksempel fra i Vinter. Arbejderne og Arbejderbevægelsen maa udfolde en Aktivitet, saa intet Menneske i By og paa Land er i Tvivl om, at Arbejdernes Langmodighed nu er udtømt.

Fra Arbejdsplads, Fagforening, faglige Sammenslutninger og Arbejdermøder maa der paa utvetydig Maade gives Udtryk for Arbejdernes Krav. I de kommende Maaned er maa alt sættes ind for at vælte Arbejdsgivernes og Formandskabets Nej-Politik.

Forstaar Arbejdsgiverne, Myndighederne og Formandskabet ikke Meningen og tager Hensyn til D.S.F.s. Krav til August, saa vil Arbejderne vide paa mere haandfast Maade at understrege Kravenes ultimative Karakter.

I Lønsagen har Ejler Jensen nu nu hejst den Fane, som Medlemmerne ønskede. De er klar til at følge den og gøre den til det Samlingspunkt, hvorom alle Kræfter forenes for at gennemtvinge Lønforhøjelser!

26. Maj 1944.

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

Land og Folk

Nr. 44 Udsendt af Danmarks kommunistiske Parti 10. Juni 44

Vær rede, naar der kaldes -

Endelig kom Invasionen i Vesteuropa!

Det er de af *Stalin* paa 1. Majdagen bebudede dødbringende Slag fra Øst, Syd og Vest mod Hitlertyskland, der nu er ved at sættes i Gang. Hermed er Slutkampen mod Nazityraniet indledet.

Ingen kan sige, om Kampen vil vare kort eller længe. Men eet er sikkert: den vil blive haard og stille forøgede Krav til alle antinazistiske Kræfter.

De undertrykte Folks Frihedskamp vil efterhaanden overalt gaa over til aaben Kamp mod de fascistiske Landrovere. I Italien og Frankrig er Folket allerede raabt ud til direkte Kamp mod Okkupanterne.

For Danmark er Øjeblikket for dette Folkets Generalangreb endnu ikke kommet. Men snart slaar den Time, da der ogsaa kaldes paa hele det danske Folks aktive Medvirken. Folket maa være forberedt paa med korteste Varsel gennem altomfattende Strejker at hænne og hindre Tyskernes Krigsførelse og aktivt at gribe ind ved Tyskernes Fordrivelse fra vort Land.

Landets stolte historiske Traditioner byder os at kæmpe for vor egen Sag og Landets Selvstændighed og Frihed. Folket har allerede gennem Modstand og Sabotage vedkendt sig sin historiske Arv og derigennem været med til at gøre Europa invasionsmoden.

Nu da det gælder Befrielsen og Hitlers endelige Nederlag, maa de Krav, Tiden og Historien stiller til os, ogsaa opfyldes fuldt ud!

Lad Kampaanden fra de stolte Augustdage flamme op med endnu større Styrke!
Partifæller og Landsmænd!

Danmark staar overfor sin Skæbnetime. Vor Indsats ved Befrielsen vil faa den allerstørste Betydning for Landets Fremtid!

Vær derfor rede, naar Signalet gives fra Danmarks Frihedsraad!

Vis Initiativ, Mod og Offervilje!

Den 6. Juni 1944.

Danmarks kommunistiske Parti
Centralkomiteen.

Sovjetunionens tre Aars Frihedskrig har afgjort Hitlers Skæbne

Tre-Aarsdagen for Nazitroppers og Vasalstaternes Overfald paa Sovjetunionen staar i Invasionens Tegn.

Under de allierede Nationers Tryk er Nazisterne og deres Medløbere nu ivrige efter at forsikre, at de kun kæmper for deres Selvstændighed og Frihed. Men saadan var det ikke for tre Aar siden.

Den 22. Juni 1941 kastede de sig rovgribske og sejrssikre fra Ishavskysten til Sortehavet over Sovjetunionen. Takket være deres lumske og pludselige Overfald kunde de notere betydelige Fremgange i de første Maaneder — og de fejge Overfaldsmænds Overmod kendte ingen Grænser. De pralede med at have slaet Sovjetunionen til Jorden og tog Forskud paa Sejren. De røvede og plyndrede og fejrede Blodorgier med Henrettelse af Millioner af Sovjetborgere — alt i Henhold til Herrefolkets „ophøjede Moral“ og de af Hitler og hans Bandedmedlemmer forud lagte Planer om Udryddelse af de bedste og ledende Kredse af Sovjetfolket. Nye Grænser blev afstukne, Forvaltningsorganer indsat og Selskaber til Udbygning af Sovjetmennesker og Værdier blev dannet af de fascistiske Røvere. Ogsaa de toneangivende Kredse i Vasalstaterne var stærkt optagne af, hvor meget de kunde tilkomme af det forventede Bytte.

Men de fascistiske Røvere havde forregnet sig. Hverken Hundreder af Kilometers Tilbagetrækning eller det uundgaaelige Tab af Mennesker og Materiel satte den Røde Hær ud af Spillet. Ejheller betød Besættelse og bestialske Terror, at Sovjetfolket opgav Kampen for sit Land, dets Rigdomme, Socialismen og Fremskridtet. Folket bevarede sin Ro og Fat-

ning og var fra første Færd fast besluttet paa at kaste de fascistiske Landrøvere bort fra Sovjetunionens Territorium. Med en uhyre Kraft, som Verden aldrig havde set Magen til, udviklede og forstærkede Sovjetfolket gennem Indsats i Landbrug, Industri, Transport, Hær og Flaade sin Kampeevne.

De fascistiske Bander fik Sovjetfolkets Mod og Beslutsomhed at føle. Der undtes dem aldrig Ro. De blev angrebet ved Fronten og bag Fronten. De blev slaet tilbage, omringet, tilintetgjort eller tilfangetaget. Storskryderne led det ene Nederlag efter det andet: Moskva, Leningrad, Stalingrad, Kursk, Voronesj, Kharkof, Kief, Krim, Sevastopol og Odessa er Milepæle paa de fascistiske Hæres Nederlagsvej og samtidig gloværdige og straalende Eksempler paa den Røde Hærs gigantiske Indsats i Kampen mod Hitler-tyraniet, for Folkenes og Nationernes Frihed og Selvstændighed.

Tre Aars Krig paa Østfronten har betydet, at Rygraden er knækket paa de hitlerske Armeer. De staar i Dag ribbede for Sejrens Panter, som Goebbels pralende paastod de havde fast i deres Hænder, og den falske Myte om deres Hæres Uovervindelighed er ynkeligt faldet til Jorden.

Sovjetfolket stod ikke alene i denne Jættekamp. England og USA sendte Materiel til det kæmpende Sovjet og bekæmpede den fælles Fjende i Afrika og Europa. Ogsaa de undertrykte Folks Frihedskamp har haft sin store Betydning. Men Hovedindsatsen blev ydet af Sovjetunionen.

Naar Sovjetunionen har været i Stand til sejrrikt gennem tre lange Aar at mod-

staa de fascistiske Hæres Stormløb, saa skyldes det, at Sovjetunionen ved at afskaffe Udbytningen, ved at overgive Jorden til Bønderne, ved at overgive Industrien, Transportvæsenet og alle Landets Rigdomme til Folket, ikke alene havde skabt frie og lykkelige Kaar for Folket, men ogsaa af det zaristiske Riges Ruiner havde skabt Betingelser for Landets Forsvar. Den bandt Folkene fra de mange forskellige Nationer sammen, fast og ubrydeligt. Og endelig blev det muligt, fordi der i Spidsen for Folket stod et Parti som det kommunistiske, Bolsjevikkerne, under Stalins Førerskab, og fordi den Røde Arme, Folkets Arme, var veluddannet og havde højt kvalificerede ledere.

Denne materielle og aandelige Kraft vil ikke alene sætte Sovjetunionen i Stand til endelig at rense sit eget Omraade, men ogsaa til i Samarbejde med de Allieredes Hære at forfølge det fascistiske

Uhyre ind i dets egen Hule, Tyskland, og endelig gøre det af med det.

Sovjetunionen har været den ildnende og manende Kraft, som fik de okkuperede Folk til at holde ud og som inspirerede dem til Kampen mod Barbari og Undertrykkelse. Ogsaa i Krigens sidste Periode og i Tiden efter Krigen vil den være Folkenes og de smaa Nationers bedste Forbundsfælle i Kampen for Frihed og Selvstændighed.

Derfor sender vi paa Tre-Aarsdagen det kæmpende Sovjetfolk vore varmeste Hilsner, idet vi haaber, at Frihedens og Fredens Time snart maa slaa for de kæmpende Folk i den ganske Verden.

Leve Sovjetunionens kommunistiske Parti, Bolsjevikkerne!

Leve den Røde Hær og Partisanerne!
Leve Stalin!

Leve Sovjetunionens heltmodige og berømmelige Frihedskamp!

Danmarks kommunistiske Parti.

Hilsen til Nexø paa 75-Aarsdagen

Der er gaaet fem Aar, siden Titusinder af danske Arbejdere hylkede *Martin Andersen Nexø* paa hans halvfjerds Aars fødselsdag. Det var en lun Sommeraften paa Bellahøj med Svaler, der kvittede over Festspladsens røde Faner, og med Bogeløv, der endnu var ganske frisk og skært i Farven.

Nu er det atter Sommer i Danmark, men hvilken Sommer! Det er mørke Tider, i Danmark, men det er ogsaa store Tider, og vi tænker med Taknemmelighed paa dem, der har givet dansk Kultur dens Styrke og hjulpet Folket til at stå paa sig selv. Og næppe nogen nulevende Dansker har i den Grad været med til at præge de folkelige Masser som *Martin Andersen Nexø*. „Pelle Erobre-

ren“ og „Ditte Menneskebarn“ i billige Udgaver trykt paa Avispapir findes i alle fattige Husmandshjem. Hans Bøger staar paa Hæderspladsen i næsten hvert eneste Arbejderhjem. Han har præget Generationer med sit Sinds Styrke og Ukuelighed, og selv om han nu sidder som landflygtig i Sverige, er han med i den Kamp, vort Fædreland kæmper.

Skønt Nexø sammen med Gorki er blevet den internationale Arbejderklasses Digter, som læses paa alle Kultursprog, er ingen mere dansk end han. Han har levet den danske Proletardrengs Tilværelse i Københavns Fattigkvarterer, paa Provinsens toppede Brosten, i Bondens Stald og paa hans Mark. Paa sin Ryg har han baaret Fattigdommens Byrder

og følt Nøden paa sit nøgne Skind. Han har møjsommeligt og gennem strenge Oplevelser erhvervet sig sin Viden om Mennesker sin Tro paa Mennesker. Fattigdommen hærgede hans Helbred, men den knækkede ham ikke. Den vakte hans Vrede, men den gjorde ham ikke bitter. Det enestaaende ved Nexø er hans sejge Trods, hans ukuelige Livsvilje. Det straa-ler ud af hver Linie i hans Manddoms Forfatterskab: Vi vil igennem, vi skal igennem, og vi kommer igennem. Han er blevet den danske Arbejderklassens store kæmpende Humanist. Han har præget sit Folk.

Kære Martin Andersen Nexø! Du vil næppe faa mange Hilsner fra Danmark nu. Mange af dine Venner sidder i tyske

Fængsler og Koncentrationslejre. Nogle er døde; og andre faar vel ikke Einden at se. Og de, som endnu er i Danmark, maa leve i en Illegalitet, hvor man ikke kender Dagen, før Solen gaar ned. Men vi ved, at vi har Lov til at tale for alle revolutionære Arbejdere og Intellektuelle, naar vi sender dig den bedste og hjerteligste Hilsen. Vi er glade for at vide, at du er i Sikkerhed.

Hele dit Liv har været en Kamp for Ret og Rimelighed, for Arbejderklassens Frigørelse, som vi har set den virkeliggjort i Sovjetunionen. Det har været et smukt og rigt Liv. Og naar Tyskerne om kort Tid har hentet deres afgørende Nederlag, venter danske Arbejdere igen at høre deres Digtets Stemme.

ET VARSKO TIL ARBEJDSGIVERNE

Typografstrejke paa „Politiken“ og „Berlingske Tidende“

I »Politiken« og »Berlingske Tidende«s Ejendomme er der i den senere Tid blevet gennemført omfattende Sikringsforanstaltninger med Sirener, solide Jerndøre, bevæbnede Vagter og Legiminationskort til alle, der arbejder i de to Bladhuse. Som Følge af disse storstilede »Fæstningsanlæg« fik Personalet ganske naturligt den Opfattelse, at der var en vis Risiko forbundet med at arbejde ved de paagældende Blade, og det tekniske Personale — Typografer og Kemografer — forlangte derfor udbetalt et Faretillæg til deres Lønninger.

I første Omgang afviste Bladdirektionerne pure dette rimelige Krav, idet man søgte at bagatellisere de trufne Sikringsforanstaltninger som værende uden Betydning, som om de nærmest var iværksat af beskæftigelsesmæssige Grunde. Men efter at Personalet derpaa nægtede at lade sig fotografere til Firmaernes Legimationskort og nægtede at arbejde over, hvad der medførte, at Bladene de følgende Dage blev stærkt forsinkede, gik Arbejdsgiverne til sidst ind paa at udbetale hver enkelt af det tekniske Personale 200 Kr. een

Gang for alle, dog skulde der til Efteraaret optages nye Forhandlinger om yderligere Udbetalinger.

Pengene var lovet udbetalt Fredag den 2. Juni, men da Fredagen kom, fik Personalet pludselig Besked om, at det alligevel ikke vilde faa Beløbet udbetalt denne Dag. Som Svar paa dette Løftebrud endes Personalet ved Middagstid om at nedlægge Arbejdet — og Eftermiddagsbladene udkom ikke.

Da Aftenholdet mødte, og der ikke var udbetalt noget Faretillæg vedtog ogsaa dette at indstille Arbejdet. Til sidst anraabte de to Blades Direktioner D. s. F. og Arbejdsgiverforeningen om Bistand, og paa et Mæglingsmøde enedes man til Slut om Genoptagelse af Arbejdet, idet Arbejdsgiverforeningen garanterede Pengenes Udbetaling den paafølgende Onsdag. En medvirkende Aarsag til, at Personalet gik ind paa dette Kompromis, var at Arbejdsgiverne lod det forstaa, at Gestapo vilde arrestere Tillidsmændene, dersom Bladene ikke udkom næste Morgen. Arbejdet blev altsaa genoptaget, men saa sent paa Aftenen, at Bladene ikke

kunde udkomme i sædvanlig Størrelse. Selvom Kravet om Pengenes øjeblikkelige Udbetaling ikke blev gennemført, er Arbejdsnedlæggelsen og Arbejdernes Holdning et alvorligt Memento til Arbejdsgiverne. Trods den mest moderne Teknik og de fineste Maskiner formaar de Herrens Arbejdsgivere intet uden Arbejderklassen. Ved at true med Gestapo og Værnemagt slap man denne Gang for fuldtud at opfylde Arbejdernes Krav. Men den

Dag nærmer sig, da Arbejdsgiverne ikke kan søge Dækning bag tyske Bajonetter og den Dag vil den danske Arbejderklasse møde op med en Regning til Arbejdsgiverne for deres unationale Holdning under Besættelsen og ogsaa søge for at faa Regeringen betalt. Saavel Arbejdsnedlæggelsen paa de to Bladhuse som de Arbejdsnedlæggelser, der Tid efter anden finder Sted andre Steder i Landet er Varselskud herom.

Giv LAND OG FOLK videre — men gør det forsigtigt!

Norge, Sovjetunionen og Kommunist-Forskrækkelse

Den 21. Maj indeholdt den legale Presse en Artikel under Overskriften „Fremtidsperspektiver“. Artiklens Hovedformaal var at forklare Læserne, at Sovjetunionen havde stillet Krav om at besætte Nordnorge, og herefter sluttede Artiklens Forfatter, at Begyndelsen var gjort til det sovjetrussiske Herredømme over hele Skandinavien.

Det kan ikke undre, at naive Sjæle ogsaa tog denne goebbelske Logn for gode Varer. For nylig var det Bornholm, Sovjetunionen vilde besætte, og nu Nordnorge. Skræmte Sjæle saa allerede i Aanden den Røde Hær sætte over Skagerak. Til Oplysning — og Beroligelse — for dem, der endnu ikke har lært at gennemskue den nazistiske Propaganda, hvis vigtigste Vaaben for Tiden er Kommunistforskrækkelsen, skal vi oplyse, at det, der ligger til Grund for den danske Artikel, er følgende, og nu citerer vi den norske Londonregerings Blad, Norsk Tidend, hvis Chefredaktør Finn Moe d. 16. Maj skrev: „Hensigten med Aftalen mellem paa den ene Side den norske Regering og paa den anden Side den engelske, amerikanske og sovjetrussiske Regering er at fastslaa

visse Principper og trække bestemte Retningslinjer op for Samarbejdet mellem de norske Myndigheder og de Allieredes Militærmagter, naar allierede Tropper opererer paa norsk Omraade.

Der er Grund til at understrege, at det er den norske Regering, som har taget Initiativet til denne Aftale. Udgangspunktet for Aftalen er den norske Regerings Suverænitet og vort Lands Integritet.... Paa denne Baggrund kan man ikke andet end beklage den Maade, hvorpaa en Del amerikanske, engelske og ogsaa svenske Blade har omtalt Aftalen. Nojle er endog gaaet saa vidt, at de taler om Okkupation af Norge. Vi troede, at Okkupation var en typisk tysk Specialitet. I Moskva-Deklarationen hedder det udtrykkeligt, at det internationale Samarbejde skal bygge paa Respekt for de deltagende Landes Suverænitet, hvad enten de er smaa eller store. Samtlige de Aftaler, som nu er afsluttet, er i Overensstemmelse med disse Principper... Paa norsk Side har man al Grund til at være yderst tilfreds med disse Aftaler. Forhandlingerne, som har været ført i den Aand af Tillidsfuldhed, der har præget Samarbejdet mellem Nor-

ge og vore store Allierede, har vist, at man paa Grundlag af frie Forhandlinger mellem frie suveræne Nationer kan naa frem til positive Resultater, som lover godt for det fremtidige internationale Samarbejde."

Dette er den norske Regerings egne Ord, saa der er absolut ingen Grund for nogen Dansk til at nære Bekymring i den Anledning!

Hvad bliver det til med Aldersrentenyderne?

Det er nu mere end en Maaned siden, vi i et aabent Brev henvendte os til Ledelserne for Socialdemokratiet, Venstre, det Konservative Folkeparti, det Radikale Venstre og Retsforbundet om Forhøjelse af Aldersrenten.

Der foreligger intet om, hvorvidt Partiledelserne vil vedkende sig deres Ansvar og foranledige en Ændring i Ministeriets afvisende Holdning. Ganske vist er der fra en enkelt Side ymtet noget

om, at det strider mod Departementschefstyret at foretage Bevillinger, der kræver Ændringer af Lovgivningen. Men et saadant Standpunkt kan Partierne ikke gøre til deres, thi i saa Fald vilde Købstadsforeningen med Socialdemokraten, forhenværende Minister og nuværende Folketingsmand H. P. Hansen, Slagelse, i Spidsen ikke have henvendt sig til Socialministeriet og fremsat Ønske om en Forhøjelse af Raadighedsbeløbet fra 10 til 14 Procent af det udbetalte Beløb. Hertil kommer, at Finansministeriet har kunnet forhøje Tjenestemændenes Lønninger udover de Grænser, Rigsdagen havde fastsat, samt ydermere yde Betaling for „skæve Helligdage“.

Ingen af Partiledelserne har kritiseret hverken Købstadsforeningen eller Finansministeriet for deres Initiativ. Følgelig kan det ikke være Formaliteter, der hindrer Forhøjelsen af Aldersrenten. Partiledelserne bør derfor nu slutte deres Overvejelser, saa Renten kan faa det haardt tiltrængte Tillæg.

FABRIKS-FÆSTNING STORMET AF DANSKE PATRIOTER

Paa Invasionsdagen, den 6. Juni, udførte danske Patrioter en overordentlig dristig og veltilrettelagt Aktion mod Nazi-Reden „Globus“ i Glostrup. Virksomheden var i sin Tid startet som Cyklefabrik, af den for sine Nazi-Sympatier berygtede Cyklerytter Werner Grundahl, men under Besættelsen er den blevet et Hundrede Procent tysk Foretagende, ikke alene hvad Ledelse og Produktion angaar, ogsaa selve Beskyttelsen dirigeres direkte fra Dagmarhus, hvor Sabotage-

vagternes øverste Chef, Nazisten Kaptajn Sommer, har til Huse.

Paa tysk Ordre var Fabriken, der fabrikkerer Højde- og Sideror til Flyvemaskiner, blevet indrettet som en veritabel Fæstning omgivet af svære Pigtraadspærringer og Bunkers, hvorfra en Gangsterbande paa 30 udsøgte nazistiske Landsforræddere, rekrutteret fra Frikorpset, Schalburgkorpset og SS og udrustet med moderne Vaaben, til Stadighed bevogtede Fabriken og dens værdifulde Produktion.

Men Fjenden havde gjort sine Beregninger uden at tage Patrioternes Mod og Snarraadighed i Betragtning.

Den 6. Juni ved 19-Tiden ankom ad forskellige Veje og med forskellige Befordringsmidler ca. 40 gode danske Mænd til Glostrup fast besluttet paa, at nu skulde denne Nazirede, der hidtil havde været urørlig, ryges ud. Kl. 19,20, da alle netop havde indtaget de forud fastlagte Positioner, fik de nazistiske Sabotagevagter Færten af at noget var under Opsejling og aabnede straks en voldsom Ild mod Patrioterne. Men Forrædderne blev snart belært om, at dennegang var det Alvor. Frihedskæmperne gik øjeblikkelig til Angreb. Med Maskinpistoler og Haandbomber tiltvang de sig Adgang til Fabriksterrænet. Bunkerstillingerne blev taget med Storm. De nazistiske Lejesvende, der er berygtede for deres terroragtige Opræden overfor fredelige Forbipasserede, blev totalt overrumplet og slaet med Rædsel. Fra en Blokhustilling lød høje Raab om Naade, og et hvidt Lommetørklæde blev stukket frem som Tegn paa Overgivelse.

Efter ca. 20 Minutters Ildkamp var Frihedskæmperne Herrer over Terrænet. To-Nazister blev skudt, flere saaret og Resten afvæbnet. Straks efter forkyndte nogle øredøvende Eksplosioner Nazireden „Globus“ fuldstændige Tilintetgørelse.

Efter veludført Daad forlod Patrioterne i Biler Glostrup hilst med høje Hurraa af Befolkningen.

Glæden blandt Patrioterne var stor, fordi Opgaven med Held var løst og ikke mindst fordi alle vendte uskadede tilbage. Men paa Tilbageturen blev Glæden iblandet den smertelige Sorg, som altid føles, naar man maa forlade en god

og modig Medkæmper for stedse. Da en af Bilerne passerede Fabriken „Carlthorp“, der ogsaa bevogtes af de sommerske Banditter, affyredes en Serie Skud mod Frihedskæmperne, og den unge, 30-aarige Læge *Erik Hagens* blev dræbt.

Idet vi deler de kæmpende Patriots Sorg over at have mistet denne gode Kammerat, udtaler vi vor Beundring for de dristige danske Mænd, der gennemførte Aktionen mod „Globus“. Deres Indsats er Udtryk for, at ogsaa vi Dan-skere er beredt til at løse de Opgaver, vi maatte blive stillet overfor i de sidste afgørende Kampe mod Nazi-Tyraniet!

Af andre Sabotagehandling fra den seneste Tid tillader Pladsen kun Omtale af de mest betydningsfulde: Den 13. Maj odelagdes *Always Radio*, Teglhols-gade, København. Den fabrikerede Radio-Pejlapparater til Tyskerne og var meget stærkt bevogtet. Her var det ikke Bomber og Maskinpistoler, Patrioterne anvendte, men List og dristig Fantasi. To modige Mænd kørte hele den 40 Mand store Vagtstyrke i Karrussel, og Fabriken blev lagt i Aske.

En anden stor Aktion var rettet mod F. L. Smith den 1. Juni. Den lykkedes kun for saa vidt som Patrioterne bemægtigede sig en Del haardt tiltrængte Vaaben. Fabriken overlevede Angrebet, fordi nogle Arbejdere advarede Sabotagevagterne. Vi formoder Fabrikens øvrige Arbejdere meget hurtigt vil belære disse om, hvor skændigt de handlede.

Endelig skal nævnes den store Aktion mod B. & W., Christianshavn, Natten mellem den 24. og 25. Maj. Det tog Frihedskæmperne i alt en Time og et Kvarter at finde de mange Vagter og

vide dem Vej til Beskyttelsesrummet. Saa først satte Sprængningerne ind. 6 vældige Eksplosioner lagde Virksomheden øde og foruden Maskiner ødelagdes bl. a. 200 Cylindre til Flyvemaskinemotorer.

De var saanær færdige, at der blot manglede Finslibning med Lup. Et føleligt Slag mod den tyske Krigsindustri.

Mange andre Aktioner maa vi desværre lade uomtalt.

Invasjonen i Europa er begyndt

Den længe ventede Invasion er en Kendsgerning. Den 6. Juni om Morgenen gik engelske og amerikanske Tropper i Land i Omraadet mellem Krigshavnen Cherbourg og Havnen Le Havre i Nordfrankrig.

Et ny Stadium i Krigen er hermed indledet. Invasionen foregaar under Betingelser, som ikke har noget Forfælde i Krigshistorien. Næsten hele Europa er besat. Fra Nordkap til Pyrenæerne, i Sydfrankrig og paa Balkan staar de nazistiske Hære. Premierminister Churchills Meddelelse i Underhuset om, at der paa Invasionens første Dag havde deltaget over 11.000 Flyvemaskiner i første Linie og en Armada paa 4000 store Skibe foruden flere Tusind mindre Fartøjer, giver et klart Billede af Operationernes Omfang.

Under Invasionen kan skelnes mellem 3 Stadier: 1. Stadium er Landgangsoperationen i egentlig Forstand, som uundgaeligt maa efterfølges af 2. Stadium, Kampen om Dannelsen af store Opmarchomraader, hvor de engelsk-amerikanske Stridskræfter kan

udvikle sig. 3. Stadium er Udviklingen af Operationerne i Dybden af det europæiske Kontinent. Ifølge alle foreliggende Meldinger forløber Invasionen efter Planen. De allierede har i Løbet af de første fem Dage tilkæmpet sig et Brohoved, der er 80 km langt og indtil 20 km dybt, og behersker desuden forskellige mindre Kyststrækninger samt større Omraader inde i Landet. Allerede paa Fjerdedagen forlagde General Montgomery og den engelsk-amerikanske Flyvekommando Hovedkvarteret til den normanniske Halvø.

Det er klart at Tyskland maa forsvare sig med alle de Kræfter, som det efter tre Aars Kampe paa den sovjetisk-tyske Front endnu kan skrabe sammen.

Fra Danmark er der da ogsaa hver Dag siden Invasionens Begyndelse afgaaet store Kontingenter Tropper og Materiel mod Syd. De udgør formentlig en Del af den „operative Reserve“, som Hitler saa længe har pralet med.

For den tyske Hærledelse har det

utvivlsomt været en Overraskelse, at „Atlantehavsvolden“, hvis „Uindtagelighed“ Rundstedt og Rommel efter Tur har garanteret, faldt saa hurtigt. Goebbels har da ogsaa foretaget krampagtige Forsøg paa at forklare, at „Atlantehavsvolden“ selvfølgelig hele Tiden kun havde været ment som en „Hindring“, og at det egentlige Slag skulde udkæmpes i Frankrig. Det franske Land giver selvfølgelig ogsaa rigere Mulighed for Udfoldelsen af den for Tiden særligt yndede tyske Krigstaktik, der gaar under Navnet „elastisk Krigsførelse“.

Naar det lykkedes saa hurtigt at slaa Hul i den uden Tvivl meget stærke „Atlantehavsvold“, skyldes det sikkert det kolossale Opbud af Faldskærmstropper. I en Dybde af 20 km eller mere bag Fjendens Linier landsattes mange Gange ti Tusinde Faldskærmstropper, og ifølge Churchills Meddelelse lykkedes det de luftlandsatte Tropper at besætte vigtige Punkter i Ryggen paa Fjenden og derved svække de egentlige Forsvarsstillinger.

Dagen efter Invasionen, den 7. Juni, skrev „Pravda“ bl. a.:

„De allierede Tropper har endnu store Vanskeligheder at overvinde. Ikke desto mindre er det samlede Billede af den første Dags Operationer gunstigt. Sovjetfolket og den Røde Hær, som i tre Aar alene har baaret Besværlighederne og Faren ved Krig mod Tyskland, følger med dyb Deltagelse Forløbet af den anspændte Kamp paa den franske Nordkyst. Vi

begejstres over Urokeligheden hos de allierede Soldater, som stormede Kystbefæstningerne og over Heroismen hos Faldskærmstropperne, som springer ned i Ryggen paa Fjenden. Det Blod, som udgydes for de allieredes Sag fra Øst, Vest og Syd vil svejse Fundamentet for de forenede Nationers store Kampfællesskab endnu fastere sammen, og de vil ved fælles Slag tilføje Hitlertyskland det afgørende Nederlag.“

Grundlovsdagen

Danmark har oplevet sin femte Grundlovsdag efter Besættelsen. Alt tyder paa, at det ogsaa bliver den sidste, saa vi til næste Aar kan fejre en Grundlovsdag, hvor Grundloven atter er i Kraft.

Grundloven, der vedtoges i 1849, og sidst ændredes i 1915, svarer imidlertid ikke til det danske Folks Interesser og Krav. Dette stod allerede klart mange Aar før Krigen, hvorfor Regeringen Stauding lod forelægge Forslag til Grundlovsændring. Det faldt ganske vist ved Folkeafstemningen i 1939, men der er ingen Tvivl om, at Folkets Flertal virkelig ønskede en Ændring, selvom dette ikke kom til Udtryk i Form af det fornødne Antal Stemmer.

Krigen og Besættelsen har nu yderligere understreget vor Forfatnings Utilstrækkelighed. Af Hensyn til Demokratiet og Fremskridtet maa den ændres, saa Folket faar mere Indflydelse paa Samfundets Anliggender. En Forfatning er jo nemlig ikke alene bestemmende for Forholdene i Dag, den er af den største Betydning for Skabelsen af en bedre Verden i Morgen — og der er meget at indhente. Thi, som „Berlingske Tidende“ selv har fastslaaet i en ledende Artikel: Økonomisk Ufrihed er ikke i Længden forenelig med politisk Frihed.

I Dag drejer det sig imidlertid ikke om

at fastslaa, hvorledes de enkelte Paragraffer skal se ud — det drejer sig om at faa den gamle Grundlov tilbage. Og derfor er Landets Befrielse Hovedopgaven, mens Forfatningsændringen kommer i anden Række.

Her hjemme fra - i korte Træk

I Forbindelse med Arrestationerne af ledende Mænd i Jylland den 25. Maj (omtalt i Dagspressen) kom det i Graasten til en dramatisk Episode, idet Oberst Paludan Müller i Grænsegendarmeriet nægtede at lukke Tyskerne ind, hvorfor Gestapo rekvirerede Militærassistance. Ved 3-Tiden, da Tyskerne rykkede gennem Haven, begyndte Kampen. Obersten forsvarede sig i to Timer. Tyskerne anvendte dels en let Kanon, dels Maskingeværer og Haandgranater. Klokkeren halvfem Morgen stod Villaaen i lys Lue, og først Kl. 8,45 kunde Tyskerne trænge ind i Ruinerne, hvor de fandt Oberstens forkuldede Lig. Den sidste Kugle havde han brugt paa sig selv.

ΛvΛ

Nordisk Traad- og Kabel A/S har i de første Par Krigsaar tjent 7,5 Mill. Kr. i ulovlig Avance. Sagen blev (før 29. Aug.) henlagt paa Forlangende af Handelsminister Halfdan Hendriksen. — Ja, Fanden hytter sine!

ΛvΛ

I sidste Nummer af LAND OG FOLK meddelte vi, at Kommandør Brockdorff havde været medvirkende til at indkalde gamle „Georg Stage“-Elever. Vi beklager at have bragt denne urigtige Meddelelse. Det var Tyskerne, som havde været saa gemene, at de ikke alene anvendte „Georg Stages“ Papir, men ogsaa eftergjorde Kommandørens Underskrift.

ΛvΛ

Nazisterne er sommetider for snedige! Den 19. Maj anholdt Gernersegadevagten

saaledes tre Mænd, SS-Sturmmann Hans Christoffersen, Viggo Rosengren Nielsen, (NSU'er, Saxogade 41) og Elektriker Edmund Albert Nielsen (Hotel Velanders, Helgolandsgade 14). De anholdtes for illegal Vaabenhandel. Christoffersen havde givet sin Pistol til Rosengren Nielsen, der skulde sælge den til Edmund Nielsen, som derefter skulde anholdes. Det viste sig imidlertid ved Politiets Indgriben, at de alle tre arbejdede for Gestapo, saa der kom ikke noget ud af Sagen!

ΛvΛ

Bladene offentliggjorde for nylig en Dødsdom over en dansk Krigsfrivillig. I Virkeligheden er tre Frikorpsmænd, der havde dannet en Røverbande, dødsdømt. Den ene af dem menes at være sendt til Østfronten, de to andre menes at være skudt. Naar man nu offentliggør den enes Henrettelse, er det antagelig fordi Disciplinen i SS lader meger tilbage at ønske.

ΛvΛ

Forræderkorpsets Chef, Martinsen, har i Kroatien mistet sin Chauffør. Han gik over til Tito!

Fremad, Venner!

Over Moskva-Radioen oplæstes paa Invasionsdagen en Artikel af Ilja Ehrenburg, hvori det bl. a. hed: „I Dag, paa denne glade Sommerdag, sværger vi endnu en Gang at overvinde Tyskerne i deres Land og med Granater faa dem til at forstaa, hvad de ikke kunde forstaa, da vi brugte Ord... Tyskerne har ikke blot Faldskærmstropper i Ryggen. De har hele Frankrig i Ryggen. Frankrig har ventet paa dette i 4 Aar. I 1944 vil Hævnen for 1940 blive fuldbyrdet. Det franske Folk vil ikke være Tilskuere, det vil kæmpe. Vi ved, hvad der foregaar i Dag i Franskmandenes Hjerter. Partisaner og Francistreurer! Jeres Time er kommet! Rundstedt og Rommel vil faa at se, hvordan Fran-

krigs Vrede ser ud. . . Vore Hjerter bankede, da vi hørte de første Meddelelser om Landgangen. Her er hun, vor Søster Sejren, lige foran os! Hun er ikke en

Marmorstatue, hun er varm og levende. Fremad, Venner! Kort er Vejen til Afslutningen, til Sejren, til det nye Morgengry, Fredens første Morgengry!

Giv LAND OG FOLK videre — men gør det forsigtigt!

Et alvorligt Nej til Dr. Best

Ved Afgørelsen af Striden om Politiets Anvendelse stillede Embedsmændene og Politikerne sig paa Linie med hele den danske Befolkning.

For nogen Tid siden mødte Tyskerne op hos de danske Myndigheder med det uhørt frække Krav, at dansk Politik skulde overtage Sabotagevagten paa en Række Virksomheder. Den umiddelbare Aarsag var, at Sabotagevagterne paa Nordværk i Ryesgade havde nedlagt Arbejdet af lutter Skræk, efter at 6 af dem var skudt som Stikkere. Tyskerne ønskede dansk Bevogtning paa 57 Steder i Landet, og til Gengæld stillede de i Udsigt, at Politiet kunde vente at modtage en Del kraftige Vaaben.

Departementschef Ejvind Larsen, Stamm m. fl. højere Politieembedsmænd var straks fra Begyndelsen stemt for at gaa ind paa Tyskernes Krav; da Tyskerne havde „forstaaet paa Udenrigsministeriet“, at Sagen var i Orden, forelagde den tyske Politigeneral Heimburger den 23. Maj hos Rigspolitiet den færdigt udarbejdede „Plan“, og nu — da Sagen formentes tiltraadt af Danskerne — viste det sig, at det ikke var 57, men 150 Virksom-

heder, som ønskedes bevogtet. Kraftigere Vaaben var der nu ingen Tale om.

Tyskernes Kluntethed bevirkede, at Sagens Afgørelse blev udskudt. Om Politistyrkens Stilling var der ingen Tvivl. Den agtede ikke at give sig. Det var den øverste Ledelse, der vakkede, da det trak ud med Svaret, mødte Dr. Best frem med Trosel om, at saafremt hans Forslag ikke blev antaget, vilde den samlede Politistyrke blive afskediget og erstattet med Schalburg-Folk, Frikorps-Folk, som vilde blive kaldt hjem fra Fronten, og norske Hirdmænd, som med Timers Varsel kunde transporteres herved pr. Flyvemaskine. Ingen kunde være i Tvivl om, hvilke Tilstande der herefter vilde komme til at raade i Danmark.

Efter langvarige og meget bevægede Forhandlinger indenfor Politiet og de politiske Partier imellem afgav Embedsmændene den 5. Juni det Svar, som enhver Dansk maatte ønske, det eneste værdige Svar paa den frække tyske Udfordring: Det danske *Nej* formuleredes i 5 Punkter. Man gør opmærksom paa, at dersom Politiet skulde kunde overtage Sabotagevagterne alle de forlangte Steder, maatte man raade over langt større Styrker. Følgen maatte altsaa være en Op-

rustning af Politiet. Desuden maatte man have betydelig bedre Vaaben. Endvidere: skulde det komme saa vidt, at dansk Politiet paatog sig Vagten, kunde der kun blive Tale om offentlige Institutioner af samfundsvigtig Betydning, f. Eks. Elektricitetsværker, Gasværker o. l., og slutelig præciserer man, at der ikke kan være Tale om, at der oprettes andre Korps, som skal arbejde Side om Side med Politiet.

Herefter har Hr. Best Udspillet.

I „Fædrelandet“s Trykkeri ligger færdigtrykte Plakater, som forkynder ny Undtagelsestilstand over hele Danmark og det tyske Militærs Overtagelse af Politimyndigheden.

Der er dog ikke Enighed indenfor de tyske Rækker om Hr. Bests nye Provokation. Saaledes vides det, at Ortskommandanten i København skal have udtalt, at dersom Best fremturer med denne Idé, skal han blive lagt ned af Hanneken. Ortskommandanten, som er den tyske ansvarlige for Roens Opretholdelse, ved af bitter Erfaring, hvordan det gaar, naar Rosset fra Schalburg-Korpset og Førræderkorpset bliver sluppet løs i Byen.

Hvordan end Resultatet bliver — Afgørelsen foreligger maaske allerede, naar disse Linier læses — saa er der Grund til at være tilfreds med den Stilling, Departementscheferne og Politikerne har taget. Mange bitre Ord har de maattet høre, fordi de Gang paa Gang sagde Ja, hvor Folket ønskede, at der skulde siges Nej. I denne betydningsfulde Sag har de stillet sig paa Linie med Frihedsraadet og med hele Danmarks Befolkning, og hvilke Konsekvenser dette Nej end maatte faa, skal de og hele den danske Politistyrke vide, at Folket hilser deres Afgørelse med Glæde, og at det vil staa bag dem med hele sin Styrke i hvad der saa sker!

Nu maa Arbejdsgivernes Nej- Politik løbes over Ende

Kampen for Lønkendelsens Revision er traadt ind i en ny Fase. Det skete med D. s. F.s Repræsentantskabs Vedtagelse af 19. Maj hvorefter de øverste faglige Ledere gaar ind for fuld Dækning for Prisstigningerne, selvom Kravene først rejses til August.

Hermed er Spørgsmaalet blevet forenklet. Al Kraft kan nu sættes ind mod Arbejdsgiverne og Formandskabet.

Den mest kyniske Fortaler for Nej-Politikken, T. K. Thomsen benyttede Lejligheden, da han blev genvalgt som Formand paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling, til paany at svinge Svøben over Arbejderne. Denne Værnemager, hvis Firma har tjent Millioner af Kroner paa Værnemagtsarbejde og paa de ekstraordinære Forhold, tillod sig at beskyldte Arbejderne for at have startet „Telefonbombningen“ for at opnaa Lønforhøjelse. Iøvrigt afviste han Tanken om Lønforhøjelse til August og forbød endog Arbejdsgiverne at udbetale Gratialer.

Mon der nogensinde har siddet en saa unational og folkefjendtlig Person i Arbejdsgivernes Formandsstol?

Det er ham og hans Politik, Arbejderne skal imødegaa og løbe over Ende. Det maa ske ved, at der skabes en „Tjenerstemandssituation“, d. v. s. at Arbejdernes Krav bliver kendt af alle, saaledes at man forstaar, at de ikke er til at komme udenom. Derfor maa Arbejderne paa Arbejdsplads, i Fagforening, paa Møder, tage Hr. Thomsen og hans Nej-Politik op til Behandling og præcisere deres Krav. Det maa gøres, selvom man tidligere har vedtaget Resolutioner. Kun ved at holde Bevægelsen i Gang og forstærke den kan D. s. F.s Krav understøttes og Nej-Politikken løbes over Ende.

SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTIS XII KONGRES

Den 12. Maj bragte NY DAG nedenstaaende Leder om det svenske kommunistiske Partis lige afsluttede Kongres.

Sveriges Kommunistiske Partis XII Kongres er en af de vigtigste Milepæle i Partiets Udvikling.

Den har udrustet Partiet med et nyt Program, som markerer Partiets marxistiske Grundsyn og karakteriserer Sveriges Kommunistiske Parti som et svensk, demokratisk Arbejderparti, hvis Slutmaal er et klasseløst Samfund.

Den taktiske Hovedlinje, som Kongressen anbefalede, er Samarbejde mellem de fremskridtsvenlige Kræfter mod Reaktionen og med Arbejderklassen som Kærne for at skabe et bedre Sverige, som byder Menneskene Arbejde, Hvile, Uddannelse og Tryghed og muliggør en maksimal Udnyttelse af Samfundets produktive Resourcer.

Arbejderenhed — det er Kongressens Melodi.

Kongressens Vedtagelse viser, at Sveriges Kommunistiske Parti ad fredelig Vej vil virkeliggøre sine Maal, men de understreger tillige, at Sveriges Arbejdere, af Frygt for Bourgeoisiets Modforholdsregler, ikke kan kapitulere eller afstaa fra at søge den korteste Vej til Socialismen.

Kongressens Aktionsprogram har som afgørende Forudsætning de nye Forhold, som indtræder, naar den europæiske Krig er afsluttet. Men det betyder ikke, at de foresaaede Forholdsregler først skal virkeliggøres i Fredens Verden. Tværtimod understreges, at adskillige „Efterkrigs-spørgsmaal“ er aktuelle allerede i Dag. Det gælder f. Eks. Parolen: Arbejde til alle, — hvorfor skulde dens Virkeliggørelse kun være et Efterkrigstidsproblem, naar de arbejdsløses Antal er i stadig Stigen, og den ene Virksomhed efter den anden melder om Indskrænkning i Produktionen? Eller Landbrugspolitikken. — I det Program, som Kongressen vedtog, anvises ganske vist Forholdsregler paa langt Sigt for at gennemføre en holdbar Forbedring af den svenske Bondes Stilling, men mange af disse Forholdsregler kan og bør gennemføres allerede nu. Pro-

blemet om en bedre Regering kan ikke udskydes til Fremtiden, naar den nuværende Regering overfor hele Folket har demonstreret sin Splittedhed og sin Mangel paa Evne til at føre en konstruktiv Politik. Perspektivet Venstregering opfatter Kongressen saaledes ikke som noget, der bliver aktuelt i en fjern Fremtid, men som et Alternativ til det nuværende Styre, der allerede nu er aktuelt.

De Perspektiver, Kongressen opruller vedrørende Efterkrigens Europa, er, at Fascismen som Statsform skal likvideres, selv om den fortsat vil bestaa i maskeret Form i forskellige Lande, at store politiske Forandringer vil finde Sted, at Arbejderklassen i de vigtigste Lande vil gaa i Spidsen for Folket som den Klasse, der i Samarbejde med de brede Folkemasser vil opbygge Demokratier med et andet socialt Indhold end de hidtidige.

Kongressens aktuelle Beslutninger sprænger ikke Rammerne for Samfundets nuværende Struktur. De bygger paa, at i Sverige vil forskellige politiske Partier kæmpe om Massernes Gunst, at den svenske Kapitalisme ikke styrtes, selvom dens politiske Positioner begrænses, samt at Kompromisser ikke kan undgaas. Men det er ikke Kompromisser, men derimod *daarlige Kompromisser*, Kommunisterne altid har vendt sig imod. Det er ikke Samarbejde med andre i visse Situationer, hvor det er til Arbejderklassens Fordel, men en Politik, som gør Samarbejde med Bourgeoisiet til Arbejdshypotese og politisk Princip, vi afviser.

Det skal paa den anden Side ikke skjules, at Kongressen akcepterede „Arbejderbevægelsens Efterkrigskomités“ Program i fuld Bevidsthed om, at dets Virkeliggørelse paa vitale Punkter vilde sprænge det borgerlige Samfunds Rammer. — (Programmet er udarbejdet af det svenske Socialdemokrati - Red.).

Partikongressen bekræftede endnu en Gang, at det Kommunistiske Parti er en Sammenslutning af *anden Karakter* end

andre politiske Organisationer. Det er prøvet i Med- og Modgang. Det har modtaget de haardeste Slag af Klassefjenden uden at svigte. Det er fast sammentømret, helstøbt og enigt. Dets Ledestjerne er den marxistisk-leninistiske Videnskabs Teori. Dets Styrke er Overbevisningen om dets Maals Relfærdighed og Hader til Uretfærdighed, Klasseskel og de arbejdende Massers Lidelse og Nød.

Kongressen var *enig*. Den arbejdede haardt, Forberedelserne var grundige, og de mange Indlæg vidnede om Medlemskadrernes høje politiske Niveau og saglige Indstilling.

Det Kommunistiske Parti er et *svensk* Arbejderparti. Dets Medlemmer er svenske Mænd og Kvinder, Patriotere, som er beredt til ethvert Offer for deres Fædreland.

Men Partiet er ogsaa i Aand og Sandhed et internationalt Arbejderparti, som vedkender sig sin Samhørighed med Socialismens Forkæmpere i alle Lande og sympatiserer med enhver fremskridtsvenlig Bevægelse, som forsøger at føre Menneskeheden frem mod Fred, Frihed og Kultur. De ideologiske Baand, som forener Sveriges Kommunistere med Kommunisterne i hele Verden, er ubrydelige.

Endnu en Ting: Kongressen bekræftede paany, at Partiet har en Ledelse, som nyder Medlemmernes fulde Tillid. Dens Anseelse er større end nogensinde. Partiets Ledelse og dets Medlemsmasse udgør en fast sammensmedet Enhed.

Perspektiverne er gode. Vi har Optimisme og Sejrstro. Vore Opgaver ligger klart. Vort Program viser os Vejen fremad. Vor Partidag, Kongressen, baner Vejen frem til Socialismen. Den skal skabe den nødvendige Kontakt med Hundre tusinder af Svenskere blandt de udsugede og udplyndrede Folkemasser. Vi ved, hvad vi vil, og vi ved, *hvortledes* vi skal opnaa det. Kongressens Betydning i denne Henseende kan ikke vurderes højt nok!

★

Paa Kongressen bragte en Repræsentant for Danmarks Kommunistiske Parti vort Partis Hilsen til de svenske Kammerater og fortalte kort om danske Kommunisters Indsats i Kampen mod Fascismen. Kongressen hyldede vor Kammerat med langvarigt Bifald og paalagde ham at over-

bringe de svenske Kommunisters Hilsen og Hyldest først og fremmest til hvert eneste Medlem af Danmarks Kommunistiske Parti, men ogsaa til hver eneste Dansker, som i Dag er med i Kampen for Fred, Frihed og Kultur!

Maurice Thorez taler til det franske Folk

Den 18. Maj talte Maurice Thorez, Lederen for Frankrigs kommunistiske Parti til det franske Folk over Moskva Radio og sagde bl. a. „Der forestaar vort Folk en forbitret Kamp paa Liv og Død. Tidspunktet for det væbnede Oprør vil naturligvis blive meddelt af de paagældende Organer for den nationale Modstand i Frankrig. Saasnart Oprøret er begyndt, maa de lokale Frihedskomiteer handle paa egen Haand. De maa mobilisere hele Befolkningen, indlemme den i væbnede Grupper, forsyne den med Vaaben, hvortil man skal benytte de Lagre, som er samlet, og samtidig skal man organisere Overfald paa Fjendens Lagre. Næringslivet skal lammes ved fuldstændig Generalstrejke i hele Landet. — Lavals Politi og Gendarmere, som modsætter sig Folkets Rejsning, skal uskadeliggøres eller tages til Fange, Patrioterne skal befries fra Fængsler og Koncentrationslejre, offentlige Bygninger, Telegraf- og Telefonstationer skal besættes, Vichys Repræsentanter skal overalt afsættes. Dette er den nationale Modstands Paroler! — Frankrigs Skæbne ligger i vore Hænder. I det Øjeblik, da alle antihitleriske Kræfter samles for at styrte sig over det fascistiske Uhyre og tilintetgøre det i dets egen Hule, maa vi være overbevist om, at Frankrigs Befrielse og dets Plads i Fremtiden vil være afhængig af vor Enhed, vore Anstrengelser og vore Ofre!“

Onsdag den 7. Juni blev Ordren til Modstand givet det franske Folk.

LAND OG FOLK

Nr. 46

Udsendt af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

27. Juni 1944

KØBENHAVNSKE ARBEJDERE!

KØBENHAVNSKE BORGERE!

STANDS DET NAZISTISKE VANVID! - GØR ENDE PÅ UNDTAGELSESTILSTANDEN!

Dr. Best har paany svunget Terrorens Svøbe over Millionbyen København.

Om Aarsagerne til denne desperate Handling kan der ikke herske Tvivl: Paa Krigsskuepladserne udsættes de tysk-fascistiske Hære for saa tilintetgørende Slag som ingensinde før. Fra Øst, fra Vest, fra Syd og fra oven hagler Gengældelsen i Form af Crebende Bomber ned over de nazistiske Undertrykkere.

Efter blot 5 Dages Stormløb har den Røde Hær rendt Nazisternes sidste store Bastion paa den hviderussiske Front, Vitebsk, over Ende. Mangfoldige Gange har Tyskerne pralet med dens uhyre stærke Befæstning. Det hjalp dem ikke. Paa foreløbig yderligere fire Steder er den Røde Hær brudt gennem de tyske Stillinger i Hviderusland over en Strækning af ca. 200 km. Intet vil kunne standse Befrielsens Armé, som nu ruller frem fra Øst. Mod Nord er Hitlers Lejesvende, de finske Fascister, ved at tabe Pusten under den Røde Hærs Slag. Deres Dage er talte. I Vest er Krigshavnen Cherbourg faldet, og Porten til "Fæstningen Europa" er hermed smækket op paa vid Cab. Amerikanske og engelske Tropper vil strømme i Land og støtte de heltedige franske Patrioter i deres Kamp. I Syd rømmer Tyskerne Kilometer efter Kilometer af Italiens Jord, og alt imens styrter Millioner af Kilogram højeksplosive Bomber ned over tyske krigsindustrielle Virksomheder. Tysklands, Ungarns og Rumæniens olie- og Benzinlagre staar i Flamme. Amerikanske Bombere gaar i regelmæssig Part mellem italienske, engelske og sovjetrussiske Baser. Hævnens og Gengældelsens Time er nær for alle frihedelskende Folk.

I alle undertrykte Lande forstaar Folkene, at Frihedens Time rykker nær, og de forstærker Modstanden mod de forhadte Nazister. Det gælder ogsaa vort Land. Aldrig har Sabotagen ramt Tyskerne saa præcist og saa svidende haardt som i de seneste Maaneder. Aldrig har Folkets enige Modstand været saa ubrydelig. Enhver tysk Provokation for at splitte Modstandsfronten er faldet til Jorden. Selv de Politikere og Embedsmænd, som tidligere har været væklende i deres Holdning, er af Folkets beslutsomme Vilje blevet drevet til at handle, som Folket ønsker det. Fornylig ønskede Dr. Best at underlægge sig hele det danske Politi og anvende det bl.a. til Sabotagevagt. De danske Embedsmænd og Politikere væklede, men i sidste Instans vovede de ikke at gaa mod Folket. De svarede NEJ, saaledes som det danske Folk under hele Besættelsen har svaret NEJ til tyske Forlangender. Hermed ramlede en af Dr. Best's sidste Støtter i Darg. Han har hidtil kunnet regne med saa nogenlunde at faa Embedsmændene til at gennemføre, hvad han ønskede gennemført. Det kan han ikke mere. Han har spillet totalt fallit!

Denne Folkets Modstand, som breder sig og vokser sig stærkere for hver Dag, i Forbindelse med Tysklands militært haabløse Situation, har drevet Dr. Best og hans Gangsterbande til at foretage deres desperate Terrorhandling overfor den københavnske Befolkning.

Det er ingen Hemmelighed, at der mellem Dr. Best, Nazisten Wilfred Petersen og Schalburg-korpset bestaar en Aftale om, at det danske Folks Modstand skal besvares med Terror, og det danske Folk har i de sidste Maaneder haft rig Lejlighed til at se, hvorledes nazistisk Styre udfolder sig gennem Mord paa kendte danske Personer, Ødelæggelse af danske Bygninger, Kultur- og Sportshuse, uerlystelsessteder og Forsamlingsbygninger. Det vil være tilstrækkeligt at nævne sandanne meningsløse og barbariske Herværk som Nazisternes Ødelæggelse af Lægernes Hus "Domus Medica", Tivoli, Kongens Koncertsalen med alle Musikernes kostbare Instrumenter og en Række andre Bygninger brændte, Lægernes Hus, Langolinje-pavillon, K.B.-Hallen og mange andre Bygninger, saant Rudemusningerne i Kongens Gade, og Ødelæggelsen af Glasværkerne i Korsør og København, hvorved de haaber at hindre

Befolkningen i et få indlandsat-de knuste Vinduer.

Alt har dog været forsværet. Ingen har ladet sig rokke i Beslutningen, om at yde Modstand mod Tyskerne. Saa greb Dr. Best til Indførelse af Standretter og til Forbud mod Lastbilkørsel, efter Kl. 16. Resultatet af denne sidste Forordning maa blive, at hele Københavns Forsyning brænder sammen, naar de faa Jernbanevogne, vi disponerer over, ikke kan tomes saa hurtigt de indgear til Stationerne, og det kan de ikke, naar Lastbiltrafikken skal standse midt paa Gaden.

Heller ikke det hjælp. Nye dristige Sabotagehandlinge var Svaret fra den danske Frihedsfront. I sin desperante Magtesløshed lod Dr. Best - Blodhundene fra Paris - paa een Dag 8 danske Patrioter hængte, og endelig dekreterede han Undtagelsestilstand fra Mandag den 26. Juni.

Meddelelserne om de stadig hyppigere gennem Gidselværk er modtaget med Harmo af Befolkningen. Efter Undtagelsestilstandens Indførelse er Haarnen vokset til sandt Mascari. Mandag Eftemiddag forlod Buncister & Wains Arbejdere paa Refshaleøen Arbejdet som Protest. De mølte igen Tirsdag Morgen, men forlod paa ny Arbejdet ved Middagstid. Forløbige har over hundrede af de største Vinkseheders Arbejdere fulgt dette Eksempel. Hvis Dr. Best tror, at danske Arbejdere uden at lade først arbejder 8 - 10 Timer for Tyskerne for derefter i drønlige Sommerhede at lade sig indespærre Kl. 20, saa kommer han til at tro om!

Allerede paa Undtagelsestilstandens første Aften og i Løbet af Natten kom det over hele Byen til Sammenstød med tyske Patruljer. I alle Bydele flammede Baal i Gaderne, gamle Madrasser og alt, hvad der kunde brænde, blussede Natten igennem som Protest. De tyske Patruljer skød kensynsløst paa enhver, der fandtes uden Gærsalver og Ambulancernes Tuden genlød over den stille By. Iq blev dræbt og mange end 40 saarede.

Saadanne spredte og tilfældige Aktioner knækker indlertid ikke Tyskernes Terror, og danske menneskeliv sættes ubestansomt paa Spil. Hvad der kræves er, at hele Befolkningen med de Hundredetusinder Arbejdere i Spidsen sænket og enig lader Tyskerne forstå, at der er Grænser for, hvad man kan bide selv et vangeløst Folk, og den Grænse er nu ikke alene nået, men ogsaa overskredet.

De stolte Augustdage sidste Aar staar uudslettelig i vor Mindring. De viste, hvorledes desperato Nazister skal behandles.

Vi er blevet stærkere siden hine Augustdage, og Tyskerne er blevet svagere.

Københavnske Arbejdere! Københavnske Borgere! Det staar til Jer at afgøre, om det nazistiske Vanvid skal fortsætte, eller om Undtagelsestilstanden skal bringes til Ophør!

Vis Enhæd, Sammenhold, Mod og Dristighed i Handling!

NYE STORE SABOTAGEHANDLINGER

Tysk Vaabenmedie i Danmark tilintetgjort

.....

Paa 3 Aarsdagen for det tyske Nazisters Overfald paa Sovjetunionen fejdede danske Patrioter en ny storslaaet Bedrift til den Række af dristige Aktioner mod Fjenden, som har vækt Bøundring overalt i den frie Verden.

Den 22. Juni Kl. 17,30 gik ca. 50 Frihedskæmpere til Aktion mod Dansk Industri Syndikat (Riffelsyndikatet), som var beliggende i Københavns Frihavn. Paa Grund af Fabrikkens store Betydning for Tyskerne var den beskyttet efter alle Kunstens Regler. Vagtkorpset bestod af 130 Mand, alle veluddannede. Ledelse af Kaptajn Westenholtz, som i sit Overbud før kort Tid siden erklærede, at naar alle Fabrikker i København læn i Gæus, saa vilde Syndikatet uhindret arbejde videre, derfor garanterede han og hans Folk! Men har den kække Kaptajn overvurderet sig selv eller ogsaa har han ikke begrebet, at Patrioternes Mod og Pygtighed er i en Klasse for sig, de kan mere, end der staar i den militære Kogebog, og selv de sværeste Forhindringer forceres, naar det gælder om at komme frem og tilintetgøre en af Fjendens Krigsindustrier.

Frihedskæmpernes Angreb kom helt bag paa Kaptajners Tropper. Ved en snedig Manøvre lykkedes det at arvebne tre af Sabotagevægtene, der i en Part maatte afløvere Uniformerne. Tre gæve Danskere løb i Uniformerne, og ved Hjælp af denne Camouflage lykkedes det i en Hændevending at trænge frem til Vagblokalet og i Løbet af forbausende kort Tid var alle Stillinger foren Fæstningen "Rykkylø" rullet op, og alle Vægter arvebnet.

De rullede to Vogne, der for Tilfaldet var "knant" af C.N.U.-Kolommen, frem lastet med Sprængstoffer. I en Part blev de tært og paa ny læstet, men denne Gang med Syndikatets bekendte gode Vaaben, som Frihedskæmperne tog sig af i den Udstrening, de laude overkomme. Derefter fik samtlige Arbejdere Besked om, at de havde 10 Minutter til at pakke deres Sager i, hvorefter de maatte tage Ophold paa Gaden mellem Fabriksanlægget og holde sig klar til at forsvinde, saasnart Fabrikdens sirene lod Kl. 16:25 lod Patrioterne Sirenen lyde. Alle brægte sig i Sildenhed, og 3 Minutter senere forkyndte fem vildeorme Eksplosioner, at Syndikatet var ophørt med at være Fjendens Vaaben-

her i Landet. Saa effektivt er dette Stykke gode danske Arbejde udført, at man maa betragte det som uundskyldigt, at Produktionen vil kunne genoptages mere under Krigen. Men det vare Patrioternes overordentlige store Hensynsfuldhed kunde denne omfattende Aktion have uden Tab af Menneskeliv, ja, uden saaraget som den eneste af Virksomhedens store Arbejdsfunktionærstab blev saaret. Først, da Patrioterne velholdent havde forladt Fabriksterrænet, og tyske Polit. under Ledelse af frædende Gestapohanditter i et halvt hundrede Biler kom ned til Frihavnen efterfulgt af hundrede tyske Soldater paa Cykle, blev det forbudt med Bilerne at bevæge sig paa Gaderne i de omliggende Kvartaler, idet Tyskerne med sædvanlig Brutalskhed løs paa alle fredelige Forbipasserende. Denne Tyskernes Ophidselse viser med al ønskelighed, at med Aktionen mod Syndikatet har gode danske Mænd tilføjet Fjenden et Slag, der er uoverskueligt.

Endnu to Krigsindustrier lagt stille

Tyskerne havde næppe faaet Tid til at sunde sig efter Patrioternes Aktion mod Riffelmyndikadet, da to andre af deres vigtige Krigsindustrier led præcis samme Skæbne og blev totalt sat ud af Spillet.

Søndag den 25. Juni Kl. 5 Morgon blev de deciderede tyske Krigsforetagender "Nordwerk I" og "Nordwerk II", begge beliggende i Rymsgade i København udsat for et veltillægt Angreb af ca. 30 Frihedskæmpere. "Ambi" stod under Beskyttelse af de sømmeriske Banditter, men deres Modstand blev hurtigt nedkæmpet, og Frihedskæmperne forcerede Adgangen til Fabrikken ved at sprænge sig Vej gennem Murene. Denne Foropspærgning kaldte Rymsgades Arbejderbeboere til Vinduerne, og da man fik et Blik af, hvad der var ved at ske, lød høje Begejstringsraab fra alle Vinduer til Patrioterne.

"Nordwerk I", der er engageret i den tyske Flyvemaskinindustri, beskyttedes af ca. 12 Polit. Handtere, der som bekendt for kort Tid siden under Protest maatte overtage det uappetitlige Job, der at de sømmeriske Banditter havde nedlagt Arbejdet som Følge af, at seks af deres Kolleger i et efter lidt var afgaaet ved en noget voldsom Død. Ogsaa paa denne Virksomhed blev Modstanden hurtigt nedkæmpet, og omtrent paa samme Tid forlyndte Eksplosionerne, at begge Virksomheder i en uoverskuelig Fremtid er færdige med at producere for Fjenden.

Endnu før det var lykkedes Patrioterne at trække sig tilbage, forsøgte Tyskerne at bane sig Vej frem til Rymsgade for ved Afspærringer at forhindre Danskerne i at forlade Stedet. Fra Østergade forsøgte en Vogn med Gestapofolk at trænge op gennem Rymsgade. Da den ikke standsede for Kugleskud fra Patrioternes fremskudte Silbringsstyrker, fik den en voldsom Salve med den øjeblikkelige Virkning, at Vognen ikke blot standsede, men hurtigt gjorde omkring og forsvandt ind mod Østergade. Over Fredensbro forsøgte en Deling paa 15 tyske Soldater at naa frem til Rymsgade, men allerede inden de var kommet over Broen, fik de en saa varm Modtagelse af Frihedskæmperne, at ogsaa de trak sig og søgte Dækning ind mod Byen, medbringende adskillige Saarede.

I god Ro og Orden kunde Frihedskæmperne nu trække sig tilbage for at holde Søndag med Koné og Børn efter vel udført Dansk Daad!

B & W igen!

Paa B&Ws Strandgadeværft stod Lørdag den 24. Juni to Special-Drejebænke klar til Afsendelse til Tyskland. Behændigt snog Patriotet sig ind paa Virksomheden, anbragte en Sprængledning paa Værket af Drejebænkene og forlod atter uset Fabrikken for fra den nærmeste Telefonbois at varske Arbejderne. Ogsaa søgte Arbejderne Beskyttelsesrum, og umiddelbart efter forlyndte to Eksplosioner, at det var sket med Tyskernes Special-Drejebænke.

Neutrofon

Denne Fabrik, der var Storleverandør af radioteknisk Materiel til Tyskerne, fik sin Bekonstning den 16. Juni, efter at Patrioterne havde sprængt sig Vej gennem Muren. Det kom til en voldsom Ildkamp med de nazistiske Vægter, men ogsaa her gik Frihedskæmperne af med Sejren.

Dette er kun et kort Uddrag af de stolte kapitler, danske Frihedskæmpere i disse Dage skriver til Historien om Danmarks Frihedskamp. Overfor disse Patrioter - og den følger hele Folket - vil Blodhunden fra Paris altid komme til kort!

- 4 -

oo
 HILSEN TIL DANSKE SABOTØRER
 fra DANMARKS FRIHEDSRAAD og de ALLIEREDES OVERKOMMANDO!
 ooo

Paa Invasionsdagen den 6. Juni gik en Skare danske Sabotører, ca. 40 i Tal, til Angreb paa den af Tyskerne overtagne og ledede Fabrik GLOBUS i Glostrup, som fremstillede Højderor, Sideror m.v. til Flyvemaskiner.

Fabrikken var befæstet med 5 Bunkersstillinger, og Bevogtningen varetoges af 30 Mand, udsøgte Sabotagevagter af Kaptajn Sommers berygtede Korps, som alle har gjort Tjeneste paa Østfronten, før de faar tildelt Vagt paa de livsvigtige tyske Krigsindustrier her i Landet. Patrioternes Angreb paa Fabrikken gennemførtes med stor Dygtighed, Besluttsomhed og Mod. Efter at Bunkersstillingerne var nedkæmpet i aaben Ildkamp, som endte med, at de ellers saa udfordrende brutale Sabotagevagter hejste det hvide Flag og tryglede om Naade, ødelagdes Virksomheden totalt.

Ved Bortkørslen fra Kampstedet drøbtes den 30-aarige Løge ERIK HAGEN af Sabotagevagterne fra Fabrikken Carltorp. Han var en modig og offervillig Medkæmper. Hans Død betyder Savn i de aktivt kæmpende Patriots Rækker.

Paa Baggrund af denne Bedrift og i Erindring om den seneste Tids mange betydningsfulde Kamp-handlinger mod tyskarbejdende Industrier - Kløvermarkvejens Flyveværksteder, B & W, Allways Radio, Svendborg Skibsværft o.m.fl., ønsker DANMARKS FRIHEDSRAAD at udtale sin Paaskønnelse af den Disciplin og Akkuratesse, hvormed Sabotagen mod de krigsvigtige Industrier er gennemført, og den Omhu, der overalt er udvist for at skaane danske Borgers Idv og Ejendom. Vi udtaler vor Beundring for det Mod og den Uforfærdethed, hvormed Patrioterne giver sig i Lag med og løser selv de vanskeligste Opgaver.

At man ogsaa i den frie Verden agtpaaagivende følger den danske Frihedsbevægelses Kamp, derom vidner nedenstaaende Telegram, som det af den allierede Overkommando er overdraget DANMARKS FRIHEDSRAAD at overbringe de Patrioter, som deltog i Kampen mod Globus: "CONGRATULATIONS TO DANISH SABOTEURS REFERENCE WERNER GRUNDHAHL 6. JUNE 1944" (Hilsen til danske Sabotører i Anledning af Werner Grundahl 6. Juni 1944.)

Vi ser i de danske Patriots frygtløse Kamp en Bekræftelse paa, at den Dag, der kaldes ud til den sidste og afgørende Kamp mod vort Lands Uheldsryddere, vil hele den danske Befolkning med de aktive Patrioter i Spidsen ogsaa formaa at løse de Opgaver, Befrielseskampen stiller os!

6. Juni 1944, DANMARKS FRIHEDSRAAD

 HR. BEST STIETTER POTEN FREM - Det er velkendt, at ingen af de Tusinde Danske, som fanges af Gestapo faar en Forsvarer - dersom de da overhovedet stilles for nogen Ret. Nazisterne demmer rask væk Folk til Døden uden at give dem en kyndig Mund til Forsvarer. Dette har ikke undret nogen i Danmark - tværtimod har man taget det som et godt Udtryk for nazistisk "Retspleje". Nu har Dr. Best inidlertid forsøgt at mildne lidt paa den haarde Stoma, der blæser imod ham. Han har ladet sin Departementschef Ejvind Larsen meddele Sagførererraadet, at General Pancke i Princippet ikke har noget imod, at 10-12 københavnske Sagførere melder sig som Forsvarere. Dog forbeholder Generalen sig at udskyde den, der ikke maatte passe ham, de kan ikke faa Sagens Akter udleveret til Gennemsyn og de ma ikke medvirke i "Spionerisager". Altsaa, kort og godt det rone Komodispil beregnet paa at stilke det danske Folk Blaas i Øjnene. Det maa haabes og ventes, at hverken Sagførererraadet eller danske Sagførere vil medvirke til denne skændige Parodi paa "Retspleje".

NEJ TAK TIL LANDBRUGSRADET Husmandsforeningerne har afsleat at deltage i Landbrugsraadets Jubilæumsfrokost fornylig. Samtlige Husmandsførere var "mærkelig" nok forhindret den Tirsdag, Frokosten fandt Sted, men Onsdag mødte de allesammen - ved en anden Lejlighed. Ogsaa Husmandsbladene har ignoreret Jubilæet, i det store og hele. Der kom ingen Lykønskninger fra den Kant. Mærkeligt er det ikke - Landbrugsraadets har lige siden sin Start nægtet at give den danske Husmandsbevægelse - der dog repræsenterer Flertallet af danske Jordbrugere - en blot nogenlunde anstændig repræsentation i Raadet. Og Husmændene er ikke af den Slags, der den ene Dag lader sig træppe paa for den næste Dag at møde op med Blomsterkrost og Lykønskning!

.....
 GIV LAND OG FOLK VIDERE ! VÆR MED I KAMPEN MOD NAZISTERNE !

LAND OG FOLK

SEPTEMBER

Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI

29. Juni 1944

KØBENHAVNERNE SATTE TYSKERNE PAA PLADS

Efter 3 Dages Forløb modtog Best

slækte sit vanvittige Udgangsforbud

Som det var at vente, hensatte Dr. Best's vanvittige Udgangsforbud den københavnske Befolkning i Harme. Efter en lang og træl Vinter var det omsider blevet Sommer med Solskin og Varme; Skoven, Stranden, Kolonihaven faldte paa de Hundreder tusinder Dyboere - og saa finder denne blodbesudlede Gangster paa at ville spare hele Befolkningen inde Kl. 20!

Enhver - undtagen Dr. Best og hans Gangsterbande - kunde sige forud, at det fandt Befolkningen sig ikke i. Først og kraftigst reagerede Københavns Arbejdere, som hurtigt formulerede Parolen om 8 Timers Frihed i Sol og Luft før Indespærringen Kl. 20. Allemande Mandag Kl. 12 gik Arbejderne fra B & W og en Række andre store Virksomheder indenfor Jernindustrien. Tirsdag havde Bevægelsen bredt sig til at omfatte hele den tunge Ende af Jernindustrien, Bygningsfagene, en lang Række forskellige Virksomheder, mange Kontorer og Gaahandlande. Alle lukkede Kl. 12.

Santidig med denne magtfulde Protest kom det over hele Byen i Aftenens og Natens Løb til Sammenstød med tyske Patruljer. Befolkningen mødte rent ud at lade sig indespærre. I alle Kvarterer, ja i snart alle Gader flammede Baal - Frihedens Baal - Aftenen og Natten igennem - mange slukkedes ikke før ved 6-7 Tiden om Morgenen - og Gadernes Bøboere, unge som gamle, bar frytøst Brande til Bælene uden at bese de tyske Patruljers Maskingevær. I Griffenfeldtskade, hvor Bælene var særlig voldsomme, lod Tyskerne en Flyvemaskine beskytte Gaden mod Maskingevær, men da Flyvemaskinen nu engang ikke kan staa stille i Luften, var det ogsaa her Befolkningen, som gik af med Sejren. I mange store Komplekser arrangeredes Gaardfester med Baal, Illumination fra hulede farger, dampende Pølser og Æl. Udenfor paa Gaden rasede de ukægtige tyske Patruljer, haanet og udloet af Bøboerne. De gamle, som ikke kunde deltage i Fester, sad ved vinduerne og raabte Hurra. I Istedgade, Saxogade og en Række andre Gader blev Brosten og Gulestativer gravet op, og høje Barrikader bag flammende Baal spærrede de tyske Patruljer Vejen.

Onsdag Middag lukkede praktisk talt alle Virksomheder samt mange Kontorer og Forretninger. I Havnen var der ikke arbejdet hele Dagen. Alle Levnedsmiddelforretninger stenedes. Bred var ikke till at omdirige i Byen. Overalt tappedes Vand. Det var aabenbart, at man stod umiddelbart overfor den store Kraftprøve: Generalstrejken vilde snart være en Kædsgerning! Denne Kraftprøve havde Tyskerne indtilfaldt ikke Mod til at indlade sig paa. Dr. Best gav op. Københavnerne sejrede!

For at haanbave deres urindlige og vanvittige Forbud har de tyske Nazister dræbt 10-15 Københavner og searet langt over Hundrede. Det er ikke glemt den - og det bliver ikke glemt!

Københavnske Arbejdere! Københavnske Borgere! I har denne Gang vundet en klar Sejr over de forhadte tyske Nazister. Den blev vundet forholdsvis let og hurtigt, fordi der var Enighed fra øverst til nederst, og fordi der handlede besluttsomt og dristigt. Men hermed er vi ikke færdige med Nazisterne. Kampet er stadig i Landet, og vi maa regne med nye friske og hensynsløse Overgreb. Situationen kan noget let med Tiders Varsel udvikle sig derhen, at der paany bliver kaldt paa Jer. Var de rede til at besvare ethvert nyt Overgreb med samme straalende Samværd, Besluttsomhed og Enighed i Handling!

LAND OG FOLK

Særnummer

Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti

30. Juni 1944

KØBENHAVNSKE ARBEJDERE! KØBENHAVNSKE BORGERE!

Som det var at vente, hensatte Dr. Best's vanvittige Udgangsforbud den københavnske Befolkning i Harm. Spontant fulgte Befolkningens Reaktion omgaaende og kraftigt. Allerede Mandag lukkede de første store Virksomheder Kl. 12, saaledes at Arbejderne kunde faa Lejlighed til at faa Sol og Luft i deres Fritimer. Tirsdag og Onsdag fulgte saa at sige alle øvrige Virksomheder, Byggepladser, mange store Kontorer og Forretninger efter, og Tyskerne saa sig nødsaget til at give efter. Københavnerne havde i første Omgang vundet en klar Sejrr. Udgangsforbudet blev mildnet.

Men de tyske Overgreb fortsatte. Længe før Spærretidens Indtræden kørte tyske Patruljer gennem Gaderne og beskød Trafikanterne. Saaledes var det næsten umuligt for de københavnske Sporvejsfunktionærer at naa hjem uden at blive beskudt af de nazistiske Banditter. Dette affødte det rimelige og berettigede Krav fra Sporvejsfunktionærernes Side, at enjæn maatte Spærretiden helt ophæves eller ogsaa maatte Sporvognskørslen indstilles saa tidligt, at Sporvejsfunktionærerne kunde naa hjem, inden de tyske Myrderier tog fat. Kravet blev ikke imødekommet, og Fredag Morgen nægtede Sporvejsfunktionærerne derfor at køre ud.

Samtidig kom Meddelelsen om, at Bost havde "nævnet" sit Nederlag ved at lade 8 danske Patrioter skyde og mange idomme haarde Tugthusstraffe. Dette blev Signalet til den totale Arbejdsstandsning, som i Dag præger København.

Det blev tillige Signalet til Provokationer fra Tyskernes og Nazisternes Side. Vogne med Levnedsmidler stormes og opbrændes og Ruder knuses. Samtidig dukkede igen den nazistiske Provokation med Dannebrog og Hammer og Segl Side om Side op i Gaderne.

KØBENHAVNSKE ARBEJDERE! KØBENHAVNSKE BORGERE!

Ved at forlade Virksomhederne Kl. 12 fandt I det rigtige og værdige Svar paa det tyske Overgreb, og den Generalstrejke, som i Dag lammer Hovedstaden, er det naturlige Svar paa de fortsatte Overgreb og Myrderier. Men derfra og til at lade sig forlede til de Provokationer og overilede Handlinger, som DANMARKS FRIHEDSRÅD Gang paa Gang har advaret imod, er et langt Spring.

I de mindeværdige Augustdage sidste Aar viste Befolkningen i Odense, Esbjerg, Aalborg og Aarhus og en lang Række andre Byer et ubrydeligt Sammenhold. Det samme maa ogsaa ske i Dag i København. Generalstrejken, som i Dag skræmmer Tyskerne fra Vid og Sans, er kun et Forspil til de endeligt afsluttende Kampe, hvorunder vi vil jage det forhadte nazistiske Krapyl ud af Landet. Derfor er det af Betydning, at intet overilet og ubetænksomt sker. Vi har nu vist Tyskerne, at vi er parat til at besvare Overgreb med Modangreb, og at vi forstaar at give disse Modangreb Vægt. Ligesom Generalstrejken kun var et Fremstød mod Tyskerne, som ikke tog og ikke kunde tage Sigte paa endelig at fordrive Tyskerne fra Landet, saaledes kan Generalstrejken i København heller ikke bringe Landet den endelige Befrielse. Den er et Led i Kampen og har høvet Kampen op paa et endnu højere Niveau. Det afhænger nu alene af Tyskerne, om der skal være Ro og Orden i Ejen; den Tid de har tilbage at være her i. Det, Befolkningen ønsker, er, at Spærretiden fuldstændig ophæves, at Schalburg-Folkene og alle de øvrige nazistiske Provokatororganer fjernes fra Byens Omraade, at Standretterne ophæves og at Gidselmordene standses.

Vi a p p e l l e r e r til alle Arbejdere og Borgere, til alle bevidste Elementer i den nationale Front:

Tilbagevis alle Provokationer, undgaa ubetænksomme og overilede Handlinger! Vis Enighed og Sammenhold. Slut op bag DANMARKS FRIHEDSRÅD og vær klar til at følge de Paroler, som vil fremkomme fra den ansvarlige Ledelse af Modstandsbevægelsen.

LEVE KAMPEN FOR ET FRIT DANMARK!

København, den 30. Juni 1944.

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

KØBENHAVNSKE ARBEJDERE!

KØBENHAVNSKE BØRGERE!

STANDS DET NAZISTISKE VANVID!

GØR ENDE PAA UNDTAGELSESTILSTANDEN!

Det er ingen Hemmelighed, at der mellem Dr. Best, Nazisten Wilfred Petersen og Schalburg-Korpset bestaar en Aftale om, at det danske Folks Modstand skal besvares med Terror, og det danske Folk har i de sidste Maaneder haft rig Lejlighed til at se, hvorledes nazistisk Styre udfolder sig: Gennem Mord paa kendte danske Personer, Ødelæggelse af danske Bygninger, Kultur- og Sportshuse, Forlystelsessteder og Fosamlingshuse. Det vil være tilstrækkeligt at navne saadanne meningsløse og barbariske Hærværk som Nazisternes Ødelæggelse af Lægernes Hus "Domus Medica", Tivoli, hvor Koncertsalen med alle Musikernes kostbare Instrumenter og en Række andre Bygninger brændte, Borgernes Hus, Langelinjeapavillonen, K.B.-Hallen og mange andre Bygninger, samt Rudeknusningerne i Stormagasinerne og Ødelæggelsen af Glasværkerne i Korsør og København, hvorved de haater at hindre Befolkningen i at faa istandsat de knuste Vinduer.

Alt har været forgæves. Ingen har ladet sig rokke i Beslutningen om at yde Modstand mod Tyskerne. Saa greb Dr. Best til Indførelse af Standretter og til Forbud mod Lastbilkørsel efter Kl. 16. Resultatet af denne sidste Forordning maa blive, at hele Københavns Forsyning brænder sammen, naar de faa Jernbanevogne, vi disponerer over, ikke kan tømme saa hurtigt de indgaar til Stationerne, og det kan de ikke, naar Lastbiltrafikken skal standse midt paa Dagen.

Heller ikke det hjalp. Nye, dristige Sabotagehandlinger var Svaret fra den danske Frihedsfront. I sin desperate Magtesløshed lød Dr. Best - Blodhunden fra Paris - paa een Dag 8 danske Patrioter heurætte, og endelig dekreterede han Undtagelsestilstand fra Mandag den 26. Juni.

Meddelelserne om de stadig hyppigere gemene Gidselmord er modtaget med Harmen af Befolkningen. Efter Undtagelsestilstandens Indførelse er Harmen vokset til saanit Raseri. Mandag Formiddag forlod Burmeister og Wains Arbejdere paa Refshalegen Arbejdet i Protest. De mødte igen Tirsdag Morgen, men forlod paany Arbejdet ved Middagstid. Foreløbig har over Hundrede af de større Virksomheders Arbejdere fulgt dette Eksempel. Hvis Dr. Best tror, at danske Arbejdere uden at kny først arbejder 8-10 Timer for Tyskerne for derefter i drønende Sommerhede at lade sig indesparre Kl. 20, saa kommer han til at tro om.

Allerede paa Undtagelsestilstandens første Aften og i Løbet af Natten kom det over hele Byen til Sammenstød med tyske Patruljer. I alle Bydele flammede Baal i Gaderne, gamle Madrasser og alt, hvad der kunde brænde, blussede Natten igennem som Protest. De tyske Patruljer skød hensynsløst paa enhver, der færdedes ude. Geværsalter og Ambulancernes Tuden genlød over den stille By. 10 mennesker blev dræbt og mere end 40 saarede.

Saadanne spredte og tilfældige Aktioner knækker imidlertid ikke den tyske Terror, og danske menneskeliv sættes ubetænksomt paa Spil. Hvad der kræves er, at hele Befolkningen med de Hundrettusinder Arbejdere i Spidsen samlet og enig lader Tyskerne forstaa, at der er Grænser for, hvad man kan byde selv et værgeløst Folk, og den Grænse er nu ikke alene naaet, men ogsaa overskredt.

De stolte Augustdage sidste Aar staar udsletteligt i vor Erindring. De viste, hvorledes desperater Nazister skal behandles.

Vi er blevet stærkere siden hine Augustdage, og Tyskerne er blevet svagere.

Københavnske Arbejdere! Københavnske Borgere: Det staaer til Jer at afgøre, om det nazistiske Vanvid skal fortsætte, eller om Undtagelsestilstanden skal bringes til Ophør!

Vis Enighed, Sammenhold, Mod og Dristighed i Handling!

Stand Arbejdet hver Dag fra Kl. 12, indtil Undtagelsestilstanden bliver hevet!

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

LAND OG FOLK

SERNUMMER

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti

30. Juni 1944

Københavnske Arbejdere! Københavnske Borgere!

Som det var at vente, hensatte Dr. Bests vanvittige Udgangsforbud den københavnske Befolkning i Harme. Spontant fulgte Befolkningens Reaktion omgående og kraftigt. Allerede Mandag lukkede de første store Virksomheder Kl. 12., saaledes at Arbejderne kunde faa Lejlighed til at faa Luft og Sol i deres Fritimer. Tirsdag og Onsdag fulgte saa at sige alle øvrige Virksomheder, Byggepladser, mange store Kontorer og Forretninger efter, og Tyskerne saa sig nødsaget til at give efter. Københavnerne havde i første Omgang vundet en klar Sejr. Udgangsforbudet blev mildnet.

Men de tyske Overgreb fortsatte. Lønge før Spærretidens Indtræden kørte tyske Patruljer gennem Gaderne og beskød Trafikanterne. Saaledes var det næsten umuligt for de københavnske Sporvejsfunktionærer at naa hjem uden at blive beskudt af nazistiske Banditter. Dette affødte det rimelige og berettigede Krav fra Sporvejsfunktionærernes Side, at enten maatte Spærretiden helt ophæves eller ogsaa maatte Sporvejskørselen indstilles saa tidligt, at Sporvejsfunktionærerne kunde naa hjem inde de tyske Myrderier tog fat. Kravet blev ikke imødekommet, og Fredag Morgen någgede Sporvejsfunktionærerne derfor at køre ud.

Samtidig kom Meddelelsen om, at Best havde "hævnet" sit Nederlag ved at lade 8 Patrioter skyde og mange idømme haarde Tugthusstraffe. Dette blev Signalet til den totale Arbejdsstandsning, som i Dag præger København.

Det blev tillige Signalet til Provokationer fra Tyskernes og Nazisternes Side. Vogne med Levnedsmidler stormes og brændes og Ruder knuses. Samtidig dukkede igen den nazistiske Provokation med Dannebrog og Hammer og Segl Side om Side op i Gaderne.

LAND OG FOLK

Særnummer

Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti

1. Juli 1944

V I S D I S C I P L I N , S A M M E N H O L D O G S O L I D A R I T E T O V E R F O R T Y S K E R N E S T E R R O R !

Den københavnske Befolknings enige og resolute Optræden har vakt Tyskernes Raseri. Over hele Byen har Tyskerne foretaget Overfald paa Befolkningen, hvorunder de hensynsløst med Kanoner, Rifler, Haandgranater og Pistoler har myrdet løs til højre og venstre. Nørrebrogade, Istedgade og en Række af Byens andre Hovedgader ligner formelige Valpladser. Ambulancerne kører Døgnet rundt og flere Hundrede er indbragt til Byens Hospitaler dræbte eller saarede.

Tyskerne har besat de kommunale Værker

Fredag Aften gik Tyskerne til Angreb paa Byens kommunale Værker. Da Skifteholdet mødte paa Østre Gasværk, blev de saaledes forment Adgang af Tyskerne, og Dagholdet blev holdt tilbage. Ved Gasværket paa Finsensvej kom det til en timelang Ildkamp mellem Tyskerne og Vagtmandskabet, hvorunder Tyskerne anvendte Kanoner. Tyskernes Besættelse af de kommunale Værker var ensbetydende med, at Byens Forsyning med Gas, Lys og Vand ophørte.

Masseskyderi paa Sct. Hans Torv

I Dag Lørdag fortsætter de tyske Myrderier, f. Eks. blev der paa Sct. Hans Torv, som Følge af en ligesaa meningsløs som hensynsløs Optræden fra en tysk Udrykningskommandos Side, nedskudt 17 Personer. Mange Steder i Byen standser de tyske Patruljer fredelige Trafikanter eller bryder ind i Ejendomme og kommanderer Beboerne ud for at rydde Gaderne for Barrikader og Hindringer.

Undgaa overilede Handlinger!

Adskillige Steder er nazistiske Handlendes Forretninger plyndret, ligesom der har fundet "Haarklipninger", Rasering af private Lejligheder og lignende Aktioner Sted. Omend man forstaar Baggrunden for disse Handlinger, maa de dog stærkt fordømmes. De har intet Formaal i den Kamp, som for Øjeblikket udkæmpes.

Udvis Sammenhold og Hjælpsomhed

Derimod er det af Betydning, at der udvises indbyrdes Sammenhold og Hjælpsomhed. Ikke alle har sikret sig Forsyninger af Vand og Levnedsmidler. Her maa Folk hjælpe hinanden, og særligt maa der tages Hensyn til Kjøen med Børn.

Der tages Gidsler!

Samtidig med at Tyskerne udfolder deres terroristiske Virksomhed i Hovedstaden, forsøger de at overtale de danske Myndigheder til at klare den Situation, som Tyskerne i deres ærkedumme, nazistiske Stupiditet har rodet sig selv ud i. De danske Myndigheder har imidlertid indtil nu stillet sig paa det Standpunkt, at de tyske Terrorister maa give visse Indrømmelser, da det i modsat Fald vil være umuligt at faa den københavnske Befolkning til at optage Arbejdet. Dette har Tyskerne hidtil kategorisk nægtet. Derimod har de Lørdag Formiddag taget nogle Gidsler. Da Arbejdere og Funktionærer fra B & W kom for at afhente deres tilgøds havende Løn, blev de arresteret af tyske Bander og ført bort som Gidsler.

H V A D F O L K E S T R E J K E N G Æ L D E R

Nu gælder det mere end nogensinde for den københavnske Befolkning, at den udviser ubrydeligt Sammenhold, Besluttsomhed og Udholdenhed. Tyskerne maa standses i deres brutale Fremfærd. I Dag drejer det sig ikke om at jage Tyskerne ud af Landet. Dertil er Tidspunktet endnu ikke kommet. Det, den københavnske Befolkning forlanger, er Ret til at færdes paa Gaderne uden at risikere Død og Lemlæstelse, at Gidsel-arrestationer og Gidselmord ophører, at der sættes en Stopper for Schalburg-Folk og andre Nazibandets Hærgen.

Mod tysk Terror sætter vi dansk Koldblodighed, Enighed og Disciplin!

1. Juli 1944

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

OPRAAB

til

Københavns Befolkning

I Forståelse med Cheferne for Centraladministrationen og Repræsentanter for de samarbejdende politiske Partier ønsker vi undertegnede Repræsentanter for Hovedstadskommunerne samt danske Arbejds- og Erhvervsorganisationer at rette følgende Henvendelse til Befolkningen i Anledning af den Situation, som er opstået som Følge af den sidste Tids Begivenheder.

Arbejdsnedleggelsen i København har bragt Hovedstadens Befolkning i en skæbnesvanger

Situation. Konsekvenserne af en fortsat Strejkebevægelse er uoverskuelige. Tilførslerne af Levnedsmidler og andre Livsfornødenheder til Hovedstaden svigter allerede og vil i Løbet af korteste Tid gaa helt i Staa. Faren for Indgreb med Virkninger af uoprettelig Karakter er overhængende. Genoprettelse af Byens normale Liv er en nødvendig Forudsætning for, at truende Ulykker skal kunne undgaa.

Alle og enhver opfordres derfor indtrængende til straks at genoptage deres daglige Gerning.

København, den 2. Juli 1944.

Frederiksberg Kommune
V. Fischer
Borgermester

Spøttrup Kommune
Asge E. Jørgensen
Borgermester

København Kommune
Viggo Christensen
Ordfører
Aksel Fløjtner
Formand for
Byrepræsentationen

Dansk Arbejdslovsforretning
Hans L. Larsen

Arbejdernes Erhvervsråd
Ludvig Christensen

Dansk Dampskibsfartshverv
Karlberg

Grosserer-Statistik
Rudolf Schmidt

Fællesrepræsentationen for Håndværk og Industri
Rasmus Strøm

Industriarbejder
M.P. Christensen

Håndværksarbejder
Egon Dilling

Landskabsarbejder
Henck

De samvirkende Fagforbunds (Forsatningsudvalg)

Eiler Jensen
Carl P. Jensen

Einar Nielsen
Aksel Olsen
Svend Høllberg
Niels Nielsen

Aksel Olsen
P. Andersen
Einar Jensen
Dirk Møll

Ernst Bang
Jens Andersen
Einar Jensen
Peter Knudsen

Karl Lindberg
Th. Clausen
Vold, Jensen
Viggo Pedersen

Joh. Nielsen
Larsen Dahl
Th. Larsen

L A N D O G F O L K

København's Befolkning

Repræsentanter for Hovedstadens Kommunalbestyrelser, De samvirkende ~~med~~, arbejds-giverforeningen m.fl. har i Dag udsendt et Opraab, hvori ~~navn~~ Befolkning opfordres til at genoptage deres daglige Gerning. I dette Opraab hedder det bla.

"Konsekvenserne af en fortsat Strejkebevægelse er uoverskuelig. Tilførslerne af Lønsmidler og andre Livsfornödenheder svigter allerede og vil i Løbet af korteste Tid gaa helt i Staa. Farten for Indgreb mod Virkninger af uoprettelig Karakter er overhængende. Genoprettelse af Byens normale Liv er en nødvendig Forudsætning for at truende Ulykke skal kunne undgaa.

Med Forbavselse konstaterer den københavnske Befolkning, at ovennævnte Organisationsledere opfordrer til Arbejdets Genoptagelse uden den mindste Garanti for eller blot det spinkelste Løfte om, at Byens Befolkning uden Risiko for Død og Lemlestelse frit kan færdes i deres Bys Gader.

At Situationen er alvorlig, er Byens Befolkning vel vidende om. Men Situationen er fuld saa alvorlig, hvis Arbejdet genoptages, uden at der skaffes den nødvendige Garanti og Sikkerhed for Byens Befolkning.

Derfor er der kun en Vej: I Enighed og Disciplin, gennem Solidaritet og Beslutsomhed at fortsætte Kampen Skulder ved Skulder, indtil man fra de tyske Magthaveres Side imødekommer Befolkningens Ønsker og derved viser deres Vilje til at sikre Befolkningen for at genoptage den daglige Gerning uden Risiko for personlig Overlast og vilkaarlig Indskrænkninger i det daglige Liv.

2. Juli 1944

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

Land og Folk

Særnummer

Udgivet af Danmarks kommunistiske Parti

2-7-44

FOLKESTREJKERNE BREDER SIG OVER HELE LANDET

Generalstrejken flammer over hele Danmark. Den Gnist, som de nazistiske Magthavere selv har tændt paa Grund af deres taabelige Dekret om Spærretid i København, er nu blevet til et Baal; som det vil blive vanskeligt at slukke. Fra Provansen meldes, at den ene By efter den anden slutter solidarisk op om Københavns Befolkning. I Køge har der været Sammenstød med de tyske Bander. Jernbanetrafik og Færgesfart er ophørt. Den danske Befolkning tilkendegiver, at nu kan det være nok, og at vi Danskere ikke er et Folk af forknytte Slaver, som ydmygt bøjer Nakken paa nogle fremmede Storhansers Bud.

Fra at være en Reaktion mod et dumt og taabeligt Magtbud om at være hjemme inden Kl. 20 er Kampen blevet en omfattende og straalende Manifestation af den danske Befolknings Modstandsvilje og Selvhævdelse. Den er blevet et Signal til Folkene i de andre undertrykte Lande. Det er blevet en Kamp, som har vundet international Ry og Opmærksomhed.

KRIG MOD KVINDER OG BØRN

Tyskerne fremturer i deres Voldsfærd. I Gaar lod de bekendtgøre, at Dr. Best havde givet Generaløjntnant Richter den udøvende Magt i København. Da Københavnerne i deres grænseløse Taknemlighed over, at Spærretiden var blevet indskrænket med tre Timer ikke straks ilede til deres Arbejde, blev Generalen sat til at ordne Tingene. I et Opraab forbydes det at forlade og ankomme til Byen, ligesom man bebuder fortsatte Skyderier og Myrderier. Nu skal Verden faa at se, hvordan den tyske Værnemagt klarer Krigsopgaverne. Paa de andre Fronter gaar det mere end daarligt. Paa Østfronten vanker der Bank efter Nøder. I Italien løber man mod Nord. Den uindtagelige Vestvold er sønderbrudt. Men paa Nørrebrogade, i Istedgade paa Brønshøj Torv og paa Amager og hele det værgeløse og vaabenløse København gaar Værnemagten frem fra Sejr til Sejr. Fra Bilerne dræber man uden Hensyn til Alder og Køn. Mælkebilerne standses, og de heltemodige tyske Patruljer stjæler Mælken, som er beregnet til Københavns Smaabørn. Med urgermansk Heltmod stormes Byens kommunale Værker. Paa tysk Magtbud lukkes der for Vand, Gas og Lys. Ved hensynsløs Krig mod Kvinder og Børn, ved at sulte og tørste den Københavnske Befolkning haaber de tyske Bandider at faa den til at makke Ret.

KAMPEN I DAG ER MED TIL AT FORKORTE KRIGEN

Befolkningens Stemning og Holdning viser Hadet til Undertrykkerne. Viser hvad der venter de tyske Okkupanter og deres "danske" Medhjælperendag, der endnu ikke er inde - da Folket med Vaaben i Haand skal fordrive Tyskerne fra Danmark. Folkestrejkerne er en Advarsel og en Lærestre for Tyskerne. Den danske Befolkning tilkendegiver, at der er Grænser for, hvad Tyskerne kan byde dem med Hensyn til Terror og Undertrykkelse. Men foruden, at Strejkerne er en national Manifestation af Viljen til Befrielse fra det tyske Aag, svækker Kampen ogsaa rent praktisk den tyske Krigsmaskine, gennem Generalstrejken bindes der tyske Tropper, forhindres den tyske Krigsproduktion, og tyske Transporter vanskeliggøres. For hver Dag, Generalstrejken varer er vi med til at forkorte og vinde Krigen. Derfor er Kampen i Dag ogsaa Kampen for en snarlig og sejrrig Fred.

TYSKERNE PROVER ALLE UDVEJE

For snarest at likvidere Folkestrejken lader Tyskerne ingen Muligheder uforsøgt. Forhandlingerne fortsættes med de danske Myndigheder og saasent som i Gaar, Lørdag, har Repræsentanter for De samvirkende Fagforbunde andre Erhvervsorganisationer, Nimbands-Udvalget m. fl. forhandlet med Tyskerne. Fra tysk Side har man forlangt udsendt et Opraab om øjeblikkelig Genoptagelse af Arbejdet. Fra dansk Side har man dog vægret sig, under Henviisning til det haabløse i at faa Folk til, at genoptage Arbejdet, saalænge Tyskerne har tvangsslukket for Gas, Lys og Vand.

Forhandlingerne fortsættes og usandsynligt er det ikke, at Befolkningen i meget nær Fremtid vil blive stillet overfor et Opraab fra den Side Men Forhandlerne maa vide, at det danske Folk ventor, at de under Drøftelserne med Tyskerne med Vægt og Styrke hædder Befolkningens Synspunkter, som er: uhindret Adgang til Gaderne paa alle Døgn - Garanti for at Schalburg - Banditterne Ophører med deres terroristiske Udskejelser - at Gidsel - Arrestationerne og Gidselmordene ophører, g. at de tyske Standretter ophæves med det samme. Disse Krav maa de danske Forhandlere tage øjeblikkeligt Hensyn til, saafremt de vil forhandle i den københavnske Befolknings Navn.

o-o

SIDSTE NYT!

Repræsentanter for Hovedstadens Kommunalbestyrelser, De samvirkende Fagforbunde, Arbejdsgiverforeningerne m. fl. har i Dag, Søndag, udsendt et Opraab, hvori Københavns Befolkning opfordres til at genoptage deres daglige Arbejde.

I dette Opraab hedder det bl. a.:

"Kønskvenserne af en fortsat Strejkebevægelse er uoverskuelige. Tilførslerne af Lønudsiddler og andre Livsfornødenheder til Hovedstaden svigter allerede og vil i Løbet af korteste Tid gaa helt i Staa. Faren for Indtrædelse med Virkninger af uoprettelig Karakter er overhængende. Genoprettelse af Euens normale Liv er en nødvendig Forudsætning for, at truende Ulykker skal kunne undgaaes."

Med Forbavselse konstaterer den københavnske Befolkning, at ovennævnte Organisationsledere opfordrer til Arbejdets Genoptagelse uden den mindste Garanti for eller blot det spinklæste Løfte om, at Byens Befolkning uden Risiko for Død og Læmløstelse frit kan færdes i deres Bys Gader,

At Situationen er alvorlig, er Byens Befolkning vel vidende om. Men Situationen er fuldt saa alvorlig, hvis Arbejdet genoptages, uden at der skaffes den nødvendige garanti for og Sikkerhed for Byens Befolkning.

Derfor er der kun en Vej: Enighed og Disciplin, gennem Solidaritet og Besluttsomhed at fortsætte Kampen Skulder ved Skulder indtil man fra de tyske Magtaaveres Side imødekommer Befolkningens Ønsker og derved viser dem deres Vilje til at sikre Befolkningen Mulighed for at genoptage den daglige Gerning uden Risiko for personlig Overlast og vilkårlige Indskrænkninger i det daglige Liv.

2. den Juli 1944

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

FOLKESTREJKEN FORTSATTES PAA 4. DAG!

Som ventet blev Opraabet fra de ledende Folk indenfor Samarbejdspartierne, Fagbevægelsen, Arbejdsgiverforeningen m.fl. Organisationer modtaget med Kulde af den københavnske Befolkning. Allerede ved Opklæbningen og Uddelingen af Opraabene tilkendegav Befolkningen ved Nedrivning og Tilintetgørelse af Plakaterne deres Harme overfor denne Opfordring til betingelsesløs Kapitulation.

Kun faa Arbejdere fra de store Arbejdspladser mødte Mandag morgen, og man tog hurtigt hjem igen. Sporvognene rykkede ud ved halvsyvtiden, men paa Grund af Situationen ophørte Sporvognstrafikken ret hurtigt. Svaret paa Opfordringen til at genoptage den daglige Gerning blev hurtigt givet. Til 100 pct. viste den københavnske Befolkning, at den ikke havde i Sinde at opgive Kampen uden videre.

Under Trusel om Skydning tvinges Sporvejskørslen i Gang

Da Tyskerne konstaterede, at Strejken fortsatte, forsøgte de i det mindste at gennemtvunge Sporvejstrafikkens Genoptagelse. Ved middagstid blev Sporvejsfunktionærerne under Trusel om Skydning tvunget til at køre ud under Bevogtning af dansk Polit. Vel kam man med Revolveren i Nakken tvinge Sporvejene i Gang, men Københavnerne bestemmer selv, om de vil køre i Sporvogn.

Hvorfor Kampen maa fortsættes

Befolkningen er klar over, at Situationen er alvorlig. Den er gaaet i Strejke mod de utaalelige Tilstande, som de tyske Voldsmænd i deres frække Stupiditet selv har skabt. Saa længe der ikke fra tysk Side foretages Ændringer i de Tilstande, som er Aarsag til Folkestrejken, maa Kampen fortsættes. Og hvis Tyskerne tror, at de kan skabe ordnede Forhold ved at de -- som de for Eksempel har gjort ved Arbejdsskolen paa Ackersvej, lader deres Patruljer skyde paa Invalidere, som opholder sig bag et Jerngitter paa privat Grund, tager de Fejl. Saadanne Terrorhandlinger tjener kun til yderligere at forstærke den københavnske Befolknings Kampvilje og Modstandskraft.

Folkestrejken har vist, hvilken uhyre Solidaritet der findes i Hovedstaden. De allerfleste Handlende har vist deres gode, danske Sindelag. Mangfoldige Bagere har leveret Brød. Slagtere og Urtekrammere har solgt løs af Lagrene for at lindre Hjemmernes værste Mangel paa Levnedsmidler. Overalt ser man Hjælpssomhed fra Privatpersoner, Institutioner og anden Side. Det er en Folkestrejke i dette Ords sande Betydning.

Generalstrejken som Led i Folkenes Befrielseskamp

Generalstrejken har nu udviklet sig paa en saadan Maade, at dens Betydning rækker ud over Hovedstadens særlige Forhold, og den har faaet stor Betydning for de undertrykte Folks Befrielseskamp. Store tyske Tropestyrker findes her i Landet paa et Tidspunkt, hvor deres Nærvarelse er haardt paakrævet paa Fronterne. Transporten af tyske Tropper vanskeliggøres, saaledes har Generalstrejken for Eksempel forhindret Videreledning af tyske Tropper til Finland. Produktionen til den tyske Krigsmaskine lider alvorligt Afbræk.

Hver Dags Strejke er derfor et Slag mod Tyskerne og bidrager til Forkortelse af Krigen, for Fred og Frihed. Af disse Grunde hviler Verdens Opmærksomhed i denne Situation paa det danske Folk.

3. Juli 1944.

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI.

L A N D O G F O L K

Særnummer Udgivet af DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI 3. Juli 1944

OPRAAB FRA DANMARKS FRIHEDSRAAD

Siden Mandag den 26. Juni har Besættelsesmagten og Schalburg-Folkene terroriseret den københavnske Befolkning. Indtil Søndag Aften var 87 sagesløse københavnske Borgere blevet dræbt og 664 saaret. Herudover er mange døde og saarede blevet bragt til tyske Nazaretter.

Fredag Aften besatte Tyskerne alle Værker og gennemtvang Afbrydelsen af Gas, Vand og Elektricitet. Dette til Trods for, at Arbejderne i Overensstemmelse med Frihedsraadets Opfordring havde besluttet at sørge for Befolkningens fortsatte Forsyning med disse livsvigtige Fornødenheder. Dagen efter afspærrede Tyskerne Byen og standsede alle Tilførsler af Levnedsmidler.

Hermed var Belejringsstilstanden fuldstændig. København skulde sultes ud. Men hverken Terror eller Forsøg paa Udsultning formaaede at knække Folkets Vilje til Modstand. Den blev kun stærkere deraf, og en lang Række Provinsbyer sluttede op for at støtte Københavnernes modige Kamp. Disse Hundreduasindes vaabenløse Demonstration mod Tyskernes Maskingevær, Kanoner, Tanks og Flyvermaskiner er en enestaaende Begivenhed i den europæiske Frihedskamp mod Nazismen.

Allerede om Søndagen maatte Tyskerne foretage et Tilbagetog. De aabnede for Gas, Vand og Elektricitet, og ophævede Spærringen omkring København. Samtidig udsendte de kommunale Myndigheder i Hovedstaden, Ledelsen af de samvirkende Fagforbund og Erhvervsorganisationer med Tilslutning fra Centraladministrationen og de samarbejdende Partier en Opfordring til at gaa i Arbejde Mandag Morgen.

Men da der ikke i denne Proklamation fandtes noget somhelst Tilsagn fra tysk Side om Opfyldelsen af de Krav, der var rejst af Befolkningen og Danmarks Frihedsraad, fortsatte det strejkende Folk om Mandagen sin ubevidste Kamp.

Denne ubøjelige Vilje til Modstand har i Dag, Mandag Eftermiddag, tvunget Tyskerne til at gøre yderligere Indrømmelser:

1. Schalburg-Korpset er fjernet fra Byens Gader.
2. Der er givet Tilsagn om, at det tyske Militær ikke længere vil beskyde sagesløse Borgere.
3. Sporvejsfunktionærernes Krav om tidligere Standsning af Kørslen er efterkommet.
4. Tyskerne frafalder en Række tidligere fremsatte Krav om Repressalieforanstaltninger.
5. Forhandlinger om Schalburg-Korpsets fremtidige Forhold er i Gang.
6. Det forventes, at Spærretiden i København snart vil blive hævet.

Disse Indrømmelser fra tysk Side er saa betydningsfulde, at DANMARKS FRIHEDSRAAD ikke tager i Betænkning at opfordre Befolkningen til paa dette Grundlag at genoptage Arbejdet, saaledes at alle Virksomheder er i Gang Onsdag Morgen.

Denne Folkestrejke har vist Tyskerne, at det danske Folk ikke lader sig tvinge ved Trusler og Terror. Den har understreget Folkets ubrydelige Enighed og bekræftet vor Styrke og Sammenhold.

Folkestrejken var kun et Forskud til den afgørende Kamp, der forestaar. At træffe alle Forberedelser til denne afgørende Kamp, at holde alt i Beredskab for at kunne slaa til af al Magt, saa snart Signalet lyder til hele Folkets Rejsning for at tilkæmpe sig Fred, Frihed og Selvstændighed, det er i Dag den danske Frihedsbevægelses vigtigste og altoverskyggende Opgave.

Mandag den 3. Juli

DANMARKS FRIHEDSRAAD

Til dette Opraab skal vi tilføje: Folkestrejkens Resultat er en stor Sejr. Ikke blot har man tvunget Tyskerne til at give Indrømmelser, som krævet af Folket, men Strejken har tilføjet den tyske Krigsindustri og den tyske Militærmaskine en meget føleligt Slag, og overalt i den fri Verden betragter man Strejken som en overordentlig stor Sejr for det danske Folk. Samlet gik vi ud i Kampen, samlet vil vi afslutte den!

Mandag den 3. Juli

DANMARKS KOMMUNISTISKE PARTI